

Dường Như Dì Đã Nói Yêu Tôi

Contents

Dường Như Dì Đã Nói Yêu Tôi	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	20
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	37
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	56
29. Chương 29	62
30. Chương 30	66
31. Chương 31	67
32. Chương 32	70
33. Chương 33	73
34. Chương 34	75
35. Chương 35	78
36. Chương 36	79
37. Chương 37	81
38. Chương 38	87
39. Chương 39	91
40. Chương 40	93
41. Chương 41	96

42. Chương 42	98
43. Chương 43	100
44. Chương 44	102
45. Chương 45	107
46. Chương 46	111
47. Chương 47	113
48. Chương 48	115
49. Chương 49	117
50. Chương 50	120
51. Chương 51	122
52. Chương 52	127
53. Chương 53	130
54. Chương 54	132
55. Chương 55	136
56. Chương 56	137
57. Chương 57	140
58. Chương 58	143
59. Chương 59	145
60. Chương 60	149
61. Chương 61	150
62. Chương 62	153
63. Chương 63	155
64. Chương 64	158
65. Chương 65	161
66. Chương 66	164
67. Chương 67	166
68. Chương 68	169
69. Chương 69	171
70. Chương 70	173
71. Chương 71	174
72. Chương 72	177
73. Chương 73	179
74. Chương 74	182
75. Chương 75	188
76. Chương 76	192
77. Chương 77	195
78. Chương 78	198
79. Chương 79	201
80. Chương 80	203
81. Chương 81	205
82. Chương 82	208
83. Chương 83	212
84. Chương 84	214
85. Chương 85	215
86. Chương 86	218
87. Chương 87	220
88. Chương 88	223
89. Chương 89	226
90. Chương 90	232
91. Chương 91	234
92. Chương 92	235
93. Chương 93	237
94. Chương 94	239
95. Chương 95	244

96. Chương 96	246
97. Chương 97	248
98. Chương 98	252
99. Chương 99	253
100. Chương 100	255
101. Chương 101	258
102. Chương 102	260
103. Chương 103	262

Dường Như Dì Đã Nói Yêu Tôi

Giới thiệu

Edit: Đồng Phương Tuyết, Gassu No Tình yêu không thể đơm hoa, chỉ có thể ủa tàn nhưng không đành lòng tàn lại. Tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nhu-di-da-noi-yeu-toi>

1. Chương 1

Đó là một buổi chiều tà trong kì nghỉ hè, tôi đi đánh cầu lông với đứa bạn thân cả ngày, lúc trở về áo đã ướt đầm mồ hôi. Về đến nhà, tôi muốn xông thẳng vào toilet để tắm rửa thì chợt phát hiện ra có người ngồi trên salon nhìn tôi nở nụ cười hiền từ.

Tôi đứng nhìn trân trân vào người phụ nữ xa lạ này.

Nắng chiều hắt lên mái tóc màu nâu sẫm buông dài của cô, đôi mắt hẹp dài mang theo nét quyến rũ, sống mũi cao ngất tinh tẻ, đôi môi mỏng như đang mỉm cười. Cô mặc bộ váy màu xanh ngọc, càng tôn thêm nước da trắng như tuyết. Tôi nhanh chóng lục lọi trong đầu tìm xem những bậc trưởng bối trong dòng họ đã lâu không gặp, nhưng trống rỗng. Cô là ai? Tôi nên gọi cô như thế nào cho phải?

Đương lúc nghi hoặc không thôi, chỉ nghe cô nói: “Thỏ Con về rồi à? Mẹ con đi chợ mua thức ăn thiết đãi khách không mời mà đến này rồi. Dì là bạn thời đại học của mẹ con. Con có thể gọi dì là dì Lạc” Giọng nói nhẹ nhàng, hơi trầm, mang theo chút từ tính, rất thân thiện.

Hóa ra là vậy, nhưng sao nhìn dì trẻ hơn mẹ tôi rất nhiều vậy chứ? Lắm bả trong bụng, ngoài miệng đã gọi một tiếng “Dì Lạc” rồi. Dì cũng cười đồng ý.

Chợt tôi phát hiện ra, trước con người xinh đẹp như vậy mình lại chẳng ra làm sao – Tóc bết hết trên trán, bộ quần áo thể thao màu trắng cũng đã ướt nhẹp, không chừng còn ngửi thấy mùi chua nữa. Lúc này tôi mới hiểu cái gì gọi là mặc cảm tự ti. Nhưng trong nhà không có ai khác, tôi không thể để dì ấy ngồi đó một mình rồi đi tắm rửa được.

Đương lúc vô cùng khó xử, dì nói: “Thỏ Con, con qua đây ngồi đi!”

Tôi vội vàng nói: “Dì Lạc cứ ngồi đi ạ, đừng khách sáo!”

Trời ạ, lịch sự cái kiểu gì vậy! Tôi chỉ cảm thấy càng ngượng ngùng hơn, mặt cũng bắt đầu đỏ lên. Nhớ đến mẹ thường hay nói tôi không biết cách ứng xử giao tiếp, hẳn là đúng rồi.

Tôi thấy mắt cười của dì cong lên, nhưng không nói gì, chỉ khom người uống trà.

Đang lưỡng lự, mẹ đã quay về. Tôi như được tha bổng, vứt lại câu “Hai người cứ nói chuyện đi”, lập tức vọt vào toilet.

Lúc tắm, tôi lén lút nghe động tĩnh trong phòng khách.

“Thỏ Con nhà chị thấy người lạ là xấu hổ thế đấy!”

“Đúng vậy, chắc là do lớn lên ở nơi nhỏ thế này, chưa thấy qua việc đời...”

Tôi ở bên trong nghe được, không phục lắm, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải cho hai người thấy về tự nhiên phóng khoáng của mình!

Ở trong bồn tắm nửa ngày, mới chịu sấy tóc, thay một bộ đồ sạch sẽ, soi gương, cuối cùng cũng giống người, như này mới dám ra ngoài.

Mẹ đang nấu ăn trong phòng bếp, dì Lạc ngồi một mình ngoài phòng khách xem tạp chí. Tôi đến ngồi cạnh dì. Lúc này mới phát hiện, dì có trang điểm nhẹ, khóe mắt đã có vài nếp nhăn nhỏ, nhưng so với mẹ thì vẫn trẻ hơn rất nhiều.

“Thỏ Con cao thật, cũng phải một mét sáu lắm đúng không?”

“Thật ra là một mét sáu bảy, nhưng do lưng con không thẳng lắm, nên nhìn sơ qua thì thấp hơn thực tế một chút”.

Dì đưa tay vỗ vỗ lưng tôi, nói: “À, dì Lạc biết rồi, lần sau thấy con còng lưng sẽ đến đập vào lưng con!” Sau đó dì đắc ý cười như thể bắt thóp được nhược điểm của tôi vậy.

Ấu trĩ! Tôi âm thầm cười dì.

Sau đó, giống như kiểu người lớn hỏi thăm trẻ con, hỏi tuổi tôi nè, trường học nè, thành tích nè, blah blah... Cũng may mà thành tích của tôi không tồi, không đến mức xấu hổ với người, vẫn giữ được chút mặt mũi.

Lúc ăn cơm, chủ yếu là mẹ tôi trò chuyện với dì Lạc, căn bản là tôi không có chen lời vào. Vậy cũng tốt, cuối cùng cũng biết đôi chút về dì.

Dì Lạc đúng là bạn thời đại học với mẹ tôi, nhưng nhỏ hơn bốn tuổi, vì lúc ấy mới phục hồi lại thi tuyển sinh cao đẳng đại học (1) không bao lâu, các thí sinh thi đại học tuổi tác chênh lệch khá nhiều. Trong đại học, dì và mẹ tôi là bạn cùng phòng, người nằm tầng trên, người nằm tầng dưới, thân thiết đến mức phiếu ăn và tiền tiêu vặt đều đặt chung trong một hộp. Sau khi tốt nghiệp, ai về quê người nấy đi làm. Cả hai đều làm nhân viên thiết kế trong công ty có quy mô lớn. Nhưng sau đó, dì Lạc biết thầy giáo họ Trình của dì, là một người có đầu óc buôn bán. Hai người bắt tay nhau gây dựng sự nghiệp của mình, mở nhà máy. Lần này dì đến thành phố H chúng tôi là vì cùng ông ấy góp vốn đầu tư, xây dựng thêm nhiều nhà máy khác, ở đây đất đai tương đối rẻ nên muốn xem có thích hợp hay không. Đã vài mươi năm mẹ và dì chưa gặp nhau, nên hai người đều có nhiều lời muốn nói. Cơm nước xong, tôi pha trà hoa cúc cho hai người, đồng thời chủ động rửa chén bát. Tuy không nhìn hai người kia nhưng có thể cảm giác được dì Lạc nhìn tôi với ánh mắt tán dương. Tôi đắc ý tùm tùm cười.

Dù đang rửa chén nhưng nhà không lớn, nên hai người bọn họ nói gì tôi tương đối nghe rõ. Tôi biết dì Lạc không có con. Lúc còn trẻ bận lo cho sự nghiệp, sau đó từng mang thai nhưng bị sảy. Không có con cái nhưng nghe giọng của dì không buồn chút nào. Dì còn tự giễu mình: “Kể giống em không lo chuyện gia đình như thế này, suốt ngày cứ chạy ngoài đường, ai làm con em mới xui xẻo”. – Chà, vẫn cố tỏ ra thoải mái đây!

Rửa chén xong, ba cũng vừa về. Ông ấy chịu trách nhiệm cho các công trình, dự án của đơn vị, vì vậy lúc nào cũng đi xã giao khó có ngày nghỉ, nếu có cũng sẽ đi học thêm các khóa đào tạo để có thể nghiên cứu. Từ khi tôi sinh ra đến giờ, vẫn luôn như vậy. Còn mẹ luôn đi công tác, nên tôi ở nhà ông bà nội từ nhỏ đến lớn, mãi đến khi học tiểu học mới quay về nhà mình. Ba mẹ khá nghiêm khắc với tôi, không quá chiều chuộng, do đó trên cơ bản việc gì tôi cũng đụng qua, gồm cả việc làm thức ăn đơn giản. Thấy ba trở về, tôi liền pha trà tây sâm cho ông. Dì Lạc khen ngợi một câu: “Chị Úc à, làm sao chị có con ngoan như thế chứ! Em còn chưa thấy qua đứa trẻ nào lại lanh lợi như vậy! Sớm biết thế em cũng sinh một cô con gái”.

“Nó có thể tự đảm đương được, nhưng để nói khôn khéo vẫn còn kém xa, ngày nào mà không tranh cãi với chúng ta, ngày đó liền đốt nén hương”. Ha ha, mẹ tôi chính là như vậy! Bà thẳng thắn đến mức khắt khe, chưa bao giờ trước mặt người ngoài bảo vệ tôi, nhưng tôi quen rồi, chẳng muốn phản bác làm gì.

“Chị yêu cầu khắt khe quá rồi đấy! Con của anh em cũng xấp xỉ con gái chị nhưng chuyện gì cũng không làm, cơm đến chỉ việc há mồm ăn! Chị dâu em vẫn còn gọi nó là ‘Cục cưng’ kia!”

“Nó có thằng em họ, chín tuổi biết xào rau, mười một tuổi biết giặt quần áo cho gia đình. Nó mười bảy rồi, cái gì cũng phải tự biết, sau này học đại học, không dựa vào mình thì dựa vào ai?”

Tôi ở bên cạnh cười cười, sau đó về phòng mình đọc sách, để lại ba người trong phòng khách uống trà nói chuyện.

Gần mười giờ, mẹ tôi đến phòng, cầm theo một bộ chăn đệm, nói: “Dì Lạc ở đây vài ngày, con ngủ dưới đất đi”. Dì Lạc nghe được, đến nói với tôi: “Con ngủ trên giường đi, để dì ngủ dưới đất cho”.

Tôi nói: “Dì Lạc, không có gì đâu, con thích ngủ dưới đất hơn, đất rộng, giường nhỏ lắm!” Đây là lời nói thật, phòng tôi không nhỏ nhưng giường thì hơi nhỏ, tôi ngủ rất hay cục cựa, buổi sáng tỉnh lại đầu thường ở cuối giường.

Mẹ tôi cứ một mực khẳng khái để tôi ngủ dưới đất.

“Vậy được rồi, làm phiền con nhé Thỏ con!” Rốt cuộc dì Lạc cũng thỏa hiệp. Tôi lập tức ngã lăn ra đất. Dì Lạc đem theo đồ dùng cá nhân vào phòng tôi, sau đó đi tắm.

Tôi nằm dưới đất, vô cùng mệt mỏi, chỉ một chốc sau liền thiếp đi. Không biết qua bao lâu, đang lúc mơ màng màng, cảm giác chút động tĩnh, tôi mở mắt chỉ thấy dì Lạc ngồi bên cạnh đắp chăn cho tôi. Thấy tôi thức dậy, khẽ hỏi: “Ngủ dưới đất có lạnh lắm không? Có muốn lên giường không? Dì không sao đâu!” Tôi nói một câu “Không cần!” Trở mình, tiếp tục “bất tỉnh nhân sự”.

(1) Phục hồi tuyển sinh đại học cao đẳng: Do ảnh hưởng của cuộc Cách mạng văn hóa (1966-1976), kì thi tuyển sinh đại học cao đẳng bị gián đoạn, đến năm 1977 mới bắt đầu khôi phục trở lại.

2. Chương 2

Ngày thứ hai, lúc tôi tỉnh lại, trong phòng trơ trọi một mình, trên giường là chăn gối được xếp rất chỉnh tề. Đi đến phòng khách, tôi phát hiện một tờ giấy trên bàn ăn.

“Thỏ Con:

Dì ra ngoài khảo sát địa hình, phải gặp vài người, ăn cơm tối xong mới về, nói với ba mẹ con một tiếng, không cần chờ dì.

Dì Lạc.”

Chữ viết rất phóng khoáng xinh đẹp, tôi nghĩ đến nét chữ xấu xí của mình, lại tự ti mặc cảm. Haizz, quả nhiên là nét chữ nết người, người đẹp, chữ cũng đẹp! Rồi soi gương thở dài.

Ngày đó ăn tối xong, ba mẹ có việc phải đến nhà đồng nghiệp. Hơn chín giờ, tôi đang xem TV, dì Lạc trở lại, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi. Tôi vào phòng bếp bưng đĩa dưa hấu đến cho dì. Dì Lạc tủm tỉm cười, nói với tôi: “Thỏ Con, dì đến nhà con, được con chăm sóc tốt đến vậy, dì vui đến quên đường về rồi, làm sao giờ?”

Tôi biết là dì chỉ nói đùa, nhưng trong lòng vẫn thấy phần chấn. “Ở nhà con lâu thêm nữa đi, con rất thích chăm sóc dì.” Nói thật, tuy cả hai không hề quen biết nhau, nhưng nhờ vẻ đẹp, tính tình dí dỏm, thành công của dì, bất luận là mẹ tôi hay là bạn thân của mẹ đều rất hiếm thấy, đủ để thành thần tượng của tôi

rồi, một thần tượng rất tốt đối với đứa bé, không mang theo chút tạp chất, rất tinh khiết.

Có lẽ dì Lạc không nghĩ đến tôi sẽ nói vậy, ngẩn ra, dường như rất xúc động vỗ vỗ tay tôi, “Thật là đứa bé ngoan!” Tay dì, mảnh mai, mười ngón hết sức nhỏ, nhưng vỗ vào mu bàn tay của tôi, rất nhẹ nhàng ấm áp. Mà xúc cảm nhẹ nhàng ấm áp này, đi thẳng vào lòng tôi. Nói thật, mẹ tôi không thích những động tác nhẹ nhàng như vậy, cũng hiếm khi khen tôi.

Chờ dì Lạc tắm xong đi ra, lần đầu tiên tôi thấy dì làm mặt hướng lên trời. Toàn thân là váy ngủ màu trắng, rất tự nhiên, vóc người cũng rất đẹp, sắc mặt không trang điểm vẫn rất đẹp, chỉ hơi có phần tiêu tụy, đôi môi tái nhợt, không biết có phải là do mệt nhọc hay không.

Tôi tắt ti vi, nói: “Dì Lạc, chúng ta đi ngủ đi!”

“Ừ!” Dì hiểu lòng tôi.

Chỉ chốc lát, dì đã thiếp đi, tiếng hít thở đều đặn rất nhỏ, nhưng tôi lại không ngủ được, vì ban ngày không ra ngoài nên tôi không mệt chút nào. Nhưng không đủ sức ngồi dậy đọc sách. Chỉ nằm đó suy nghĩ miên man.

Nhờ ánh trăng, tôi thấy được tư thế ngủ rất tao nhã của dì Lạc, một tay khoác bên hông, một tay đặt bên cạnh, hai chân chụm lại, như một mỹ nhân ngư vậy. Tôi cũng bắt chước tư thế của dì, kết quả là, không giữ được tới năm phút đã mệt lử, tại sao mà mệt mỏi như vậy chứ? Xem ra trời sinh không phải là thực nữ rồi, haizz.

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi thức dậy, ba mẹ đều đi làm, dì Lạc ở nhà ăn điểm tâm. Thần sắc so với tối qua đã khá hơn nhiều.

“Thỏ Con, qua đây ăn ộp la đi làm nè!”

Tôi vừa nghe thấy bèn rạo rức chạy qua, dù sao thì so với điểm tâm bình thường của tôi chỉ có vài miếng bánh bích quy, thì cái này giống như là thức ăn ngon khó có được,

“Dì Lạc, ngày hôm nay dì không ra ngoài đi làm sao?” Đang ăn, bỗng tôi phát hiện ra rằng hôm nay nhìn dì rất nhàn nhã thong dong.

“Bạn trai Thỏ Con muốn đến nhà sao? Dì ở đây không tiện sao?” Dì nghịch ngợm nháy mắt.

“Con chưa có bạn trai!” Thiếu chút nữa tôi phun hết miếng ộp la trong miệng ra.

Dì xem bộ dạng này của tôi, có lẽ là cảm thấy rất thú vị, dừng ăn lại nhìn tôi cười. Tôi thầm nghĩ, đừng tưởng người ta nhỏ mà ăn hiếp hoài.

Đang nghĩ xấu xa, chỉ nghe dì nói: “Hôm qua đi mệt quá, dì muốn nghỉ ngơi trọn hôm nay, tự thưởng phép cho mình”

“Vâng, lao động kết hợp nghỉ ngơi, làm ít công to!”

“Nhưng làm sao trốn phép đây? Thỏ Con trốn với dì nhé?” Dì nheo mắt, nở nụ cười.

Lúc này tôi mới phát hiện, hóa ra dì vui tính như thế, thật giống con nít. Tôi đã gặp không ít bậc trưởng bối, nhưng không ai như dì cả, thật khó thích ứng kịp.

Ngày đó, chúng tôi cùng đi dạo quanh công viên huyện, nơi đó có hồ nước, có thể chèo thuyền. Tôi không biết bơi, cho nên loại hoạt động này bị mẹ nghiêm cấm, nói cách khác, từ nhỏ đến lớn, chưa từng chèo thuyền. Thế mà Dì Lạc vừa thấy có thể chèo thuyền, rất phấn chấn, lập tức mua phiếu, lôi kéo tôi lên thuyền.

Lúc tôi ngồi trên thuyền, lòng hoang mang bất an vô cùng, chân tay co rút, luôn lo lắng sẽ ngã xuống nước, cầm mái chèo trong tay cũng không biết dùng, thật là ngớ ngẩn quá đi. Dì nhìn tôi như vậy, cũng hiểu được bảy tám phần, không nói gì, chỉ là rất kiên nhẫn dạy tôi chèo thuyền thế nào, phối hợp ra sao, dần dần tôi cũng buông lỏng, quên đi sợ hãi.

Trời mây thật đẹp, từng cơn gió mát thổi qua làm gợn con sóng xanh biếc. Chúng tôi buông mái chèo ra, mặc cho thuyền phiêu dạt trên hồ, gió chậm chậm thổi qua, nước gợn nhẹ nhàng, an nhiên tự tại, rất mãn nguyện. Đường như dì rất say sưa, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, cơ thể dựa về phía sau, tóc ở hai bên gò má khẽ động, tự nhiên mà không kém phần quyến rũ. Sự thật là cảnh sắc ấy làm tôi hơi ngẩn người, tôn thêm cho sắc nước, quả thật dì giống như tiên nữ trong tranh.

Không biết qua bao lâu, dì từ từ mở mắt, nhìn tôi, ánh mắt đung đưa, so với sóng còn thêm động lòng người. Chúng tôi nhìn nhau cười, không nói tiếng nào, hiểu được nhau còn hơn trăm ngàn lời nói.

Nếu lúc trước dì và tôi chỉ quen biết nhau như thế, có lẽ hiện tại, chúng tôi đã là bạn bè thân thiết.

3. Chương 3

Giờ ăn tối hôm đó, dì Lạc khen tôi thật ngoan, đi chơi cùng dì từ sáng đến tối. Mẹ tôi ở bên cạnh cười nói: “Đi chơi đương nhiên phải vui rồi, có lao động gì đâu mà!”

Tôi nháy nháy mắt với dì, dì thức thời cũng không khen tôi thêm nữa. Mỗi khi mẹ tôi gờ mắt khiến sát lên để phản đạn, ai cũng cảm thấy mất hứng.

Vài ngày sau, dì Lạc bận tối mày tối mặt, không còn rảnh rỗi chơi với tôi nữa. Tôi thật nhớ những khoảnh

khắc giữa hai dì cháu, hy vọng dì có thể bớt chút thời gian nhưng lại sợ làm hỏng chuyện của dì nên tôi không nói gì. Chỉ là thói quen khi buổi tối dì mệt lả uể oải lê chân về nhà, tôi đều chuẩn bị một phần trái cây cho dì. Sau đó, tôi sẽ ngồi ở bên cạnh, vừa nói chuyện phiếm vừa nhìn dì ăn trái cây. Phút ấy, tôi cảm thấy yên tĩnh vô vàn, dường như quên mất dòng thời gian đang chảy trôi. Mà dì, cũng đặc biệt thả lỏng, đặc biệt thỏa mãn. Chờ dì tắm xong, nếu dì chưa đến mức mệt quá sức, chúng tôi lại nói chuyện với nhau một chút. Nhớ có lần dì nói với tôi về mối tình đầu, là một phát thanh viên của đài phát thanh trường, một chàng trai rất nho nhã thư sinh, có giọng nói rất hay, lại càng thanh cao, không thèm để ý đến bất cô gái nào. Tôi liền cười dì không có mắt thẩm mỹ, không thích ai lại đi thích một chàng ẻo lả. Dì hỏi ngược lại mắt thẩm mỹ tôi thế nào, tôi đáp, không có nam sinh nào có thể lọt vào mắt thần của tôi. Dì cười nói tôi giả nai, tự cao.

Dì Lạc chính là người đáng yêu như vậy, có đôi lần tôi nghĩ rằng dì là bạn cùng lứa với tôi, chẳng khác nhau chút nào.

Sau đó, tôi còn đi theo dì đến nhiều nơi, đều là ở vùng ngoại ô, đất rộng mênh mông vô cùng, phong cảnh cũng không tồi. Bình thường tôi ít đi đến vùng miền quê như thế này, nên tôi rất phấn khích. Tuy trước mặt tôi dì Lạc luôn hoạt bát thế nhưng khi đối mặt với những thương nhân bất động sản biểu hiện lại rất nghiêm túc bình tĩnh, như một nữ doanh nhân từng trải. Khi thỏa thuận giá cả, dì rất ung dung, lại thể hiện đúng mực, thậm chí có lúc ánh mắt rất sắc nhọn. Tuy tôi không rành về chuyện buôn bán nhưng vẫn bị khí thế của dì thuyết phục, âm thầm tán dương dì. Tôn sùng của tôi đối với dì lại thêm vài phần.

Thời gian trôi qua rất nhanh, dì Lạc đã chọn xong phần đất đai, phải quay về thành phố W. Trước khi đi, dì muốn mời cả gia đình tôi đến nhà hàng, nói chiêu đãi nông hậu để cảm ơn chúng tôi. Nhưng mẹ tôi nhất định không chịu, bảo rằng lãng phí tiền bạc, bạn bè với nhau mà còn khách sáo như vậy. Lúc này tôi cũng đứng về phía mẹ. Dì Lạc không còn cách nào, đành phải thôi. Ngày đó, chúng tôi ở nhà làm vài món ăn, mở chai rượu vang, ai nấy cũng vui vẻ uống hơn nửa chai. Tửu lượng dì Lạc không tệ, hai ly đã xuống bụng nhưng sắc mặt vẫn bình thường. Buồn cười nhất chính là tôi, mới uống được nửa ly mặt mũi đã đỏ au như trái cà chua. Mẹ không cho tôi uống nữa, giật ly trong tay tôi ra. Có lẽ do tôi say, nên cùng mẹ tranh, không cho mẹ lấy đi, còn cựa mạnh nói mình có thể uống nửa chai.

“Dì Lạc, con mời dì, con trăm phần trăm, dì thế nào cũng được!” Tôi rót đầy ly rượu, ngửa đầu, một hơi cạn sạch.

“Thỏ Con, kỳ thật phải để dì mời con, khoảng thời gian này con giúp dì rất nhiều. Dì không biết phải làm thế nào để cảm ơn con”

“Dì muốn cảm ơn con? Vậy đồng ý với con một chuyện đi!”

“Thỏ Con, đừng nói bây nữa, con say rồi!” Mẹ tôi cười trách cứ tôi.

“Chị Úc, cứ để em ấy nói đi!” Dì Lạc nhìn tôi cười hiền.

“Dì có thể đồng ý với con, sau này có đến đây nữa, thì ở tiếp nhà con được không? Con sẽ nhường giường cho dì ngủ”.

“Ha ha, đứa nhỏ này!” Ba mẹ đều nở nụ cười.

“Sao lại nói cái này chứ! Chuyện này cần con nói sao, dì ấy ở đây không ai thân thích, không ở nhà chúng ta thì ở đâu đây? Chẳng lẽ ở khách sạn sao! Dù con có đồng ý thì mẹ con cũng không chịu đâu!” Ba ba nói.

“Thật vậy sao? Dì Lạc, dì có đồng ý không?” Tôi trông chờ nói.

Dì nhìn tôi một chút, dường như có chút cảm động, giọng nghèn nghẹn nói: “Được, dì đồng ý với con!”.

“Thật tốt quá!” Quả thật là tôi đã nhảy cẫng cả lên làm mọi người thêm một tràng cười no.

Sáng sớm hôm sau, dì Lạc đã rời đi, tiếc là vì say rượu mà tôi ngủ thảng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh, không thể đưa tiễn dì, hối hận không kịp. Mẹ tôi nói, dì Lạc trước khi đi thấy tôi chưa tỉnh ngủ nên không gọi tôi dậy, chỉ hôn lên má tôi xem như chào tạm biệt. Tôi nghe xong, liền sờ sờ đôi gò má, tim đập mạnh, hồn đã bay đi tận phương nào, cả buổi vẫn không biết mẹ đang nói gì.

4. Chương 4

Mùa thu, rét cuộc đã thông qua thủ tục mua lại đất đai, Dì Lạc phải đến thành phố tôi để ký hợp đồng.

Lần này, dì mang theo rất nhiều quà cho gia đình tôi. Áo sơ mi lụa tơ tằm cho ba, áo len cashmere (1) cho mẹ. Đều là những thứ xa xỉ. Và quà cho tôi là bộ quần áo E•Land (2). Thật ra tôi không xa lạ gì với nhãn hiệu này. Nó luôn được đặt ở những nơi bắt mắt trong các tòa nhà, trong lớp cũng có bạn mặc như thế. Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến việc mang nhãn hiệu này trên người. Phải nói một bộ thể này ít nhất cũng hơn một ngàn. Đây không phải là mức chi tiêu của gia đình tôi.

“Cảm ơn dì Lạc, nhưng mắc quá à, phí phạm lắm!” Tôi nhìn trang phục, đường may tinh xảo, cổ áo màu đen, áo khoác màu trắng, váy ngắn caro. Nhưng chúng không phải là của tôi, chưa bao giờ là.

“Thật muốn xem con mặc vào như thế nào!” Dì Lạc mỉm cười nhìn tôi. Tôi giả vờ như không hiểu, cười ngây ngô một chút, nhìn trái nhìn phải rồi đi.

Mọi người tâm sự mãi đến tối muộn. Vì trời đông giá rét, ngủ trên sàn là không thể nào, tôi bảo mình sẽ ra sô pha phòng khách ngủ. Mẹ thấy vậy cũng tốt, sẽ không làm phiền dì Lạc.

“Chị Úc, để em với Thỏ Con ngủ chung đi, sô pha không tốt cho cột sống trẻ em, chị xem lưng em ấy đi, hơi gù rồi đấy!”

“Con không sao mà, sô pha là được rồi!” Tôi chen vào.

“Sao vậy Thỏ con, có phải con chê dì hoa rơi liễu rụng không?” Dì Lạc lại bắt đầu nói đùa nữa rồi, khiến tôi rất xấu hổ.

“Ha ha, được rồi!” Mẹ đành giảng hòa, “Con cứ ngủ với dì Lạc trước một đêm đi. Nếu dì ngủ không ngon, ngày mai con ngủ ở sô pha!”

Mẹ đã hạ lệnh, sao tôi dám không nghe. Ngoan ngoãn mang chăn ra, sửa giường chiếu.

Tối hôm ấy, tôi cứ buồn buồn. Mãi đến khi nằm trên giường, tôi vẫn xoay lưng về phía dì, quần chặt chần, còn cổ tình nằm thật xa dì.

“Sao vậy Thỏ Con?” Tất nhiên là dì Lạc sớm nhận ra tôi không bình thường “Con ngủ như vậy lỡ tối rơi xuống đất dì cũng mặc kệ con nha!”

“Không sao!” Tôi vẫn không nhúc nhích

“Ngủ chung với người khác không quen đúng không? Vậy để dì đi sô pha ngủ” Vừa nói xong, dì lập tức ngồi dậy.

Tôi vội vàng xoay người giữ dì lại, thấy dì cười mỉm chỉ nhìn tôi. Thôi xong, trúng kế rồi! Tôi lập tức rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan, nửa người ở trên người dì, mũi như muốn chạm vào mặt dì. Lần đầu tiên gần dì đến vậy, tôi nghe thấy mùi thơm dịu dịu. Không phải là nước hoa, mùi thơm ấy rất khó diễn tả.

“Thơm quá đi!” Tôi nhịn không được dùng sức ngửi một cái.

“Đổi tên đi, gọi là Cún Con ha!” Dì cười nói.

Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn, vội vàng trở lại tư thế lúc nãy, nằm song song với dì. Buồn bực trong lòng đã vơi đi hơn nửa.

“Thỏ Con, bộ dì không có mắt thẩm mỹ hả?”

“Không phải, bộ quần áo rất đẹp!”

“Nhưng dì không hiểu?!!”

“Dì Lạc, con chưa bao giờ mặc quần áo nào đắt đến vậy! Trong trường học chỉ có bạn nào nhà giàu mới mặc thôi. Tự dưng mặc vào con không có quen. Vả lại quần áo bình thường của con thua kém rất nhiều, dì đã hiểu chưa?” Tôi không tính tể gì cho cam, đối với dì, tôi chỉ muốn nói thật lòng.

“Ngốc!” Dì vươn tay ra, sờ sờ má tôi, “Quần áo vốn không có linh hồn, cho dù nó có giá một ngàn hay mười ngàn đi nữa. Có linh hồn là người, chỉ có người mới chi phối quần áo. Con có mặc gì, cũng là con, người khác không thể nào thay thế, thậm chí có mặc quần áo giống nhau đi nữa. Nếu muốn lấy giá cả quần áo ra để bàn luận, có phải quá nông cạn không?”

Tôi nghe dì nói như thế, đột nhiên thông suốt hẳn. Lại nghĩ đến thái độ lúc nãy của tôi với dì, tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi đã phụ lòng tốt của dì. Bất tri bất giác nước mắt rơi xuống.

“Xin lỗi, con ngốc quá!” Nghẹn ngào nói xong, tôi đem đứa ngốc ấy giấu vào trong chăn. Quá mất mặt! Không muốn dì nhìn thấy tôi xấu xí như vậy.

Nhưng tôi cảm giác bên ngoài có bàn tay khẽ vỗ vỗ vào lưng tôi. Buồn cười quá! Dì xem tôi là trẻ con sao?

Tôi vén chăn lên, nghe răng trợn mắt cười một tiếng. Dì bị tôi dọa đến giật nảy mình.

“Ồ nhóc thôi, dám gạt dì!”

“Đại mỹ nhân, ngủ ngon!” Tôi trở mình giả vờ ngủ.

Qua thật lâu, tôi nghe tiếng thở dài khe khẽ của dì. Sau đó tôi ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, tôi nhẹ nhàng ngồi dậy, rửa mặt xong xuôi, thay quần áo mới, về đến phòng, dì vẫn còn đang ngủ. Dì nhắm mắt ngập chìm trong ánh nắng sớm mai, trong trẻo, tựa như một viên ngọc hoàn mỹ. Tôi nhìn không được, cúi đầu hôn vào má dì. Không ngờ dì lại mở mắt, nhìn tôi cười hì hì.

Tôi lập tức khóc mếu, cảm giác như đang vụng trộm làm việc xấu bị người ta phát hiện.

“Ha ha! Đừng tưởng chỉ có mình con có thể gạt người. Ừm, rất đẹp, xoay người, ừm, tốt, có thể đưa vào tủ kính làm người mẫu được rồi đó”.

“Thật hay đùa vậy dì, đẹp đến vậy sao?”

“Vậy con không tin ánh mắt của dì hay là không tin vóc dáng của con?” Dì giả hoạt nhìn tôi.

“Tin, nữ vương của tôi, bệ hạ, thần xin cáo lui!”

Tôi khom người chào dì, giả vờ tao nhã lui ra khỏi phòng.

Ngày đó ở trường, lượt người quay đầu nhìn cao đến kinh người, làm lòng hư vinh nho nhỏ của tôi thật

thỏa mãn.

Lần này dì Lạc làm việc rất suôn sẻ. Lúc tôi quay về dì đã đi rồi. Tôi lại không tiễn được dì lần nữa, không khỏi có chút mất mát. Nhưng nghe mẹ nói tiếp, một khoảng thời gian nữa, dì sẽ thường đến nhà tôi ở vì dì phải giải quyết đủ loại giấy tờ có liên quan đến những vấn đề về xây dựng thương nghiệp. Tôi mong chờ dì mau đến đây. Biết đâu lúc ấy, tôi đã có tình cảm với dì. Tôi không muốn xa rời dì chút nào, chỉ là tuổi còn nhỏ, không hiểu chính mình, chỉ đơn thuần nghĩ rằng mình vui vẻ vì bầu bạn với người lớn tuổi, buồn phiền vì chia tay bạn mà thôi.

(1) Cashmere: Len cashmere khá đắt. Đó là do sự khan hiếm cũng như quá trình sản xuất. Loại len này được lấy ra từ lớp lông tơ của dê cashmere trong đợt thay lông mùa xuân. Việc tách lớp lông này được làm hoàn toàn thủ công bằng tay do đó dẫn đến sản lượng len cashmere thấp chỉ khoảng 6-7000 tấn mỗi năm so với 2 triệu tấn len lông cừu hàng năm.

(2) The E · Land Group: E-land Group được xếp hạng là công ty thời trang Số 1 tại Hàn Quốc về doanh thu trong hai năm liên tiếp. Kinh doanh thời trang của tập đoàn chuyên về thường phục, hàng may mặc của phụ nữ và trẻ em, và đến một mức độ thấp hơn, là phụ kiện, đồ lót và giày dép. Nhóm này có một danh mục thương hiệu gồm 60 thương hiệu quốc gia và 40 thương hiệu riêng. Tập đoàn bao gồm các nhãn hiệu Ellesse, New Balance, Berghaus, Teenie Weenie và Marie Claire trong số những thương hiệu

5. Chương 5

Đầu đông, sau nhiều nỗ lực, rốt cuộc dì Lạc đã giải quyết xong các loại giấy tờ, dì phải đến đây để ký hợp đồng. Trước một đêm, dì gọi điện thoại cho mẹ tôi, nói tối thứ hai sẽ đến. Nhưng không may, mẹ tôi phải ra ngoài làm việc, ba cũng rất bận bịu, mỗi ngày đều tăng ca. Vì vậy mẹ giao nhiệm vụ tiếp đón dì cho tôi.

Ngày đó vừa đi học về, tôi chạy thẳng đến chợ, mua nguyên liệu nấu ăn. Về đến nhà, tôi tắt bếp không thôi. Tôi muốn làm bữa tối đơn giản cho dì Lạc.

Tôi đang rửa rau thì dì Lạc đến. Mặc dù là mùa đông nhưng dì vẫn còn mang váy. Váy thật mỏng, xinh đẹp mà rất thời thượng. Dì thấy tôi mang tạp dề, hình như không yên tâm cho lắm, bảo tôi đi làm bài tập, để dì làm cơm. Tôi giả vờ đau lòng nói: “Không ngờ, dì không tin tưởng con như thế! Hóa ra trong mắt dì, con là đứa vô dụng!” Sau đó tôi ủ rũ cúi đầu, ra về buồn bã thất vọng.

Dì không thể làm gì khác hơn ngoài cách thỏa hiệp với tôi. Tôi để dì ngồi ở sofa nghỉ ngơi một chút, còn mình chạy bay vào bếp.

Khoảng một tiếng sau, trên bàn đã bày biện nhiều món ăn: tôm rang muối, trứng chiên cà chua, cần tây xào nấm mèo, đậu hũ và súp thịt heo. Có thể nói là kết hợp đầy đủ giữa thịt và rau quả. Dinh dưỡng toàn diện, sắc hương hoàn hảo a!

Đang ngẩn ngơ một mình gì đấy, dì, dì Lạc? Tôi nhìn sang ghế sofa, dì ngủ mất tiêu rồi!

Tôi rón ra rón rén đi đến, thấy dì nằm một góc ở sofa, dường như có chút lạnh. Tôi không dám quấy rầy dì, đành phải tìm chăn đắp cho dì, còn mình ngồi bên cạnh đọc “*Hồng Lâu Mộng*”, chờ dì thức dậy rồi cùng ăn tối.

Đang nhập tâm đọc, chợt nghe tiếng gọi khẽ, “*Thỏ Con!*” Giọng nói mang theo vẻ lười biếng và mệt mỏi.

Ngẩng đầu lên, dì đã ngồi dậy, trên người còn khoác chăn. “*Con đắp cho dì à? Thiệt là, tự nhiên ngủ mất tiêu!*”

“*Không sao, con cũng đang đọc sách!*”

“*Vậy à? Hình như là tiểu thuyết hả, là sách gì vậy?*” Dì nói rồi ngồi sát vào tôi, tiện tay lật sang trang bìa.

“*Hồng Lâu Mộng?*”

“*Dì Lạc, dì đừng nói cho ba mẹ con biết, bọn họ không cho con đọc tiểu thuyết, sợ ảnh hưởng đến việc học!*”

“*Sách hay vậy sao lại ảnh hưởng đến học tập chứ? Ít ra nó cũng giúp phần nào cho môn ngữ văn mà!*”

Như tìm được tri kỷ, tôi vui vẻ nói: “*Đúng vậy, giáo viên dạy văn của con cũng nói vậy đó! Dì Lạc, dì cũng thích đọc “*Hồng Lâu Mộng*” hả?*”

“*Ừ, dì đã đọc nó lâu lắm rồi. Nhớ kỹ lúc ấy, dì còn khóc thật nhiều vì nó đó!*”

“*Thật hả, nhất định rất thú vị!*”

“*Rất thú vị? Tiểu quý, có ý gì hả?*”

“*Ha ha! dì Lạc trang nghiêm đúng đấy mà khóc hu hu, có vẻ rất không đúng đấy nha!*”

“*Yên tâm, vĩnh viễn con không thấy được đâu!*” Dì giả vờ tức giận nói.

Bữa tối ngày đó, tôi thấy dì Lạc ăn rất ngon miệng. Không biết là do tôi nấu ăn ngon hay là dì giữ thể diện cho tôi. Chuyện xưa nay chưa từng có, dì ăn thêm chén nữa.

Tôi rất vui vẻ, nói: “*Dì Lạc, đồ ăn ngon không?*” Thật ra là muốn nghe dì khen ngợi vài câu.

“Ăn rất ngon, xem ra có thể thành người vợ đảm đang chân chính rồi đó”. Tôi tức giận đến nghẹn họng.

Dì liếc mắt nhìn tôi, bật cười, nói: “Sao thế, không muốn làm dâu hiền vợ đảm à?”

“Nói vậy mà cũng nói được sao?” Tôi giả vờ buồn rười rượi.

“Vậy thì làm đầu bếp ha, lúc đó dì trả lương cao để thỉnh con về nấu cho dì!”

Tôi biết dì hay nói đùa, nhưng dì cứ nói mãi thế này hẳn là thừa nhận tay nghề nấu nướng của tôi rồi. Áo tưởng sức mạnh bản thân, tôi nói: “Không cần lương cao, nấu cho dì, con luôn sẵn sàng!”

Dì ngẩng đầu nhìn tôi, có lẽ không ngờ tôi sẽ nói như vậy. Hình như dì có chút cảm động, hồi lâu không nói nên lời.

Ăn cơm xong, tôi giành phần rửa chén. Dì tựa người vào cửa vừa xem tôi rửa chén vừa hàn huyên về chuyện trường học của tôi, về chuyện làm ăn của dì. Thật giống như hai người bạn thân đang trải hết lòng mình.

Rửa chén xong, tôi kéo tay dì đi xem ti vi. Dì chợt giật mình rút tay về. Lúc này tôi mới ý thức được đôi bàn tay mình lạnh như băng, đến cảm giác cũng không còn.

Dì kéo tay của tôi, vừa liên tục chà xát tay tôi vừa đau lòng nói: “Sao không rửa chén bằng nước nóng chứ? Nứt nẻ da thì tính sao?”

Tôi cười nói: “Không sao, con đâu có để ý mấy thứ đó, cũng chưa nứt nẻ bao giờ!”

Lúc xem ti vi, dì vẫn nắm chặt tay tôi, vừa chà xát nó không ngừng vừa say mê xem phim. Lúc ấy, bộ phim “Trái tim mùa thu” (1) đang rất hot. Thân thể thấm thương và gương mặt tuyệt đẹp của Eun Suh đã làm đổ gục biết bao khán giả. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy ướt ướt trên tay. Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy mắt dì đầm lệ từ lúc nào, nhưng dì vẫn chăm chú xem ti vi, không hề biết tôi đang nhìn dì đau đáu. Tôi nghĩ, hóa ra dì tỏ vẻ cứng rắn kiên cường bên ngoài nhưng bên trong lại yếu đuối đến thế. Cũng không thể đột nhiên rút tay về, tôi đành giả vờ như không biết gì, cứ để mặc nước mắt dì rơi từng giọt từng giọt, thấm đầm tay tôi.

Cuối cùng cũng hết một tập phim. Bài hát chủ đề vô cùng cảm động mang tên “Reason” (2) vừa cất lên, dì lại bắt đầu khóc. Có lẽ là do bản nhạc quá buồn, dì thật sự biến tay tôi thành khăn giấy, xoa đôi gò má ướt át của mình. Lúc đó tôi nghĩ dì thật giống một cô gái yếu đuối, sao có thể xem phim nhập tâm đến thế cơ chứ? Dì chăm chú xem đến nỗi gần như quên cả sự tồn tại của tôi!

Tôi vươn bàn tay khác ra, mò tìm một xấp khăn giấy, đưa cho dì. Sợ dì xấu hổ, tôi cố ý không quay đầu nhìn dì. Dì yên lặng cầm khăn giấy, lúc này mới thả tay tôi ra. Mà bàn tay đáng thương này, vừa ướt ướt vừa dính dính.

Vờ đi vệ sinh, tôi tiện thể rửa tay. Nhìn vào gương, thấy mình vẫn bình tĩnh như thường, nhìn không ra có gì buồn bã. Haizz, sao người ta có thể buồn đến mất hồn cơ chứ? Cũng là người với người, sao lại có khác biệt lớn như vậy?

Vắt chiếc khăn ẩm, tôi đưa cho dì lau mặt, chỉ thấy mắt mũi dì đều đỏ cả lên, cả người thần thờ, như thể suy nghĩ điều gì.

Nhìn đồng hồ, gần mười giờ rồi, ba làm tăng ca cũng sắp về. Lỡ đâu ba thấy được cảnh này cũng thật ngại ngùng. Tôi bèn giục dì mau rửa mặt rồi ngủ.

Nằm trên giường, cơn buồn ngủ đã kéo đến vây lấy tôi. Bỗng dưng, tôi nghe dì thở dài nói: “Về sau, không bao giờ... xem loại phim này nữa!”

Tôi âm thầm cười trong lòng: Không nói tâm mình quá mềm yếu, lại đổ lỗi cho phim truyền hình.

“Thỏ Con, con cũng hạn chế xem mấy loại phim này, chỉ tổ rơi nước mắt, đau lòng không thôi!” Ái chà, lúc này còn muốn dạy bảo tôi nữa chứ.

“Con là động vật máu lạnh, không phải con nít mà bị mấy thứ đó chọc cho khóc, dì cứ yên tâm đi!”

“Dì thấy con cố nén lại thì có! Mai tiếp tục xem đi, dì không tin con có thể kiên trì không khóc!”

“Được, ngày mai dì tiếp tục xem với con nha!” Lòng tôi nghĩ, ngày mai phải chuẩn bị tốt khăn giấy cho dì.

Tối ngày thứ hai, đúng hẹn chúng tôi lại ngồi trước ti vi. Thế nhưng nó không chiếu bộ phim kia, có thể là do cuối tuần nên ti vi phát phim “Trí tuệ nhân tạo”(3). Mới đầu tôi cảm thấy rất hứng thú, vì tôi thích khoa học viễn tưởng. Dì lại nói là phim này dành cho tuổi thiếu nhi nên không muốn xem. Nhưng ngẫm lại dì cũng không có chuyện gì để làm, đành phải ngồi xem với tôi. Có lẽ, mỗi người khi cười thì khác nhau, mỗi người khi khóc thật ra cũng khác nhau. Xem khoảng một phần ba bộ phim, viền mắt tôi bắt đầu nóng lên, mũi lên men. Nhưng nghĩ đến chuyện tối hôm qua, vẫn không thể bỏ mặt mũi xuống được, tôi cố nén. Đến giữa phim, thật sự nhịn không được nữa, nước mắt rơi lã chã. Khi nhìn thấy những người máy kia lần lượt bị loài người tiêu hủy, tôi thấy đau lòng không dứt, khóc rồi tỉnh rồi mù, thật ra là khóc òa lên. (Đổ mồ hôi!)

Mà dì ngồi cạnh vẫn không có động tĩnh gì. Tôi lén nhìn dì, chẳng qua là viền mắt hơi đỏ một chút. Thôi xong! Tối qua còn tỏ ra ta đây, bây giờ ắt hẳn dì sẽ chê cười tôi. Mà phải công nhận mình khóc hơi quá đáng. Haizz! Tại sao nhịn cũng không nhịn được cơ chứ? Đang lo lắng không thôi, dì lại đưa cánh tay qua, giữ bờ vai tôi, ôm tôi vào lòng.

Vẫn là mùi thơm quen thuộc ấy, tựa như thuốc an thần tốt nhất, tôi dần dần bình tĩnh trở lại. Cứ vậy, dì ôm tôi, tôi tựa vào dì, cùng nhau xem hết bộ phim gần ba tiếng đồng hồ.

Bây giờ hồi tưởng lại, tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Thế giới này, không thiếu người cùng ta vui cười. Nhưng mấy ai lại cùng ta khóc? Lại có mấy ai có thể làm ta ngừng khóc đây?

(1) Trái tim mùa thu: là bộ phim truyền hình nhiều tập đầu tiên của bộ 4 phim Tình yêu bốn mùa của đài truyền hình KBS, Hàn Quốc, được công chiếu lần đầu tiên vào mùa thu năm 2000.

Link Youtube

(2) Reason (Autumn In My Heart OST): <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Reason-Jung-... AZ06A.html>

(3) Trí tuệ nhân tạo (Artificial Intelligence) 2001:

Phone và tablet: Các bạn có thể search film này ở ứng dụng appvvn (có cả bên android và ios) với từ khóa là: “trí tuệ nhân tạo”.

PC: pm tui tui send torrent cho

P/S: Người ta kiếm film cực khổ như dzậy, mấy người nhớ phải xem rồi cm đó nha. Hông coi film hông có chap mới đâu à!

6. Chương 6

Chủ nhật, tôi không đi học, dì Lạc cũng rảnh rồi, mẹ đi công tác chưa về, ba vẫn tiếp tục tăng ca. Trong nhà vắng tanh chỉ còn hai chúng tôi. Ngày đó trời rất đẹp, phương Nam vừa vào đầu đông, thu mới qua cây cỏ Giang Nam còn chưa kịp lụi tàn. Tôi đề nghị ra ngoài đi dạo một chút, dì vui vẻ đồng ý. Nhớ kỹ ngày đó, dì mang bộ đồ màu vàng nhạt, khoác thêm khăn lụa màu hồng, rất tây. Chỉ là ngồi chờ dì trang điểm lâu ơ là lâu. Thoạt nhìn gương mặt dì rất tự nhiên hóa ra cũng phải trải qua rất nhiều quá trình. Tôi quan sát từ đầu đến cuối, rốt cuộc vẫn không học được.

Chúng tôi đi nhà hàng ven sông ăn điểm tâm. Thật ra lúc bình thường, tôi rất ít khi ra ngoài ăn. Ngay cả khi ba mẹ không có nhà, tôi vẫn tự mình làm vài ba món gì đó. Khó có được một ngày ra ngoài, tất nhiên là tôi rất hưng phấn. Dì Lạc để tôi thoải mái chọn món. Tôi nhìn thực đơn có rất nhiều món ngon, rất hấp dẫn. Cuối cùng tôi chọn hai món ngọt kiểu Tây Âu, một món ngọt Trung và một ly nước trái cây. Dì Lạc gọi cháo thông thường. Giờ tôi mới biết, dì không thích ăn đồ ngọt.

Món ăn được dọn ra, mới phát hiện ông chủ nhà hàng này thật sự rất hào phóng. Lượng thức ăn rất nhiều, hai người ăn cũng không xuể. Vất vả lắm tôi mới ăn được một nửa, còn lại không thể nhét vào bụng.

“Hay là mình đóng gói mang về nha? Buổi trưa con ăn nữa!” Tôi nghĩ thật là lãng phí, cũng thật là xấu hổ.

“Con không mệt à, dì nhìn con ăn cũng mắc mệt. Ha ha, lần sau lượng sức mà ăn, đừng có cố!”

Haizz, lại thua dì rồi.

Đi dạo một hồi, dì bảo muốn mua quần áo, nói tôi theo dì.

Thật ra mà nói, mẹ tôi mang đồ rất giản dị, bình thường nên rất ít khi mua quần áo. Còn đồ tôi cũng do mẹ tôi mua ở tiệm quần áo gần nhà. Mẹ mua gì tôi mặc nấy, không đòi hỏi nhiều. Vì vậy thẩm mỹ của tôi về trang phục, ít nhất là vào lúc ấy, tuyệt đối tệ hại dốt nát.

Chúng tôi đi vào siêu thị bán lẻ cao cấp trong thành phố. Bình thường tôi rất ít đến những nơi này. Quả nhiên, vừa nhìn đều là những phu nhân ăn mặc rất cao sang quyền quý, hoặc là những cô gái trẻ tuổi rất thời thượng. Không gian tràn ngập mùi nước hoa phụ nữ. Tôi tự biết mình là người thường, chỉ tò tò theo sau dì. Đi một chút, dì cảm thấy hứng thú với một cửa hiệu. Nhân viên cũng rất nhiệt tình, nói dì mặc rất đẹp, rất tao nhã, rất vừa người. Dì cũng không để ý nhiều, nhưng mỗi lần chọn đồ dì đều hỏi tôi, đẹp hay xấu, làm như tôi hiểu biết về mấy thứ này nhiều lắm vậy. Tôi cũng làm bộ thể hiện, tự cho là đúng bình luận một phen, này xưa quá rồi, này rất lằng lự, bá láp ba xàm. Thật ra tôi có hiểu gì đâu, nói tùm lum tà la một trận, chỉ là dì thật tình nghe tôi như thể điều tôi nói rất có lý. Cuối cùng, sau khi tham khảo ý kiến tôi, dì chọn cho mình bộ váy len lông cừu.

Vốn tưởng rằng đến đây là kết thúc, bỗng dưng dì bảo còn phải mua nội y, muốn mua cho tôi nữa. Tôi vội vàng nói không cần. Hơi buồn cười cơ mà lúc ấy tôi còn chưa chân chính mang áo nịt ngực, vẫn còn mang áo lót. Dì không để ý tôi nói gì, trực tiếp đi vào quầy nội y, tôi chỉ biết chạy theo đuôi mà thôi.

“Con mặc cup mấy? Đến A chưa?”

Lúc ấy tôi còn không hiểu “Cup” có nghĩa là gì, nhưng vì không muốn mất mặt, nên hàm hồ lên tiếng.

Dì rất nhanh nhẹn chọn cho tôi hai cái áo ngực rất khả ái, nói tôi vào thử. Dì cũng lựa cho mình hai cái, đi vào phòng thử đồ khác. Tiếc thay, lúc ấy thứ nhất tôi khá gầy, thứ hai còn chưa dậy thì xong, mang vào, rộng thùng thình. Đành phải cởi ra, then thùng trả lại cho chị nhân viên: “Xin lỗi, không hợp, hơi lớn.” Lúc này dì Lạc cũng đi ra, nói với chị: “Tôi lấy hai cái này, giúp tôi gói lại nha!” Lúc này, chị nhân viên kia nói một câu rất chi là sốc: “Cô bé còn chưa lớn nha! Nhưng không sao, mẹ em là C, thì ít nhất sau này em cũng B, ha ha!” Có lẽ chị ấy tự cho là rất mắc cười đi, nhưng làm tôi lúng túng không thôi. Dì Lạc ở bên cạnh cũng cười theo, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh trả lời: “Đúng vậy, hai mẹ con chúng tôi có gene di truyền rất tốt đó nha!” Nói xong dì còn kiêu ngạo ưỡn ngực với tôi. Dù tôi chung sống với dì thật lâu nhưng lúc đấy tôi mới chợt để ý đến nơi ấy của dì, tôi nhận ra, dì nhỏ những nơi nên nhỏ, lớn những nơi nên lớn, cực kỳ đầy đặn.

Mua xong nội y, tôi không kiềm chế được bèn hỏi gì về vấn đề “cup” kia. Dì không những kiên trì giải đáp những thắc mắc của tôi, còn nói thêm nên chọn đồ lót như thế nào, phải chú ý chi tiết nào, thậm chí là làm thế nào để duy trì bộ ngực khỏe mạnh, làm thế nào để tự kiểm tra và một loạt vấn đề khác nữa. Tuyệt đối so với giờ giảng sinh lý còn thú vị phong phú hơn. Tôi chăm chú nghe, mà những kiến thức này, cho đến nay còn rất hữu dụng. Công này đều do dì cả.

7. Chương 7

Chúng tôi tay trong tay, bàn với nhau trưa nay ăn gì ở đâu. Tôi nói muốn đi McDonald's, dì bảo thức ăn nhanh không lành mạnh nên đề nghị đi ăn sushi. Đang nói chuyện, bỗng có người đến trước mặt chúng tôi. Là bạn học thời cấp hai, rất xinh đẹp. Thật ra quan hệ của chúng tôi chỉ là xã giao mà thôi. Vì tôi không quá thích tính cách nóng hừng hực của nhỏ ấy. Quả nhiên, đánh chết cái nét không chừa.

“Thỏ Con, hóa ra mẹ cậu beautiful ghê ha, xem ra cậu phải cố gắng nhiều đó!” Nói xong nhỏ còn cười đầy hàm ý.

Lúc đó gương mặt tôi hẫ hẫ là đành lại. Tuy tôi biết mình không đẹp bằng dì Lạc nhưng là con gái, ai cũng không muốn nghe người ta nói mình không đẹp hết.

Tôi buồn buồn không nói thêm tiếng nào, cứ im lặng bước đi. Tâm tình tốt đẹp nay đã chuyển thành một trời mây xám.

“Thỏ Con, hay là chúng ta đi ăn gà nha?”

“Sao cũng được”.

“Vừa nãy là bạn học của con à? Có người bảo hai dì cháu mình là mẹ con, xem ra chúng ta khá giống nhau đó nha!”

Tôi nghĩ là dì đang an ủi tôi, nên nói: “Không sao đâu, con biết mình không được đẹp, quen rồi.”

Dì dừng bước lại, nhìn tôi nghiêm túc nói:

“Thỏ Con, dì chưa bao giờ nghĩ con khó coi hết, ngược lại dì thấy con rất dễ thương, càng nhìn càng thích.”

Nghe vậy tự dưng tôi thấy vui hẫ lên.

“Thật không?”

“Có lẽ, mới nhìn vào con hơi giống con trai. Nhưng nhìn kỹ thì mới phát hiện, con là kiểu con gái đẹp trong tâm hồn, càng nhìn càng đẹp. Con biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Vì người không vì đẹp mà khả ái, mà vì khả ái mới đẹp đó! Nét đẹp tu dưỡng từ bên trong, cá tính riêng, thẩm thấu ra bên ngoài, mới động lòng người nhất. Nếu không, chỉ cần nhìn búp bê xinh đẹp là đủ rồi!”

“Cũng rất có lý!” Tôi thật khâm phục dì. Những tự ti, lo lắng từ trước đến nay đều nhanh chóng bị quét sạch.

“Ừm, vốn là có lý mà. Được rồi, giờ ăn sushi hay là gà nào?”

“Gà!”

“Mèo béo ị!”

8. Chương 8

Xế chiều, chúng tôi đi dạo qua rất nhiều cửa hàng. Ăn tối xong rồi về đến nhà đã hơn tám giờ. Hai người đều mệt lử, tắm xong rồi cũng không muốn xem ti vi như thường lệ. Tôi nằm trên giường ngái ngủ, dì Lạc ở bên cạnh tựa lưng vào thành giường đọc sách. Tôi nhắm mắt nhìn dì. Dưới ánh đèn, gương mặt dì rất nhu hòa, như có vầng hào quang thánh khiết tỏa ra xung quanh, lông mày dì khẽ nhíu, có lẽ là thói quen khi đọc sách, càng tăng thêm vẻ thùy mị cho dì. Tôi không thấy rõ đôi mắt dì, chỉ thấy lông mi khe khẽ động.

Bất chợt tôi tiến đến gần dì hơn, tựa đầu vào cạnh khuỷu tay dì. Dì một tay cầm sách, một tay ôm lấy đầu của tôi, mặt của tôi cứ vậy mà nép sát vào ngực trái của dì, chỉ cách một lớp áo ngủ mỏng manh.

Thật mềm mại! Thoải mái còn hơn cả lúc ôm gấu bông a! Tôi nhắm mắt, hưởng thụ chút hạnh phúc hiếm hoi này. Tôi và mẹ rất ít thân mật kiểu như vậy. Sau khi sinh, thân thể mẹ không được tốt lắm nên không có sữa cho tôi bú. Có lẽ vì trời sinh thiếu thốn, bản năng trong tôi bắt đầu gào thét.

Ngọt ngào như thấm thẳng vào tim. Tôi vươn tay ôm eo dì thật chặt, tựa như sợ thời gian trôi qua quá nhanh, hạnh phúc chẳng mấy chốc sẽ biến mất. Tôi chợt nghĩ đến cậu bé trong “Trí tuệ nhân tạo”. Hóa ra cậu bé ấy cũng như tôi khao khát tình yêu. Lúc này mới hiểu được vì sao mình khóc, là vì đồng cảm.

Dường như dì bị tôi cảm hóa, đặt sách xuống, lấy tay khe khẽ vuốt từng lọn tóc tôi. Mùi thơm của dì vờn quanh mũi, cả người tôi hồ hồ như lơ lửng trên mây. Tôi mở mắt nhìn dì, như muốn vững tin hơn hết thấy đều là thật mà không phải là cảnh tượng trong mộng. Dì cũng nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng vô ngần. Dì cúi đầu, hôn thật sâu trên trán tôi.

Về hiền hậu dịu dàng đến vô ngần ấy như làm tan chảy cả lòng tôi. Nụ hôn thật dài, tôi không biết là bao lâu, chỉ biết rằng máu trong người chảy rất nhanh, tim đập thành thịch, đôi môi tựa hồ trở nên nóng rất nóng, như muốn bùng cháy. Vì vậy tôi vùi mặt thật sâu vào nơi mềm mại ấy của dì, ngửi hơi thở, hương thơm ngọt ngào của người, khe hở áo ngủ người, như một con cún điên cuồng thể hiện tình yêu với chủ nhân của nó.

Thân thiết như vậy thật lâu, dì bỗng gọi tên tôi, “Thỏ Con!” Giọng nói có chút trầm thấp.

Tôi như chợt tỉnh khỏi cơn mê, ngẩng đầu lên, chỉ thấy mặt dì hơi đỏ, ánh mắt như bao phủ lớp sương mù. Tôi bỗng ý thức được hành động vừa rồi có phần quá đáng, mà lúc này nói lời xin lỗi căn bản không phải là điều tôi muốn bày tỏ. Nhưng mà, rốt cuộc tôi muốn bày tỏ điều gì chứ? Tôi cảm thấy đầu óc mình quay cuồng.

Dì từ từ tránh ra, sửa sang lại áo ngủ, nhẹ nhàng nói: “Khuya rồi, mau ngủ đi!”

Ai về vị trí này, mọi thứ lạnh dần lạnh dần, dường như vừa rồi chỉ là một giấc mộng mê loạn mà thôi.

Đêm đó, tôi mơ rất nhiều, không có phút nào ngủ sau, nhưng dường như luôn có một đôi tay dịu dàng khẽ vuốt gương mặt tôi, để tôi yên tâm ngủ

Ngày hôm sau lúc tôi tỉnh dậy, phát hiện trên giường chỉ còn mình tôi, cuốn sách của tôi đặt trên bàn đèn lên một tờ giấy.

“Thỏ Con:

Mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi, dì về lại thành phố W.

Phải biết chăm sóc bản thân mình. Hẹn gặp lại.

Dì Lạc.”

Vẫn là nét chữ xinh đẹp phóng khoáng ấy, chỉ là tôi mơ hồ cảm thấy bất an. Tôi vội mang cặp vào, vọt lên xe đạp, đạp nhanh nhất có thể tiến thẳng về ga tàu.

9. Chương 9

Tìm kiếm bóng hình dì trong nhà ga chật như nêm cối, cuối cùng, ở phòng đợi số 21, tôi đã tìm được. Dì lặng im ngồi trên ghế, không biết suy nghĩ điều gì.

“Dì Lạc!” Tôi gọi dì, chợt nhận ra giọng mình nghe nghẹn.

Dì ngạc nhiên quay sang, đôi mắt tựa như buồn tựa như vui.

“Thỏ Con, sao con tới đây?”

“Sao dì lại âm thầm rời đi?”

“Mọi chuyện giải quyết xong rồi, có thể về, cũng không thể ở trong nhà con hoài được!” Dì nhẹ nhàng nói.

“Nhưng ngày hôm qua dì chưa nói phải đi mà, hôm nay bỗng dưng dì rời đi, con... con...” Tôi một mạch chạy đến đây, không suy nghĩ gì nhiều, chỉ sợ mình không còn thấy dì nữa. Mà giờ phút này đứng trước mặt dì, đột nhiên cảm thấy tủi thân, bất giác nước mắt tuôn rơi.

Dì đau lòng nhìn tôi, lúng túng không biết làm sao. Mà tôi như con ngốc, khóc lóc trước bao người. Ừ thì tôi không lo được nhiều đến vậy.

“Thỏ Con à! Là dì sai, không nên đi mà không nói tiếng nào, nhưng dì sẽ quay lại mà!”

Có lẽ là dì nói cho có lệ mà thôi?

“Lúc nào?” Tôi hung hăng hỏi.

Dì thở dài: “Nói chung là chuyện gì dì đã hứa với con sẽ không nuốt lời. Cụ thể lúc nào, có quan trọng không?”

Tôi nghĩ cũng đúng. Lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Mau đi đi, muện học rồi đó!”

Tôi còn có thể làm gì nữa? Chỉ nói tạm biệt với dì, cưỡi xe đến trường.

Những tháng ngày sau đó, tôi cảm thấy mình luôn lo nghĩ về dì, rất mong dì sớm ngày đến đây.

Nhưng cả mùa đông, dì vẫn bất vô âm tín. Hỏi mẹ, cũng không biết được chuyện gì. Đã lâu không liên lạc, có lẽ là bận.. chuyện làm ăn đi.

Có đôi lần tan học, tôi đạp xe đến xem mảnh đất dì đã mua. Nơi đó đang thi công, người vô phận sự miễn vào. Có đôi lần tôi hoang tưởng, biết đâu dì sẽ xuất hiện ở nơi này?

Mảnh đất này rất lớn, rất nhiều máy móc xây dựng đặt ở đây, chẳng biết là muốn xây bao nhiêu cái nhà đây. Đến khi nhà xây xong, có lẽ dì sẽ xuất hiện đó. Tôi an ủi mình.

Đông qua xuân đến, cỏ dại bắt đầu sinh sôi phát triển. Mùa xuân, khí trời vẫn còn se lạnh, đứng giữa đồng cỏ bao la, mặc cho những kỉ niệm ngọt ngào hiện lên, nụ cười của dì, mùi thơm của dì, sự dịu dàng của dì. Đường như cách tôi rất gần, gần trong gang tấc, mà như cách tôi rất xa, xa tận chân trời...

10. Chương 10

Một khi sâu đau bắt đầu, tưởng như không thể nào chấm dứt. Ngày đó, xảy ra một chuyện mà mãi đến bây giờ lòng tôi vẫn đau xót không nguôi.

Nửa đêm hôm đó, bỗng dung điện thoại đổ chuông. Tôi dự cảm có chuyện chẳng lành. Quả nhiên, bà nội ở bên kia đầu dây lo lắng nói cho chúng tôi biết, nửa đêm ông nội ngã xuống đất ngất đi, đã hôn mê bất tỉnh.

Chờ chúng tôi chạy đến nhà bà nội, ông nội đã nằm trên giường mê man, không lâu sau thì qua đời.

Mọi chuyện quá đột ngột. Bình thường sức khỏe ông tuy không quá tốt nhưng chắc chắn là không đến mức nhanh như vậy đã qua đời. Gia đình chúng tôi đều quá đỗi bất ngờ, khó có thể tiếp thu sự thật này.

Sức khỏe bà nội vốn không được tốt, bất thành linh bị đả kích, bà lập tức bệnh đến liệt giường. Người nhà ít, mẹ chủ yếu phụ trách chăm sóc bà nội, ba phụ trách tiếp đãi người đến phúng viếng, tôi phụ trách hoàn lễ. Nói cách khác, khách đến linh đường làm lễ với di ảnh, tôi quỳ ở một bên, hoàn lễ. Giống nhau là ba lần làm lễ, sáu lần quỳ lễ. Thật ra, ai ai cũng đau buồn, nhưng vẫn không thể làm gì khác hơn ngoài những lễ nghi phiền phức. Đáng thương nhất là ba, còn phải nói chuyện xã giao với rất nhiều người, cố nén đau thương.

Tôi cố gắng vực dậy tinh thần, tựa như tượng gỗ quỳ ở nơi đó, làm những động tác rập theo một khuôn khổ. Chỉ là tự hỏi trong lòng. Ông nội mất thật rồi sao? Đây không phải là mộng sao?

Ông nội là người vô cùng hiền lành. Đến bây giờ tôi vẫn chưa thấy ông tức giận với ai cả, cả ngày cứ cười ha hả. Lúc tôi còn nhỏ, ông đều dành toàn bộ thời gian cho tôi, luôn chiều chuộng tôi. Mùa hè, sợ máy quạt làm tôi bị cảm, ông ngồi bên cạnh giường suốt mấy giờ quạt cho tôi. Mùa đông, ông ủ ấm chân tôi trong chiếc áo ba đờ xuy dày cộm. Tôi thích động vật xinh xinh, mỗi ngày ông đều dắt tôi đến phòng thí nghiệm xem thỏ con. Tôi thích tuyết, vào ngày tuyết lớn ông làm cho tôi một người tuyết thật to. Lúc đi học, mỗi lần thấy tôi ông đều hỏi thành tích thế nào. Tôi biết tâm nguyện lớn nhất của ông là thấy tôi vào đại học. Đến tận bây giờ tôi vẫn không nghĩ rằng ông đợi không đến được ngày đó.

Từ đêm đó trở đi, nước mắt tôi rơi, hồ như chảy mãi cũng không hết.

Đêm khuya vắng người, khách khứa đều đi hết, tôi ở linh đường gác đêm nhưng không buồn ngủ chút nào, cũng không cảm thấy đói. Chỉ là nụ cười hiền hậu của ông cứ hiển hiện trong đầu tôi. Tôi cố gắng ép mình tin rằng ông đã đi rồi, nhưng càng như vậy tôi càng đau khổ, tựa như bị con rắn lớn nuốt chửng.

Khách khứa vào ra, tôi cúi đầu quỳ trả lễ, không muốn biết người ta là ai, cũng không muốn nói gì. Cứ như vậy, tôi lặp đi lặp lại hành động một cách vô thức.

11. Chương 11

Trời ngã về chiều, khách khứa dần dần ít đi vì ngày hôm sau gia đình sẽ đưa tang ông. Tôi vẫn quỳ chỗ ấy, khóc một hồi, im một hồi, nghĩ một hồi, rồi lại khóc một hồi, tựa như hết thấy mọi thứ trên đời không có quan hệ gì với tôi.

Lúc này có một người khách đi đến. Như một phản xạ có điều kiện, tôi vội lên tinh thần, quỳ ngay ngấn, trả lễ nhưng không buồn liếc nhìn người khách kia dù một cái. Trả lễ xong, tôi cúi đầu đợi vị khách kia rời khỏi nhưng lại thấy một đôi giày cao gót bước về phía tôi.

Đôi chân thon dài được ôm trọn bởi cặp vớ màu đen, trang phục đen rất vừa vặn, gương mặt hơi lộ vẻ tái nhợt, ánh mắt tràn đầy lo lắng và đau buồn. Không phải là dì đó sao?

“Thỏ con!” Giọng dì thật trầm.

Lòng tôi như bị vật gì chặn lại, tắc nghẽn, muốn mở miệng nói, mà một câu cũng chẳng nên lời, nước mắt rơi lã chã.

Dì đến ôm lấy tôi, vuốt ve đầu tôi, không nói gì.

Thật lâu sau, dì buông tôi ra, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, lâu như vậy mới đến thăm con. Cũng không biết an ủi con thế nào. Vừa rồi dì đã gặp mẹ con, ông nội con đi cũng không đau đớn, việc này xem như là an ủi.”

Tôi gạt nước mắt, gạt đầu. Dì nói không sai, so với những người bị ốm đau hành hạ rất lâu mới qua đời, ông nội xem như là may mắn, không chịu đựng gì, có người nói đây là kiếp trước tu luyện. Hiện tại, chỉ có nghĩ như vậy để an ủi người còn sống.

Dì Lạc, sao dì lại đến đây?”

“Mấy ngày trước không biết vì sao lòng dạ dì rối bời, giằng co vài ngày, rồi gọi cho mẹ con, mới biết bên này đã xảy ra chuyện.”

“Sao lâu như vậy dì không liên lạc gì với gia đình con?” Những lời này, tôi luôn tự hỏi mình trong mấy tháng qua.

Dì tỏ ra khó xử, muốn nói lại thôi, tôi mơ hồ thấy được dường như dì có tâm sự.

“Dì sao vậy?”

“Không có gì, dì không sao, đoạn trước nhà máy ở thành phố W xảy ra chút vấn đề, vất vả lắm mới có thể giải quyết xong.”

Không hiểu vì sao tôi lại không tin lời dì, nghĩ rằng dì đang tìm cớ. Nhưng tôi có tư cách gì mà yêu cầu dì nói ra sự thật chứ? Tôi yên lặng thở dài, không hỏi tới nữa.

Đêm ấy, tôi ngồi cạnh ông nội, nhìn ngọn đèn chớp nháy chớp nháy.

Nghĩ đến lẽ đời, đúng như Trang Tử nói: “Sinh giả ký dã, tử giả quy dã.” Sống chết chưa bao giờ mình nắm trong tay. Thời gian thoăn thoắt, âm dương xa cách, mà cuối cùng, mọi người lại gặp nhau dưới chốn âm u mù mịt. Vậy lúc sống, rốt cuộc có có nghĩa gì? Theo đuổi, rồi cũng thành tro bụi.

Sau khi đưa tang xong, tôi mới biết được dì Lạc đã suốt đêm quay về thành phố W. Thật ra lần này dì đến phúng viếng đã rất khách khí. Nghĩ đến dì còn công việc bận rộn, cũng là thân bất do kỷ.

Tôi buồn cười phát hiện, tôi không thể tạm biệt dì được lần nào. Dì muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không có bất kỳ lý do gì có thể ràng buộc dì. Còn tôi nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, thậm chí ngay cả tạm biệt cũng là dư thừa.

Tất cả đều là tôi tự mình đa tình mà thôi. Vì tôi xem trọng người, có lẽ chỉ có một mình tôi bằng lòng cam chịu mà tạo ra ảo ảnh, cùng với người thật hoàn toàn không giống nhau. Tôi nhớ nhung người cũng tốt, thích cũng chẳng sao, chẳng thể thay đổi được thái độ của người đối với tôi. Tôi chỉ là hậu bối của người, ngay cả thân thích cũng chẳng được tính nữa là, chỉ là một người bạn nhỏ có cũng được không cũng được. Tôi có nghiêm túc thì với người đây chỉ là chuyện nực cười mà thôi. Có lẽ đã trải qua đau khổ trần đời, lần đầu tiên tôi mới nhìn thấu nhân sinh, nhìn thấu đạo lý của tôi...

P/S: Thật ngại quá nhưng trình độ của mình không đủ để bình chú cho câu nói của Trang Tử. Mình có đi nhà sách tìm câu này trong cuốn Trang Tử Nam Hoa Kinh nhưng chắc do mắt so le hôn có thấy Nên thôi, sẽ bổ sung sau.

12. Chương 12

Về sau, mỗi ngày trôi qua tựa hồ rất nhanh, không còn để lại quá nhiều ký ức. Mỗi ngày đi sớm về muộn, những đề thi dài bất tận lại mang đến cho tôi sự tự tin và bảo vệ, chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp, gần như có thể dùng từ “trơ” để hình dung tôi. Tôi cũng không cho phép mình nghĩ đến chuyện trước kia, xem dì như là một giấc mộng mà thôi. Mãi đến khi thi đại học, dì cũng không xuất hiện thêm lần nào. Có lẽ là trăm công ngàn việc, nhưng hết thảy cũng chẳng quan hệ gì đến tôi, tôi tự nhủ với mình.

Thi đại học năm ấy, phong độ tôi thất thường nên không đậu nguyện vọng một. Ba mẹ đều rất thất vọng.

Ngẫm lại thì cuộc đời mình tương đối bị kịch, mọi thứ đều không được như mong muốn. Vốn muốn rời nhà, đến thành phố lớn. Sau dưới sự kiên trì của ba mẹ, tôi nộp đơn vào trường đại học thông thường, không ngoài suy đoán, trúng tuyển.

Cả kỳ nghỉ, phần lớn thời gian tôi đều ở nhà xem tiểu thuyết, đàn piano. Nói về đàn, đã là chuyện rất lâu về trước. Khi còn bé, tôi học đàn piano được vài năm nhưng sau đó vì bài vở bận rộn nên bỏ dở nửa chừng. Kỳ nghỉ ấy, bỗng dưng rảnh rỗi nhặt lên hứng thú năm xưa.

Tôi thật sự thích chơi nhạc của Bach (1), vẫn luôn vẫn đậm phong khinh như thế, cổ điển mà lý trí, có sự thánh khiết của tôn giáo, nỗi buồn hay niềm vui đều vừa phải. Đàn nhạc của Bach, tâm phải cực kỳ bình tĩnh, không tạp niệm, nếu không nó sẽ lập tức thể hiện ngay trên bản nhạc. Khi còn bé không thể ngộ được điều này. Lớn rồi tôi mới dần thấu hiểu được chỗ tuyệt vời trong bản nhạc.

Thỉnh thoảng, tôi hay cùng bạn bè đi shopping, xem phim, tâm sự. Những bạn bè thân thiết, ai cũng đi học xa ở thành phố lớn. Các bạn luôn nhắc đến đại học một cách hào hứng, mong kì nghỉ hè mau chóng kết thúc, để có thể trải nghiệm cuộc sống mới. Lòng tôi nhoi nhói, nghĩ đến chỉ có mình ở lại nơi này, cô đơn chiếc bóng, sau này cả người bạn thân cũng không còn. Tuy các bạn cũng có chút buồn khi phải chia ly, nhưng nhiều hơn là niềm vui sướng và ước ao về một tương lai tươi sáng. Tôi lại càng thấy cô đơn.

Những lúc buồn, tôi sẽ đạp xe đến vùng ngoại ô. Nhìn ngắm không mục đích. Nhưng lần nào cũng đều đi đến nơi quen thuộc này. Xưởng ở đây đã sắp hoàn thành. Ngoảnh đi ngoảnh lại, mọi thứ đã thành hình thành nét. Thời gian trôi qua rất nhanh, rất nhiều thứ vì thời gian mà thay đổi. Chợt tôi nghĩ đến câu, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Dù là bạn thân hay là tri kỉ, một ngày xa nhau sẽ trở nên xa lạ. Hạnh phúc đã qua tựa như giấc mộng xuân đã tàn, không còn chút dấu vết. Ký ức, ngoại trừ mang cho ta hoài niệm và đau thương, còn có thể làm gì được nữa?

Một buổi tối nọ, bỗng dưng tôi mơ, tôi mơ thấy dì Lạc. Dì ngồi lọt thỏm ở nơi đó. Tôi đi đến, nhưng vờ như không thấy dì, còn cố ý nói chuyện với những người khác, không để ý đến dì. Dì cố gắng bắt chuyện với tôi, nhưng vẫn không thể nào chen vào được. Sau đó, dì im lặng xoay người rời đi. Lúc tôi quay đầu lại, dì đã biến mất không dấu vết.

Khi tỉnh lại, cảnh tượng trong mơ vẫn rõ ràng vô cùng. Tôi hỏi mình, giấc mộng này ám chỉ điều gì? Chẳng lẽ là tôi hiểu lầm dì sao? Chẳng lẽ là tôi tự cho mình thông minh sao? Không, tôi không nên dẫn dắt mình thêm nữa, hết thấy đều là ảo ảnh mà thôi!

13. Chương 13

Không nghĩ đến, quả nhiên chiêm bao có điềm.

Không lâu sau, mẹ nói phải đi thành phố W nên chủ động liên hệ với dì Lạc, bảo nhân tiện đi thăm dì. Dì

Lạc nói qua điện thoại mời cả nhà tôi qua, mẹ tôi đồng ý. Thật ra, ba bận bịu công chuyện không thể phân thân ra được, nhất định là không đi rồi, nhưng tôi đang nghỉ hè, có lý do gì cự tuyệt chứ? Không nói hai lời, mẹ vớt cho tôi chiếc va li, để tôi sắp xếp đồ đạc, theo mẹ ra đi.

Thành phố W nằm ở ven biển, phong cảnh vô cùng xinh đẹp, khí hậu rất dễ chịu. Lúc đến nơi đã là buổi chiều, dì Lạc tự lái xe đến trạm xe đón tiếp chúng tôi. Hơn một năm không gặp, dì vẫn phong độ như xưa. Tôi nghĩ đến chuyện trước kia, thoáng buồn. Tự nhủ chính mình, dì chỉ là trưởng bối mà thôi, không hơn không kém.

Dì dẫn chúng tôi đi ăn hải sản, uống bia lạnh. Dì và mẹ lâu ngày gặp lại, chuyện nói không hết, tôi có tư cách gì mà xen vào, đành cật lực ngốn hải sản.

Ăn xong, dì Lạc nói muốn dẫn chúng tôi đến nhà dì ở. Mẹ bảo công ty đã đặt khách sạn trước rồi, không thể phí phạm. Đương nhiên là tôi theo mẹ đến khách sạn. Dì lạc cũng đành chịu, bảo rằng mấy ngày kế tiếp, phải dẫn chúng tôi đi chơi một chuyến. Mẹ cười đồng ý, nhưng mà đi công tác, phải lấy công việc làm trọng, làm xong việc sẽ liên hệ dì.

Khách sạn rất tốt, máy tính có thể truy cập mạng. Khi đó tôi còn chưa biết mạng mẽo là gì, không biết chat chit là gì, lại không biết chơi game. Nhưng có thể mở trình duyệt web xem lướt qua thôi tôi cũng cảm thấy rất hài lòng rồi. Đêm đó tôi chơi đến mười hai giờ đêm, nếu mẹ tôi không giục thì có lẽ ngồi đến sáng luôn rồi.

Nhưng vừa ngủ chưa được bao lâu, tôi bắt đầu đau bụng. Tôi nhịn xuống nhưng càng ngày càng đau. Không muốn quấy rầy giấc ngủ của mẹ, đành một mình chui vào toilet. Không lâu sau, bắt đầu nôn mửa tiêu chảy không thôi. Dày vò đến hơn năm giờ sáng, mẹ đi vào toilet mới phát hiện ra tôi gần như ngất xỉu. Mẹ tôi sợ hãi vội vàng gọi xe chở tôi đến bệnh viện.

Chờ đến khi truyền nước biển đã là sáng sớm. Hôm qua mẹ đã liên lạc với doanh nghiệp rồi, không thể ở cùng tôi, đành gọi điện cầu cứu dì Lạc.

Mẹ vừa đi vài phút, dì Lạc vội vã chạy đến.

“Thỏ Con, con sao rồi? Đỡ chưa?” Nhìn dì vẻ mặt tràn đầy lo âu.

“Tốt hơn nhiều rồi!”

“Là do dì không tốt, không ăn hải sản sẽ không bị vậy!” Dì tự trách mình.

“Ha ha! Là do con tham ăn, ăn cái gì cũng có chuyện cho coi! Sao trách dì được?” Tôi vờ khỏe khoắn giải thích với dì, thật ra trong dạ dày còn khó chịu muốn chết, cứ buồn nôn thế nào.

Dì lấy trong túi một bát gì đó, nói: “Chưa kịp chuẩn bị gì, trên đường mua cháo cho con, giờ ăn được

chưa?” Vừa nói dì vừa đưa bát cháo đến trước mặt tôi.

Nguyên một bát cháo đập vào mặt làm tôi không thể nhìn được nữa, “Oe” một tiếng, nôn ra toàn nước chua (thức ăn bị tôi nôn hết, lúc này dạ dày trống rỗng).

Trời ạ! Sao tôi lại nôn trong bát thế này, kinh khủng hơn nữa là còn nôn trúng tay dì. Tôi xấu hổ vô cùng, vừa vội vàng nói “Xin lỗi!” vừa nghĩ trong đầu: Thôi thôi! Dì là người thích sạch sẽ, nhất định hận chết tôi, dì có chạy đi mất không, có mắng tôi không?

Nhưng dì vô cùng bình tĩnh nói: “Không sao,” sau đó xoay người vào toilet. Tôi tưởng tượng ra dì ở trong phòng rửa tay hết lần này tới lần khác. Xấu hổ kinh khủng!!! Nhưng trên tay tôi còn đang truyền nước biển, trốn không thoát, đành ngồi ngây ngốc đần mặt thối ra.

Không nghĩ đến dì rất mau trở lại. Tôi vội vàng cúi đầu, nhắm mắt, không dám nhìn dì. Bỗng dưng tôi cảm thấy một mùi thơm quen thuộc, khóe miệng có cảm giác mềm mại, mở mắt ra dì đang cười dịu dàng với tôi, tay dì cầm khăn lau miệng cho tôi.

“Cảm ơn dì!” Tôi nhẹ giọng nói.

“Thỏ con thành Thỏ Con rồi, ha ha!” Mèn ơi, lúc này còn chọc người ta được, thiếu chút nữa tôi ngất đi.

14. Chương 14

Truyền nước biển xong, tôi muốn quay về khách sạn. Nhưng dì một mực khẳng định nói tôi về nhà dì. Dì bảo không yên tâm còn nói đã gọi điện thoại báo cho mẹ tôi.

Không biết vì sao vừa nghĩ đến việc qua nhà dì, lòng tôi có chút khẩn trương. Có lẽ sẽ gặp chồng dì, tôi hơi ngại ngùng.

Tôi ngồi ở ghế lái phụ. Dì khẽ ấn tôi về phía sau, bảo nghỉ ngơi đi, rất nhanh sẽ về nhà. Trong xe rất yên tĩnh, tôi khép hờ mắt lên nhìn dì, dì chăm chú nhìn đường trước, nhưng khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Xem ra tâm tình dì không tệ.

Nhà dì ở khu biệt thự rất trang nhã. Có một hồ hoa sen khá lớn. Có cây cối rậm rạp che khuất cả bầu trời. Ngôi nhà bằng đá trắng mạnh mẽ mà không mất chất lãng mạn, đẹp như tranh vẽ.

Nhà dì bài trí rất đơn giản thanh lịch, không phô trương. Gam chủ đạo là màu trắng, màu xám và màu đen điểm thêm xung quanh. Nội thất hiện đại, đường nét mạnh mẽ tạo cảm giác khỏe khoắn, làm người ta cảm thấy sang trọng mà lạnh lùng. Trên bàn trà có bình hoa trắng cắm một bó hồng, làm ngôi nhà lạnh lẽo này gia tăng thêm một chút sức sống.

Dì dẫn tôi lên phòng khách ở tầng hai để nghỉ ngơi. Quả thật là tôi rất cần ngủ. Vừa nằm xuống chưa được bao lâu, tôi bất tỉnh nhân sự.

Không biết ngủ được bao lâu, lúc tỉnh lại, tôi chỉ thấy cả người như mềm nhũn ra nhưng tinh thần đã nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Tôi đứng dậy kéo rèm cửa, đã là hoàng hôn.

Vừa xuống lầu, một hương thơm lập tức xông vào mũi tôi. Như là bạc hà, như là mùi quế, lại giống như mùi hoa hồng.

“Công chúa ngủ trong rừng tỉnh rồi?” Dì từ phòng khách bước đến chỗ tôi. Dì đã thay quần áo ở nhà, màu hồng cánh sen, trẻ ra cũng phải mười tuổi.

“Dì Lạc, cái gì mà thơm vậy?”

“Ừm, biết là thơm rồi. Cũng sắp xong rồi nè. Tí nữa là con được ăn một bài thuốc gia truyền của dì. Mau thôi!”

Nói xong, dì vào phòng bếp bưng một chén gì đó cho tôi. Tôi vừa nhìn, hóa ra là cháo. Ha ha! Nhưng trong cháo có nhiều hương liệu nên ngửi rất thơm. Ăn vào miệng, vừa có chút nhàn nhạt vừa có chút ngọt dịu.

“Thêm chén nữa!” Tôi đưa chén không cho dì. Dường như dì rất vui vẻ, bưng nguyên nồi cháo tới trước mặt tôi, “Ăn hết đi!”

“Không thể nào! Dì nghĩ con là heo à?” Tôi khóc thét nói.

“Tầm bậy, heo làm gì có thức ăn ngon vậy?”

Haizz, thật hết cách với dì.

15. Chương 15

Đương lúc ăn cháo thì mẹ đến. Biết tôi không còn nôn nữa mẹ cũng yên lòng. Hóa ra hôm nay mẹ làm việc hiệu suất rất cao, làm xong hết nhiệm vụ của cả ngày mai luôn. Điều này đồng nghĩa với việc ngày mai mẹ có thể nghỉ trọn một ngày. Dì Lạc đưa hai mẹ con về khách sạn, hẹn ngày mai sẽ đưa chúng tôi đi công viên hải dương chơi.

Sáng sớm dì đã tới rồi. Sức khỏe tôi đã khá hơn trước nhiều. Thật đúng là tuổi trẻ sung mãn.

Ngày đó ba chúng tôi vui đùa thật thỏa thuê, thấy rất nhiều sinh vật biển, đẹp như trong thế giới ảo tưởng vậy, chụp rất nhiều ảnh. Khi về khách sạn đã hơn chín giờ tối. Mẹ bảo ngày mai phải về đơn vị báo cáo kết quả công tác, sáng sớm phải bắt tàu hỏa. Dì Lạc mời tôi ở lại thêm vài ngày, mẹ nói muốn ở thêm cũng được. Ôn trời, tôi làm sao có thể cự tuyệt được cơ chứ?

Ngày hôm sau, dì Lạc đến đón tôi. Tiễn mẹ tôi xong, dì nói phải cùng tôi đi dạo hết cả thành phố W.

Đi trên hè phố, tôi chợt nhận ra người ở đây đa số có vóc dáng cao gầy, ăn mặc giản đơn nhưng rất thời thượng. Nhìn lại mình, có vẻ hơi quê mùa. Dì Lạc như biết thuật đọc tâm, dẫn tôi đến siêu thị chọn mua rất nhiều quần áo. Ra khỏi nhà thì đi tay không, vậy mà bây giờ tay xách đầy túi. Tuy tôi một lần lại một lần nói đừng mua nữa, nhưng dường như đi đang rất thích thú, căn bản không nghe tôi nói gì. Ngày đó, tôi chỉ tính mua sơ sơ thôi, nào ngờ dì lại mua áo quần cho tôi đến vài ngàn tệ. Haizz, cảm giác mình thiếu đi thật nhiều, thậm chí sẽ giúp dì làm vài việc vặt trong nhà xem như đền bù vậy.

Trong xe, dì Lạc gọi điện thoại, vì dì nói tiếng địa phương nên tôi nghe không hiểu.

Cúp điện thoại, dì nói với tôi: “Ăn bữa cơm với chú Trình ha, con còn chưa thấy chú mà!”

“Vâng, bà Trình!”

“Quý con!”

Chúng tôi đến quán cà phê khá là đẹp. Có lẽ vì ban ngày nên quán rất ít khách. Âm nhạc nhẹ nhàng, mùi nước hoa dịu dịu.

“Chào Thỏ Con nha!” Lúc người đàn ông trước mặt đứng lên, cười cười vươn tay ra, tôi cảm giác như mình bước chân vào trong tác phẩm văn học châu Âu cổ điển. Vầng trán cao rộng, ánh mắt sâu thẳm kết hợp với chiếc mũi cao thẳng kiểu Hy Lạp để lộ ra khuôn mặt hình chữ nhật, áo sơ mi màu cà phê, tỏa ra sức quyến rũ mê người.

“Chào chú Trình!” Tôi có chút mặc cảm tự ti, không được tự nhiên đưa tay ra.

“Thảo nào con gọi là Thỏ Con. Thật dễ thương a!” Hình như chú rất am hiểu giao thiệp, câu nói đầu tiên đã phá vỡ lúng túng ban đầu khiến tôi thả lỏng không ít.

Bữa cơm ấy, tôi ăn rất “nhã nhặn”, chú Trình và dì Lạc ăn rất từ tốn, một đồng đồ ăn mà chỉ nếm qua một chút. Tuy tôi nghĩ thật lãng phí, nhưng không tiện há mồm ăn hết, chỉ bắt chước theo họ ăn uống nhẹ nhàng. Kết quả là chú Trình khen tôi có phong phạm thực nữ, như một tiểu thư khuê các. Tôi thầm cười trong bụng, chợt phát hiện ra dì Lạc ngồi đó cười bí hiểm với tôi. Haizz, xem ra lại bị dì nhìn thấu tâm tư rồi.

“Thỏ Con à! Lần này cơ hội hiếm có, con ở lại thêm vài ngày nữa đi. Cứ tự nhiên như nhà con vậy, muốn

ăn gì chơi gì nhất định phải nói cho chúng ta biết!”

“Vâng, con không khách sáo đâu!”

“Vây là tốt rồi, đều là người một nhà cả, haha!”

Chỉ qua một bữa cơm, tôi phát hiện ra chú Trình đích thật là nhân tài trong chuyện làm ăn. Chú làm người ta có cảm giác nhiệt tình, chu đáo, kiên trì, cẩn thận, hơn nữa bề ngoài đẹp trai lãng tử, muốn không thành công cũng khó khăn!

Buổi chiều, tôi một mình đến thư viện thành phố đọc sách, bọn họ trở lại nhà máy xử lí công việc. Hẹn nhau sáu giờ gặp trước cổng thư viện.

Chiều hôm đó, tôi đọc sách, đi dạo văn phòng phẩm, chụp mặt nạ dán, tiện thể ăn vài món ăn vặt, nhất là takoyaki ngon không thể tả, ăn liên tiếp đến xiên thứ ba mới ngừng lại.

Chưa đến sáu giờ, tôi đứng trước cổng thư viện nhìn xung quanh, đã thấy dì Lạc đứng đợi tự bao giờ.

“Chú Trình đâu?” Tôi phát hiện trên xe chỉ có mỗi dì Lạc.

“Mới gặp một lần mà con đã có mới nói cũ?” Dì thản nhiên quăng cho tôi câu hỏi.

Tôi giả vờ té xỉu. Một chốc sau, dì mới trả lời tôi:

“Chú Trình của con luôn đi xã giao, luôn bận rộn. Theo lễ chào hỏi, ăn cùng chúng ta một bữa cơm đã là không tệ rồi. Không phải buổi trưa đã cho dì mặt mũi rồi hay sao!”

Tôi không hỏi thêm nữa, chợt nghĩ đến Tỳ Bà Hành.

“Thân già mới kết đôi cùng khách thương.

Khách trọng lợi khinh thường ly cách,

Mãi buồn chề, sớm téch miền khơi.”

Kỹ nữ bắt đắ dĩ cô tịch. Người phụ nữ thường diễn vai oán phụ, vô luận cổ kim. Nhất định dì Lạc cũng tịch liêu cho dù dì có sự nghiệp khiến người khác ngưỡng mộ. Nhớ ngày trước dì đến ở nhà tôi, hầu như dì chưa lần nào trực tiếp nhắc đến chú Trình, chỉ khi nào dì kể chuyện mới đề cập đến chú mà thôi. Có lẽ nào, bọn họ thực sự là đồng sàng dị mộng, bằng mặt mà không bằng lòng? Nếu thật là vậy,

sao lại còn chung sống với nhau? Chẳng lẽ là vì sự nghiệp chung của hai người? Vậy chẳng phải dì Lạc không những tịch liêu mà còn đáng thương nữa sao? Nhìn dì đứng bên cạnh, tựa hồ khóe mắt lại thêm vài nếp nhăn, tôi chợt thấy đau lòng. Nhớ lần trước tôi bất mãn với dì, giờ mới phát giác là mình không hiểu chuyện, không suy nghĩ cho dì. Dì phải chịu nhiều thứ, mà điều đó tôi không thể nào tưởng tượng ra nổi.

16. Chương 16

Đêm đó, dì Lạc nói muốn tự xuống bếp nấu bữa tối cho tôi. Nói thật, tôi còn chưa chân chính thưởng thức tay nghề của dì, nếu có, cũng chỉ ăn được trứng chiên và cháo mà thôi. Dì bảo tôi ở phòng khách xem ti vi, còn bản thân dì mang tạp dề rồi đi vào phòng bếp. Tôi xem ti vi được vài phút, chẳng có gì hay, tắt luôn, đi đến nhà bếp xem dì nấu ăn.

Bếp nhà dì vô cùng rộng rãi, còn có một quầy bar rất đẹp. Tôi bèn ngồi trên quầy bar đó, vừa uống nước trái cây vừa xem dì bận rộn nấu ăn. Thật ra thì lúc ở nhà, tôi cũng hay nhìn mẹ nấu, nhưng cảm giác hoàn toàn bất đồng. Tay chân mẹ rất nhanh nhẹn, động tác rất nhuần nhuyễn. Dì Lạc lại không như thế, có thể vì bình thường không có nhiều cơ hội nấu ăn nên thiếu kinh nghiệm. Động tác có vẻ không thông thạo, giống như một tên đầy tớ chậm chạp phải liều mạng để đạt được phần thưởng, quơ đầu rớt đó. Tôi cười nói dì đang làm hàng mỹ nghệ, dì nói lại là, dì nấu ăn hay làm mỹ nghệ, con ăn được món dì làm là phúc của con. Sau đó, tôi nhìn dì nấu quá chậm, muốn chủ động giúp dì, không nghĩ rằng dì không những cảm kích, còn nói tôi sẽ ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ của dì. Toát mồ hôi, nói như thế đang làm hình giải tích vậy. Chúng tôi trôi qua ghẹo lại, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Cuối cùng, ba món ăn một món canh được bưng lên bàn. Măng xào, nấm mèo khoai từ, đu đủ chưng, canh cà chua thịt bò. Tôi ném một chút, rút ra kết luận: Quả thực là bất kể hương thơm, màu sắc, độ ngon, tuyệt đối đạt trình độ sư phụ. Dì khinh thường nói... ít nhất... cũng phải là cấp sư tổ chứ. Món dì đặc biệt tâm đắc là đu đủ chưng, nguyên liệu bên trong gồm có tôm, hải sâm, sò điệp, câu kỷ (1), táo đỏ. Còn tuyệt vời hơn đó là bề ngoài có màu trắng sữa, ăn vào có mùi thơm dịu dịu của trầm hương. Hóa ra dì bỏ vào đó chút sữa tươi. Mùi sữa tươi hòa quyện cùng với hải sản ngon không gì tả nổi. Tiếp theo là món canh cà chua thịt bò, rất chi vừa miệng, thịt bò mềm nhưng không nát, hương vị cà chua đã át đi mùi tanh của thịt.. Hai món chay khác, thanh đạm dễ ăn. Bữa tối đó, chỉ nghe tôi nói: “Ngon ơi là ngon!” Dì mỉm cười nhìn tôi ăn rất hài lòng còn tỏ vẻ đắc ý không thôi.

Ăn xong, tôi chủ động yêu cầu mình rửa chén và dọn dẹp vệ sinh. Dì cười bảo giúp dì rửa chén là được rồi. Dọn dẹp vệ sinh thì mỗi ngày cứ đến giờ sẽ có người đến làm, không phiền tôi động tay chân. Rửa chén xong đã tám giờ rưỡi, vừa nhìn ti vi, tôi ngáp mấy cái liền, chắc là do ban ngày vui đùa mệt mỏi quá, hoặc là do sáng nay thức dậy sớm.

“Tắm xong rồi ngủ đi, dì thấy con mệt lắm rồi đó. Đúng rồi, con muốn ngủ ở đâu?”

“Ngủ ở đâu?” Tôi chợt ngớ người, nhớ rõ hôm qua không phải tôi ngủ phòng dành cho khách sao. Chẳng lẽ còn loại hai loại ba nữa? Hay là ngủ xô pha? Ngủ phòng người giúp việc? Tôi bỗng dưng cảm thấy như lạc vào mê cung. Vì đến bây giờ, còn rất nhiều căn phòng tôi chưa đi qua nữa.

“Ha ha, suy nghĩ gì vậy?” Dì xem tôi đứng ngê ngạch mặt ra, giải thích, “Khách ngủ ở tầng hai, mà dì ở tầng

ba. Dì sợ con ngủ một mình một tầng thì sợ hãi, nên, con có muốn ngủ với dì không?”

“Được đó!” Tâm trí tôi như bưng tỉnh. Nhưng sau đó tôi nghĩ đến một người khác – “Vậy còn chú Trình?”

“Con không cần phải lo lắng, chú không thường về nhà.” Tôi mơ hồ thấy có gì đó không thích hợp, nhưng không muốn hỏi thêm nhiều, dù sao thì đây cũng là chuyện riêng tư của người khác.

Tắm xong, chúng tôi song song dựa trên giường nói chuyện.

Căn phòng xa lạ, một người quen thuộc.

Tôi không khỏi nhớ đến chuyện năm ngoái, tựa như rõ ràng trước mắt, lại như cách xa thật xa. Hết thấy mọi chuyện dường như không thật.

“Không nghĩ đến, sẽ có lúc hai ta lại cùng ngủ trên một giường.” Tôi cảm thán.

Đã bao lâu rồi, cũng từng nằm cạnh ôm nhau. Nhiều chuyện lúc trước chợt hiện lên rõ mồn một. Mà vật đổi sao dời, làm lòng người sinh hiềm khích.

Những ngày đẹp trời ấy, thật không tồn tại sao?

Dì không nói gì, đưa tay qua ôm tôi, mùi hương thoang thoảng, giống như thuở xưa.

Tôi hít một hơi thật sâu, tựa như để vững tin, đây không là ảo mộng.

Hay là, dì vẫn không thay đổi, dì vẫn là dì lúc trước, là do tôi sinh lòng nghi ngờ, biến đổi tâm tình mà thôi. Thật ra trong thâm tâm, chẳng phải tôi đang chờ đợi điều này sao?

Chỉ là chờ đợi giây phút này, quá lâu. Đã hơn một năm trôi qua, tựa hồ tôi giam cầm mình trong ngục tối. Mà giờ đây ở bên cạnh dì, tất cả trời buộc giam cầm dường như hòa tan thành dòng sữa ngọt mát lành, trong lòng chỉ còn lại hạnh phúc ngọt ngào.

Tôi không kìm nổi lòng mình, xoay người ôm chặt lấy dì, như sợ dì sẽ trốn khỏi tôi thêm lần nữa.

“Sao vậy, Thỏ Con?” Dì khe khẽ hỏi tôi.

“Sợ dì lại không nói một tiếng mà rời đi.” Tôi lẩm bẩm.

“Con trách dì sao?” Dì nhẹ nhàng hỏi.

“Trước đây, có một chút.” Tôi dừng lại, “nhưng mà bây giờ đã hiểu, dì cũng có nỗi khổ riêng, đúng không?”

Dì không trả lời, nhưng ôm tôi chặt thêm, giống như ngày xưa vậy, lòng tôi ấm lại, tựa như đứa bé nằm trong lòng mẹ, không chút sợ hãi, không chút nghi ngờ, từ từ chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

(1) Câu kỷ (wolfberry): trái câu kỷ có đặc tính bảo vệ gan và thận, cũng như dùng làm thuốc bổ để kích thích hệ miễn nhiễm, duy trì tính toàn vẹn của chức năng hệ thần kinh và những cơ quan thị giác chống lại ảnh hưởng của sự lão hóa.

17. Chương 17

Ngày thứ hai, dì Lạc đi làm. Tôi đi lang thang trong khu nhà dì cho đỡ buồn tẻ. Tất cả đều là biệt thự khá đẹp, rất yên tĩnh, thi thoảng có tiếng đàn dương cầm vang lên khá trúc trắc, có lẽ là một đứa nhóc nào đấy đang tập luyện. Cây cối trong khu này rất tươi tốt, đi đâu cũng thấy bóng râm. Từng cơn gió nhẹ thổi ngang qua, mùi hoa thơm ngát như phả vào mặt. Đi qua vườn cây là đến một trung tâm. Tôi vào ngó nghiêng một chút, phát hiện ra bên trong có nhà sách, có phòng tập gym, rạp chiếu phim, quán cà phê, hồ bơi. Đi vào nhà sách, tôi lựa cuốn tiểu thuyết của Bạch Tiên Dững (1), sau đó chọn một góc sofa, ngồi xuống thưởng thức. Chốc sau, người phục vụ mang đến cho tôi ly nước chanh và bánh ga-tô.

Chẳng biết đọc bao lâu, mãi đến khi cảm thấy nhức mắt, tôi mới ngẩng đầu nhìn lên. Ánh chiều tà hắt vào ô cửa sổ. Tán lá chuối vô cùng thanh nhã đọng đưa gần mặt nước, hệt như chiếc váy thướt tha của người con gái. Chợt cảm giác có ai đến gần, tôi quay đầu lại, phát hiện ra dì Lạc đã đứng bên cạnh từ lúc nào, mỉm cười nhìn tôi.

“Đang nhìn gì mà chăm chú quá vậy con?”

“Vừa mới đọc sách xong, nghỉ ngơi một chút.”

“Sách gì vậy? Đừng nói con ở đây cả ngày đọc sách đó chứ?”

Tôi đưa sách trên bàn cho dì xem.

“Bạch Tiên Dững? Là người viết “Du viên kinh mộng” đó hả? (2)

“Đúng rồi, là ông ta đó!” Tôi rất vui vì dì cũng biết ông ấy. Dù sao thì ông ấy cũng là nhà văn yêu thích của tôi.

“Ừ, đi xem phim rồi, rất hay rất đẹp!”

“Cuốn tiểu thuyết này cũng không kém, viết rất đẹp nhưng đầy đau khổ.”

“Được rồi, nếu con đề cử thì đi mượn về xem một chút.”

Nói xong, đi kéo tôi đến quầy tiếp tân làm thủ tục mượn sách đơn giản, chỉ cần đưa số căn cước ra là được. Chính lúc ấy tôi lơ đãng nhìn thoáng qua, phát hiện ra rằng hai ngày sau là sinh nhật dì!

Đêm đó, tôi bắt đầu nghĩ, nên tặng quà gì cho dì đây? Bánh kem, kẹo, hoa, thiệp chúc mừng các kiểu này, chỉ dành cho con gái, rõ ràng không hợp với dì. Nhưng trang sức, nước hoa, giày da, túi xách, những đồ xa xỉ này lại rõ ràng vượt qua năng lực kinh tế của tôi. Phải làm sao để tặng món quà thật đặc biệt cho dì đây?

Ngày hôm sau, tôi mượn có đi nhà sách đọc sách, nhưng thật ra là đi xem các cửa hàng trong thành phố W, nhìn xem có quà gì mua được không.

Đi được vài vòng, nhìn hàng mỹ nghệ rất xinh đẹp, đồng hồ rất thời thượng a, nhưng tất cả đều vượt quá khả năng chi trả của tôi; mà thứ tôi có thể mua được, lại cảm thấy không ra gì – Haizz, làm sao bây giờ?

Đi cả buổi, rốt cuộc tôi dừng lại ở một tiệm đĩa, tìm đến bộ phim “Cô luyến hoa”, cũng là tác phẩm của Bạch Tiên Dững được chuyển thể. Tôi muốn xem phim này lâu rồi, nhưng TV chẳng chiếu gì cả, vậy thôi thà mua một bộ về nhà rồi từ từ xem. Tất nhiên đây không thể là quà tặng cho người khác.

Tiếp tục đi, tôi đến một tầng chuyên bán nhạc cụ, có rất nhiều loại nhạc cụ cả Tây và Tàu, hàng bày la liệt. Có những người dắt theo đứa trẻ chọn nhạc cụ. Một ít nhóc còn trực tiếp diễn tấu bằng nhạc cụ yêu thích của chúng. Cũng chẳng thấy ai quản lý gì, nhìn có vẻ rất tự do. Đã vài ngày chưa đàn, tôi bỗng có chút ngứa tay, bèn đi thẳng đến bên một cây piano, chơi Bach. Tôi phát hiện âm sắc cây piano này tốt hơn của tôi rất nhiều, lòng rất vui vẻ, không nhịn được đàn thêm một bài nữa.

Đàn xong, quay người lại, tôi chợt nhận ra bên cạnh xuất hiện một cô nhóc. Nhóc ngọt ngào nói với tôi: “Chị ơi, chị đàn hay quá! Đàn tốt hơn em nhiều!” Tôi nghe xong, bất giác mỉm cười. Tôi lớn hơn nhóc nhiều như vậy, thì đàn tốt hơn cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Tôi cười cười với nhóc, nói: “Cảm ơn đã khích lệ!”

Nhóc còn ra vẻ tự phụ nói: “Không cần khách sao!” Con nít bây giờ, thật là trưởng thành sớm.

Sau đó, nhóc nói cho tôi biết, nhóc tên là Thần Thần, cửa hàng nhạc cụ này là do ba nhóc mở. Trách không được, rất ra dáng cô chủ nhỏ. Ngày đó, tôi luyện đàn cùng với Thần Thần. Nhóc đàn một vài bài nhập môn, tôi tương đối quen thuộc, bèn thuận tiện chỉ điểm vài chỗ. Nhóc cũng rất thông minh, lập tức có chút tiến bộ. Nhóc hình như rất vui vẻ, nhảy xuống ghế, phóng vèo vào căn phòng bên cạnh, chỉ nghe

nhóc nói vọng ra: “Ba à! Chị đó nói con đàn có tiến bộ nè, ba qua nghe đi!” Sau đó, một người đàn ông mang kính rất nhả nhận đi ra, nhìn tôi cười cười, rất nghiêm túc nghe Thần Thần chơi đàn. Đàn xong một bài, ông ấy khẳng định đúng là có tiến bộ, đồng thời cũng chỉ ra vài chỗ thiếu hụt nhỏ nhỏ. Hóa ra là chuyên gia! Thật là múa rìu qua mắt thợ!

Ông ấy khách sáo cảm ơn tôi, còn mời tôi thường xuyên đến chơi.

Trên đường trở về, tôi bỗng dừng suy nghĩ thông suốt. Sao tôi phải nhất định tặng dì Lạc những món đồ tâm thường lại đắt tiền như vậy chứ? Khẳng định một điều là dì không thiếu những thứ này. Thay vì vậy, không bằng tặng cho dì một bản nhạc, có thể làm dì càng vui hơn!

Chủ ý đã định, tâm cũng an nhiên hơn.

Tôi dự định sẽ đàn nhạc phim chủ đề của “Trái tim mùa thu” tên là “Reason”. Rất nhanh, tôi đã tìm được nhạc phổ ca khúc này trong một tuyển tập nhạc, cũng may là điệu phổ biến, không khó lắm. Tay trái đệm hợp âm cơ bản, nhịp tương đối chậm. Chỉ cần nửa ngày, tôi đã đàn khá tốt. Sau đó, ba Thần Thần lại chỉ điểm thêm vài chỗ, thu hoạch không ít.

Đêm hôm đó tôi quay về hơi muộn. Dì Lạc cho là tôi bên ngoài chơi đến quên đường về, nhưng không hỏi tôi điều gì, chỉ bảo tôi mau tắm rồi đi ngủ. Dì ở trong phòng sách làm việc với máy tính. Tôi đến gần nhìn xem, cả đồng hồ bấm giờ, nhìn chẳng hiểu gì hết, bèn đi ngủ.

Nửa đêm tôi đi WC thì phát hiện ra dì Lạc còn chưa đi ngủ. Lẽ nào dì còn làm việc trong phòng sách? Tôi có chút không yên lòng nên đi qua xem thử.

Trên hành lang chỉ còn ngọn đèn hiu hắt soi rọi lối đi. Phòng sách ở cuối dãy, cửa để mở, lộ ra ánh đèn huỳnh quang. Xem ra thì dì vẫn còn đang làm việc.

Quả nhiên, dì còn ngồi trước máy tính nhìn các bảng biểu, không ý thức được tôi đứng sau dì. Nhìn bóng dáng phảng phất sự mệt mỏi của dì, tôi khe khẽ thở dài.

Tôi không nghĩ rằng dì bị tôi dọa làm hoảng sợ. Dì “A!” lên một tiếng, quay đầu lại phát hiện là tôi, dì mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi ý thức được hành vi lỗ mãng của mình, vội vàng nói: “Xin lỗi!”

Dì bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng oán trách: “Già cả rồi mà còn bị dọa muốn rớt tim!”

“Con lo cho dì đó, đã khuya thế này mà vẫn chưa đi ngủ.”

“Khuya rồi hả?” Dì quay lại nhìn đồng hồ máy tính, “Ái chà! Thiệt là, hai rưỡi rồi!”

“Chú Trình vẫn chưa về sao?” Hỏi về vấn đề này tôi liền hối hận. Đã ba đêm rồi tôi chưa gặp chú, chú

không về nhà, điều này chẳng phải rất rõ ràng sao?

Không nghĩ rằng dì rất bình tĩnh trả lời “Chú không về là chuyện thường tình!” Cứ vậy dì tiếp tục xem băng biểu.

Tôi ngẫm nghĩ ý nghĩa của lời này. Lẽ nào, những điều tôi lo lắng, là thật?

Dì không nói thêm gì, lại tiếp tục công việc.

Tôi chỉ còn cách trở về phòng ngủ, trong lòng lại thêm vài phần thương tiếc về dì.

18. Chương 18

Sáng hôm sau, lúc tôi thức dậy thì dì đang ngủ say sưa. Tôi nhón nhón chân đi xuống lầu, tùy tiện ăn chút gì đó rồi ở phòng khách xem phim “Cô luyện hoa” (1). Tình tiết trong phim phong phú hơn rất nhiều so với tiểu thuyết. Dù gì thì đây cũng là truyện ngắn, tình tiết tương đối ít ỏi. Trong phim, Viên Vịnh Nghi biểu hiện rất thành thực ổn trọng đoan trang, Lý Tâm Khiết vừa dịu dàng lại khả ái. Nữ chính rất đẹp. Âm nhạc cũng rất khá. Chỉ là, tình tiết quá đau khổ, tất nhiên, đây là tôn trọng nguyên tác. Hai người phụ nữ có số phận thê thảm làm người xem khắc khoải khôn nguôi. Tôi đã rất không biết bao nhiêu nước mắt.

Tôi đang nhập tâm xem phim thì dì Lạc bước xuống lầu, cùng tôi xem một tập, thấy dì cũng buồn buồn.

“Thật chẳng hiểu sao con luôn thích xem những chuyện tình khổ sở như vậy. Hồi nhỏ con khóc chưa đủ sao?” Dì lại trêu chọc tôi rồi.

Tôi nhớ đến trước đây dì cùng tôi xem “Trái tim mùa thu”, dì cũng khóc rất nhiều.

À, khoan đã, hôm nay không phải là sinh nhật dì sao? Thiếu chút nữa quên mất!

“Vậy thôi chúng ta không xem nữa. Được rồi, con đói bụng. Hay là chúng ta ra ngoài ăn chút gì đó đi?”

“Được đó, ngày hôm nay dì cũng không muốn đi đến nhà máy. Đến rạng sáng dì mới xem văn kiện xong, mệt chết đi được.”

“Ừa, tốt hơn là nên nghỉ ngơi thật tốt đi. Muốn ăn gì đây?”

“Tùy con, con muốn ăn gì?”

Tôi biết khẩu vị dì thanh đạm, sớm đã để ý đến một tiệm sushi trong siêu thị trung tâm. Lần trước lúc dì muốn ăn đã bị cánh gà của tôi thay thế. Lần này, nói gì cũng phải để dì ăn được sushi.

“Dì Lạc, con biết ở trung tâm thành phố có tiệm sushi, trang trí rất bài bản, rất sạch sẽ. Chúng ta đi ăn thử chỗ đó nha?”

“Sushi? Ủ, lâu rồi chưa ăn. Giờ đi luôn đi, hơn mười hai giờ rồi!”

Chờ dì trang điểm thay đồ xong chúng tôi mới xuất phát, đến nơi đã là một giờ rưỡi. Lúc này khách khứa chẳng còn nhiều, ai cũng đều dùng bữa xong cả rồi. Trong tiệm hơi im ắng, lặng lẽ. Thật hợp với ý tôi.

Chúng tôi gọi vài món: kimbab, sushi và đồ nướng. Sơ sơ vậy thôi mà đầy cả bàn. Cũng may đồ ăn Nhật không nhiều, lại gặp tôi, biệt danh “Vua Hấu Ăn”, càn quét sạch sẽ cả bàn.

Ăn xong rồi tôi tỏ ra rất phong độ nói với phục vụ: “Anh ơi, tính tiền!”

Dì Lạc mở to hai mắt nhìn tôi: “Con muốn mời dì ăn?”

“Hôm nay là con hẹn dì đi ăn mà, tất nhiên là con mời con trả tiền rồi!”

“Nhưng con vẫn chưa làm ra tiền mà..”

“Sớm muộn gì thì cũng làm ra tiền thôi mà!” Tôi ngắt lời dì.

Dì nhìn tôi rất chăm chú, sau đó không cãi với tôi nữa, chỉ tủm tỉm cười nhìn tôi trả tiền.

Lúc đi ra, dì vỗ vỗ vai tôi nói: “Phong thái rất tốt, phong độ có thừa, nhưng vẫn còn non và xanh lắm.” – Haizz, lại bị dì trêu nữa rồi.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại nhiệm vụ quan trọng hôm nay.

“Rồi rồi biết rồi. Vậy giờ dì đi shopping với con đi!”

“Ày chà, sao hôm nay con hăng hái dữ dội vậy? Được rồi, dù sao cũng chẳng có việc gì.”

Tôi ngẫm vui vẻ. Ít nhất thì cho đến bây giờ, dì còn chưa nhìn thấu được tôi sắp sửa giở trò gì.

Tôi vờ điềm tỉnh đi dạo với dì một chốc, sau đó đi đến chỗ bán nhạc cụ ở ngay cạnh. Thần Thần đã thấy

tôi ngay từ xa, nhìn tôi gọi to: “Chị ơi! Chị! Em ở đây nè! Đến đây!”

“Đến ngay đến ngay!” Tôi rống lên đáp lại.

“Ui! Chưa gì hết mà đã có bạn rồi!” Dì cười nói.

Tôi không kịp giải thích với dì, kéo dì đi đến bên cạnh đàn piano. Thần Thần thức thời mở nắp đàn lên giúp tôi.

“Con muốn mua piano?” Dì chẳng hiểu điều gì đang xảy ra.

“Con có món quà nho nhỏ tặng cho dì, mời ngồi!”

Dì nhìn tôi với vẻ mặt nghi ngờ rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

Thở một cái để tâm tình hơi ổn định lại. Hai tay tôi khẽ đặt lên phím dương cầm.

Đầu ngón tay chảy ra giai điệu quen thuộc. Tôi chỉ cảm thấy lòng mình tràn đầy tình cảm dịu dàng. Âm nhạc hồ như vì vậy mà phủ thêm một tầng tình cảm khác, như khóc như tổ, chính tôi cũng say sưa đắm chìm trong đó.

Đàn xong một khúc.

“Rất hay đó!” Dì ở cạnh bên nhẹ nhàng tán thưởng.

Tôi quay đầu, ánh mắt dì có chút ưu thương, có chút nhu hòa, không biết dì có nhớ đến ngày xưa hai chúng tôi từng cùng nhau xem phim không.

Tôi khe khẽ nói bên tai dì: “Sinh nhật vui vẻ!”

Dì quay sang, ánh mắt nghi hoặc mà hoảng hốt nhìn tôi mấy giây, hơi há hốc mồm kinh ngạc.

Lập tức tôi trở nên rất căng thẳng, lẽ nào tôi xem nhầm ngày rồi? Lẽ nào dì không thích?

“Sinh – nhật?” Dì giống như người nước ngoài đánh vần từ vậy, “Hôm nay ngày mấy?”

“Ngày 20 đó!”

“À!” Đường như dì tỉnh ngộ ra, dằng dấp muốn nói lại thôi, cuối cùng bỏ qua không nói lời nào. Dì vỗ vỗ đầu tôi nói: “Cảm ơn! Dì rất thích quà của con!”

Bỗng dưng tôi cảm thấy có chút mất mát, cũng có chút nghi hoặc, tóm lại là dường như có gì đó không đúng.

Trên đường về, tôi buồn buồn, không nói lời nào. Phản ứng của dì so với trong tưởng tượng của tôi, chẳng hạn như phần khích nè, cảm động nè, thật sự kém hơn rất nhiều. Lẽ nào người lớn sẽ trở nên lạnh lùng không gì khuấy động được tâm can? Hay đơn giản hơn là dì khinh khi món quà của tôi?

Haizz, tôi cảm giác mình quá là thất bại, ngay cả giúp dì vui cũng chẳng làm được.

(1) Cô luyến hoa (Love's Lone Flower): là bộ phim Hồng Kông sản xuất năm 2005. Phim kể về tình cảm sâu nặng giữa cô gái làng chơi và nữ ca sĩ trẻ thời kỳ dân quốc ở Thượng Hải.

Link

Năm 2013, Cô luyến hoa được sản xuất lại tại Đài Loan với tiêu đề White Magnolia.

19. Chương 19

Về đến nơi, biệt thự vẫn lạnh ngắt như tờ, chú Trình chưa về nhà được lần nào. Tôi thăm nghi, sinh nhật vợ cũng không về nhà, hơi quá đáng.

Nhìn dì Lạc, dường như dì rất bình tĩnh, lẽ nào dì đã quen với cảnh phòng không chiếc bóng? Quá đáng thương đi?

Tôi ngồi một mình trên sa lông bất bình nghĩ.

“Sao vậy? Miệng chu đến nỗi có thể treo chai xì dầu lên luôn kìa! Ha ha!” Không biết từ lúc nào, dì đã ngồi cạnh tôi, tủm tỉm cười.

Lòng tôi rất nhiều nghi vấn, nhưng không biết phải hỏi dì như thế nào. Sợ hỏi rồi, dì lại không vui. Suy nghĩ một chút, đành thôi.

“Dì Lạc, hôm nay để con làm bữa tối cho, dì xem ti vi đi!”

Chốc sau, hai bát mì trứng thơm ngào ngạt được bày ra trên bàn ăn.

“Ừm, rất thơm!”

“Sinh nhật nhất định phải ăn mì trứng! Dì Lạc, sinh nhật vui vẻ nha!” Tôi nói chân thành.

Dì nhìn tôi một lúc, rồi than thở:

“Thỏ Con, cảm ơn con. Thật ra đã nhiều năm rồi dì không có tổ chức sinh nhật. Thậm chí dì còn nghĩ, không có sinh nhật còn vui hơn” Giọng nói của dì không giấu được nỗi mất mát.

“Con nghe nói, quên sinh nhật biểu thị thân thể khỏe mạnh đó chứ!” Tôi muốn khuyên bảo dì, ai dè lại nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy.

Dì cũng không để ý đến tôi, tiếp tục nói: “Khi còn nhỏ, chỉ có mẹ dì mới nhớ kỹ như vậy. Sau này rời nhà học ở trường, đi làm, lập công ty, người quen biết càng ngày càng nhiều, mà người nhớ kỹ sinh nhật mình lại chẳng còn ai.” Thanh âm dì thật trầm.

Lòng tôi cũng buồn bã một hồi, nghĩ đến dì bên ngoài luôn vui vẻ, phóng khoáng, hóa ra trong tâm mang nỗi cô đơn khó nói thành lời.

Sau giây lát, dì nhẹ nhàng nói tiếp, “Con làm những điều này cho dì, rất có tâm, dì hiểu cả!”

Dì hơi cúi đầu, ánh đèn ngưng lại trên gò má, lông mi tạo nên bóng mờ, để lộ đôi mắt sâu mà u buồn.

Người thật sự hiểu sao? Tôi nhìn dì, tim nhảy loạn trong lồng ngực, thiếu chút nữa thì trút hết nỗi lòng của mình.

Nhưng lý trí bảo tôi phải tỉnh táo lại.

Tôi chẳng thể bày tỏ cõi lòng của mình. Nếu dì hiểu, đương nhiên chẳng cần tôi biểu đạt. Huống hồ, lập trường, thân phận bây giờ của tôi, có tư cách gì mà nói với dì chứ? Dù có nói, dì sẽ phản ứng như thế nào?

Thật ra những vấn đề này, tôi đã tự cật vấn chính mình không biết bao nhiêu lần. Câu trả lời thế nào, tôi đều biết rõ. Dì đối với tôi, làm sao có được tình cảm kiểu như thế chứ? So với người đàn ông như chú Trình, tôi là cái gì đây?

Tôi biết mình là người lý trí. Chỉ là mỗi lần đến gần dì, được sự ấm áp dịu dàng của dì bao bọc, tôi sẽ lại rơi vào ý loạn tình mê, khó kìm lòng nổi, lý trí không chế dối trá mà vô lực. Điều tôi có thể làm, chỉ có che giấu và che giấu mà thôi. Nếu như có thể để dì trở nên vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn, đó chính là cực hạn của tôi rồi.

20. Chương 20

Vài ngày sau, có lẽ vì tôi hay ở nhà, nên dì cũng làm việc ở nhà luôn. Dì nghe nhạc làm việc, còn tôi đọc sách. Dì có rất nhiều CD của Thái Cẩm, gần như có hết tất cả bài hát.

Giọng ca Thái Cẩm xa xăm mà thê lương, phiêu đảng trong phòng, như nỗi cô đơn không nói thành lời. Nhiều khi đang làm việc, dì lại ngẩng đầu, nâng má như lắng nghe như trầm ngâm.

Tôi nhìn dì, nghĩ, đã bao nhiêu đêm dài lặng lẽ, chỉ một mình dì vượt qua.

Dì nói tôi hay, dì rất thích giọng hát của Thái Cẩm, thơm mát như rượu vang được ủ lâu ngày, có thể xuyên thấu linh hồn.

Nghe được bài hát mình thích, dì sẽ khe khẽ hát theo. Giọng dì vốn trầm, hát nhạc Thái Cẩm cũng rất hợp.

“ Tôi – áng mây trời lững thững

Tình cờ soi bóng trên sông

Bạn chớ ngạc nhiên

Cũng đừng say đắm

Chỉ một thoáng tôi biến mất

Ta sẽ gặp nhau trên biển đêm sâu

Rồi chúng ta mỗi kẻ một con đường

Nhớ nhau cũng tốt

Mà quên đi càng tốt

Chỉ cần giây phút này soi sáng cho nhau” (1)

Đây là bài thơ tôi thích nhất của Từ Chí Ma, không nghĩ rằng phổ nhạc cũng có thể hay đến thế. Nhạc rất khớp với ý thơ.

Còn một bài hát làm tôi rất ấn tượng, là “Vương vấn giấc mơ xưa” (2):

“Hoa rơi nước chảy xuân đi mất

Chỉ còn ngọn gió xuân làm lòng người ngây ngất

Mùa hoa đào, sương nhỏ giọt trên cây ngô đồng

Đó chính là lời quở thần sinh ra tình nồng.

Chân trời góc bể chẳng thấy đâu

Én bay bướm lượn đông tây mọi phần.

Đâu đâu cũng thấy sắc xuân mê hoặc lòng người.

Tuổi trẻ đi qua vĩnh viễn không trùng phùng

Bật vô âm tín, hoa lựu đỏ thắm.

Lại là đêm hôm qua.

Vương vấn giấc mơ xưa”

Ca từ cũng rất đẹp. Hát rất hay, như tổ nỗi thương tâm của người phụ nữ cho người nghe.

Dì nói tôi hay, trước đây có một cô gái gọi là Bạch Quang, đã từng hát bài này, cô gái có cuộc sống ly kỳ, kẻ khác phải thẫn thức, nhưng Thái Cẩm hát còn hay hơn, có một loại phong độ của người trí thức. Thật ra dì không nói với tôi rằng Thái Cẩm cũng là một người phụ nữ có đường tình trắc trở. Về sau tôi mới biết được điều này.

Tôi dần dần phát hiện, dì Lạc là người hoài cổ vô cùng. Dì không thích theo đuổi cái mới, chỉ cất giữ sở thích cho riêng mình, không hề ảnh hưởng từ người khác. Dì rất thích phong cảnh tình người Thượng Hải xưa. Trong nhà dì có máy quay đĩa thời cũ, dì nói là bà ngoại dì để lại. Hoàng hôn nhàn nhã, giọng hát ngọt ngào lưu luyến vang lên không dứt, “Đêm Thượng Hải” (3), “Luôn mỉm cười”(4), “Đoàn tụ sum vầy”, hòa lẫn trong ráng chiều tà, gian phòng tràn đầy màu sắc cổ điển. Dì Lạc nói, giá lúc này mà được khiêu vũ thì tốt quá. Tôi hận không thể như một quý ông phong nhã đứng dậy mời dì một điệu nhảy. Tiếc thay, tôi sẽ không.

Tất nhiên dì biết tôi sẽ không. Nên dì ung dung đứng dậy, kéo tay tôi, khẽ đặt tay lên eo tôi, nhẹ nhàng khiêu vũ đẹp tựa như đóa hoa sen đang lay động. Tôi rất muốn ôm lấy dì, khiêu vũ nhanh hơn, cùng dì sẻ chia khoảnh khắc ngọt ngào này. Tiếc thay, ngay cả chuyển bước tôi cũng không biết, sợ dẫm phải chân dì, khấn trương đến nỗi chân nọ quàng chân kia. Haizz, thật là ngượng quá đi mà!

(1) Ngẫu nhiên: <https://www.youtube.com/watch?v=IIVDvnY0yj4>

(2) Vương vấn giấc mơ xưa: <https://www.youtube.com/watch?v=vnyG9HQIlew>

(3) Đêm thương hải: https://www.youtube.com/watch?v=__xLvKzVHqCs

(4) Luôn mỉm cười: <https://www.youtube.com/watch?v=AuDH2QKaAcI>

21. Chương 21

Chớp mắt, tôi phải nhập học, cũng nên về nhà.

Ngày đó, dì Lạc tiễn tôi đi ga tàu. Dì chuẩn bị một túi lớn đồ ăn vặt để có thứ cho tôi nhâm nhi trên đường. Quần áo mới và đồ dùng hàng ngày cũng chất cả vali. Thật đúng là thắng lợi trở về.

Tôi tự ám thị mình rằng, đó chỉ là cuộc chia tay bình thường giữa bạn bè mà thôi, cố gắng khắc chế tình cảm để dì không thấy nổi lòng của mình. Tôi không muốn dì tăng thêm u sầu cùng những gánh nặng vô vị. Cuộc sống của dì đã quá nhiều chuyện phiền lòng rồi.

Trước lúc rời đi, chúng tôi ngồi trong phòng đợi.

Ngày đó mưa rơi lác đác, thời tiết bắt đầu trở lạnh, tôi chợt nhận ra, đã lập thu. Người xưa thường nói: “Nơi nao sâu càng sâu? Rời người thương vào ngày thu.” Tâm tình lúc này thật ứng với câu trên. Trở trên thay, tôi còn phải ở nơi này miễn cưỡng vui cười.

“Dì Lạc, con đi, dì cũng đừng nhớ con ha!” Tôi vờ thoải mái cười đùa với dì.

“Ha ha! Dì không có rảnh nhớ con đâu!”

“Thật đó hả?” Lòng tôi có chút tê tái, dù biết dì chỉ nói giỡn mà thôi.

“Con sẽ không nhớ dì đúng không? Phải làm quen với nhiều thật nhiều bạn mới nè, không chừng còn có tình yêu đích thực đầy lãng mạn đang chờ đợi con đấy!”

“Có lẽ vậy!” Tôi cười khổ trong lòng.

“Nhưng mặc kệ tất cả, đại học là quãng thời gian rất tốt đẹp, Thỏ Con phải biết quý trọng nha!”

“Vâng, con biết rồi!”

Dì gật đầu.

“Đúng rồi, dì Lạc. Nhà máy ở thành phố H đã xây xong rồi. Dì sẽ thường xuyên đến chứ?”

“Đúng vậy. Nửa năm sau sẽ bắt đầu, dì sẽ thường xuyên công tác ở thành phố H.”

“Vậy dì lại có thể ở nhà con rồi!” Tôi hưng phấn nói.

“Nhà con sao? Thật ra trong nhà máy có bố trí phòng ốc hết cả rồi. Không cần quây rầy gia đình con nữa. Nhưng đến lúc đó dì nhất định sẽ gặp ba mẹ con.”

Cảm giác mát mát trào dâng trong lòng, nhưng không tốt biểu hiện ra bên ngoài, tôi đành gật gật đầu.

“Sao vậy? Muốn ngủ sàn nhà nữa sao?” Kỹ thuật diễn quá kém, thái độ buồn bực của tôi không chạy thoát khỏi đôi mắt dì.

Tôi lúng túng cười cười.

Dì sờ sờ đầu tôi: “Đồ ngốc!”

22. Chương 22

Vừa vào đại học, cuộc sống trở nên mới lạ hơn. Nào là chào mừng tân sinh viên, nào là gia nhập đoàn, nào là tham gia hoạt động lớp, ôi thôi có đủ cả. Trường không lớn nhưng cây cối rất nhiều, bờ sông vắng lặng, chòi nghỉ mát, mang phong thái gia đình nhỏ xinh ở Giang Nam. Ký túc xá chúng tôi đã đi qua nhiều năm tháng lịch sử, năm tầng, phân hai mặt nam bắc, ở giữa bắc ngang hành lang tắm tối. Tôi may mắn được phân một phòng ngủ ở tầng nam phía nam, có thể hứng trọn ánh mặt trời, lại nằm dưới hành lang, bình thường rất ít người qua lại. Vì vậy rất yên tĩnh.

Trong phòng còn có ba người nữa, để đơn giản tôi gọi các cậu ấy là C, S, M ha. C là một người rất tham vọng, vừa vào trường đã bắt đầu lượn cúi vào văn phòng sinh viên, vận động bầu cử làm lãnh đạo, tạo dựng quan hệ các loại. Bình thường cậu ấy khá là bận rộn, về phòng chủ yếu là ngủ ngay, cũng hay nói đùa với

chúng tôi nhưng cảm giác rất đối trá. Chúng tôi ai cũng không thích chơi với cậu ấy. S là người rất thú vị, bạn bè nhiều, thích mạo hiểm, thích đi phượt, khổ nổi kinh tế không dư dả gì, vì vậy hay đi làm thêm, bình thường làm gia sư, phát tờ rơi, dịch vụ thoại, đôi khi buổi tối vẫn không về, đến ngày nghỉ trên lưng nào túi là túi, đi đây đi đó, thật ra cũng rất tự do. M là một cô gái nông thôn dịu dàng ít nói, chí hướng rất cao, vừa vào đại học đã xác định phải học tiến sĩ, mỗi ngày chỉ đọc sách thánh hiền, không để ý đến chuyện khác, chỉ sẵn sàng học từ mới, làm bài tập tiếng Anh, trường có hoạt động gì cũng luôn mượn có không tham dự.

Đại học năm nhất hầu như đều lên lớp nghe giảng, lớp tôi không có phòng học cố định, chỉ khi đi học thì mới gặp mặt nhau, vừa tan lớp thì mọi người đều biến đi đâu mất tiêu, thân ai nấy lo. Tôi vốn không am hiểu giao tiếp, đến nỗi hết một học kì vẫn không sao nhớ nổi tên tuổi của ai trong lớp. Chung phòng với vài người, nhưng vì sở thích khác nhau nên cũng không thân thiết với ai. Cơ bản là một loại tự do, như gần như xa với trường học.

Nhưng lúc bắt đầu năm nhất, tôi có gia nhập một câu lạc bộ âm nhạc, bên trong có các tổ nhỏ, có guitar bass, có âm nhạc dân gian. Tôi có căn bản piano nên bọn họ muốn tôi vào tổ phím. Nhưng tôi không thích rock, quá ồn ào náo loạn. Ngược lại âm nhạc dân gian sẽ rất thanh lịch, muốn tìm hiểu một chút, vừa lúc ông nội có để lại tiêu, nên quyết định học tiêu.

Trong câu lạc bộ có một cô gái tên Z, rất xinh xắn, từ nhỏ đã chơi đàn tỳ bà, hỏi ra mới biết, phòng ngủ cậu ấy ngay dưới tầng của tôi. Vì vậy những lúc ở không, tôi hay xuống dưới lầu tìm cậu ấy. Hai người đi ra bờ sông, cậu ấy đàn tỳ bà, tôi thổi tiêu. Từ nhỏ cậu ấy đã nghe quen tai, tuy không biết thổi nhưng cũng hiểu được phần nào, bình thường hay chỉ cho tôi. Tôi học rất mau, được một tháng đã có thể thổi những ca khúc đơn giản. Cậu ấy ở bên cạnh đàn tỳ bà đệm nhạc cho tôi. Nhớ kỹ lúc ấy tôi rất thích thổi các bài nhạc trong phim truyền hình “Hồng Lâu Mộng”, hoàng hôn mùa thu, gió thổi lành lạnh, cầm tiêu hợp tấu, nghe thật u oán thương cảm. Sau đó, Z còn chỉ tôi thổi “Xuân giang họa nguyệt dạ”, cậu ấy đàn tỳ bà, hiệu quả rất được.

Tiệc Giáng Sinh ngày đó, câu lạc bộ cử hai chúng tôi biểu diễn tiết mục này. Tan tiệc, S bí ẩn nói với tôi: “Cậu chờ xem, lập tức sẽ có chàng trai theo đuổi cậu đấy. Tổ đám cưới với cậu không quá một học kỳ sẽ có chừng này người nè.” Vừa nói cậu vừa giơ ra bốn ngón tay mập mập. Tôi cười cười. Thật ra mà nói, tôi còn chẳng quan tâm có người theo đuổi tôi hay không, một chút lòng hư vinh cũng không có. Chỉ là tôi không tiện nói với S như vậy, không muốn tạo cảm giác thanh cao cao ngạo cho cậu ấy

Mãi đến lễ Giáng Sinh năm hai, cũng không có anh chàng nào theo đuổi tôi. Nói đến Z, thì cậu ấy đã rơi vào nỗi sầu triền miên của tình yêu, rất ít tìm đến tôi để cầm tiêu hợp tấu. Tất nhiên tôi cũng thức thời không quấy rầy cậu ấy. Vì vậy, tôi thường một mình tản bộ bên bờ sông, thổi một ít bài, nghĩ suy về chuyện mình, nghĩ về người trong lòng.

Mùa đông năm nhất đại học, dì Lạc có đến nhà tôi một lần, nhưng vì tôi ở trường nên không thể gặp dì. Sau này về nhà nghe mẹ kể lại mới biết được. Vì chuyện công ty nên dì hay đến thành phố H, chỉ là rất bận rộn...công việc, nên cũng không ghé nhà tôi lần nào nữa.

Lúc nghỉ đông, tôi từng đi ngang qua nhà máy dì, cũng là đạp xe đi. Nhà máy đi vào hoạt động có vẻ tấp nập hơn xưa, xung quanh đã mở một vài cửa hiệu, cách đó không xa còn có thêm vài tòa nhà mới, đã không còn cảnh tượng tan hoang điêu linh như ban đầu. Tôi đứng ở ngoài trông vào, tầng tầng lớp lớp tòa nhà, dì trú ngụ nơi nao?

Nhìn thật lâu, chợt phát hiện thân thể mình đã lạnh như băng, cả người run rẩy, mới biết mình đã đứng đây vài giờ rồi.

Đúng vậy, đây chính là một trong vô số việc ngu ngốc mà tôi từng làm.

Tôi hiểu tình yêu của tôi là bất lực, nhỏ bé.... Thậm chí, tôi cũng không biết đây có gọi là tình yêu hay không. Nói chung, nó không đồng dạng như khi tôi đọc trong tiểu thuyết tình yêu. Tôi cũng rất ước ao có được tình yêu rực lửa như trong sách, thậm chí vì tình mà chết. Nhưng mà khi tất cả phát sinh trên người tôi, sao chỉ thấy bức rức khó chịu, chẳng thể nói được với ai sao?

Có đôi lần, tôi mơ thấy dì. Chúng tôi vui vẻ cười đùa giống như xưa, hạnh phúc đến nỗi tôi ở trong mộng mà cười ra tiếng thật. Nhưng mà, “một phút trong mộng cười vui, đảo mắt tỉnh mộng lệ rơi mấy phần.” Mà đau buồn sâu sắc nhất, sợ là “mộng đẹp dễ tỉnh”. Mộng chưa bao giờ do con người kiểm soát cả, trong sát na, thiên thượng nhân gian,

Nhớ đến chuyện trong “Hồng Lâu Mộng”.

“Cách năm sống thác đôi nơi,

Thấy đâu hồn phách vắng lai giắc nồng!”

Đại Ngọc đã chết, Bảo Ngọc ngày đêm mong nhớ, nhưng linh hồn đẹp đẽ ấy từ đó về sau chẳng bao giờ nhập vào mộng. Bảo Ngọc thấy kỳ lạ, lúc nàng ấy còn sống luôn nhớ nhung khôn nguôi, cả khi nàng thác cũng không quên nghĩ đến? Sao ngay cả trong mộng cũng không thấy người?

Vậy so ra, bình thường tôi có thể mơ thấy dì, đã là một loại hạnh phúc.

23. Chương 23

Dưới kí túc xá có vài cửa hàng, tôi hay vào đó mua món sô cô la yêu thích, sau đó sẽ trốn trong phòng, vừa nhấm nháp sô cô la đen đắng đắng, vừa đọc sách, vậy là hết cả một buổi chiều. Đó là cách sống tôi thích nhất khi còn học đại học.

Có lần, tôi đi mua sô cô la, bỗng dừng sau lưng vang lên tiếng nói.

“Hàng ngày mua sô cô la ăn, sống khỏe mạnh thật!”

Vừa quay đầu, là một nam sinh cao lớn với đôi mắt to tròn nhìn tôi cười toe toét. Có lẽ cậu ta vừa đá bóng xong, mang đồ bóng đá bị mồ hôi thấm ướt, nhìn rất buồn cười.

Tôi cười cười với cậu ấy, nghĩ thầm: “Sao biết mình hay mua sô cô la?”

Tôi thấy cậu ấy mua lon coca ướp lạnh, uống vài ngụm, nhìn có vẻ rất khoan khoái.

Sau này, tôi hay gặp cậu ấy lúc mua sô cô la. Hóa ra phòng cậu ấy ngay trên sân bóng đá, hàng ngày thường sang đây mua đồ uống, nên mới biết chuyện tôi mua sô cô la. Như vậy, chúng tôi xem như quen biết, gặp nhau sẽ gật đầu, cười cười, nhưng không hơn.

Có lần tôi đi học thỉnh giảng. Hội trường lớn chứa đầy hơn ba trăm người. Tôi đi hơi trễ, đành phải ngồi ở chỗ xa xôi đằng sau.

“Này!” Một tiếng thân thiết bắt chuyện.

Vừa quay đầu lại tôi đã bắt gặp cậu ta, vẫn là nụ cười toe toét ấy.

Tôi hơi ngượng ngùng, nghĩ thầm, cậu ấy không nghĩ tôi cố ý ngồi ở đây chứ? Nhưng nếu lúc này đi chỗ khác thì hơi kì.

Buổi thỉnh giảng rất dài dòng, tôi gật gù muốn gục luôn rồi. Bỗng dừng một thanh sô cô la bay tới bàn tôi. Tôi giật mình quay đầu lại, cậu ấy cười hì hì nói: “Ăn đi, nâng cao tinh thần chiến đấu nha.”

Tôi cảm kích cười cười với cậu ta, nói một tiếng “cảm ơn”.

Ôi, là nhãn hiệu sô cô la tôi hay ăn.

Thật vất vả mới hết giờ. Tất cả mọi người đều ủa ra khỏi cửa.

“Lúc sau có lên tinh thần chút nào không?”

“Ừ, nhiều, cảm ơn cậu nha.”

“Ha ha, tôi mới phải cảm ơn cậu chứ. Trước đây tôi không phát hiện loại sô cô la này ngon như vậy.”

“Thật không? Ha ha!”

Chúng tôi vừa trò chuyện vừa đi đến phòng ăn. Hóa ra cậu ta học ngôn ngữ Pháp, năm ba, họ Viên, cũng là người thành phố H. Biết được tôi cũng là người thành phố H, cậu ta dường như rất vui vẻ, còn nói phải mời đồng hương như tôi một bữa. Tôi nói đã ăn sô cô la của cậu, không thể lại để cậu mời tôi ăn, muốn mời thì phải là tôi mời. Cậu ta cũng không so đo gì, rất thoải mái tiếp nhận.

Chúng tôi gọi vài món ở căn tin. Cậu ấy ăn rất chậm, vừa ăn vừa nói về một bộ phim châu Âu nổi tiếng mà cậu ấy rất thích, đặc biệt thích xem phim Pháp, còn có thể luyện nghe. Tôi nói tôi không quen xem phim Pháp, cậu lập tức giới thiệu vài bộ cho tôi. Rồi như sợ tôi không nhớ hết, cậu lấy tờ giấy trong cặp ra, viết vào đó năm sáu bộ, nói là cấp nhập môn, hẳn là dễ dàng tìm ra.

Tôi nhận tờ giấy. Nhìn qua, nét chữ đẹp phóng khoáng, có chút giống với chữ dì Lạc, tôi chợt giật mình.

24. Chương 24

Tôi lục tục tìm phim mà Viên Quân đề cử, rồi còn viết bài cảm nhận. Sau đó cậu ấy hẹn tôi đi ăn, tôi đưa cho cậu đọc. Cậu cũng nói lên suy nghĩ của mình. Viên Quân là một người thẳng thắn, nghĩ gì đều nói nấy, không che giấu. Cậu giới thiệu cho tôi vài bộ phim, nói tôi viết phản hồi rất hay, không chừng được đăng lên báo, làm tôi vui. Cậu vẫn như xưa, nụ cười toe toét rất chân thành tha thiết.

Về sau, mỗi khi không có tiết, chúng tôi sẽ cùng nhau ăn uống, trò chuyện về phim ảnh, cuộc sống. Vì ảnh hưởng của cậu ấy, tôi cũng trở nên yêu điện ảnh Pháp, đặc biệt là phim nghệ thuật Pháp. Thâm thúy, huyền bí, cao quý làm tôi như say như mê, mà những điện ảnh nước khác không thể sánh bằng. Tôi phát hiện, tuy bên ngoài Viên Quân luôn cười hì hì, nhưng bên trong là một trái tim nhạy cảm và phong phú. Có lẽ phải nói rằng, cậu ấy là một người theo chủ nghĩa lý tưởng. Cậu nói tôi biết, giấc mơ của cậu, là đi phượt châu Âu cùng với chiếc máy ảnh, chụp lại những khoảnh khắc, con người, làm một bộ phim tài liệu.

Vào ngày nghỉ, Viên Quân mời tôi đến nhà cậu để xem bộ sưu tập của mình, tiện thể cho tôi mượn một vài bộ về xem. Lúc trước tôi biết cậu có rất nhiều đĩa, không ngờ lại nhiều như vậy. Trong phòng cậu ta chất đồng cũng phải mười mấy hộp đĩa lớn nhỏ, sắp xếp theo loại phim, đạo diễn... Tôi hỏi cậu tổng cộng có bao nhiêu. Cậu bảo có hơn hai ngàn. Tôi sợ đến trở mắt nhìn không biết phải nói gì. Tôi bảo cậu thật sự nên mở tiệm thuê đĩa đi. Cậu rất nhanh bảo không, nói tất cả đều là cục cứng, không muốn người ngoài chạm vào, chỉ vì tôi biết được giá trị, nên mới cho tôi mượn. Tôi nói được ưu ái thấy sợ luôn.

Ngày nghỉ hôm ấy, tôi xem rất nhiều phim. Cách tư duy của người Tây, nhân sinh quan, thế giới quan, thẩm mỹ quan đều rất khác biệt với chúng ta, nhưng tôi rất ngưỡng mộ. Tư tưởng độc lập, cá tính không chịu gò bó, thậm chí sự cô độc, tịch mịch, chán chường, cũng rất hay ho, tuyệt đối không phải giả vờ giả vịt, có lẽ kiêu ngạo đã ngấm vào trong máu rồi. Nữ diễn viên Pháp, không phải đẹp nhất nhưng đặc biệt nhất. Juliette binoche, Isabelle Huppert nên thơ, Sophie Marceau dịu dàng, Adjani sâu sắc, Elaine Jacobs thánh thiện. Mỗi người đều rất đặc biệt, vừa xuất hiện lập tức phát ra ánh sáng chói lọi.

Viên Quân rất thích Emmanuelle Béart. Trong một đồng nghiệp cậu ấy đưa tôi, từ “Manon des Sources”, “Date with an angel” cho đến “La belle noiseuse”, “Nelly & Monsieur Arnaud”, rồi lại đến “Temps retrouvé”, “8 Women”, Béart thể hiện sự duyên dáng, bí ẩn độc đáo của mình qua cách hóa thân đa dạng, khi thì tình khiết, khi thì hoang dã, khi thì sâu sắc, đôi mắt xanh biếc như hồ nước sâu thăm khó dò. Viên Quân nói, cô ấy là nữ thần trong lòng cậu. Cậu ta rất mong tôi cũng có thể thích cô ấy.

Nhưng so ra, tôi lại càng thích Catherine Deneuve, khí chất nữ vương cao quý lạnh lùng, làm người xem thật khó quên. Tôi xem phim nào cô ấy đóng vai chính, ấn tượng tương đối rất sâu, khi nàng còn trẻ “The umbrellas of Cherbourg”, “Belle de Jour”, trung niên thì có, “The last metro”, “Hotel of the Americas”,

“The hunger,” “Đông Dương”, “Dancer in the dark,” “The dangerous liaisons”, v.v..

Có thể nói, theo độ tuổi, diễn xuất của cô lại càng đạt đến tầm cao mới. Cô không gọi cảm như Emmanuelle Béart, mà có một khí chất đặc biệt, lạnh lùng đến mức khó có thể tiếp cận, bí ẩn đến nỗi kẻ khác hít thở không thông. Khí chất này, sau khi cô bước vào độ tuổi trung niên biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Mọi người gọi cô là người đẹp băng giá. Hay như thuyết tăng băng trôi của Hemingway: “Núi băng đồ sộ có thể di chuyển được vì nó chỉ nổi một phần tám trên mặt nước.”

Có đôi lần, tôi so sánh dì Lạc với các nữ diễn viên ấy. Dì Lạc ngoại trừ khí chất hơi tương đồng với Deneuve ra, thì khác biệt hoàn toàn. Nhưng tôi phát hiện ra một quy luật, hễ ai có vẻ đẹp nữ tính bí ẩn, đều sẽ khiến lòng người nhớ nhung không nguôi. Nếu nói “mị hoặc”, chính là tại sức quyến rũ mà còn nghi hoặc đi. Đặc biệt trong phim “Đông Dương” (1), có một đoạn Deneuve cùng cháu gái mình nhảy một điệu Tango. Cô mặc chiếc đầm đen dạ hội, tóc vàng óng ánh được vén lên, đôi mắt tròn châu thấp thoáng vẻ ưu thương, làm tôi không khỏi nhớ đến cảnh tượng mình khiêu vũ với dì Lạc ngày ấy.

Tôi xem bộ phim này đến ba lần, tốn không ít nước mắt. Eliane, đây là tên của cô trong phim. Dù đã quá ngũ tuần, cô vẫn sáng ngời đẹp đẽ, ánh mắt thay đổi, lạnh lùng trang nghiêm, gợn lên hàng ngàn tình tự, như nước lửa hóa vào nhau mâu thuẫn mà đẹp đẽ, khiến người im lặng nín thở. Jean-Baptiste diễn xuất tốt. Tôi lại nghĩ rằng với cách diễn xuất của ông, chưa từng thấy ông diễn nhập vai xuất sắc đến vậy. Ông có lẽ không phải là diễn viên giỏi, chẳng qua là một người đàn ông thích hợp với vai này thôi, vì vậy diễn vai chính dễ dàng hơn nhiều.

Có nói gì đi nữa thì đây là một cặp đôi hoàn hảo. Khí chất lạnh lùng như băng và cá tính nóng bỏng như lửa, gặp nhau ắt lưỡng bại câu thương. Cô bị ánh mắt của gã hấp dẫn, không kể lần đầu gặp mặt ở hội trường đấu giá, lớn gan đến đường đột, hay là trong căn phòng nhỏ trong rừng dịu dàng say mê. Bọn họ căn bản không có quá nhiều ngôn ngữ, ánh mắt gã đã nói tất cả với cô. Đôi mắt màu xám to sâu trong suốt, nhìn cô không chớp, như một đứa trẻ nhìn nữ thần, si ngốc. Như lẽ tự nhiên, thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tôi vẫn luôn cho là không phải cháu của Eliane chia rẽ bọn họ. Dù không có Camille, bọn họ cũng rất khó sống với nhau. Jean-Baptiste và Camille, không gọi là yêu, cùng lắm chỉ là một chút thương tiếc mà thôi. Tim của gã sớm đã thành núi băng trong lửa cháy, tựa như rượu lâu năm đã bay hơi hết, há dễ say ngã ở ly rượu nhạt này? Để hai người chia lìa là do cá tính quật cường của họ. Là do Eliane không còn tự tin. Là do tình yêu thương của Eliane đối với Camille. Là Jean-Baptiste có tính sở hữu cao quá mức với Eliane.

Luyện thuyết nhiều như vậy e là không liên quan đến nội dung lắm. Tôi chỉ muốn nói rằng, bộ phim này rất đáng xem.

Có lẽ tôi đã lún sâu vào hoang tưởng, thành người trốn tránh thực tại. Trong giấc mộng hoang đường ấy, tôi kiếm tìm hình bóng người, nhưng không dám đối mặt với người. Có lẽ là do quá tự ti, tựa như tên ăn mày thâm mến nữ hoàng, hèn mọn như hạt bụi.

(1) Đông Dương (Indochine)- 1992: Một bộ phim Pháp của đạo diễn Régis Wargnier công chiếu lần đầu năm 1992. Lấy bối cảnh Việt Nam trong thời gian là thuộc địa của Pháp.

P/S: Mình cảm thấy chú thích nhiều chắc không ai quan tâm đâu nên thôi:v. Còn phim này lấy bối cảnh

Việt Nam nên gần gũi nên giới thiệu với mọi người, rảnh rỗi thì xem nhé.

25. Chương 25

Từ năm nhất đến năm hai, vì tôi hay gặp Viên Quân, trường học lại nhỏ, mọi người đều hiểu lầm chúng tôi là một đôi. Có lần, ở phòng ngủ bị S nghiêm hình bức cung, tôi thật chống lại không nổi. Tôi có nói gì bọn họ cũng không tin, khẳng khái rằng tôi đang yêu, còn cười nhạo tôi bày đặt giấu giếm.

Tôi kể khổ với Viên Quân, không nghĩ đến cậu ta vẫn toe toét cười nói: “Vậy thì làm bạn gái mình đi, cũng được mà!”

“Điên!” Tôi lườm cậu.

“Mình không có ngại đâu!” Cậu vẫn trưng bộ mặt toe toét ra nói.

Tôi không nói thêm gì, mặc kệ cậu ấy.

Sau đó cậu ấy không nói những lời như vậy nữa.

Từ trước đến nay tôi và Viên Quân vẫn duy trì quan hệ bạn bè, tuy không gặp nhau nhiều lắm, nhưng mỗi lần gặp được nói cả ngày cũng không xong, nào là phim ảnh, văn học, triết học, tôn giáo, âm nhạc. Sở thích chúng tôi rất giống nhau. Có đôi lần tôi nghĩ, có lẽ nào cậu ấy là bản sao nam của tôi không? Nếu vậy, tôi là Viên Quân, tôi có can đảm yêu dì Lạc không? Hoặc ít nhất, để dì biết tình cảm của tôi đối với dì? Nhìn Viên Quân bộ dạng ngây thơ, không tìm ra chút buồn nào trên người cậu cả! Bỗng dưng tôi lại thấy hâm mộ cậu ấy, nếu tôi là một cậu con trai, có lẽ cũng thoải mái tự nhiên hơn rất nhiều rồi.

Tôi không biết có tình bạn giữa nam nữ hay không, nhưng có thể khẳng định rằng tình bạn này nó rất khác với bạn bè cùng giới, sẽ có chút mập mờ như có như không. Nếu không cẩn thận, sẽ chệch khỏi quỹ đạo tình bạn. Vì vậy bạn bè khác giới nên cẩn thận thì tốt hơn.

26. Chương 26

Nghỉ hè năm hai, vì được học bổng, tôi được ba thưởng cho chiếc điện thoại di động. Thật ra thì khi ấy, điện thoại đã rất phổ biến, hầu như ai cũng có. Mà tôi không thích vò vĩnh với ba mẹ, trừ khi họ mua cho tôi.

Tôi cầm điện thoại mẹ, bảo là muốn lưu số điện thoại người thân, thật ra thì chuyện đầu tiên tôi làm chính là tra số điện thoại của dì Lạc. Khi nhập số điện thoại vào máy, cảm giác an tâm và ngọt ngào dâng lên,

không từ ngữ nào diễn tả được. Đường như khoảng cách giữa tôi và dì thoáng chốc biến xa thành gần. Tôi biết mình là kẻ khờ dại, lại làm điều ngốc nghếch không ngần ngại mà thôi.

Lúc rảnh rỗi, tôi thường mở danh bạ ra, nhìn chăm chăm số điện thoại của dì, mãi cho đến khi những con số mờ dần. Thật ra dãy số này, dù có nằm mơ cũng sẽ không nhớ nhầm.

Rốt cuộc sinh nhật dì lại sắp tới, ngày hai mươi, cả đời này tôi cũng sẽ không nhớ nhầm. Nhớ về hai năm trước ở thành phố W tôi tổ chức sinh nhật cho dì, lòng chợt thấy lâng lâng. Tự hỏi mình, không biết hai năm qua, có người nào tổ chức sinh nhật cho dì hay không.

Đêm mười chín, đến mười hai giờ, tôi nhắn tin chúc mừng cho dì.

“Dì Lạc, chúc dì sinh nhật vui vẻ, hy vọng mỗi ngày dì đều hạnh phúc!” Vô cùng đơn giản, không đề tên.

“Tin nhắn đã gửi đi!” Thấy năm chữ này, tôi bỗng dưng thanh thản lạ kì, như đã hoàn thành tâm nguyện.

Không nghĩ đến, rất nhanh, có tin nhắn gửi đến.

“Thỏ Con?” Hai chữ ngắn ngủi, nhưng suýt làm tôi chảy nước mắt. Ít nhất, dì chưa quên tôi.

“Đúng vậy, con vừa mới mua điện thoại nè.” Tôi không biết vì sao mình lại đi giải thích như vậy. Kỳ thật, chắc hẳn dì không cần tôi giải thích gì cả.

“Cảm ơn con! Dì đang ở thành phố H, nếu tiện ngày mai đi ăn với dì nha?”

“Cung kính không bằng tuân mệnh! Ngày mai con đi đến nhà máy tìm dì.”

“Được, dì chờ con!”

Đêm ấy, tôi hưng phấn đến suýt mất ngủ, lăn qua lăn lại, nghĩ ngày mai mua gì cho dì. Tiếc là quá gấp, căn bản không chuẩn bị kịp cái gì.

Ngày tiếp theo lúc tôi dậy đã sắp đến trưa. Nghĩ rằng có thể thấy dì, người cứ muốn nhảy cẫng cả lên, không cách nào khống chế.

Chọn vài bộ đồ, đặc biệt tìm bộ nào cho chín chắn một tí – lật cả tủ quần áo lên, y như rằng chẳng có nổi bộ đồ nào ra hồn. Đi dự tiệc dù sao cũng phải chỉnh chu một chút, mà bình thường tôi chỉ hay mua quần jeans áo pull. Suy nghĩ, vội mặc vào quần dài vải bông, chạy ra ngoài. Muốn tí mĩ chọn quà đã không còn kịp, thôi thì đơn giản nhất, mua hoa, hẳn cũng ổn. Mười một đóa hoa hồng trắng, thêm thất vài cây huân y, giấy gói màu tím nhạt, được rồi.

27. Chương 27

Khu nhà máy năm nào nay đã trở thành khu công nghiệp mới, giao thông cũng dễ dàng đi lại hơn xưa nhiều. Xe buýt từ từ lăn bánh đi qua nội thành rồi dừng lại ở chốn này.

Chú bảo vệ hiền lành trong phòng trực chỉ tôi đến tầng cao nhất của công ty, phòng làm việc của dì ở tầng mười hai.

Vào bên trong tôi mới phát hiện nhà máy thật lớn, chí ít là quét mắt không thấy được điểm cuối. Nhà xưởng chiếm hai tầng, âm thanh máy móc cứ vang lên không dứt. Tôi phải vào sâu bên trong mới dần yên ắng hơn. Ký túc xá xây bên cạnh căn tin. Toàn bộ khu công nghiệp khá là sạch sẽ, chỉnh tề, không biết có phải do tâm tình tôi tốt hay không.

Thang máy đưa tôi đến tầng mười hai, bốn phía yên lặng như tờ. Đi dọc hành lang vào sâu bên trong, tìm được gian cuối. Hít hơi thật sâu, gõ cửa.

“Cạch cạch!”, tiếng giày cao gót càn lúc càn gần.

Cửa mở, dì đứng trước mặt tôi, vẫn đẹp như thế, lại tựa như xa xôi với vợ.

“Dì Lạc!”

“Thỏ Con, mau vào đi!” Hai năm không gặp, dì hơi gầy đi thì phải. Tóc dài, được búi đơn giản ở phía sau, rất ra dáng phụ nữ quyền rũ. Áo sơ mi trắng phối với quần đen, tràn đầy khí khái của một office lady.

Tôi đưa hoa cho dì: “Sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn con! Không ngờ con còn nhớ.” Dì cười nhận lấy hoa.

“Sinh nhật của dì con nhớ rất kĩ.” Tôi như là che giấu điều gì, trong lòng chợt cười thầm.

“2, 4, 6, 8, 10 – 11 đóá, là có nghĩa gì?” Dì đếm, ngắc đầu tò mò hỏi tôi.

“Hình như có nghĩa là một lòng một dạ.” Tôi nhẹ nhàng nói, có chút không dám nhìn dì.

Dì nhìn tôi cười cười, không hỏi thêm nữa, xoay người đi cắm hoa vào bình.

Dì pha trà cho tôi. Tôi nhìn khắp bốn phía, rộng rãi sáng sủa, bài trí rất hiện đại, lấy màu trắng làm chủ, màu xám tro chấm phá thêm, trang nhã chừng chặc, đơn giản lại thoải mái, đúng là phong cách ưa thích của dì.

“Thỏ Con, hai năm không gặp, con đẹp hẳn ra đó!”

“Vậy à?” Tôi nghe xong hơi phần khích. Thật ra lên đại học, con gái giống như thay da đổi thịt, vậy đủ thấy cơ chế giáo dục trung học phổ thông bóp chết con người thế nào!

“Tất nhiên rồi, không có cậu trai nào nói vậy sao?”

“Nào có!”

“Ha ha, nam sinh trường con thật không có mắt!”

“Trường con nào thiếu người đẹp hơn con, con có là gì đâu.”

“Thật sao? Dì đây rảnh rồi phải đi xem coi có thật hay không.”

“Được, dì đến, con mời đi ăn.”

Dường như tôi lại trở về ngày ấy, dễ dàng nói chuyện vui đùa, rất thoải mái dễ chịu, gọi cho tôi rất nhiều kỷ niệm xưa.

“Dì Lạc, bây giờ dì ở luôn trong nhà máy à?”

“Dì ở trong này luôn, muốn nhìn qua không?” Dì thần bí nháy mắt với tôi mấy cái

“Ở đây?”

Tôi thấy dì đi đến bên một tủ lớn, nhấn một nút, chiếc tủ tức thì chuyển động, quay chừng ba mươi độ. Tôi mới phát hiện ra, sau chiếc tủ đó, hóa ra là một căn phòng!

“Phòng bí mật? Dì đang luyện Cửu âm chân kinh à?”

“Ha ha, đã luyện đến Cửu âm bạch cốt trảo rồi, con coi chừng đó nha!” Nói xong dì kéo tôi vào trong.

Nếu nói bên ngoài là bài trí chỉnh tề, thì bên trong có thể dùng từ xa hoa để hình dung. Tơ tằm màu tím

nhật, giấy dán tường màu khói, chiếc giường theo phong cách hoàng gia Âu, trướng rủ màn che, bàn trang điểm lịch sự tao nhã, loạt tủ quần áo, giày đẹp, giá sách, đầy đủ mọi thứ, một cánh cửa nhỏ, thông qua phòng vệ sinh, bồn tắm màu trắng với tạo hình vô cùng nổi bật. Để nền rất tinh xảo, tất cả đều thể hiện nên sự tinh tế tỉ mỉ chau chuốt từng chi tiết của người phụ nữ.

Tôi nhìn đến ngây người, đến khi phục hồi tinh thần, chợt nhận ra dì đang đặc ý nhìn tôi.

“Sao nào? Dì tự thiết kế hết đó!”

“Nữ hoàng ở cũng được nữa là!”

“Ừa, dì cũng thấy vậy!”

Phảng phất đâu đây trong không khí là mùi hương đặc biệt mà quen thuộc.

Tôi ngồi uống trà chờ dì. Dì còn phải làm xong vài tài liệu, sáng mai có hội nghị. Tôi ngồi hơi chếch dì một góc, thỉnh thoảng lại trộm nhìn dì. Gò má dì mang theo sự quyến rũ làm tôi trầm mê. Vì dì phải chú tâm làm việc, khóe miệng hơi chếch xuống dưới, có vẻ lạnh lùng mà uy nghiêm. Tôi nghĩ thầm, đây có lẽ là biểu cảm “không giận tự uy” mà người ta thường nói. Mặt mũi con nít như tôi, có làm vậy hẳn cũng không có được hiệu quả như dì.

Sắc trời dần tối, dì rút cuộc đẩy mọi thứ sang một bên, xoa xoa vai mình, nói: “Cuối cùng cũng xong, thật ngại quá, để con chờ dì lâu như vậy.”

Tôi đi ra phía sau dì, nhẹ nhàng nói: “Con dám bóp cho dì nha...”

“Con biết sao?” Dì quay đầu, giật mình xem tôi.

“Làm thì biết thôi.” Tôi mười phần tin tưởng nói.

Vì ông nội có học Trung y, bà nội thân thể không được tốt nên ông hay xoa bóp huyết vị cho bà. Tôi học lỏm được vài ngón nghề, cũng biết vài ba chiêu thức. Bình thường ở nhà, thi thoảng tôi cũng xoa bóp cho ba mẹ.

Tay tôi đặt trên vai dì, vải áo thật mỏng, tôi như cảm nhận được độ ấm từ thân thể dì, đến gần, mùi thơm quen thuộc lại kéo đến. Tôi hít sâu một hơi, ngón tay dùng sức, hạ lực.

“Đau không?” Tôi sợ dì đau, chỉ dùng năm phần lực.

“Mạnh thêm chút nữa đi!”

Tôi lại thêm ba phần lực, nắn bóp vai, cổ dì.

“Ừm, thật thoải mái!” Tôi không khỏi hả hê trong lòng.

Dường như cả người dì đều trầm lại, thả người vào chiếc ghế, đầu chuyển động từ từ, có lúc khẽ rên vài tiếng, như thỏa mãn, như thư thái vô cùng.

“Thỏ Con mỗi không?” Một hồi, dì nhẹ giọng hỏi tôi.

“Không mệt.” – Có mệt cũng đáng.

Lại xoa bóp một hồi, nàng vỗ vỗ tay tôi, ý bảo thôi.

“Đau sao?”

“Không phải”, dì khẽ cười, “Rất dễ chịu, cảm ơn con!”

“Nhắc tay thôi mà!”

“Ngoan! Đi thôi, ăn tối nào!”

28. Chương 28

Xe chạy về phía xa nơi mà tôi chưa từng đi qua.

“Đây là đâu vậy?”

“Nơi đây mới xây được hai năm nên không nhộn nhịp cho lắm.”

Tôi xem hai bên đường có rất nhiều kiến trúc cao tầng. Có rất nhiều cửa hàng còn chưa khai trương.

Cuối cùng, dì dừng xe ở một nhà hàng. Đường như ông chủ quen với dì, thấy chúng tôi đến, đích thân ông đi qua mời chúng tôi vào một phòng ăn. Mặc dù nơi này không xa hoa lắm nhưng khá là ấm áp ngăn nắp sạch sẽ.

“Dì hay đến đây ăn nè, khá là ngon đó, nhìn rất đẹp mắt, con sẽ thích!”

“Dì nói tốt thì nhất định nó tốt rồi, ai bảo dì là chuyên gia lĩnh vực ăn uống làm chi!”

“Haha! Chính xác!” Dì nghịch ngợm tươi cười, gọi món cho ông chủ. Xem ra dì sớm có mưu mô, trong lòng tôi thầm vui vẻ.

Trong khi chờ thức ăn, dì hỏi tôi về cuộc sống đại học. Tôi chỉ nói hai năm qua khá bình thản, vậy mà dường như dì rất hứng thú.

Một lúc lâu, đồ ăn mới được mang lên, hẳn là tốn không ít thời gian để chuẩn bị. Vừa nhìn, quả đúng là tinh tế khéo léo, lượng đồ ăn không lớn nhưng trang trí rất đẹp. Thịt bò sốt tiêu đen, tôm bóc vỏ xào ngũ sắc, súp hải sâm, cánh gà nấu rượu, canh cá Tống Tẩu, nấm xào măng, cần tây xào hạt điều, chè bách hợp hạt sen, đầy cả một bàn, màu sắc rực rỡ. Dì Lạc còn muốn gọi thêm rượu gạo tự cất gia truyền của quán.

Tôi rót cho dì rồi rót cho mình một ly đầy. “Nhớ là con không biết uống rượu mà, lẽ nào hôm nay muốn cho dì rửa mắt hả?”

Tôi khoe mẽ nói: “Con uống được lắm đó nha, chẳng qua dì không phát hiện thôi. Nào, mời dì một ly, sinh nhật vui vẻ!” Tôi ngửa đầu, một hơi cạn sạch. Rượu không cay chút nào, ngọt ngào, mùi ngọt giống như rượu cất.

Món ăn khá là ngon, chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, vô cùng hài lòng. Tôi liên tục rót rượu cho mình, muốn cạn ly với dì. Dì bảo tôi uống từ từ thôi, nhưng tôi phát hiện ra mình càng lúc càng hưng phấn, càng lúc càng không khống chế được bản thân, chỉ muốn uống nữa uống mãi, đầu óc càng lúc càng quay quay. Nhìn dì ở đối diện cũng từ từ biến thành hai bóng người. Chỉ nhớ rõ tôi nói với dì rất nhiều, nhưng cụ thể nói cái gì thì không nhớ được. Đầu quay quay, hô hấp trầm đi...

Lúc tỉnh dậy, cảm thấy cả người như nhũn ra, muốn đứng dậy lại phát hiện mình đang nằm trên giường cực mềm mại cực sung sướng của dì! Quay đầu nhìn, dì lặng im đứng bên cửa sổ, ánh mắt dõi theo về phía xa xa. Trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh đèn đường hắt vào khiến gian phòng trở nên buồn bã, le lói chút ánh sáng. Dì mang áo ngủ bằng tơ tằm, bóng lưng tựa như mỹ nhân ngư. Tôi nhìn dì, tựa như trong mộng, quên mất ngôn ngữ. Trong hai năm qua, tôi từng vô số lần mộng về dì như vậy. mà hôm nay, lúc tỉnh rượu, mộng thành hiện thực, tôi chỉ thấy gần trong gang tấc mà xa tận chân trời. Thật là ứng với đoạn thơ:

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới.

Không phải là sống hay chết.

Mà là khi tôi ngồi kế bên em

Em lại không hiểu rằng tôi yêu em

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới.

Không phải là em không biết tôi yêu em

Mà là khi tôi yêu đến khờ dại

Lại chẳng thể thốt nên lời yêu

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới

Không phải là tôi không thể thốt nên lời yêu

Mà là khi nhớ em vô ngần

Lại chỉ biết chôn sâu tận đáy lòng...

Tôi không muốn phá vỡ thời khắc này, thà cứ nằm ở trên giường như vậy, chấp nhận thời gian ngưng đọng. Không biết qua bao lâu, dì xoay người, nhẹ nhàng đi đến. Tôi lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cảm giác rằng dì ngồi cạnh tôi, nhìn tôi. Tim đập thành thịch. Rồi ngón tay gì mơn trớn trán tôi. Đầu ngón tay lạnh lạnh từ từ di đến mắt tôi, mặt, cằm, dừng lại vài giây, rồi mới rời đi. Ếm ái, nhẹ nhàng tựa như mộng, tôi quả thực hoài nghi có phải mình nằm mơ không. Căn phòng yên tĩnh, tôi sợ dì sẽ nghe được trái tim đang đập rất nhanh này. Chợt, tôi lại nghe dì hít mũi một cái. Âm thanh mới yếu ớt làm sao. Rồi tiếp tục. Dì khóc ư?!

Trái tim tôi chợt nhói, vì sao dì lại khóc? Tôi có nên tỉnh dậy để an ủi dì không? Hay vẫn vờ như không biết?

Đang bối rối, bỗngưng điện thoại tôi vang lên. Dì nhẹ nhàng đứng dậy, đi ra ngoài.

Tôi chỉ hợp tình hợp lý tỉnh lại, lấy điện thoại trên người ra, hóa ra là mẹ gửi tin nhắn, hỏi tôi trẻ rồi sao còn chưa về nhà. Tôi nhìn đồng hồ, gần mười giờ. Dừng dằng đứng lên, người vừa động, đầu óc choáng váng đến xây xẩm mặt mày, dạ dày buồn nôn, đành lập tức nằm xuống.

“Dì Lạc.” Tôi gọi tên dì, phát hiện giọng mình khàn khàn, đôi môi khô khốc.

“Con thấy trong người thế nào?” Dì thân thiết đến bên, mở đèn giường lên.

Tôi bị ánh sáng kích thích, không thể mở mắt ra được, đành nhắm mắt lại nói: “Con thấy đau đầu.”

“Ừ, con uống say, chắc chắn không dễ chịu được.”

“Mẹ vừa nói sao đến giờ con vẫn chưa về nhà.”

“Bộ dạng này mà đòi về nhà? Nói với mẹ ngày mai hẵng về.”

“Dạ, con lại làm phiền dì rồi.”

“Còn giả vờ khách sáo với dì. Để dì lấy cho con ly nước.”

Tôi mở mắt, nhắn tin lại cho mẹ, nói rằng qua nhà bạn chơi quên giờ về, nên ngủ lại luôn,

Dì đi đến, ngồi bên giường, một tay cầm cốc, một tay ôm vai tôi, đỡ tôi dậy. Tôi chỉ thấy đầu óc quay cuồng, đành yếu đuối tựa vào ngực dì. Mùi thơm quen thuộc, mang theo hơi ấm của dì, khẽ phảng phất ở cánh mũi. Tôi thấy thần trí mình bắt đầu mơ hồ.

Dì giúp tôi uống nước, tôi ừng ực uống sạch.

Dì buông ly nước, ôm lấy tôi, đỡ tôi nằm xuống giường.

“Chờ một chút.” Tôi ôm lấy hông dì. Dì không động đậy.

“Sao vậy?”

“Đầu con choáng, dì đừng di chuyển, cứ vậy được không?”

“Ừ.”

Tôi hạnh phúc nhắm mắt lại. Vốn tưởng rằng sẽ không còn được tận hưởng giây phút ấm này. Tôi hiểu đây chỉ là khoảnh khắc thoáng qua. Tôi hiểu ngày mai tôi lại là chính tôi. Chỉ là lúc này, nhờ rượu, tôi mới để bản thân tùy hứng một hồi, dù cho đây chỉ là phút giây ngắn ngủi.

Mặt tôi tựa vào ngực dì, có thể nghe thấy tiếng tim đập của dì. Cổ áo ngủ của dì thật to, hình như không mặc đồ lót. Chỉ cần tôi hơi cựa quậy một chút, là có thể cảm giác thứ mềm mại đầy ắp ấy động đậy ở bên má tôi. Nhớ lại ngày ấy tôi cùng dì đi mua nội y, bắt giác mỉm cười.

“Cười gì vậy?” Dì nhẹ giọng hỏi tôi.

“C, quả nhiên là C.” Tôi lẩm bẩm nói.

“Bây giờ con mới biết à!” Dì cười rộ lên.

Tôi nhin không được mở mắt nhìn dì. Dưới ánh đèn vàng, gương mặt dì lộ vẻ dịu dàng, tựa như vàng sáng phát ra từ đức mẹ vậy. Chỉ là vành mắt dì hơi ửng đỏ.

Tôi đưa tay lên, ngón tay khẽ mơn trớn mi mắt ửng đỏ của dì.

“Dì sao vậy?”

“Không có gì.”

“Dì vẫn không muốn nói cho con biết sao? Con đã trưởng thành, không còn là Thỏ Con ngây ngô không hiểu chuyện như lúc xưa nữa.”

Dì gật đầu, “Dì hiểu, con đã trưởng thành, đã hiểu chuyện.”

“Là vì chú Trình phải không. Chú ấy không tốt với dì.” Tôi lấy hết can đảm, nói ra những nghĩ suy đã cất giấu bao lâu này trong lòng.

Dì thở dài, chậm chậm nói cho tôi chân tướng mọi chuyện. Tôi thực không cách nào tưởng tượng. Bề ngoài là một người đàn ông ưu tú, thật ra nội tâm xấu xa biết bao nhiêu – Ông ấy ngoại tình không nói, còn có con với người khác! Mà đây cũng là lần dì Lạc tới thành phố H không lâu mới phát hiện ra. Lúc ấy, dì Lạc nhiều lần muốn ly hôn, ông ta dẫu đưa không muốn. Trách không được ngày trước dì Lạc không liên lạc với gia đình tôi lâu như vậy, hóa ra mọi chuyện là như thế này. Đứa không biết chuyện như tôi lại còn giận dì vì mấy thứ cớ con ăy.

“Vì sao chú không muốn ly hôn?” Tôi từ từ thẳng người hỏi.

“Dì cười khổ rồi nói: “Ly hôn sẽ liên lụy đến tài sản, hắ ăy đã đánh cuộc rồi. Nếu không phải mấy năm nay dì khổ cực mở nhà máy thành công, hắ sớm đã bị bọn cho vay nặng lãi chém chết. Hắ sợ dì sẽ phơi bày những thứ này trước thiên hạ, sợ cổ đông, đồng nghiệp xa lánh, cuối cùng chẳng vớt vát được dì, vì vậy dăy đưa đến bây giờ. Trước mặt người ngoài, hắ vẫn tỏ ra là một người chồng mẫu mực.”

Thật là kẻ bại hoại giả vờ lịch sự.

“Dì cũng không cam lòng, nếu thật phải ly hôn, hai người phải ra ở riêng. Vậy hắ nhất định sẽ nghĩ đến bán đi cổ phần công ty. Đến lúc đó công ty có thể nằm trong tay người khác. Không phải dì nhìn không thấu, chỉ là...” Dì muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?”

Dì thở dài, “Con xem, dì đã là phụ nữ trung niên, lại không có gì cả, không chồng, không con, nếu như ngay cả sự nghiệp đều mất đi, dì sợ mình thật sự sẽ không chịu nổi.”

“Vì vậy nên vẫn dây dưa?”

“Không còn cách nào khác. Mấy năm nay, dì mở rộng công ty đến thành phố H, để hẳn ở thành phố W xử lý công việc, cũng may mấy năm này nuôi dưỡng những người tâm phúc nên hẳn không dám động dấy vào cổ phần công ty ở thành phố WW.” Trên mặt dì mang nét kiên nghị, tựa như cây hoa lá phiêu linh trong gió, nhưng vẫn ngạo nghễ ngưỡng thẳng người.

Tôi càng nỗ lực dì hơn, lại càng thương tiếc dì. Mà tôi chỉ là kẻ vô năng, căn bản chẳng giúp ích gì được. Lòng tôi buồn phiền vô cùng.

“Dì tốt đến vậy mà chú Trình còn ngoại tình, thật quá đáng!”

“Dì tốt sao?” Dì buồn bã, “Dì không thể có con...”

“Không có con thì đã làm sao chứ? Phụ nữ đâu phải là cái máy đẻ! Nếu vì vậy mà chối bỏ vợ mình thì còn gì là chồng nữa! Hơn nữa sinh con đau vô cùng. Nếu con là đàn ông, có sẽ không để người phụ nữ của con phải sinh đâu, quá thảm đi!” Tôi vẫn luôn cho là vậy, không phải vì an ủi dì Lạc mới nói thế.

Dì im lặng nhìn tôi hồi lâu, rồi cuộc bật cười.

“Thỏ Con, suy nghĩ của con nó rất là... ưm, đặc biệt. Lẽ nào sau này con không muốn có con sao?”

“Con không có hứng thú. Phụ nữ có thể sinh con, nhưng không nhất định phải sinh con. Đó là quyền lợi chứ không phải nghĩa vụ. Không ai có thể yêu cầu chúng ta cần phải làm như vậy.”

“Xem ra lên đại học, con biến thành người ủng hộ nữ quyền rồi!”

“Con nghĩ đây là vấn đề mà mỗi phụ nữ cần phải biết. Phụ nữ Trung Quốc bị áp bức quá rồi, trọng nam khinh nữ vẫn còn ăn sâu vào tiềm thức người dân. Dì Lạc, dì không cần vì thế mà cảm thấy hổ thẹn với chú ấy.”

“Hổ thẹn, chỉ là một mặt thôi, tiếc nuôi mới là nguyên nhân sâu xa, con còn trẻ, không hiểu được đâu.” Dì không nói thêm gì nữa, ánh mắt dì vô vàn đau thương.

Tôi vẫn không thể đồng ý với dì. Về phần thông cảm cho nỗi cô đơn của dì, có lẽ tôi chỉ biết ở bề nổi mà

thôi. Tôi và dì, là hai người không cùng thời đại. Tư tưởng, quan niệm không thể đứng cùng một chiến tuyến.

Nghĩ đến những điều này, lòng tôi hiu quạnh cô đơn đến cực điểm. Có lẽ đời này kiếp này, tôi không cách nào trở thành tri kỷ của dì. Về phần thứ khác, hẳn còn khó hơn.

Nhưng mà, yêu một người, có nhất định phải đồng ý với tất cả những điều người ấy đồng ý không?

Đêm ấy, đầu tôi như muốn nứt tung, tâm tình cùng phiền muộn đến cực điểm, đến nỗi nằm mơ toàn ác mộng. Nhưng trong mộng ấy, luôn có một bàn tay dịu dàng vỗ về tôi, mang tôi từ cõi tối tăm ngục tù quay về nhân gian.

29. Chương 29

Vừa vào năm ba, C cùng với bạn trai quan hệ đã khá ổn định, căn bản không trở về phòng nữa. S tiếp tục làm việc kiếm tiền, đi không ai biết về không ai hay. Trong phòng ngủ thành viên ổn định chỉ còn tôi và W. W đã thi qua cấp sáu, đối với việc thi thạc sĩ vô cùng tự tin nhưng cũng không buông lỏng chút nào. Ban ngày cậu ấy tự học ở thư viện, buổi tối về phòng vẫn tiếp tục đọc sách.

Học kỳ này, chúng tôi học được một số kỹ năng rất thực tế. Tôi mang laptop cũ của ba vào kí túc xá, bắt đầu nhận việc làm một vài thiết kế online, vừa học vừa làm. Tôi không muốn học lên thạc sĩ. Tôi hy vọng có thể mau kiếm tiền, mau độc lập, muốn trải nghiệm cuộc sống.

Viên Quân tìm công việc ở thành phố Tân Hải, là công ty nước ngoài. Thịnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho tôi, gửi tin nhắn cho tôi. Ngày nghỉ, chúng tôi gặp nhau, cùng nhau ăn bữa cơm. Cậu ấy hơi mập lên, ăn vận sơ mi quần tây trông chừng chạc hơn nhiều. Cậu cảm khái nói, cuộc sống thật không dễ dàng, tâm trí càng ngày càng rộn ràng. Từ lâu đã không còn thói quen giải trí tao nhã. Gần một năm qua cậu chưa xem thật kỹ một bộ phim nào. Tôi hỏi cậu lúc rảnh rồi làm gì, cậu nói hay tăng ca, gặp khách hàng, thỉnh thoảng đến quán bar uống vài ly. Ước vọng duy nhất chính là tiền, nếu không có tiền sẽ không có nhà, như vậy ở trong thành phố cũng như gốc cây ngọn cỏ mà thôi, mãi mãi không trở thành cây cổ thụ được. Tôi nói, nếu áp lực quá lớn có thể trở về nhà, ít ra giá cả không cao như vậy. Cậu cương quyết lắc đầu, nói rằng nếu đã ra đi sẽ không nghĩ quay đầu lại, chết cũng phải chết ở ngoài. Tôi không hiểu được cậu, dường như quay về quê là một chuyện cực kì mất mặt vậy.

Tôi không biết giấc mơ của cậu còn đó hay không, chỉ ít tôi không quên. Tôi không biết đường cậu ấy đang đi, rốt cuộc là tiến đến ước mơ hay là xa rời ước mơ đó đây.

Sau lần gặp gỡ ấy, chúng tôi liên hệ dần dần ít lại. Có lẽ do xa nhau, cuộc sống không còn điểm chung, tiếng nói chung cũng mất dần. Chỉ là thỉnh thoảng, tôi sẽ nhờ cậu chỉ bảo đôi điều về phim ảnh. Mỗi khi đến lúc này, cậu lại vui vẻ vô cùng, nhiều lời hơn. Hẳn là do chu vi quan hệ của cậu không có bạn bè nào có thể trò chuyện về sở thích này, chắc cậu cảm thấy cô đơn lắm.

Đảo mắt đã cuối thu, vài trận gió rét quét qua, thời tiết chuyển lạnh. Tôi nhớ đến dì Lạc sống tại thành phố W, khí hậu hải dương ẩm áp, ắt hẳn sẽ không thích ứng được thời tiết này. Liên lạc với dì, quả nhiên dì đang ở thành phố H, nghe giọng nói, có vẻ như dì bị cảm.

Chủ Nhật, thiết kế xong, tôi lập tức vào cửa hàng mua khăn choàng cashmere, màu tím thanh lịch, chắc hẳn dì sẽ thích loại này. Tôi lại đi đến tiệm thuốc mua trà gừng và thuốc cảm, ngồi xe đến khu công nghiệp đã xế chiều.

Phòng làm việc không đóng, chỉ khép hờ. Tôi vừa đẩy cửa vừa nhìn, không thấy dì ở bàn làm việc.

“Thỏ Con đó à?” Bên trong là giọng của gì.

” Dạ con đây, dì Lạc. ”

“Con vào đi.” Tôi đóng cửa lại, nhấn nút, ngăn tủ từ từ di động

Chỉ thấy dì nửa nằm trên giường, sắc mặt hơi lờ mờ. Tóc buông xõa trên vai, lộ ra vẻ gầy yếu.

Tôi đi đến, sờ sờ trán dì.

“Tốt rồi, không phát sốt.”

“Không sao đâu, cảm lạnh xiu thôi mà. Đừng làm quá như vậy.”

“Uống thuốc chưa?”

“Không cần, rồi sẽ khỏi thôi.” Dì cười cười với tôi, mà nụ cười kia lại vô cùng tiêu tụy.

Lặng lẽ lấy khăn choàng kia, phủ thêm cho dì.

Dì khẽ vuốt ve một chút.

“Cái này không rẻ đúng không, còn còn là sinh viên mà...”

” Yên tâm, con dùng tiền mình kiếm ra để mua. ” Tôi có chút đắc ý.

“Vậy càng không nên phung phí, tiết kiệm đi...”

“Suyt!” Tôi đem ngón trỏ đặt giữa môi. Dì dừng lại, nghi ngờ nhìn tôi.

“Nói thêm nữa là giống mẹ con rồi đó.”

Dì cười cười, “Giống mẹ con không tốt à?”

“Không tốt!” Tôi cứng đầu cứng cổ đáp lại dì một câu, rồi buồn buồn cúi đầu. Nghĩ thâm, dì hiểu mà, đúng không.

Dì không nói thêm nữa, chỉ cúi đầu, tay khẽ lượn quanh khăn choàng.

Tôi đứng lên, rót cho dì ly trà gừng. Chợt thấy trà quá nóng để uống, tôi bèn mở cửa sổ ra, đưa trà đến bên cạnh cửa sổ cho nguội bớt, nhận ra vừa rồi vẫn còn chút ánh nắng mặt trời mà giờ đã u ám lúc nào không hay. Vì lầu cao, gió càng mạnh, thổi vào phòng vù vù. Tôi quay đầu lại, thấy dì co rúm người lại, quần khăn choàng kín mít. Tôi đóng cửa sổ lại.

Lòng chợt đau.

Nghĩ đến dì độc thân sống nơi đất khách, tuy có sự nghiệp huy hoàng, tướng mạo hơn người nhưng đêm khuya tĩnh lặng, đơn côi gối chiếc, một mình lặng lẽ, nào có ai hay? Tôi hiểu hoàn cảnh của dì nhưng vẫn cố gắng duy trì khoảng cách. Hai tháng qua, ngoại trừ thỉnh thoảng gửi vài tin nhắn hỏi han, tôi chẳng cho dì được tình yêu, quan tâm săn sóc. Tuy nói bận rộn học tập, làm thêm nhưng rốt cuộc mượn cớ vẫn là mượn cớ mà thôi. Chỉ vì không dám đi quá giới hạn của mối quan hệ này, dù lòng tôi muốn dì đến mấy cũng cố gắng tỏ thái độ thờ ơ dừng dừng. Mà một tôi như vậy, là vô tư hay là ích kỷ? Là nhẫn nhịn hay là nhu nhược? Lúc dì cần được quan tâm, cần được yêu nhất, tôi đang làm gì?

Không thể nhịn thêm được nữa. Tôi đến bên cạnh dì, khẽ ôm dì vào trong lòng. Dường như dì chưa kịp phản ứng, thân thể dì chợt cứng lại, nhưng rất nhanh thì ổn định lại, đầu dì vừa trên vai tôi.

Dùng nhiệt độ cơ thể mình truyền cho dì, hi vọng nhanh đuổi đi giá lạnh đang cuốn lấy dì. Ngón tay tôi khẽ vuốt lưng dì, tựa như đang khảy một bản dạ khúc du dương nhẹ nhàng nhất. Khăn choàng mềm mại cùng với hơi ấm từ dì như muốn làm tan chảy cả ngón tay tôi. Ai cũng không nói không rằng, như sợ một tiếng động thôi, thì cảnh tượng này sẽ không còn tồn tại nữa.

...

“Thật ấm áp...” Chẳng biết qua bao lâu, dì mong manh nói một câu bên tai tôi, âm thanh tựa như trong mộng, xen lẫn vào đó là mê ly và ái muội. Tôi như lâm vào vùng sương mù đầy hương thơm của dì, muốn ngừng mà không được, lý trí từ từ mất phương hướng.

Tôi vén mái tóc của dì lên, khe khẽ hôn lên vành tai dì. Có chút lạnh, có chút thơm. Dì hơi giật mình run rẩy, như một đóa hoa ban mai khẽ lay động trước gió.

Môi tiếp tục khẽ chạm vào da, như có như không, như gần như xa, tôi dường như đang hôn một giấc mộng đẹp như sương như khói, sợ một chút kinh ngạc sẽ khiến mộng vỡ tan.

Một giây, hai giây, ba giây... Tận trong đáy lòng tôi khẩn cầu trời xanh, hãy ngưng đọng thời gian đi.

Bất thành linh, thân thể từ từ bị đẩy ra, nhẹ nhẹ...

Tỉnh khỏi giấc mộng, chợt nhận ra tất cả chỉ là huyền tưởng.

Tôi ngồi sững sờ trên giường, chăm chăm nhìn dì.

Gần trong gang tấc, hương thơm vẫn còn phảng phất đâu đây.

Lông mày dì hơi chau lại, nhìn tôi đầy xa lạ. Ánh mắt của dì, phức tạp như vậy, là yêu thương? Là nỗi buồn? Thất vọng? Nhạo báng? Tôi không hiểu. Tôi chỉ biết nhìn dì chăm chăm, như muốn một câu trả lời.

Chỉ là, không một câu hỏi đáp.

Thật lâu, dì thở dài một tiếng, phá vỡ yên lặng.

“Không còn sớm, con về trước đi.” Dì nhắm mắt lại, dựa vào giường. Không nói thêm gì nữa.

Tôi tựa như bị đẩy vào hầm băng, cả người lạnh toát từ đầu đến chân. Ý nghĩa cũng bắt đầu thanh tỉnh.

Tất cả là lỗi của tôi, là tôi phá vỡ cân bằng, là tôi quá tham lam... Tôi vô cùng ân hận, tôi tự trách bản thân mình, nhưng chuyện đã rồi, làm sao vẫn hồi nữa.

Tôi cảm thấy mình bỗng dưng trở thành người thừa. Mọi thứ tôi làm, đối với dì có lẽ đều là dư thừa. Dù dì có cần tình yêu, có lẽ tôi cũng không có tư cách yêu dì.

Nghĩ như vậy, tâm như chết lặng. Nhẹ nhàng nói một câu “Dì nghỉ ngơi cho khỏe!”, tôi tựa như một cái xác không hồn rời khỏi phòng. Mãi đến khi tôi đóng cửa lại, dì cũng không nói với tôi thêm một câu gì.

Ra khỏi ký túc xá của dì, mới phát hiện gió đã ngừng thổi, sắc trời u ám, mưa rơi tí tách. Tôi thất thần đi trong mưa, trên con đường quen thuộc. Chẳng bao lâu, con đường nhỏ ở thôn quê đã thành đường lớn rộng rãi; chẳng bao lâu, tôi đã đến nơi này tham quan với dì; chẳng bao lâu, tôi đứng nơi này nhớ hoài khôn nguôi; chẳng bao lâu, tôi đã không cách nào vẫn hồi.

Nước mắt chậm rãi chảy ra. Đi trên con đường không bóng người, thật như trời đất bao la, mình ta lang

thang, không nơi nương tựa. Bỗng dưng cảm thấy mình rất giống nữ nhân vật chính thất tình trong mấy phim lãng mạn.

“Ha ha ha!” Tôi chợt bật cười như phát rồ, cười mình quá ngốc, quá viển vông, không tự mình hiểu mình, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Cứ như vậy tôi vừa khóc vừa cười đi thật lâu, mãi đến khi hai chân mình tê dại, mãi đến khi cả người ướt đầm, cái lạnh len lỏi vào trong thâm tâm, tôi mới gọi xe đi về trường.

30. Chương 30

Dùng từ “thất hồn lạc phách” cũng không thể phác họa nổi bộ dạng của tôi, phải dùng từ “hồn phi phách tán” thì đúng hơn.

Nằm ở trên giường, đầu óc mê man, bất tỉnh, cảm thấy mất hết hy vọng, không còn thấy hứng thú gì với cuộc đời nữa.

Buổi tối W học xong quay về phòng, phát hiện tôi sốt như tôm luộc, vội vàng tìm trong hộp thuốc của cậu nào là chai chai lọ lọ, cho tôi uống một nắm thuốc thật lớn.

Ngày thứ hai, ngủ li bì, ngày thứ ba, vẫn còn ngủ. Mấy ngày này, W sáng sớm trước khi đi sẽ chuẩn bị thức ăn và nước sôi cho tôi, buổi tối trở về phát hiện đồ ăn cơ bản chưa được chạm qua, cho rằng bệnh tình của tôi không nhẹ, vài lần hỏi số điện thoại nhà tôi, tôi chỉ nhắm mắt lại, không trả lời.

Tôi tuy sốt, nhưng vẫn hiểu một điều. Tôi biết mình không chết được, không cần khám bác sĩ. Thậm chí có lúc nghĩ, dù có chết luôn thì đi có nhờ được giọt nước mắt nào cho tôi. Lại nghĩ đến tham vọng cực độ của Giả Bảo Ngọc về nước mắt, nhân vật với hi vọng được chết trong nước mắt của tỷ muội, chết cũng không tiếc. So với anh ta, tôi chẳng tham lam gì, chỉ cần nước mắt một người nhưng không hề dễ dàng. Có khi tôi chết đi cũng vô ích mà thôi, một giọt cũng không thương tiếc cho tôi.

Đến ngày thứ tư, tôi đã hết sốt. Rời giường, trời đất như quay cuồng, miễn cưỡng ăn một chút đồ do W chuẩn bị cho tôi mới cảm giác khỏe hơn một chút. Nhìn vào gương, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ tái nhợt tiêu tụy, phờ phạc như vậy.

Sạc điện thoại, khởi động nguồn, chẳng có tin nhắn hoặc điện thoại gì từ dì. Cảm giác như lòng mình đang dần chết lặng.

Những ngày tiếp theo, tôi nhận rất nhiều công việc mà từ đây đến Tết làm cũng không xong. Ngoại trừ đi học, tôi hay nhốt mình trong phòng ngủ, cắm cúi làm việc.

Tôi chỉ cảm thấy mình rất vô dụng, chẳng thay đổi được điều gì. Ngoại trừ làm vài thiết kế nho nhỏ, đạt được thành tựu cá nhân nho nhỏ, tôi không biết mình sống thì có ích gì.

Điện thoại hết tiền, không buồn nộp thêm tiền. Tóc dài, chẳng buồn đi cắt.

S đã trở về, xem tôi có vẻ là lạ, tưởng rằng tôi và Viên Quân chia tay nhau, còn khuyên tôi rằng cũ không đi mới không đến. Tôi cười khổ. W nói tôi bệnh rất kỳ lạ, khuyên tôi chỉ bằng buông tay, tập trung vào học tập, cùng nhau học lên thạc sĩ, nói rằng chỉ có trí thức không phản bội người.

Tôi chỉ có thể nói lời cảm ơn ý tốt của hai người, trong lòng lại cười khổ. Chuyện của tôi, không cách nào để hai người ấy hiểu và chấp nhận được, cùng lắm chỉ xem tôi như con quái vật mà thôi. Tôi tự cười nhạo mình trăm nghìn lần rồi, không cần người khác lại nhạo báng tôi thêm nữa.

31. Chương 31

Rất mau đã đến kì nghỉ đông, mọi người đều bàn tán về kế hoạch nghỉ ngơi này. Có người nói đi trượt tuyết, tắm suối nước nóng, có người nói phải đi về phương nam, đại đa số bạn bè thì đi tàu về với ông bà nhân dịp năm mới luôn. Thi xong, trường học đã vắng vẻ đi nhiều, vé xe khó mua, nhiều đứa bạn đã sớm về nhà. Cũng có vài đứa vì nhà xa nên không về, hoặc là ở đây mừng năm mới với người thân, hoặc là dúi mài kinh sử chuẩn bị thi cao học.

Tôi về nhà được vài ba ngày, thăm bà nội. Xong xuôi hai việc lớn này thì tôi về trường, nói công việc còn tồn đọng nhiều, sợ vào học kì làm không kịp. Thật ra đây chỉ là một nguyên nhân nho nhỏ trong cả đồng to to kia. Còn thêm một cái nữa là năm mới phải đi chúc mừng họ hàng, mà tâm tình của tôi hiện giờ không thích hợp ồn ào, cần gì phải miễn cưỡng vui cười chứ.

Ba mẹ cũng tùy tôi, chỉ nói lo ăn uống đàng hoàng, nhìn ốm nhom như ma đói.

Năm mới Viên Quân về nhà, hẹn tôi đi uống trà, dâng ảnh chụp cô bạn gái quý hiếm của cậu cho tôi xem.

“Không có nét gì giống Emmanuelle Béart hết trơn vậy?” Thực tế thì cô nàng khá xinh, chỉ là tôi cố tình nói vậy.

“Haizz, sợ ở đất Trung Quốc này tìm cũng không ra, tùy tiện kiếm đại một em nhìn vừa mắt là được rồi.” Cậu thành thật trả lời.

“Đúng vậy”, tôi trầm ngâm, “người đẹp chỉ có trong mộng, mộng đẹp bao nhiêu hiện thực phũ phàng bấy nhiêu!”

Cậu lại nói luyên thuyên về cô bạn gái của mình, đại khái là chuyện người này gia cảnh tốt, công việc cũng khá ổn, nghe như cậu rất để ý đến vấn đề này. Tôi bất giác buồn cho cậu, Viên Quân phóng khoáng tự do tự tại năm nào, đã bị hiện thực nhào nặn thành một gã đàn ông tầm thường như bao kẻ khác! Vì vậy những lời cậu nói tiếp theo, tôi cũng chỉ ừ hử cho qua chuyện. Cậu cũng hiểu không còn thú vị nên bữa trò chuyện cũng sớm tàn.

Đầu tháng ba, tôi quay về trường. Bình thường tôi không thấy trường mình lớn lắm, thoáng chốc đã trống không. Mùa đông phía nam, không có tuyết, chỉ có hơi lạnh vây quanh. Nhành cây trụi không lá gầy teo đâm thẳng vào không trung, tựa như đang khấn cầu ông trời điều gì đó. Một con chim kêu “Quác!” một tiếng, từ cành cây vọt ra, bay về vùng trời màu xám tro tàn, vô ảnh vô tung.

Ký túc xá dường như trống vắng đi nhiều. Túi nilon đang bay múa đầy trời nhờ cơn gió, như đang trình diễn giữa chốn không người.

Tôi về phòng, khóa cửa. Thế là hết thấy chẳng còn liên quan gì đến tôi. Bật kín chặn, tôi đánh một giấc đến hai mươi mấy tiếng đồ hồ.

Mấy ngày sau, tôi mệt thì ngủ, dậy thì sinh hoạt chút chút, thật là ăn ở không ra thể thống gì. Nhưng nhờ vậy mà tâm dần tĩnh lại, không cần phải nói chuyện với ai, cũng không cần lo lắng cho bất cứ người nào. Vũ trụ mịt mờ như chỉ còn lại mình tôi, lúc nào chết cũng được, lúc nào biến mất cũng xong.

Không biết qua bao lâu, có một chiều nọ, một khách hàng trên mạng đưa số điện thoại cho tôi lưu, để khi ông ta đi công tác vài ngày còn có thể giữ liên lạc. Thật ra tôi đều dùng MSN để giữ liên lạc với khách hàng, không thích đưa số điện thoại cho người khác. Nhưng vì ông ta không thể online được, đành phải có trường hợp ngoại lệ vậy.

Ở gần kéo tìm chiếc điện thoại màu xám, mới nhớ mình đã không dùng hơn hai tháng rồi. Đang chần chừ không biết cần phải nạp tiền vào hay không, bỗng dưng tôi đọc được tin nhắn. Tháng trước, có ai đó nạp tiền vào tài khoản điện thoại của tôi một ngàn tệ. Tôi hỏi mẹ, mẹ nói không nạp cho tôi.

Lại cầm điện thoại lên, phát hiện có vài tin nhắn chưa đọc.

Vừa nhìn thấy dãy số quen thuộc ấy, tôi chợt hiểu ra.

“Thỏ Con, con đâu mất tiêu rồi? Thấy tin nhắn gọi cho dì ngay nhé.” Nhìn ngày tháng, đã là chuyện năm trước.

Nội dung tương tự, cách vài ngày thì có một tin nhắn như vậy.

Tim như động đập, sôi trào.

Đây gọi là gì chứ? Lòng tôi bắt đầu rối bời.

Muốn tôi tiếp tục làm Thỏ Con ngoan ngoãn trước mặt dì, e là không được, lỡ đâu tôi lại đi quá giới hạn một chút, dì lại không chấp nhận tôi. Tôi và dì, mối quan hệ này còn tiếp tục được sao? Hay là, tựa như bài hát dì thích: “Nhớ nhau cũng tốt

Mà quên đi càng tốt

Chỉ một thoáng tôi sẽ biến mất.”

Tôi xóa tin nhắn, tiếp tục tắt máy, làm việc.

Nhưng dù tôi có cố gắng thế nào, trong đầu như có chiếc lông chim khẽ khàng quấy nhiễu tôi, nhắc nhở tôi, dì đang đợi tôi, đang đợi tôi, đang đợi tôi...

Nhịn không được nữa, cầm điện thoại lên, nhấn dãy số quen thuộc ấy.

“Rình! Rình!” Tôi như tên tội phạm đang chờ đợi phán quyết, nín thở ngồi cạnh điện thoại nghe ngóng tin tức từ tòa án.

“A lô! Thỏ Con à?” Giọng dì lộ rõ lo lắng và bất an.

” Vâng. ”

” Con đang ở đâu? ”

” Ở trường. ”

“Năm mới mà không ở nhà hả?”

“Vâng, phải làm vài chuyện.”

“À vậy hả, hôm nay con rảnh không? Đi ăn một bữa nha?”

Tôi chần chừ, không nói lời nào. Đã lâu không liên lạc, tôi không đoán ra được ý đồ của dì.

“Có chuyện gì không?” Cả tôi cũng thấy giọng mình xa cách và lạnh lùng.

“Ha ha, phải có việc mới đi ăn được với con à?” Dì rất bình tĩnh đáp lại.

Tôi nhất thời không biết phải nói gì, tiếp tục im lặng.

“Buổi tối có vài người trẻ tuổi đi ăn cơm, toàn là sinh viên mới đến công ty của dì, không ngại làm quen chứ?”

“Vẫn là không nên, dì đi ăn đi.”

“Nếu con ngại thì để dì nói tội nhỏ đừng đến nữa, chỉ hai chúng ta, được không?” Giọng dì gần như khẩn cầu.

Tôi không đành lòng.

“Không có việc gì, vậy đi cùng nhau cũng được.”

“Được, vậy đợi dì đến đón con nha. Năm giờ rưỡi gặp trước trường, được chưa?”

“Dạ.”

32. Chương 32

Tôi cúp máy, tắm, sấy tóc, ngây ngốc đứng trước gương.

Đã rất lâu rồi tôi không thèm để ý đến dáng vóc của mình. Mấy tháng này, sống không có quy luật, quả thật gầy đi rất nhiều. Xương quai xanh nhô lên. Cổ như thon dài hơn. Cả tóc đã lâu rồi không cắt, chạm đến ngang vai. Tóc mái cũng che được cả con mắt. Không thể giống như ma này mà đi gặp người được, tôi phải dùng kẹp buộc tóc lên, lộ ra vầng trán tái nhợt.

Bên ngoài không quá lạnh, tôi mặc chiếc áo len màu trắng, quần jeans, khoác thêm một chiếc áo nữa, đi ra khỏi phòng.

Khuôn viên trường vẫn lặng im như tờ, các cửa hàng trong sân đều đóng cửa, chỉ còn những chiếc lá khô rơi lả tả, theo gió bay đi, sắc trời chuyển tối, khuôn viên trường càng thêm vắng lạnh.

Đợi chừng năm phút, xe của dì chậm chậm đi đến, ngừng lại trước mặt tôi.

Dì ở trong xe nhìn tôi mỉm cười.

Tôi cười cười lại với dì, đi đến, mở cửa xe, ngồi cạnh dì. Dì nhìn tôi.

“Thỏ Con, gây đi rất nhiều.”

“Cũng tạm tạm.”

Bỗng dưng không khí im bật.

Thật ra tôi rất muốn nói, kiểu tóc và quần áo của dì phối hợp rất thời thượng, khí chất của dì rất thanh lịch, tao nhã. Nhưng bây giờ tôi muốn nói gì đã không còn thích hợp nữa rồi. Vì tất cả cần tôi khen ngợi dì sao, tôi là đồ thừa.

Dường như dì cũng thấy không khí hơi gượng gạo, bèn nhìn tôi cười cười, không nói gì nữa, đập ga, chạy về phía thành phố.

Có lẽ để đập tan bầu không khí ngọt ngào này, dì bật nhạc lên.

Chất giọng âu sầu của Thái Cẩm vang lên.

Hồi ức về khoảng thời gian hạnh phúc ở thành phố W như ùa về, dù đã qua bao nhiêu năm, vẫn hiện rõ mồn một trước mắt. Và tôi biết, chúng tôi chẳng thể nào quay về năm tháng ấy được nữa.

Vừa nghĩ về quá khứ, nước mắt đã chực tràn, tôi quay đầu nhìn ra ngoài xe.

Tết nhất vẫn còn chưa hết, đèn vẫn sáng, tôi tận lực không nghĩ về nó nữa, tập trung nhìn ánh đèn lung linh ngoài cửa xe.

Qua một hồi, xe rẽ vào một góc phố nhỏ, đỗ trước nhà hàng không lớn lắm. Vừa vào cửa đã bị một cô nàng mang sườn xám dẫn đường vào một căn phòng.

Thấy phía trong đã có bốn năm người ngồi với nhau, nữ có nam có. Vừa thấy chúng tôi đến, một cô gái đứng lên nói, “Xem kia, Lạc tổng mang một cô em xinh xắn đến cho chúng ta kia!” Mọi người cười rộ lên. Một anh chàng béo lùn đi qua châm trà cho chúng tôi.

Dì Lạc giới thiệu cho tôi, cô gái kia gọi là Yến Tử, tính cách vô cùng phóng khoáng, bề ngoài cũng vậy. Một cô gái khác, Tiểu Chu, mập mập, trắng trắng, thoát nhìn khá là e thẹn, vẫn không bắt chuyện với ai, chỉ khẽ mỉm cười. Chàng trai vừa châm trà tên là Ngô Kỳ, ngoài ra còn hai người nữa, người cao to gọi là Lý Bân, nhả nhặn trắng trắng gọi là Trang Tiểu Đông. Những người này đều là sinh viên vào làm việc trong xưởng trước Tết, chủ yếu làm về kỹ thuật. Tôi chào hỏi từng người, nhưng thật ra chẳng để tâm ai, nghĩ rằng tiệc tàn người tan, không cần bận lòng.

Lúc ăn cơm, tôi ngồi bên phải dì Lạc, những người khác ngồi xung quanh. Vì có người muốn lái xe nên mọi người không uống rượu, chỉ uống nước giải khát. Tôi nhìn đồ ăn đầy bàn nhưng chẳng thiết tha chút nào, không biết có phải vì đã ăn mì gói quen rồi hay không. Dì Lạc khá là khách sáo với tôi, gấp rất nhiều đồ ăn đặt trong bát cho tôi.

“Lạc tổng, chị thật bất công, sao không gấp thức ăn cho em chứ.” Cậu trai tên Trang Tiểu Đồng nũng nịu nói.

“Cậu cần gì phải ghen tị với một cô gái chứ!” Lý Bân giọng nói hồn hậu, mang theo khẩu âm phương Bắc.

“Ừa tui hẹp hòi vậy đó, còn mấy người rộng rãi, được chưa, giỏi vậy thì mời châu này đi!” Trang Tiểu Đồng kích Lý Bân, đắc ý nở nụ cười gian xảo.

“Mời thì mời! Sợ gì!” Quả nhiên Lý Bân lọt vào tròng.

“Ai chu cha, hai người sĩ diện cái gì, Lạc tổng đã nói hôm nay chị ấy mời, tranh nhau làm chi, có gì để lần sau, đúng không Lạc tổng?” Ngô Kỳ thật là người biết làm dịu tình hình.

“Ha ha, đúng đúng, mọi người đừng cãi nhau, dùng bữa đi, thật muốn chị gấp hết cho từng người các em à?” Dì Lạc nói một câu, mọi người đều không tranh nữa, tiếp tục vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Nghe mọi người nói chuyện, tôi mới biết hóa ra Lý Bân là trợ lý của dì Lạc. Tôi không khỏi chú ý đến anh ta nhiều hơn, có vẻ là người phúc hậu, đáng tin cậy.

Cơm nước xong, mọi người muốn đi karaoke. Tôi chẳng hứng thú chút nào nhưng sợ làm mọi người mất vui nên phải theo bọn họ đến một quán karaoke gần đó.

Năm người thì hết ba người giành giật nhau hát hò, Yến Tử, Trang, Ngô, ba người bài nào vừa ra là lập tức hát bài đó. Tiểu Chu nói mình hát lạc nhịp, nên không hát. Lý Bân cũng vậy, nói mình lên không nổi, chỉ ngồi một bên uống trà. Tôi ngồi một lúc, lại bảo đã trễ rồi cần phải về nhà hoàn thành công việc. Dì Lạc muốn đưa tôi về, tôi nói không cần, bắt xe quay về là được rồi.

“Tôi đưa em về, dù sao tôi cũng không hát. Lạc tổng, chị cứ ở đây chơi, tôi đưa em ấy về sẽ quay lại.” Giọng nói hồn hậu của Lý Bân vang lên sau lưng, thật bình tĩnh, dường như không cho phép người khác từ chối.

Dì Lạc chân chừ vài giây rồi đưa chìa khóa xe cho anh ta.

“Vây đi đường cẩn thận nhé.”

“Lạc tổng yên tâm. Đi thôi, Thỏ Con.” Nói đoạn, anh ta kéo tay tôi đi ra ngoài. Tôi ngạc nhiên, nhủ thầm, người này thật tự ý quyết định.

Vừa mở khóa xe, anh lập tức mở cửa ghế phụ cho tôi. Tôi phải vào ngồi thôi, nghĩ thầm may là đường không xa.

Dọc đường đi, anh nói nhiều hơn, hỏi chuyên ngành, trường học của tôi, v.v... Rồi anh nói về bản thân mình, từ khi tốt nghiệp đến khi nhận được công việc này, luyện thuyên mãi. Thật vất vả mới đến trường học, tôi vừa muốn xuống xe, anh gọi tôi lại.

“Có thể cho tôi xin số điện thoại không? Khi nào rảnh đi chơi với nhau nhé.”

Tôi không nghĩ ra lí do nào để từ chối.

Vừa về phòng ngủ, mới nhận ra mình mệt mỏi đến chừng nào. Cùng người không quen biết, cùng nhau ăn uống, chẳng phải chuyện vui vẻ gì. Hướng gì còn có một người làm tôi không thể đến gần lại chẳng thể xa kia. Tôi thầm quyết định, từ nay về sau, sẽ không bao giờ đi chơi với đám người đó nữa, cảm giác mình chỉ là người dư thừa.

33. Chương 33

Không nghĩ đến, ngày thứ hai Lý Bân đã gửi tin nhắn cho tôi, muốn hẹn ra ngoài đi hát. Tôi nói không rảnh, phải làm thiết kế. Ngày thứ ba, anh ta lại gửi tin nhắn hẹn tôi tiếp, tôi dần dần cảm thấy có gì đó sai sai. Lòng hơi buồn, chẳng lẽ phũ phàng với người ta, cũng không tiện, nhưng hẹn hò với anh ta, tôi chẳng hứng thú gì, phải làm sao đây? Không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói không rảnh.

Qua vài ngày, một buổi tối, tôi nằm trên giường đọc sách, dự định sẽ đi ngủ sớm, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, hóa ra là anh.

“A lô, xin chào.”

“Chào Thỏ Con. Hôm nay em rảnh không?”

“Hả ~ Có chút việc đang làm dở.”

“Anh đang đứng trước trường em, có thể ra ngoài một chút không?”

“Hả? ~ Vậy cũng được.” Lại thêm một lần tự ý!

Tùy tiện khoác thêm cái áo rồi tôi bước ra ngoài. Dưới ánh đèn thấy bóng của mình, đầu tóc xõa dài, thật giống quỷ cái quá.

Anh ta đứng trước cửa trường, nhìn tôi đi đến, dùng sức vẫy tay với tôi. Tôi cười thầm, xung quanh chẳng còn ai khác, lẽ nào to cao như vậy mà sợ tôi không nhìn thấy sao?

Chợt thấy trong tay anh đang cầm một bó hoa – Hoa hồng đỏ mới ghê!

Không thể nào! Cho tôi? Đầu óc như quay mòng mòng.

“Tặng em!” Anh đưa hoa đến trước mặt tôi, trên mặt còn mang vẻ ngượng ngùng.

Làm sao đây? Nói không thích hả? Vậy có phải tổn thương lòng tự trọng người khác không? Nhận hả? Vậy anh ta sẽ hiểu lầm mất.

“Xin lỗi, tôi dị ứng với phấn hoa, ha ha!”

“Hả?” Anh mở to hai mắt ra nhìn.

“Ha ha, được rồi, sao anh qua đây được?” Tôi lập tức chuyển sang đề tài khác.

“Tôi lái xe của Lạc tổng đến đây.” Quả nhiên, xe của dì Lạc đậu cách đó không xa.

Lẽ nào, là dì để anh ta đến đây? Hay là...” Lòng tôi bất chợt lo lắng, cúi đầu không nói. Chỉ thấy anh ta đứng tần ngần cầm bó hoa, không biết phải làm gì.

Chợt thấy không đành lòng.

“Hay là, anh để hoa trong xe đi, tôi cảm ơn tấm lòng của anh!”

Anh như được ân xá, lập tức đem hoa để vào chỗ ngồi phía sau.

Lập tức chạy lại chỗ tôi, “Mời em đi ăn khuya với tôi!”

“Tôi không đói bụng, hay là lần sau đi?” Tôi một lòng muốn rời khỏi đây ngay bây giờ.

Chỉ là sắc mặt anh hơi mất tự nhiên. “Lần sau, em nhất định nói sẽ không rảnh.”

“Ha ha, sẽ không.” Tôi tiếp tục giả vờ vô tội.

“Vậy ngày mai, tôi quay lại đón em, được không?” Ánh mắt anh đầy sự chân thành.

“Ngày mai ~ hừm~” Tôi ấp úng, cố tìm ra lý do để từ chối.

“Chỉ là ăn thôi, không có ý gì khác.”

Không có ý gì khác? Vậy là có ý gì? Thôi vậy cũng tốt, đừng khiến tôi tự mình đa tình.

“Vậy được rồi, tối mai bảy giờ, thế nào?” Tôi thoải mái nói.

“Được, một lời đã định, bảy giờ anh đến đón em.” Anh ta dường như thật vui vẻ.

Đêm hôm đó, tôi lẳng lặng suy nghĩ. Lý Bân nếu đã tặng hoa sợ ý đồ không đơn giản như vậy, ý muốn cũng rõ ràng. Việc tiếp theo tôi phải làm, chính là không làm tổn thương lòng tự tôn của anh, làm anh ta tự động buông tay.

34. Chương 34

Ngày thứ hai, bảy giờ đúng tôi đến cổng trường, anh ta chẳng biết lúc nào đã đứng ở đó. Anh xuống xe, giúp tôi mở cửa. Lúc đi vào, liếc mắt nhìn về ghế sau, hoa đã mất.

“Ăn cơm tây, chị em phụ nữ đều thích đúng không?” Trong xe, dường như anh rất tự tin hỏi tôi.

Tôi cười cười, không muốn phản bác.

Trong con đường nhỏ, có một quán cà phê lịch sự tao nhã.

Bên cạnh cửa sổ, có mộ ngọn đèn thật xinh đẹp.

Nhìn thực đơn nhưng chẳng muốn ăn gì, gọi chút nước ép hoa quả và canh nấm. Lý Bân gọi hai phần bún tết, nói nhất định để tôi thưởng thức, rất ngon.

Rất nhanh, đồ ăn được mang lên. Bún tết, cũng thường, chỉ là canh rất ngon.

Vẫn như cũ chẳng có chuyện gì để nói, tôi chỉ trả lời một khách sáo. Đề tài xoay quanh gia đình, sở thích, nghề nghiệp mong muốn, v.v... Anh ta nói thích nhất leo núi, bóng đá. Tôi nói tay chân lỏng ngóng, vận động không tốt, thích xem phim. Anh lại muốn hẹn tôi xem phim. Tôi lại hỏi gần đây có phim gì hay không? Anh nói tên vài bộ phim của Hồng Kông. Tôi chỉ biết, đề tài nên dừng ở đây.

Đã quên sau đó hàn huyên điều gì. Nói chung những gì anh nói không làm tôi hứng thú chút nào. Cơ mà anh ta rất thích ăn thịt, không chỉ ăn hết phần mình mà còn ăn luôn phần dư của tôi, nói rằng không nên lãng phí. Ăn phân nửa, bỗng dưng anh ngẩng đầu miệng đầy mỡ hỏi tôi, không ngại cảnh anh ta ăn xấu xí chứ? Tôi quay đầu, nhẹ nhàng nói “Không”, mà lòng tôi chỉ mong nhanh hết giờ để quay về.

Ăn cơm xong, anh lại muốn mời tôi đi hát hò, còn nói rằng có bạn bè đang chờ chúng tôi. Tôi nói anh cứ đi đi, tôi bắt xe về là được. Anh lại nói thật ra anh cũng không muốn đi lắm, sau đó đưa tôi quay về trường học.

Đến cổng, anh dừng xe, tắt máy, thở phào nói: “Ngày hôm nay thật vui.”

Tôi nghĩ thâm, tôi chỉ thấy lúc anh ăn thịt là vui nhất thôi.

Nói câu tạm biệt, tôi cất bước xuống xe.

“Vậy lúc nào có thể gặp lại?”

Tôi xoay người, ý thức được vấn đề có chút nghiêm trọng.

“Không phải hôm nay mới gặp sao?”

“Ha ha, em chớ để ý, anh tùy tiện hỏi thôi mà.”

“Vậy được rồi, tôi không cần phải trả lời anh, tạm biệt.”

Vài ngày sau, anh vẫn nhắn tin cho tôi. Ban đầu vì lễ phép tôi vẫn đáp lại, nhưng anh cứ nói đi nói lại mãi, “Đang làm gì?”, “Ăn cơm chưa?”, “Đêm nay rảnh không? Uống trà không? Đi karaoke không?” Cứ gửi đi gửi lại mãi như vậy, tôi cảm thấy rất phiền, hạ quyết tâm, không trả lời tin nhắn của anh nữa, trong lòng tự nhủ, tôi làm vậy là tốt cho anh ta.

Anh thấy tôi không trả lời tin nhắn, gọi điện thoại cũng không nhận, nhưng vẫn chưa buông tha. Mỗi ngày, cứ đúng giờ là anh nhắn tin qua. Lúc ấy tôi đã đi học, tôi vừa muốn lên lớp vừa muốn làm việc nên càng không có thời gian để ý đến, nhiều khi tôi tắt máy hẳn.

Có lẽ cũng được hơn một tháng, khí trời dần ấm lại. Có một ngày, tôi đang làm việc trong phòng, bỗng dưng nghe dì nhân viên quản lí dưới lầu gọi tên tôi, nói có người tìm. Vừa lộ đầu ra nhìn, tôi lại bắt gặp

anh ta!

Tôi hết hồn, vội vã chạy xuống phía dưới. Anh ta nhìn tôi cười hề hề, tay lại cầm một thùng KFC dành cho gia đình.

Tôi ôm thùng KFC, không biết phải làm sao.

“Không mời anh đi lên chơi một chút à?”

“Phòng ngủ không cho nam đi vào.”

“Ồ, quản nghiêm thật.”

Tôi nhìn xung quanh, một vài bạn học biết tôi, đang tò mò nhìn sang bên này.

“Theo tôi.” Tôi dẫn anh đi ra ngoài.

Vì là ban ngày nên bờ sông chẳng có ai, tương đối phù hợp nói chuyện. Tôi quyết định, ngày hôm nay bất kể thế nào cũng phải nói chuyện rõ ràng.

“Thỏ Con, chúng ta cùng nhau ăn đi!”

Nói đoạn, lấy một cánh gà cho tôi, anh cũng cầm một cánh, hài lòng ăn.

Tôi vừa ăn, vừa phải đeo gọt lời để nói cho phải.

“Hôm nay anh đặc biệt mua nhiều đồ ăn là cho tôi?”

“Đúng vậy, nghe nói em thích ăn cái này.”

Tôi lập tức hiểu ra, nhất định là dì Lạc nói cho anh biết. Không chừng, dì còn giúp đỡ anh ta lập kế hoạch tán tỉnh này.

Lòng như bị bóng tối nuốt chửng.

“Thật ra anh không cần phải vậy đâu.” Tôi lạnh lùng nói.

“Sao vậy? Anh làm gì không đúng sao?” Anh nghi ngờ nhìn tôi.

“Không, anh tốt, anh rất nhiệt tình, nhưng, sai chỗ rồi.”

Ngừng một chút, anh cười thành tiếng, nói: “Thật ra là em chương mắt tôi, đúng không?”

“Không phải ý này...”

“Vậy em nói thử xem, vì sao tôi lại thất bại?” Anh ta dường như có phần kích động.

Tôi nhìn hồ nước, tựa như nói với anh, tựa như tự nhủ với lòng: “Vì lòng tôi, không một ai có thể hiểu, tôi cũng không cần bất cứ ai hiểu.”

35. Chương 35

Sau lần đó, anh không còn liên lạc với tôi nữa. Về sau tôi cũng nghĩ đến vấn đề vì sao mình không thể tiếp nhận anh, ngay cả bạn bè cũng không được. Chỉ sợ là vì tôi mãi không thể quên được lúc dì đẩy tôi ra, cảm giác như rơi vào hầm băng. Để anh đến gần tôi, nếu là nhờ sự trợ giúp của dì, chẳng phải là một lần nữa dì đẩy tôi ra sao? Một người đã bị đẩy ra một lần, lẽ nào còn chưa đủ?

Lần đầu tiên tôi có cảm giác hận dì.

Mãi đến khi mùa xuân đã qua, dì cũng không liên lạc với tôi nữa. Tôi đương nhiên sẽ không liên lạc với dì. Điều này càng làm tôi vững tin, lần kia dì đến tìm tôi, cùng lắm chỉ là một âm mưu như Hồng Môn Yến mà thôi.

Nhớ đến ngày trước cùng dì thân thiết đến chừng nào, ai ngờ hôm nay lại nhạt nhẽo đến vậy?

Tất nhiên không thể trách dì. Là tôi quá tham lam, là tôi không tự lượng sức mình, là tôi làm hỏng mối quan hệ này. Là tôi tự tạo nghiệt, không thể sống.

E rằng kiếp này, tôi không thể nào thấu triệt được vấn đề nan giải này.

Tôi muốn quên dì. Xóa số điện thoại của dì, xóa tất cả tin nhắn của dì, đem tất cả đồ của dì tặng tôi vứt hết. Nói chung, tôi như nổi điên muốn thanh trừ tất cả vết tích của dì.

Tôi thuê rất nhiều phim, điên cuồng xem, không để cho mình có một phút ngơi nghỉ nào, không để mình nhớ về dì, nhưng có những lúc không kìm được, nước mắt cứ tuôn trào, rơi hoài không ngừng. Có vài lần

bị bạn cùng phòng bắt gặp, ai cũng thấy kỳ, nói tôi xem phim nhập tâm quá rồi. Các người tất nhiên sẽ không biết tôi chẳng qua là đang tìm cho mình lí do để khóc thôi.

Có đôi khi, ban đêm tôi thức làm thiết kế. Cà phê trở thành bạn thân của tôi. Phòng ngủ luôn được bao bọc bởi hương thơm này. Mỗi khi đi đến phòng tự học, M sẽ nói tôi làm giúp cậu ấy một ly, đặt trong bình giữ nhiệt, vì vậy mới có thể thức qua đêm.

Thỉnh thoảng Z cũng ngó nghiêng tôi đôi chút. Tôi cũng mời cậu uống một ly. Cậu đã không còn đàn đàn tỳ bà nữa, đã chia tay với bạn trai từ lâu. Cậu ấy cắt ngắn, ngón tay thon dài đã thuần thục kẹp thêm điều thuốc, tính cách dịu dàng xưa kia đã không còn lại gì. Cậu nói tôi biết, bây giờ buổi tối cậu thường đến quán bar để hát, một đêm có thể kiếm vài trăm. “Tình yêu, hừ, chẳng đáng một đồng mẹ gì!” Cậu lạnh lùng phun ra một câu. Tôi nghĩ cậu nhất định có nỗi khổ của mình mà không muốn cho ai biết.

S mặc dù không kể cho tôi chuyện của cậu ấy, nhưng tôi biết cậu ấy không chỉ có một bạn trai duy nhất. Cậu nói, đàn ông, tựa như cảnh vật, mỗi cảnh đều có vẻ đẹp của riêng mình, việc gì phải câu nệ cố chấp một cảnh chứ? Cậu thường xuyên cùng người khác ra ngoài, mỗi lần trở về, đều là ý chí hừng hực, sau đó dùng mười phần sức lực đi ra ngoài làm việc. Tôi thật hâm mộ cậu, có thể hào hiệp như vậy, mỗi lần bắt đầu hoặc kết thúc, cậu ấy đều không hư hại cọng lông sợi tóc nào, an toàn đi ra.

Phụ nữ rất ít người đạt được trình độ như vậy. Tôi mặc cảm.

Một ngày nào đó, bỗng dưng nhớ đến câu nói của S: “Tôi rất dễ thích người khác nhưng cũng luôn dễ quên, vì vậy lần nào cũng yêu không sâu; mà cậu, tựa hồ rất khó động tâm với ai. Tôi đoán một ngày cậu phải lòng, sợ là sẽ yêu cả đời!”

Thật ra, đến bây giờ tôi vẫn chưa hé một lời về chuyện đi Lạc cho S. Mà câu nói của cậu ấy, làm tôi không cách nào đáp trả được, khắc thật sâu trong tâm khảm.

36. Chương 36

Không biết có phải do chịu đựng áp lực quá lâu sẽ dễ mắc bệnh tâm lý hay không. Tôi chỉ biết là, mình dần dần trở nên không bình thường.

Ban đêm nằm mơ, thường là khóc đến tỉnh giấc, hoặc giật mình thức giấc. Ban ngày tôi khóa cửa phòng, tập trung tinh thần để thiết kế nhưng hoàn toàn không thành. Tôi trở nên thích sạch sẽ đến lạ kỳ. Mỗi ngày tôi đều quỳ trên sàn nhà lau lau chùi chùi, không bỏ qua bất kỳ ngõ ngách nào, không để bất cứ vật dụng vô ích nào trên bàn, phòng ngủ ngăn nắp sạch sẽ đến nỗi người khác cũng không dám đặt chân vào. Chỉ cần phát hiện đồ vật không đâu vào đó là tôi cảm thấy phiền hà vô cùng, lại bắt đầu quét dọn. Thậm chí có những đồ dùng được vài lần, tôi đều cảm thấy rất dơ bẩn, sẽ vứt đi. Tôi nhìn vào gương nghĩ người mấy giờ, đến khi tay chân tê cứng. Có khi còn ngồi lẩm bẩm gì đó mà tôi cũng không rõ, đến khi nói ra rồi lại dọa bản thân giật mình...

S kéo tôi đi khám bác sĩ tâm lý. Tôi ngậm miệng không nói một câu. Lòng tôi rõ mình không bị điên, mà có điên cũng chẳng phải chuyện gì xấu, không chừng có thể quên đi đau khổ. S không thể làm gì khác hơn là thay tôi nói tình huống cho bác sĩ nghe. Bác sĩ kê toa thuốc an thần cho tôi, nói tôi nên nghỉ ngơi nhiều, tránh để áp lực đè nặng.

Mang về cả bao thuốc nhưng tôi chưa hề đụng chúng lấy một lần. Thứ nhất tôi không muốn trở thành con điên dở dẫn ánh mắt dại dại vì thuốc như trong phim, thứ hai tôi cảm thấy mình không cần. Tuy nhiên lúc bác sĩ nói làm tôi nhận ra một điều, quả thật tôi bị áp lực quá lớn. Mà áp lực này là chính mình gây ra. Cho đến nay, tôi luôn là đứa ép buộc bản thân. Bất kể là ép buộc bản thân không thể hiện tình cảm của mình với dì, hay là ép buộc bản thân quên đi dì. Kỳ thực, tất cả đều chẳng cần thiết, chẳng ý nghĩa. Mặc kệ tôi có làm gì, như thế nào, cũng chẳng ảnh hưởng đến dì.

Chỉ mình ta tự cứu ta thôi.

Lại bắt đầu đọc “Trang Tử”. Đây là một cuốn sách kì diệu, mỗi lần đọc, đều học hỏi được nhiều thứ khác nhau. Đã quên là ai đã từng nói, văn nhân lúc thất ý, sẽ tìm được một chốn an nhiên trong “Trang Tử”. Mà cần gì phải là văn nhân, một kẻ tầm thường như tôi đây cũng tìm được vòng tay ôm ấp ở đây. Ông luôn thấy cuộc sống con người nhỏ bé, yếu đuối, nhưng tinh thần, tư duy vô cùng lớn, linh hồn tự do và vượt qua cả xác thịt. Chỉ sợ là Trang Tử có thể an ủi được những con người phút chốc yếu lòng. Ông đưa ánh mắt rời xa thế tục đi vào trong cõi siêu việt, đến vũ trụ bao la rộng lớn hoặc là linh hồn hư không. Trước mặt ông, ai cũng sẽ thấy mình quá trần tục, quá nông cạn, quá hèn mọn.

Ban đêm trước khi đi ngủ, tôi niệm hai biến Ban Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh, rốt cuộc ác mộng cũng dần bớt.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn không khác xưa, như chứng chân cho lộ trình tâm lý của tôi.

Rất nhiều người đều hỏi tôi vấn đề này: “Cậu tin Phật à?” – Thật ra mà nói, tôi sợ trả lời vấn đề này. Mỗi lần hỏi đến, tôi luôn bất an cả nửa ngày. Tôi không biết phải nói như thế nào, rốt cuộc cũng chẳng giải thích song suốt được.

Mà mấu chốt vấn đề là ở từ “tin”, liên quan đến tín ngưỡng.

Tín ngưỡng, đặt lên tôi, thậm chí mỗi người Trung quốc là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng. Luôn nói, tín ngưỡng đối với Trung Quốc là mối nguy dân tộc. Lời này ngấm lại thật ra rất kinh khủng. Con người có thể vì tín ngưỡng mà sống. Người không có tín ngưỡng, khác nào cái xác không hồn?

Vậy tín ngưỡng là gì? Vấn đề thoát nhìn rất nan giải, nhưng có thể nói, tín ngưỡng chẳng là gì cả.

Đầu tiên, mê tín không phải là tín ngưỡng. Mê tín là vì lợi ích cá nhân, ước cầu mong nhận công danh lợi lộc trước mắt. Ví như thắp hương bái Phật hi vọng cuộc sống hiện tại nhận được phúc lộc thọ hoặc là vì kiếp sau “tu hành” cho số mệnh tốt, thậm chí là vì kiếp trước “chuyện tội” để kiếp này sống an lành. Tất cả những điều này không thể tạo thành tín ngưỡng mà chỉ là trò lừa gạt khoác dưới lớp áo tôn giáo mà thôi, chẳng khác gì hình thức buôn bán thương mại.

Thứ hai, tò mò không phải là tín ngưỡng. Rất nhiều người đọc kinh Thánh, kinh Phật, chỉ vì vẫn còn chưa biết đến nó, lòng hiếu kỳ khiến cho họ cố gắng hiểu rõ những thứ đó. Mặc dù có người vẫn tin vào giáo lý mang đạo lý và nghĩa lý, nhưng điều ấy không thể tạo thành tín ngưỡng. Bởi vì... chẳng khác gì đọc một cuốn tiểu thuyết, hoặc là một cái gì đó tác động đến sự đồng cảm mà thôi.

Vậy hướng về tín ngưỡng có đúng hay sai? Hướng về, tất nhiên sẽ có nhiều loại. Đại để có thể chia thành hai loại. Một là hướng ngoại, không ngừng truy đuổi vật chất. Một là hướng nội, không ngừng tự suy xét bản thân tinh thần. Mạnh Tử nói “thực sắc tính dã”. Cuộc sống hướng đến việc thỏa mãn những nhu cầu cơ bản nhất, một là giàu có, hai là ái tình. Mà hai điều này, một vừa hướng ngoại một vừa hướng nội. Khao khát càng mạnh mẽ, cuộc sống càng sung túc, tình cảm càng kiên định.

Hướng ngoại, sau khi đã đạt được mục đích cũng không vậy mà dừng lại, mục tiêu cuối cùng của con người, là vô hạn. Thỏa mãn rồi thoáng chốc thành trống rỗng. Vui sướng nhanh chóng thành phiền não. Từng bước đi về phía trước, không ngừng vồ vập. Tại sao lại như vậy? Đó là vì “Tâm vi hành dịch”. Con người luôn có cơ chế thôi thúc mình phải thỏa mãn được nhu cầu cường quyền. Cái giá phải trả chính là trở thành nô lệ của dục vọng, điên cuồng khát khao lấp đầy dục vọng đó. Đây là nguyên do người có tiền lại chẳng vui vẻ gì.

Nội tại, lại khác biệt. Thế giới bên trong cũng là một thế giới vô hạn nhưng tuyệt nhiên trái ngược hoàn toàn với cái trước. Nếu như nói cái trước không ngừng dựng lên những bức tường, như vậy cái sau chính là phá bỏ các bức tường đó. Tôi vẫn luôn tin rằng, nhân chi sơ tính bản ác. Với nhu cầu bên trong, con người phải luôn tẩy trần bản thân, tỉnh thức, giác ngộ tự ngã. Đạo Phật nói đến niết bàn, há chẳng phải là siêu thoát sao? Vậy hướng nội là con đường cuối cùng mà loài người nên hướng về. Tôn giáo chính là một cách để hướng về nội tại như vậy...

Trần gian hư ảo, mọi thứ mờ nhạt, lại tự xưng là tín ngưỡng. Trong mắt tôi, tôi cách nó rất xa, tôi chỉ là khách qua đường lắng nghe những âm thanh thần diệu vang vọng đến, bồi hồi, thấy mình nhỏ bé. Có lẽ vì thế, tôi nói tôi tin Phật?

37. Chương 37

Được hai ngày nghỉ, tôi trở về nhà. Lúc ăn tối, mẹ nói cho tôi biết, dì Lạc phải phẫu thuật, còn đang nằm viện. Tôi giật mình, giận mẹ đến giờ mới nói cho tôi biết. Mẹ nói bố mẹ đã qua thăm dì, tôi không đi cũng không sao. Tôi nói rằng trước đây dì rất tốt với tôi, thăm dì là lẽ đương nhiên.

Đi qua đại sảnh khám bệnh âm ỉ, hành lang dài ngun ngút, tôi đã đến được khu nội trú an tĩnh.

Đi thang máy đến tầng 20, vào phòng bệnh ở phía cuối hành lang.

Hít một hơi thật sâu, tôi tự nói với mình phải bình tĩnh, chỉ là đi thăm bạn bè bình thường thôi mà.

Trần định tinh thần xong, tôi mới nhẹ nhàng gõ cửa, không ai trả lời.

Vặn tay nắm, cửa mở ra.

Dì nằm đó, đôi mi nhắm lại, không nhúc nhích. Tôi nhẹ nhàng đóng cửa, rón ra rón rén đến bên.

Rốt cuộc vẫn khiến dì tỉnh. Dì mở mắt, thấy tôi, ánh mắt chợt toát ra vẻ giật mình.

“A, sao con lại tới đây?” Thanh âm dì vô cùng yếu ớt.

Dì gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, tóc tai rối tung ở trên gối.

Lòng chợt chua xót.

“Con tới thăm dì đó.” Đi đến, tôi ngồi bên giường dì, đặt hoa lên tủ đầu giường.

“Ba mẹ con cũng đã tới rồi, con tới làm gì cho mất công.” Dì nhấn nút bên cạnh, dựng đầu giường lên 45 độ.

“Ba mẹ là ba mẹ, con là con.”

Dì mỉm cười: “Con xem nè, ở đây sướng lắm, chỉ cần rung chuông là có người hầu hạ tới ngày, nói là bệnh mà thật ra là hưởng thụ đó.”

“Đây là phòng VIP rồi đúng không?”

“Một ngày cũng hơn ba triệu đó. Dì muốn xuất viện mà bác sĩ không cho, haizz.”

“Dì cứ yên tâm dưỡng bệnh, bình thường làm việc vất vả rồi, mất công lại xảy ra chuyện nữa.”

“Nhóc con, dám dạy dỗ dì vậy hả.”

Vừa nói chuyện, tôi thấy lòng yên bình, nhẹ nhàng hơn, tựa như lại trở về những ngày ấy.

Tôi trào phúng chính mình: Thở Con à, mày lại thất bại rồi.

Chợt nhận ra, tận sâu thẳm chẳng thể hận dì.

Vì sao khi nhìn dì cười với tôi, ánh mắt hiền từ trong trẻo, hấp dẫn động lòng người này... khiến tôi như có thể buông xuôi tất cả, tha thứ tất cả?

Thật giống với lời bài hát:

“ ...

Gió xuân đẹp nữa cũng không sánh bằng nụ cười của em

Chưa gặp qua con người ấy không hiểu được đâu

Là ma mê quỷ ám cũng chẳng sao

Là nhân duyên kiếp trước cũng tốt

Tất cả đều không quan trọng

Nếu em có thể trở về vòng tay này như xưa

Là vận mệnh an bài cũng tốt

Là em cố ý trêu đùa cũng được

Tất cả đều không quan trọng

Ta nguyện theo em đến chân trời góc biển.

...” (1)

“Thỏ Con, sao càng ngày con càng gầy vậy? Học hành vất vả lắm sao?”

Tôi vờ vĩnh nói đùa: “Con đang giảm béo đó, ha ha, ngó bộ thành công rồi.”

“Người vốn mảnh mai, giảm cân làm gì. Xem kia, cằm nhọn muốn đóng bàn cũng được.” Dì đưa tay qua, nhẹ nhàng phủ lên gò má tôi.

Cảm giác mềm mại ấy, chẳng phải là thương nhớ sao? Đường như cả người tôi muốn tan ra.

Tim đập mạnh như muốn bứt khỏi cơ thể, ngay cả tôi cũng không rõ vì sao. Tôi khẽ quay đi, tránh tay dì.

Dì ngăn người, gắng gượng rút tay về.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn dì. Tôi sợ phải thấy nét mặt của dì. Tôi sợ nỗ lực của mình chẳng khác gì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trầm mặc hồi lâu, dì phá vỡ bầu không khí lúng túng: “Thỏ Con, hiếm khi có được ngày nghỉ, đừng phí phạm ở bệnh viện nữa, đi thôi con, làm chuyện của con đi.”

“Con không có việc gì, để con bên cạnh nói chuyện với dì đi.” Tôi khe khẽ nói.

“Thôi cần gì nói chuyện, dì quen một mình rồi, không sao đâu.” Dì nhẹ nhàng vỗ vỗ tay tôi.

Tôi không thêm để ý, cúi đầu, chợt bắt gặp mu bàn tay dì xanh tím hết cả lên vì kim tiêm.

Vừa mới chưa xót một trận, bây giờ nhin không nổi nữa, nước mắt cứ vậy tuôn rơi, chạm phải tay dì. Tay dì chợt run rẩy, vội đưa lên lau đi những giọt nước mắt của tôi, nào ngờ càng khiến nó rơi rơi nhiều hơn.

“Đừng khóc nữa Thỏ Con!” Dì nhẹ nhàng nói, cố gắng ngồi thẳng dậy, tay vỗ về lưng tôi. Cứ vậy thuận thế tựa trên vai dì, mùi hương quen thuộc hòa lẫn mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, lúc tôi ngủ đến, là cô đơn vô tận hòa cùng mùi vị khổ đau.

Tại sao? Tại sao phải khổ như vậy?! Tại sao hạnh phúc luôn khó thực hiện đến vậy?!

Khổ sở chưa xót trong lòng như thác lũ tràn về, nước mắt như vỡ đập tung tóe không ngừng.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa, không có chuyện gì.” Dì ôm tôi vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi bên tai tôi. Mà tôi vẫn không thể khống chế bản thân, thân thể theo tiếng nấc mà rung động mãnh liệt. Tôi cố gắng nhin xuống, nhưng tâm thật đau đớn tựa như không thể thở được.

Con người lúc khóc có lẽ là lúc tình cảm mãnh liệt nhất. Tâm tình mất khống chế, vượt qua sự điều khiển của lí trí. Lúc đó tôi thậm chí còn nghĩ rằng, cứ vậy mà khóc chết trong lòng dì, chắc có lẽ cái chết hạnh phúc nhất đời tôi rồi...

Khóc đã lâu, cảm giác sức lực đã cạn sạch, ngẩng đầu, nhận ra áo của dì đã thấm ướt một mảng lớn.

Dì cầm lấy khăn, lau gương mặt của tôi, giúp tôi sửa sang lại tóc tai. Tôi hơi ngượng ngùng.

Đang muốn đến quầy lễ tân lấy cho dì một bộ sạch sẽ, tôi quay người, lúng túng hơn bao giờ hết. Lý Bân không biết lúc nào đã đứng trước cửa, còn đang ngăn người nhìn tôi.

Tôi biết lúc này nhất định hai mắt đỏ bừng, tóc tai rối tung, hình dạng xấu xí không thể nào tả được, vậy mà để người ngoài thấy được! Đại khái là vừa rồi khóc say sưa sụt sùi nên có người đi vào cũng không biết.

Anh ta gạt đầu với tôi, đưa một túi lớn đến trước mặt dì Lạc.

“Lạc tổng, hôm qua chị nói muốn mấy thứ này nên em lấy đến cho chị đây.”

“Cảm ơn em, tiểu Lý.”

“Không có gì, dù sao em cũng muốn đến thăm chị. Hôm nay sao rồi?”

...

Nghe hai người nói chuyện, tôi biết được Lý Bân hầu như ngày nào cũng đến thăm dì. Tôi rất muốn nói lời “cảm ơn” với anh ta, lại nghĩ mình có thân phận tư cách gì mà lại cảm ơn chứ? đành thôi.

Anh và dì Lạc nói chút chuyện công ty nhà máy. Hóa ra, anh còn trẻ mà đã là trụ cột lực của dì Lạc. Anh nói chuyện đâu vào đấy, quả đoán kiên quyết, không có chút a dua nịnh hót, dài dòng lôi thôi. Dì Lạc vừa nghe anh nói vừa khẽ gạt đầu, nhìn thấy được dì rất tin cậy và hài lòng với anh.

Chợt mặc cảm tự ti dâng lên trong lòng. Đã biết dì còn bệnh, tôi không giúp được gì cho dì, lại khóc lóc thảm thiết ảnh hưởng đến tinh thần của dì. Nhìn con nhà người ta kia, trưởng thành, đứng đắn, vậy mới khiến dì an tâm. Đây mới là chuyện nên làm.

Lúc đi về, dì lạc bảo Lý Bân tiễn tôi.

Từ lần trước tan rã không vui, hai chúng tôi bây giờ mới gặp lại. Tôi đối với anh có chút hổ thẹn, chẳng biết nói gì.

“Em và Lạc tổng rất thân thiết?”

“Vâng, dì cũng xem như một nửa mẹ em.”

“Phải rồi, nhìn em khóc thương tâm như vậy, anh sợ hết hồn.”

“Thật ngại quá, để anh cười rồi.”

“Không có gì, con gái khóc cũng rất bình thường.”

May quá, anh không cười nhạo tôi, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Lạc tổng rất thích em, luôn luôn nói tốt về em, vì vậy lần đó anh mới...” Anh nói một nửa, chợt dừng lại, sắc mặt có chút xấu hổ.

Tôi hiểu rõ ý của anh, mà lúc này chỉ có thể làm ngơ.

“Dì... Dì thường nhắc đến em à?” Tôi thử thăm dò hỏi anh.

“Đúng vậy, lúc trước chưa thấy em, chị ấy đã nói với tụi anh rằng, chị có một người bạn nhỏ rất đáng yêu, có cơ hội sẽ để mọi người cùng nhau ăn uống gặp mặt. Sau đó... Sau đó chị cũng thường nói về em với anh, chỉ là chúng ta chưa gặp nhau được mấy lần đã...” Anh nói đây chuyện này vẫn không được tự nhiên mấy, nhìn ra được anh vẫn để chuyện này trong lòng. Haizz, trong lúc vô tình tôi đã làm tổn thương một người tốt. Nhưng mà, làm sao anh hiểu được tâm tình của tôi.

Về đến nhà, chẳng cách nào yên lòng lại được. Hóa ra, dì vẫn một mực im lặng quan tâm nhớ đến tôi. Tôi lại cố ý không liên hệ với dì bấy lâu này, ngay cả khi dì sinh bệnh cũng chẳng biết, chỉ có nhân viên quan tâm chăm sóc dì.

Dì gọi tôi là “người bạn nhỏ đáng yêu” mà thật ra đối với dì, tôi chẳng có chỗ nào để gọi là đáng yêu cả, chỉ làm dì đau lòng, khó xử. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi càng lúc càng tự hận mình.

Ngày thứ hai, tôi dậy thật sớm, mua một con chim về chưng cách thủy, để vào hộp giữ nhiệt rồi chạy thẳng đến bệnh viện.

Dì đang truyền dịch, nhìn dì có vẻ chất muốn chết.

“Dì Lạc!” Tôi khẽ gọi tên dì.

“Con... Sao con lại tới đây?” Thanh âm dì lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng tôi nghĩ xen vào đó là sự vui vẻ.

“Đoán chừng dì ăn đồ bệnh viện chắc ngán tận cổ rồi, con nấu canh, dì phải ăn xong đó!”

Ngày đó, tôi theo dì nói chuyện phiếm, nói rất nhiều chuyện tiểu lâm cho dì nghe, dứt dì ăn canh, mãi đến khi dì ngủ mới rời đi.

Buổi tối quay về trường học, làm một ly cà phê rồi tôi bắt đầu thiết kế. Chợt nhận ra đã thật lâu rồi tôi chưa từng an tâm làm việc như thế này. Bất tri bất giác, bầu trời đã sáng.

Những ngày kế tiếp, chỉ cần khi nào rảnh rồi, tôi sẽ đi thăm dì. Có lúc buổi chiều không có tiết, tôi lại

mang theo sách vở, ở bên dì cho đến tối, cũng vừa ngồi thiết kế đôi chút. Lần đầu tiên xem tôi thiết kế, dì kinh ngạc không thôi, ánh mắt như tán dương tôi, tôi có chút nhỏ nhỏ đắc ý. Có đôi khi, Lý Bân đến. Chúng tôi lại cùng nhau tâm sự, ăn hoa quả. Tôi rõ ràng biết dì Lạc tâm tình tốt hơn trước rất nhiều, thần sắc cũng tốt lên.

(1): Lời bài hát Quỷ mê tâm khiêu – Lý Tông Thịnh.

38. Chương 38

Xế chiều, tôi vừa tan học, định đi ăn thì nhận được tin nhắn của dì: “Rảnh không con? Dì ở trước trường con nè.”

Dì xuất viện rồi?

“Ra ngay đây.” Tôi lật đật thu dọn, mang cặp tức tốc chạy bay ra cổng trường.

Thời tiết nóng nực, ánh nắng vàng cả sân trường. Dì đứng bên cạnh xe mang chiếc váy màu xanh nhạt, tóc theo gió tung bay – “Tiên nữ giáng trần”, từ nãy bỗng nhảy ra trong đầu tôi.

“Sao xuất viện mà không nói con biết?” Tôi hơi hờn trách.

“Là muốn làm con ngạc nhiên đó, được không?” Dì nghịch ngợm nháy nháy mắt với tôi. Thoạt nhìn dì đã khỏe mạnh vui vẻ hơn nhiều.

Tôi nhìn dì cười.

“Đi thôi, dẫn con đến một nơi.”

Xe đi về một quán ăn xa lạ trong thành phố

“Dì muốn mời con đi ăn ở đây à?” Lúc tìm chỗ đỗ xe, tôi hỏi dì.

“Ăn chỉ là một phần nhỏ thôi.” Dì chỉ bật mí tí xíu, tôi cũng không hỏi nhiều, dù sao thì chốc nữa sẽ biết thôi.

Thang máy 16 tầng, tôi theo dì đến một căn phòng. Vừa mở cửa ra, tôi thật cho mình mới chuyển kiếp.

Đây là một đại sảnh to rộng mang phong cách châu Âu cổ điển. Ánh đèn thủy tinh phát ra ánh sáng mộng ảo, trắng lẹ. Một mặt tường là tủ rượu và tủ trang sức, Mặt tường khác được khảm hồ thủy sinh âm tường rất to. Bàn tiệc buffet được đặt dài thật dài trong phòng, trang trí bằng các lẵng hoa xinh tươi và đồ ăn được sắp xếp rất tinh tế, tỉ mỉ. Trên ghế sofa là tốp năm tốp ba phụ nữ đang ngồi nói chuyện với nhau, ăn vận quần áo, trang sức rất xa xỉ.

Lúc này, một người phụ nữ mang bộ đồ màu hồng mân côi thướt tha đi về phía chúng tôi.

“Lạc tổng, cuối cùng ngài cũng đã tới, hoan nghênh hoan nghênh!”

“Thật ngại quá, đã gọi tôi nhiều lần mà chưa có dịp đi đến đây.”

“Ngài là đại ân nhân, không giống chúng tôi yêu rảnh rỗi nha.”

“Đừng chê cười tôi, hội sở các cô vừa tao nhã thanh lịch, tôi suy nghĩ thật lâu mới có dũng cảm đi vào. Nếu tôi không dẫn theo người bạn nhỏ này, thì cũng không dám đi vào đâu!”

“Ha ha, thật đáng yêu, ngài nhất định ở đâu?”

“Ồ trên trời rơi xuống!”

“Ai da, sao ông trời không vứt cho tôi một bảo bối như vậy nha!”

...

Vừa hàn huyên, chúng tôi vừa để cô ta đưa vào phòng khách. Tôi chợt cảm nhận mùi nước hoa lẫn vào không khí. Tôi dường như rơi vào trong cõi mộng, cảnh tượng chẳng thật chút nào.

“Cô nàng mân côi” kia đưa chúng tôi đến bàn buffet, để chúng tôi tự gấp thức ăn.

Đồ ăn rất tinh tế, chỉ là bây giờ lòng tôi tràn đầy hoài nghi.

“Người ở đây là bạn bè của dì hết hả?” Tôi khe khẽ hỏi dì.

“Là bạn, là địch.”

“Sao con cảm giác người ở đây đều giống người giả.” Tôi lẩm bẩm

“Vây con xem như thấy tượng sáp thôi.”

Chốc sau dì như sợ tôi không an tâm, lại nói:

“Không sao đâu, con cứ việc ăn thôi, rồi có thể qua phía bên kia đọc sách, hoặc theo dì cũng được, đừng câu nệ.”

Nói xong, dì đi về phía những người đo. Tôi nghĩ, dì đã dẫn tôi đến đây, nhất định là muốn tôi đi với dì, bèn theo nàng phìa sao.

“Cô nàng mân cô” đã chuẩn bị chỗ ngồi cho chúng tôi – trên sô pha có một người phụ nữ trang phụ gọn gàng, khoảng chừng ba mươi, mặc một chiếc váy màu bạc có đai lưng, khoác thêm lớp áo choàng bằng tơ tằm, tóc búi cao. Thấy chúng tôi đến thì cô lập tức đứng dậy, làm tôi chợt nghĩ đến câu của Vương Hi Phượng trong Hồng Lô Mộng. “Trông như một vị thần tiên”, là một người phụ nữ rất có khí chất.

“Lạc tổng, vị này là bà chủ của câu lạc bộ chúng tôi, tiểu thư Bạch Nhược Lâm.” Cô nàng mân cô giới thiệu.

“Bạch tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu.” Dì Lạc thoải mái nắm tay chị ấy.

“Xin chào Lạc tổng, nghe danh không bằng không gặp, hóa ra bà chủ một công ty lớn là một người xinh đẹp đến vậy! Thật là muốn giết người mà.” Chị nói chuyện chậm rãi từ tốn mà lộ ra sức quyến rũ kỳ lạ. Ánh mắt chị lưu chuyển, hướng sang tôi khẽ mỉm cười: “Cô nhóc còn trẻ thế này, chẳng lẽ là nhân tài mới xuất hiện?”

Tôi vội vàng lắc đầu. Dì Lạc cười nói: “Em ấy đi cùng tôi thôi.”

Chị nhẹ nhàng “Vâng!”, sau đó không hỏi thêm gì nữa.

Hàn huyền xong, chúng tôi an vị trên salon, vừa uống café vừa nói chuyện phiếm. Tất nhiên là tôi chỉ ngồi nghe mà thôi. Sau đó lại có vài người đến gia nhập.

Nội dung cuộc trò chuyện khá đơn giản, nào là hàng hiệu, du lịch châu Âu chơi những trò chơi mà thường dân chẳng có cơ hội để thử. Các chị các cô vừa mở miệng đã hơn vài trăm triệu đến mấy tỷ, tựa nhưng các con số này rất bình thường, chẳng qua là tiền tiêu vặt mà thôi. Bạch tiểu thư không nói thì thôi, chỉ cần chị mở miệng là những chị em khác sẽ lập tức dừng lại nghe chị nói chuyện. Tôi thầm nghĩ chị ấy có sức ảnh hưởng thật lớn, địa vị không giống những người kia.

Dần dần, tôi cảm thấy vô cùng tẻ nhạt. Nhìn dì Lạc mỉm cười lắng nghe, có vẻ rất hứng thú, tôi thật không ngờ dì có sở thích như vậy. Chẳng lẽ phụ đến một độ tuổi nhất định sẽ trở nên nhàm chán như vậy? Theo đuổi những thứ vật chất vô vị, lại cho rằng mình có chiều sâu biết thưởng thức.

Tôi chẳng màng nghe bọn họ nói chuyện, lướt mắt nhìn xung quanh, chợt phát hiện cửa sổ bên cạnh bậc thang, rèm cửa thấp thoáng bay, có một chiếc đàn piano lớn rất đẹp. Tôi liếc nhìn nhãn hiệu, trời ơi là Steinway & Sons. Tay chân tôi ngứa ngáy hẳn ra, thật muốn ngồi lên đàn quá.

“Cô nhóc thích đàn dương cầm sao?” Bỗngưng Bạch tiểu thư ngồi ở đằng xa thối qua đây một câu nói, tôi hoàn hồn, phát hiện chị nhìn tôi mỉm cười.

Bị chị hỏi, những người khác đều ngừng nói, quay lại nhìn tôi.

“Thỏ Con, con có thể đàn một bài cho chúng ta nghe được không?” Dì Lạc nhẹ giọng hỏi.

Cô nàng mân côi đã bước đến, dựng giá đàn lên.

“Vây em xin phép tự bêu xấu.” Tôi đứng lên, đi về phía đàn piano. Lòng tôi hơi lo sợ, tôi chưa từng chạm vào cây piano nào tốt như vậy.

Ngồi lên thử âm một lúc, thật là không giống nhau. Lòng tôi mừng rỡ. Ngẩng đầu nhìn dì Lạc, thấy dì nhìn tôi như đang khích lệ.

Được rồi, vậy thì đàn bài của tôi và dì đi!

Tâm ý đã định, nhắc tay, âm nhạc vang lên.

Tôi tựa như không phải dùng ngón tay, mà là đang dùng tâm để nhấn từng phím một, hy vọng có thể truyền được chút tâm ý đến lòng của dì.

Đàn xong, thật lâu thật lâu tôi vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, quay đầu nhìn dì. Dì lại tựa như có điều suy nghĩ mà nhìn tôi không chớp mắt.

“Thật hay!” Một người khen ngợi.

“Đúng vậy, chẳng trách Lạc tổng thích mạng theo bên người!” Có người lại vui đùa.

Chỉ thấy Bạch tiểu thư mỉm cười đi đến trước mặt tôi, nói: “Thích không?”

Tôi gật đầu, “Đàn tốt.”

“Nếu như em đồng ý, có thể thường đến đây đánh đàn, chúng tôi cũng được dịp thưởng thức âm nhạc.”

Tôi kinh hãi. Nơi này và tôi hoàn toàn chẳng hợp nhau chút nào à!

Đang do dự, dì Lạc đã đến bên cạnh tôi.

“Cảm ơn Bạch tiểu thư có ý, cơ mà Thỏ Con còn là sinh viên, đại khái sẽ bận rộn không thể đến đúng không?”

Không đợi tôi tiếp lời, Bạch tiểu thư khẽ cười một tiếng: “Lạc tổng, sinh viên bây giờ, nói không chừng so với chúng ta còn phong phú đặc sắc hơn. Ngoài ra, nếu chỉ là ăn uống thô tục, tôi sẽ không lên tiếng, nhưng là về âm nhạc nghệ thuật, cô không muốn chúng tôi được khai tâm khai trí sao?”

Quao, khéo mồm khéo miệng quá! Làm tôi và dì Lạc có muốn cũng không thể nào cự tuyệt được.

Dì Lạc buộc phải cười cười nói: “Dì cũng không muốn làm người có tội. Thỏ Con, con quyết định đi.”

“Còn quyết định gì nữa? Nhìn em thích cây đàn như vậy, cũng tính là duyên phận đi!” Chị mở ví da ra, lấy một tấm card đưa cho tôi, nói: “Chào mừng em đã gia nhập, em về nhà lên mạng đăng kí thông tin là xong.” Tôi nhận tấm card, là thẻ hội viên nhìn rất tinh xảo. Không nghĩ đến, vừa bước ra đường đã ngập phải ruồi, biến thành VIP?!! Tôi không khỏi cười khổ.

39. Chương 39

Cuộc trò chuyện vẫn cứ tiếp diễn, phụ nữ tốp năm tốp ba, tay cầm đế ly, chuyện trò vui vẻ. Dì Lạc cũng tham gia sôi nổi, không kém phần vui tươi. Tôi thấy mình chỉ như người thừa, đành tiếp tục ngồi đánh đàn, đàn mệt lại gấp vài món ăn.

Những người phụ nữ kia như không thuộc chốn trần gian. Tôi phát hiện qua thật lâu, đồ ăn cũng chẳng vơi đi được chút nào. Thật muốn đóng gói mang về nhà quá đi! Chợt tôi phát hiện một loại bánh ga tô ăn ngon vô cùng, hương thơm ngọt ngào mà không béo. Đứng bên cạnh tôi gấp liền mấy miếng, rồi khoái trá đi chỗ khác.

Đương lúc ăn hồn nhiên như cô tiên, lơ đãng ngẩng đầu, tôi chợt phát hiện cách xa xa, Bạch tiểu thư vừa nghe người ta nói chuyện phiếm, vừa đưa mắt nhìn về phía tôi, lộ vẻ giảo hoạt.

Nghĩ đến việc này giờ mình ăn uống xấu xí như thế nào bị chị thấy hết, tôi đỏ hết cả mặt. Một chỗ to đùng thế này lại mình tôi chiếm cứ ngồi ăn, thật là ngượng chết đi được. Còn đang đứng ngồi không yên, chợt thấy chị hướng tôi nâng ly. Trong tay tôi chẳng có cái ly nào, đành phải cầm cái đĩa ăn lên lắc lắc, lại thấy chị phì cười. Lúc này tôi mới nhận ra động tác vừa rồi rất giống với con mèo thần tài.

Ăn uống no say, tôi lại gấp thêm chút cá thưởng thức. Liếc mắt sang góc đại sảnh có vài cánh cửa nhỏ,

một trong số đó mở ra. Xuất hiện trong tầm mắt tôi là một phòng nghỉ được bố trí rất thoải mái, ánh sáng nhu hòa, giường và sofa nhìn rất êm ái, thêm một giá sách điểm xuyết cho căn phòng. Phòng cách âm rất tốt, đóng cửa lại thì chẳng còn nghe những thanh âm chán ghét bên ngoài. Tôi tận dụng không gian thanh tĩnh này để ổn định tinh thần.

Trong số này đa phần là sách về đời sống, phiên bản bìa cứng. Đọc cuốn giới thiệu các loại nước hoa, tôi mới biết rằng, hóa ra nước hoa còn phân thành nhiều công đoạn, trước trong và sau khi điều chế hoặc điều chế cùng lúc để dung hòa các khoảng thời gian phân tán khác nhau. Có nhiều loại nước hoa kết hợp với nhiều trang phục. Phụ nữ biết cách có thể phối hợp các nước hoa lại với nhau. Nhiều thương hiệu nổi tiếng được nhắc đến trong sách. Mỗi thương hiệu lại có nhiều loại, nguồn gốc xuất xứ. Tỷ như nổi tiếng vang trời Chanel 5, hóa ra là do bà Coco Chanel đã chọn mẫu số 5 trong 10 mẫu thử của nhà điều chế nước hoa tài năng Ernest Beaux. Vì vậy Chanel 5 lại là nước hoa đầu tiên của thương hiệu này, và “5” là số may mắn của Chanel. Đọc Cadimi, có nguồn gốc từ bí sử của triều đình Pháp. Ở thế kỷ XVI, găng tay là một biểu tượng cho tầng lớp quý tộc. Để át đi mùi da thuộc và giúp găng tay tao nhã hơn, trước khi mang vào, người ta hay đem bao tay ngâm trong nước hoa cho đầy hương thơm. Công chúa Catherine, một người thành thạo trong điều chế hương liệu, đã chuẩn bị công phu một loại nước hoa kịch độc, ngâm đôi găng tay vào để dâng cho bà nàng – Mẹ của Henry IV. Mang găng tay được 4 ngày, bà bỗng dưng bị bệnh lạ, chết đi...

Tôi không nhìn được ngôi cân nhắc, dì Lạc dùng nước hoa nào là phù hợp nhất. Đối chiếu từng loại từng loại cho dì, tôi phát hiện không có nước hoa nào chân chính thích hợp với dì, nhưng thật ra mỗi thứ đều phù hợp...

“Thỏ Con!” Bỗng dưng có người gọi, mở mắt ra, là dì, phía sau còn có Bạch tiểu thư.

Trời đất, nghĩ sao mà tôi đang ngủ kìa. Cảm giác mình tựa như Bảo Ngọc say ngã vào phòng Lưu mỗ mỗ, mặt mếu xệu.

Tôi vội vàng bật dậy, “Ngại quá hà, con lỡ ngủ quên mất tiêu, có phải đã khuya rồi không?”

“Vẫn chưa gọi là khuya.” Dì Lạc nhẹ nhàng giúp tôi gỡ những lọn tóc rối.

Bạch tiểu thư nhìn chúng tôi cười. Bị chị nhìn đến ngượng ngùng cả người, tôi vội đứng lên cười với chị: “Thật ngại quá, em tự ý vào phòng này, hẳn không phải là nơi tư mật chứ.”

“Vốn rất tư mật, cơ mà e đã ngủ qua, vậy xem như nửa mở rồi.” Chị vừa nói vừa cười giảo hoạt.

Bị chị nói, tôi càng ngượng, nhất thời chẳng biết trả lời như thế nào.

Dì Lạc đỡ lời cho tôi: “Bạch tiểu thư đùa với con thôi, ai dè đứa ngốc này tưởng thật.”

“Ha ha!” Giọng cười thánh thót, “Cô nhóc còn còn khờ lắm, Lạc tổng, phải bao bồi dưỡng nhiều hơn nha.”

“Cô bé rất đơn giản thuần khiết, chưa biết việc đời, làm Bạch tiểu thư chê cười rồi.”

“Nào có, tôi ngược lại còn rất thích cô nhóc. Đơn thuần, cũng là một chuyện tốt.” Chị dường như cảm khái một câu, lại liếc nhìn tôi. Ánh mắt ấy sâu thẳm như đại dương.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, Bạch tiểu thư. Tôi còn phải đưa cô gái nhỏ này về trường, vậy xin tạm biệt từ đây.”

“Vậy được rồi, lần sau rất hân hạnh mời Lạc tổng lại ghé qua.”

40. Chương 40

Lên xe, tôi có chút lo lắng về hành động vừa nãy có ảnh hưởng đến dì hay không, muốn nói lời xin lỗi, chỉ nghe dì từ tốn nói rằng: “Thỏ Con, vất vả con rồi, nếu biết con buồn chán như vậy sẽ không mang con đến nơi này.”

“Không sao, nhờ vậy con mới biết thêm nhiều điều mà trước giờ chưa từng trải qua.”

“Ừm, dì cũng là lần đầu đến đây.”

“Vậy những người này rốt cuộc là ai?” Cuối cùng tôi đã hỏi câu mình muốn hỏi.

“Bạch tiểu thư ấy, gọi là Bạch Nhược Lâm, nghe đâu là một nữ thương nhân bất động sản. Mấy năm gần đây nhờ sự thông minh và khôn khéo của mình nên phát lên, hơn nữa quan hệ với chính phủ và doanh nhân vô cùng tốt. Hội sở này do chính tay cô ấy lập ra, thành viên ở đây nếu không phải là nữ doanh nhân thành đạt thì cũng là những người có địa vị trong xã hội. Những người này đều dựa vào hội sở này để mở rộng quan hệ. Vì vậy hội sở càng lúc càng thu nạp được rất nhiều nữ thương nhân, nữ chính khách, mạng lưới quan hệ càng rộng càng sâu. Gần đây dì cũng được mời đi. Phòng khách này chủ yếu là tổ chức các tour du lịch nước ngoài, thỉnh thoảng cũng tổ chức vài ba bữa tiệc. Vừa rồi mọi người đang bàn nhau tiếp theo nên đi nơi nào du ngoạn, ngắm cảnh. Mà tất cả đều là hư, thực chất là để kéo rộng mối quan hệ thôi, con hiểu không?”

“Vâng, vậy là dì cũng bị những người đó tiếp cận, không được tự do à?”

“Cũng tựa tựa vậy. Cơ mà dì không dự định thân thiết với những người này. Có người dì cũng không biết không hiểu nhiều lắm, tốt nhất thì cứ giữ phép xã giao thôi.”

“Mấy người đó sẽ bỏ qua đi à? Chỉ sợ vẫn còn dây dưa nhiều thôi.”

“Nước giếng không phạm nước sông. Tận lực tránh né giao tiếp thôi, tránh không được thì đi một hôm, tựa như hôm nay vậy.”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Cơ mà, may mà hôm nay có con theo đi.” Di Lạc đưa tay phải ra, vỗ vỗ lên tay tôi, thật ấm.

Tôi không nói gì nữa, ngồi thật lâu hưởng thụ khoảnh khắc ấm áp này.

Trở lại phòng ngủ, dựa vào thông tin trên tấm card mở địa chỉ trang web của hội sở ra. Trang web tương đối đơn giản, lượt view cũng bình thường. Chỉ có vài comment vờ vịt khen này nọ hoặc là khoe khoang chút chữ nghĩa.

Vô tâm lướt xem, đăng ký thông tin xong, chẳng còn bận tâm gì đến nó nữa.

Bẵng đi một thời gian, lúc tôi gần như quên khuấy đi chuyện này, tôi nhận được điện thoại của Bạch Nhược Lâm.

Trong điện thoại, chị nói rất đơn giản rằng cuối tuần này muốn tôi đến hội sở để làm việc.

Đặt điện thoại xuống, việc đầu tiên tôi nghĩ đến là mình nên gọi cho di Lạc. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, di Lạc chắc hẳn không muốn tôi đi, điều này di đã nói rõ với tôi lần trước, cần gì phải phiền di thêm đây. Về phần tôi, chúng tôi hai thế giới hai phương trời, cần gì gặp nhau thêm náo nhiệt.

Chớp mắt đã đến cuối tuần, ngày đó vừa hết lớp, các sinh viên đều vọt ra khỏi trường. Trường học trở nên vắng ngắt. Tôi ăn ở căn tin, rồi đi bộ bên bờ sông. Cuối tuần, các đôi tình nhân đều đi nơi khác, rốt cuộc nơi này cũng thanh tĩnh được một chút. Ánh hoàng hôn từ từ chuyển sắc độ, màu đỏ thắm diễm lệ thành màu đỏ sẫm ảm đạm, nhìn lẻ loi cô tịch. Quên đi, vẫn là về phòng làm việc thôi.

Đương lúc trở về, điện thoại rung lên. Nói thật bình thường chẳng ai liên lạc tôi, tôi không muốn tiếp. Vừa liếc nhìn, tôi nhận ra là số của Bạch Nhược Lâm.

Tôi hơi chột dạ, dù sao tôi không đồng ý lời mời của chị, cũng nên nói cho chị lý do.

“A lô, là Bạch tiểu thư đây ạ?”

“Là chị đây, em ở trường à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy được rồi, chị đang đứng trước cổng. Em ra đây được không?”

“Hả!? Vâng chờ em tí, em đi đây.”

Tôi hơi hoảng, nhân vật như vậy tự mình đến trường đón tôi. Tôi có chút không đảm đương nổi.

Thở hồng hộc chạy đến cổng, tôi chỉ thấy một chiếc Porsche đậu ở đấy, trực giác cho tôi biết chị đang ngồi trong đó.

Tôi đi tới, chị đã chậm rãi quay kính xe xuống, nhìn tôi mỉm cười.

Có điều tôi suýt chút không nhận ra được. Nếu ngày đó chị đẹp như thần tiên tỷ tỷ, vậy hôm nay chị chính là bà chị hàng xóm. Chị không búi tóc cao mà lại buông xõa, có vẻ trẻ lại không ít.

“Em lên xe được không!”

Tôi gật đầu, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ kế bên tài xế. Trong xe rất sạch sẽ, còn có mùi nhàn nhạt ngát thơm.

“Tối nay bạn hả?”

“Dạ không... à... có!” Tôi không định nói dối, nhưng khi phản ứng kịp thì đã lộ mất rồi.

“Rốt cuộc là bạn hay không?”

Tôi ậm à ậm ừ, định đầu hàng, “Em vốn định làm vài bản thiết kế, cũng không biết nên trình bày thế nào nữa.”

“Ừ hử. Vậy em càng nên ghé chỗ của bọn chị để nhặt ý tưởng.”

“Không phải ý này. Em chẳng biết nói gì ở Hội cả, cũng không thích hợp đến đó đâu.” Tôi dự định ăn ngay nói thật.

“Chị đương nhiên biết em không thích, em đã quên lần trước em ngủ gục trong phòng rồi hả?”

Chị vừa nhắc tới chuyện đó, tôi liền ngượng ngùng cười rộ lên.

“Nếu là buổi gặp gỡ, chị sẽ không mời em tới. Nhưng hôm nay thì khác, em biết tại sao chị lại tới đây không?”

Tôi nhìn chị rồi lắc đầu một cái, trong lòng ngập tràn nghi ngờ.

“Muốn mời em đi xem kịch múa Hồ Thiên Nga!”

Gì cơ?! Tâm trí tôi trống rỗng, chữ nghĩa bay khắp nơi. Bạch Nhượng Lâm? Nữ phú thương? Tchaikovsky? Hồ thiên nga? Hoàn toàn không hợp!

Chị dường như nhận ra tôi đang kinh ngạc, chỉ cười cười nói, “Phạm vi hoạt động lần này khá nhỏ, chỉ mời vài thanh niên trẻ tuổi yêu âm nhạc thôi. Chị nghĩ em thích đàn dương cầm, khẳng định cũng sẽ thích.”

Trong lòng tôi không khỏi giật mình cảm động. Không ngờ chỉ mới gặp mặt một lần mà chị đã coi tôi là bạn rồi. So với hình tượng khinh thường và ngạo mạn của chị trong tôi, chị chân thành hơn tôi nhiều.

“Thật cảm ơn, em hoàn toàn không biết chuyện này. Xin lỗi chị!”

“Không sao đâu!” Chị đứng đờ như không, vuốt lại sợi tóc lác nẹp ở hai má, “Vậy chúng ta đi thôi nào, tới trễ không tốt.” Đang khi nói chuyện, xe đã khởi động. Hóa ra Bạch Nhượng Lâm còn là một người phụ nữ phong độ, so ra thì tôi thực sự quá không phóng khoáng rồi.

41. Chương 41

Edit: Gaasu Noo

Hóa ra không phải trình diễn ở đây mà ở thành phố khác, cách khoảng một tiếng đi xe.

“Bạch...”

“Chị ơi!”

Tôi trở mắt nhìn chị, còn chị cứ mãi tập trung lái xe.

“Chị Bạch ơi!” tôi lập lại.

“Chị Bạch... chị bảo còn mấy người nữa đâu rồi ạ?”

“Họ đi trước rồi!”

“Dạ.” Tôi đã lường trước chị sẽ đến đón tôi nên mới không đi chung những người kia.

“Vây cũng tốt, hiếm khi được yên tĩnh. Đi cùng họ cứ lú ra lú rú mãi không yên.”

“Ha ha, em cũng không hiểu mấy chị nói gì. Em đúng là đồ nhà quê. Chị Bạch đừng cười em là được rồi.”

“Có ai sinh ra đã biết hết đâu? Chỉ người có tiền, sợ người khác không biết, nên cố khoe thôi.”

Tôi rất bất ngờ khi nghe chị nói vậy. Suy cho cùng, chẳng phải chị cũng là một trong những người hay “khoe” đó sao?

Chị thấy tôi trầm mặc, lập tức cười nói: “Em cảm thấy chị cũng là người như vậy à?”

“Không có!” Tôi nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Vây em nghĩ chị là người thế nào?”

“Hừm... chị là người hiểu biết, thấu lòng người. Hơn nữa trông chị có vẻ nội tâm và giàu tình cảm”

“Hả? Ý em là bản chất của chị thật sự không nội tâm và giàu tình cảm?”

“Không phải ý đó...” Tôi phát hiện mình và chị luôn tranh cãi lẫn nhau.

“Không sao, từ từ em sẽ biết chị là người thế nào.” Chị không nói gì nữa, tiện tay mở nhạc, là bài hát của Thái Cầm.

“Chị Bạch cũng thích Thái Cầm sao?”

“Ừ, em cũng thích hả?”

“Dạ. Dì Lạc rất thích Thái Cầm, còn sưu tầm nhiều đĩa của cô ấy nữa!”

“Lạc tổng?” Chị nháy mắt một cái, “Em có vẽ thần tượng chị ấy nhỉ?”

“Không chỉ thần tượng đâu, em rất kính yêu dì. Em và dì là bạn tốt khi em còn học Trung học.”

“Thật không? Bạn vong niên sao? Thật khó tin!”

“Đúng vậy. Lúc ấy dì ở nhà em. Sau này, em cũng đến nhà dì. Khi đó em mới biết dì thích nghe Thái Cầm hát.” Tôi cứ vậy đắm chìm trong ký ức, hạnh phúc chợt ùa về.

Ký ức của con người là một thứ rất kỳ lạ. Nó sẽ mang nỗi buồn đi mất, chỉ để lại những ký ức tốt đẹp, rạn vỡ như tia chớp, thôi thúc người ta phải nhớ lại.

Khi tôi ý thức được giọng của mình cứ vang mãi trong xe quá lâu, tôi mới ngừng lại. Thấy Bạch Nhược Lâm đang ngồi bên cạnh, mỉm cười lắng nghe.

“Sao không nói tiếp đi, kể chuyện ngày xưa của em ấy!”

“Cũng không có gì đáng nói đâu, chị nghe sẽ thấy nhàm chán lắm!”

“Chuyện cũ rất thú vị mà. Thay vì nói ‘buồn chán’, chị bằng hãy nói ‘ước ao’ đi!”

“Ước ao?”

“Ước ao Lạc tổng luôn thân thiết với người bạn nhỏ đáng yêu nè. Ước ao em có thể đi theo người đáng kính như dì Lạc nè.”

Tôi trầm mặc, suy nghĩ lời nói của chị thật lâu. Trong lòng âm thầm tự hỏi: Thỏ con, mày nên biết đủ đi chứ?

42. Chương 42

Lúc chúng tôi đến rạp hát, vở diễn cũng sắp sửa bắt đầu rồi. Nhân viên dẫn chúng tôi đến một căn phòng riêng, bên trong có mấy người đang đợi. Kỳ thực tôi đã gặp những người này trước đó rồi, nhưng giờ họ mặc trang phục khá nhàn nhã, có vẻ trẻ lại rất nhiều. Tôi cũng cảm thấy khoảng cách được rút ngắn khá nhiều. Hàn huyên vài câu, buổi diễn liền bắt đầu.

Tiếng đàn du dương cất lên như một bản nhạc thiên nhiên, khiến lòng người say mê.

Âm nhạc tựa như ảo mộng, bối cảnh trắng lệt, tuyệt đẹp. Bầy thiên nga trắng như khóc như tổ ánh mắt ưu thương, sâu lắng. Họ dang rộng cánh tay, dáng người duyên dáng, thấp thoáng ẩn chứa nỗi buồn vô hạn. Đặc biệt nhất là đoạn nhảy đôi, tôi xem mà muốn rơi nước mắt. Câu chuyện thật đẹp để nhưng lại mang theo tuyệt vọng, kể ra thì số mệnh vốn dĩ vô thường quá. Giữa cảnh trời xanh buồn bã như giấc mộng ấy, bầy thiên nga trắng khẽ khàng múa trong nền nhạc bi thương. Họ nhẹ nhàng, linh động, hết như thiên sứ thánh khiết, tao nhã đến nghẹt thở, thê thảm đến tan nát cõi lòng, giống như giấc mơ cuối cùng của người

phụ nữ đối với tình yêu thuở ban đầu.

Chứng kiến tình yêu động lòng người trên khán đài, tôi không khỏi suy nghĩ miên man. Hoàng tử không thể cứu chữa cho thiên nga, vậy nếu thiên nga mãi mãi không thể biến lại thành người thì anh ta có còn yêu cô ấy không? Thiên nga đen, trên một mức độ nào đó kỳ thật là có thể thay thế thiên nga trắng. Chẳng phải hoàng tử bị cô ấy đầu độc mới kết hôn sao? Thiên nga trắng cuối cùng vẫn mãi cô độc chết trong hồ thiên nga thôi, cơ mà kết cục trong vở kịch múa này cũng chưa chắc hoàn mỹ.

Đúng rồi. Thà nguyện tin tưởng trong ảo mộng để giữ mãi vẻ đẹp của tình đơn phương, còn hơn mở mắt nhìn hiện thực bất lực. Giống như tôi với dì Lạc vậy, cũng đã khá lâu rồi, không phải tôi luôn âm thầm đặt ảo tưởng lên người dì hay sao? Tham lam cũng được, vọng tưởng cũng được. Lúc trước, dì đã ban phát cho tôi món quà của niềm vui, hạnh phúc, nhưng tôi lại không chịu hài lòng. Chẳng phải do tôi ảo tưởng quá nhiều nên ôm lấy đắng cay hay sao?

Tôi đột nhiên cảm thấy mình hết như một con thiên nga trắng béo ú, bản thân vốn đã rất buồn cười rồi, song lại một mực chìm đắm trong ảo tưởng, say sưa trong đó, đây mới là bi kịch của bi kịch.

Bỗng nhiên tôi cảm giác có ai đó nhét đồ vào tay, hóa ra là Bạch Nhược Lâm đưa khăn cho tôi. Tôi hơi do dự, thì ra mặt mình đã ướt đầy nước mắt tự bao giờ, chúng cứ tí tách rơi xuống từng giọt nhỏ tí.

Tôi lúng túng nhận khăn lau nước mắt. Khăn tay đã thấm ướt hết một nửa, cũng không tiện trả lại cho người ta, nên tôi bèn cất vào ba lô.

Những thứ đẹp dễ đều rất ngắn ngủi, vui sướng cũng vậy. Âm nhạc quá hay, nên hơn hai giờ diễn đem đến cảm giác như trong thoáng chốc.

Từ rạp hát đi ra, tôi cảm giác hơi lạnh lạnh. Chẳng biết có liên quan tới tâm trạng không nữa, nhưng nó khiến tôi không khỏi rung mình một cái.

“Em lạnh hả? Hay chúng ta đi uống chút rượu nhé.” Bạch Nhược Lâm đề nghị. Những người khác cũng đều đồng ý.

Tôi nghĩ đến việc mình uống rượu không nổi, sợ sẽ làm mọi người thêm phiền phức. Nhưng tôi đang ở đất khách quê người, nhất thời cũng không về trường được, phải làm sao bây giờ?

Thấy tôi mặt mày ủ rũ, Bạch Nhược Lâm lập tức sửa lời: “Ái chà, tôi xem quên mất chuyện quan trọng. Sáng sớm mai tôi có hẹn với khách hàng lớn rồi, tôi cũng không muốn mang tinh thần uể oải gặp ông ấy đâu. Chị em cứ đi chơi đi, tôi không đi bar được rồi. Mấy cô cứ vui vẻ chơi tới bến đi nhé!”

Những người khác ngược lại không hề miễn cưỡng, hồi sau cũng giải tán.

Tôi và Bạch Nhược Lâm đứng trước cửa rạp hát. Đoàn người lúc này đã tản đi, không gian vắng ngắt làm

tôi thấy càng lạnh hơn.

“Thỏ con, em sao thế?” Bạch Nhược Lâm nhẹ nhàng hỏi tôi.

“À há, diễn viên diễn hay quá nên em bị cảm hoá luôn rồi.” Tôi nói thế để che giấu.

Chị trầm mặc. Thật ra tôi biết mình là kiểu người không thể nói gạt ai, nhất là người tinh tường như chị. Chỉ là, chị không hề truy cứu, mà cùng tôi đi tới bãi đậu xe.

43. Chương 43

Bóng đêm thâm trầm phủ mịt cả lối về.

Tôi chưa từng chạy với tốc độ nhanh như bay thế này vào ban đêm, cảm giác mới mẻ lại kích thích. Tốc độ quá nhanh nên không thể nhìn thấy cảnh vật biến hóa ngoài cửa sổ. Tôi cảm giác như mình đang ngồi trên một chuyến tàu thời gian vậy.

“Ngồi trong xe quả thực không cảm giác được thời gian đang trôi, giống như vừa trải qua ngàn năm vậy.” Tôi nhìn ảo ảnh lấp lóe dưới ánh đèn ngoài cửa xe, rồi bật ra một câu cảm khái.

Qua mấy giây, chị hỏi tôi: “Nếu mọi người trên thế giới này đều bất động trong một giờ, chỉ có em hoạt động, em sẽ làm gì?”

Thật ra lúc chị hỏi tôi vấn đề này thì đáp án đã hiện ra trong đầu tôi rồi. Tôi vốn không muốn “nghĩ” tới, nhưng phản ứng ấy tự nhiên như thể bị người khác gọi tên mình vậy đó.

Nhưng sao tôi lại có gan nói cho Bạch Nhược Lâm biết cơ chứ. Tôi chỉ nghĩ nếu mình nói thật tâm niệm với người trước mặt, nói ra ba chữ vùi sâu trong đáy lòng bấy lâu. Như vậy thì thật ấu trĩ, đáp án ngu ngốc ấy sẽ làm người ta cười cho thối mặt không chừng?

“Đương nhiên là làm ít chuyện bình thường muốn làm mà không dám làm rồi.” Tôi giả vờ thoải mái đáp.

“Chuyện gì bình thường em muốn làm mà lại không dám?” Chị hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của tôi, cũng không có ý muốn cho qua.

“Giống truyện ‘công chúa ngủ trong rừng’ ấy. Công chúa và vương quốc ngủ say cả trăm năm, còn em là hoàng tử đến hôn cho công chúa tỉnh, ha ha!” Tôi tiếp tục không trả lời vào vấn đề, ngó trái ngó phải nói.

“Quả nhiên không giống người thường ha!”

“Sao cơ?”

“Chị đã hỏi rất nhiều người, đáp án đơn giản chỉ mang tính lợi dụng như cướp ngân hàng này, mua vé số này. Chị chưa từng nghe đáp án nào lãng mạn như em cả.”

“Hi hi, chắc em vừa coi ‘hồ thiên nga’ nên bị nhiễm, trong đầu toàn là hoàng tử với công chúa không thôi.”

“Chị xem khảo nghiệm này trên mạng, em biết câu trả lời làm người ta cảm động nhất là gì không?”

“Là gì ạ?”

“Một cô gái bảo là cô ấy sẽ dùng một tiếng đó để tỏ tình với người mình thương. Sau khi mọi thứ khôi phục lại bình thường, tất cả sẽ trở lại trật tự vốn có. Nhưng cô ấy đã hoàn thành tâm nguyện lớn nhất trong đời rồi.”

Tôi cười khanh khách.

Tôi không biết là trùng hợp hay cố tình, nhưng Bạch Nhược Lâm ám chỉ điều này một cách rất thông minh.

Tôi cảm giác tim mình đau buốt.

Thật lâu cũng không có tiếng động gì nữa.

“Em không thấy cảm động à?” Chị hỏi.

Lát lâu sau, tôi hít một hơi thật sâu, “Chị Bạch, chị không cảm thấy cô bé này rất ngốc sao? Yêu thâm giống như tự đâm dao vào tim vậy. Người khác không nhìn thấy, chỉ có bản thân cảm nhận được nỗi đau thấu tim ấy thôi.” Tôi như đang nói về trái tim mình, âm thanh lập tức trầm xuống rất nhiều.

“Nhưng nếu đã yêu thật tâm rồi thì chẳng có cách nào khác. Giống như lời một bài hát, ‘Yêu đã là mù quáng, cần chi sáng suốt, chỉ cần tấm lòng chân thành’ (1)”

Tôi gật đầu, không nói gì nữa. Lòng chua xót như muốn rơi lệ. Tôi cố ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ảm đạm, tối tăm. Hóa ra bầu trời về đêm có màu sắc lạ như thế.

Con người trên thế gian này thật kỳ lạ. Họ cố chấp theo đuổi thứ mình không thể chiếm được, nhưng lại tin tưởng một ngày nào đó sẽ có nó, rồi lấy đó làm nguồn sống cả đời. Sinh mệnh vốn mong manh, yếu

đuối, lại dễ bị tổn thương nếu cứ sống như thế. Nhưng sinh mệnh lại không biết mệt, sinh sôi liên tục cũng vì khát khao ấy.

Cuối cùng cũng về đến trường, tôi xuống xe, cảm ơn và chúc chị ngủ ngon. Vừa định xoay người rời đi, chị lại gọi tôi.

“Thỏ con!” Chị nhìn tôi, im lặng một chút rồi nói, “Đừng suy nghĩ quá nhiều, không tốt cho bản thân đâu. Sống vui vẻ, hạnh phúc mới là điều quan trọng, hiểu không?”

Tôi gật đầu. Chị nhìn tôi mỉm cười rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc tôi kịp phản ứng thì đã muộn. Tôi gật đầu như thế chẳng khác nào thừa nhận mình có tâm sự? Lại thất bại lần nữa rồi.

Cũng đúng. Tôi thuộc kiểu người không thể che giấu tâm sự, gì cũng viết hết lên mặt, hướng chi đối phương lại là người khôn khéo như Bạch Nhược Lâm? Chị dụ tôi làm trắc nghiệm tâm lý thì chắc cũng có thâm ý trong đó. Tuy tôi không trả lời thẳng thắn, nhưng chắc chị có thể đoán được gì đó trong lời nói của tôi. Cũng không phải tôi sợ chị biết gì, tôi chỉ không muốn ảnh hưởng đến dì Lạc thôi. Nếu lỡ có gì thì chẳng phải tôi đã đi ngược lại với ước nguyện ban đầu hay sao?

Nhưng tôi vẫn không ngờ Bạch Nhược Lâm thông minh vượt xa dự liệu của tôi. Chỉ là phải mất rất lâu tôi mới ý thức được chuyện này.

(1)Lời bài hát “Bài ca ly biệt”

Link: <https://www.youtube.com/watch?v=JGDIwuCdIJ4>

44. Chương 44

Hôm sau, tôi soạn lại ba lô thì phát hiện chiếc khăn tay ấy. Trông nó rất tinh tế, chất vải tốt, màu trắng tinh tươm, đường chỉ cầu kỳ, trên viền còn thêu chữ “Lâm”, chắc được đặt may theo yêu cầu. Trước tiên, tôi cẩn thận dùng xà phòng thơm giặt sạch, suy nghĩ nên lấy dịp gì để trả khăn cho chị đây? Nói đi thì phải nói lại, thật ra tôi là một đứa sinh viên nghèo, làm sao hiểu được lòng dạ của con nhà giàu chứ? Vé xem múa ba-lê phỏng chừng cũng không rẻ. Haiz, không có biện pháp nào khác, đành liều mạng cày thôi.

Hơn một tuần sau, tôi nhận được điện thoại của Bạch Nhược Lâm.

“Thỏ con, tối nay có rãnh tới hội sở không?”

“Có hoạt động gì ạ?”

“Có một chị tổ chức sinh nhật, em cũng tới góp vui nhé. Đến lúc đó, em lên đàn vài bài, nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

Tôi không nghĩ ra cách từ chối, chẳng qua tôi cảm thấy tiệc kiểu này thật sự không hợp với mình.

Dường như chị đoán được tâm tư của tôi, “Không cần lo lắng, lần trước em cũng gặp mấy người này rồi, không có ai lạ đâu. À đúng rồi, chị còn mời Lạc tổng nữa.”

“Đi Lạc cũng đi nữa ạ?” Giọng nói của tôi không giấu được vui mừng.

“Ừa, chị mời cô ấy rồi. Cô ấy bảo sẽ cố gắng đến dự.”

Tôi đang do dự có nên hỏi dì Lạc trước một tiếng hay không. Bạch Nhược Lâm lại nói tiếp bên kia điện thoại, “Coi như em tới giúp chị chút chuyện đi. Em không cần nói gì hết, chỉ cần đồng ý đánh đàn thôi. Không thích thì ăn uống ít đồ, nếu thấy vô vị thì có thể về sớm, thế nào?”

“Vậy cũng được, tối nay em sẽ tới!”

“Thật tốt quá, sáu giờ chị tới đón em!”

“Không cần đâu, chị bận rộn vậy mà. Em tự đến được rồi!”

“Ừ, vậy cũng được, chị chờ em.”

Cúp điện thoại, tôi lại điện cho dì Lạc, nhưng không gọi được. Tôi gửi tin nhắn nói rõ tình huống cho dì, nhưng cũng thật lâu không có hồi âm. Hết cách rồi, tới đó rồi tính thôi.

Hơn sáu giờ, tôi đến hội sở. Phòng khách đã được bố trí ổn thỏa, hoa tươi, rượu ngon và thức ăn được xếp đầy bàn dài. Hai hàng ghế cũng có bảy, tám người người ngồi. Tôi phóng tầm mắt nhìn xung quanh, không thấy dì Lạc đâu, trong lòng có chút mất mát.

Bạch Nhược Lâm từ bên trong đi ra. Hôm nay chị mặc một bộ sườn xám màu tím nhạt, trên tóc búi kẹp trân châu màu tím, hết như mỹ nhân “Lương Hữu” (1) từ tạp chí đi ra vậy.

“Thỏ con, lại đây nè!” Chị mỉm cười kéo tôi ngồi vào vị trí nhập tiệc.

“Chị Bạch, hôm nay chị thật đẹp.” Tôi nhìn chị, thật lòng ca ngợi.

“Cảm ơn!” Chị cúi đầu, dường như có chút ngượng ngùng.

Mọi người ngồi trò chuyện, một lúc sau, một người ăn mặc như ‘công chúa thọ tinh’ (2) cũng đến. Ai nấy đều vây quanh chị, ép chị ngồi vào ghế chủ tịch. Một bàn người tiếp tục lú ra lú rú, cười nói vui vẻ, vừa ăn vừa trò chuyện. Bạch Nhược Lâm đề nghị hát bài mừng sinh nhật ‘thọ tinh’, đương nhiên mọi người đều đồng ý. Bạch Nhược Lâm dùng mắt ra hiệu cho tôi. Tôi đi tới bên chiếc Piano, đàn bài ca sinh nhật. Ai cũng vỗ tay hát hò, lúc này người phục vụ cũng đẩy bánh gatô vào. Thổi nến, cắt bánh, mọi người lại vỗ tay, thật náo nhiệt.

Bạch Nhược Lâm cúi đầu hỏi tôi, “Thỏ con, em có thể đàn bài ‘ánh trăng nói hộ lòng tôi’ không?” (3)

“Đăng Lệ Quân ạ? Em đàn được!”

Chị gật đầu, hắng giọng nói thêm, “Bạch Nhược Lâm tôi hôm nay muốn hiến tặng một ca khúc, chúc thọ tinh của chúng ta sinh nhật vui vẻ.”

Mọi người lập tức vây kín chiếc Piano.

Bài hát này nhẹ nhàng tình cảm, tiết tấu tương đối chậm, cũng không khó đàn lắm.

Khúc nhạc chậm rãi vang lên.

“Anh hỏi em yêu anh liệu có đậm sâu, rằng em yêu anh có mấy phần...” Bạch Nhược Lâm cất giọng êm dịu, ngọt ngào, lại có bảy phần như Đăng Lệ Quân. Chị hát rất tập trung, sóng mắt lưu chuyển, đuôi mày mang ý cười, khóe mắt ẩn tình. Tôi thầm nghĩ, cô gái như Bạch Nhược Lâm liệu có thật sự yêu ai không? Hay tất cả chỉ là vui chơi qua đường?

Tuy chị chưa từng học ca hát chuyên nghiệp, nhưng phối hợp với Piano nghe cũng hay lắm. Sau khi kết thúc, ai nấy đều rối rít vỗ tay, không ngừng ca ngợi, họ nói Bạch Nhược Lâm không vào giới giải trí quả thật là tổn thất lớn. Bạch Nhược Lâm lắc đầu bảo nhờ nhạc sĩ đàn quá xuất sắc nên giấu được khuyết điểm của chị. Mọi người nghe vậy lập tức khen ngợi tôi, còn tôi chỉ cười biết khúc khích đáp lại.

Tối hôm ấy, có vài người nhờ tôi phối nhạc, tôi cũng vui vẻ đàn mấy bài quen thuộc. Chắc ai cũng cảm thấy trò này khá mới mẻ, nên cứ mãi cất cao giọng hát.

Người đàn kế hát một lúc rồi ai cũng mệt mỏi, họ tụm năm tụm ba tán gẫu, uống rượu và ăn đồ ăn. Tôi đi tới bên cửa sổ, nhìn sắc trời khuya. Đã hơn tám giờ rồi, nhưng dì Lạc vẫn chưa tới, tôi cũng không có lý do ở lại đây nữa.

Tôi kéo Bạch Nhược Lâm qua một bên, “Chị Bạch, mọi người cứ chơi tiếp đi, em có chút chuyện, muốn về trước.”

Chị cũng không miễn cưỡng tôi, “VẬY CŨNG ĐƯỢC, HÔM NAY CẢM ƠN EM NHIỀU LẮM. CHỊ ĐƯA EM VỀ NHÉ.”

Tôi chào hỏi những người khác một chút, rồi cùng chị xuống lầu.

Ra khỏi thang máy, tôi nói, “Chị dừng lại đi. Em tự đón xe về được rồi, cũng dễ lắm.”

Chị cúi đầu lấy một phong thư trong túi xách ra nhét vào tay tôi.

“Đây là gì ạ?”

“Tuyệt đối đừng khách khí. Chút lòng thành của thọ tinh thôi. Cảm ơn em đã đem âm nhạc tuyệt vời đến cho mọi người.”

“Không đâu. Em đâu phải là ngôi sao. Chị đừng nói cái này là lệ phí đi đường nha!” Tôi nhét thư lại vào tay chị.

“Thỏ con” chị đè tay tôi lại, “Ngoan đi. Em không nhận thì chị cũng khó xử lắm. Coi như nể mặt chị nhé!”

Tôi nghĩ thầm trong lòng, ‘thôi kệ, nếu tiểu thư đã hào phóng thưởng cho nhạc sĩ nghèo như mình, thì cần gì phải giả bộ thanh cao nữa’

“Cũng được, chị cảm ơn chị ấy thay em nha!” Tôi không từ chối nữa.

“Ừ, em đi đường cẩn thận!”

Ngồi trên xe trở về, tôi mở phong thư ra, phát hiện tờ một ngàn trong đó. Thật ra tôi đoán Bạch Nhược Lâm đã sớm chuẩn bị kỹ càng rồi, không hẳn là ý của thọ tinh. Nhưng có gì khác biệt đâu chứ, vốn cũng không phải bạn bè thân thiết, coi như tiền công được rồi, xem ra nghề này có thể kiếm được nhiều tiền hơn nghề thiết kế của mình.

Về tới trường, tôi tắm xong, rồi lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là số của dì Lạc. Vậy ra lúc này ồn quá nên không nghe thấy, nhìn thời gian cũng cách hai giờ trước rồi.

Tôi vội vàng gọi lại cho dì.

“A lô, thỏ con, con còn ở hội sở không?” Giọng nói của dì có chút uể oải.

“Dì Lạc, con về trường rồi. Lúc này ồn quá nên con không nghe thấy dì gọi!”

“Ừ, dì cũng đoán thế. Sao rồi, đi chơi vui không?”

“Dạ vui lắm. Dì Lạc, sao dì không đến?” Tôi khó có thể nói được là tôi đến đó vì muốn gặp dì.

“Công ty có chút việc, cuộc họp kết thúc rất muộn, muốn đến cũng không kịp. Hơn nữa dì cũng không quen biết cô thợ tinh kia.”

“Con cũng có biết đâu.” Tôi nói thầm.

“Ha ha, con không giống dì. Người trẻ tuổi, có tiếng nói chung. Được rồi, không nói nữa, con nghỉ sớm đi, mai còn dậy đi học.”

“Dạ, dì ngủ ngon!”

Nhưng tôi không cách nào ngủ được. Đêm nay, hạnh phúc vốn không thuộc về tôi. Tôi chỉ có thể gặp dì vào buổi tối, nhưng chỉ thăm hỏi vài câu ngắn ngủi rồi thôi, đọng lại mấy phần nuối tiếc, mấy phần thương cảm.

Tôi khoác áo đứng dậy, nhìn màn đêm mênh mông, không khí bỗng có mùi ẩm ướt, hóa ra là mưa xuân rả rích. Cơn mưa dai dẳng róc rách, như nỗi buồn của mỹ nhân, không hề có tiếng động.

Bụi mưa lất phất dính lên mặt tôi, rồi dần dần biến thành giọt nước.

Mỗi giọt mưa trên bầu trời hệt như nước mắt trượt dài trên đường vòng cung. Chẳng có giọt mưa nào nghĩ mình sẽ rơi xuống đầm lầy tan xương nát thịt cả.

Giống như người trên thế gian này.

Tìm kiếm thứ gì đó, rồi quên lãng thứ gì đó.

Tại sao đến rồi lại đi?

Tại sao họp rồi lại tan?

Đời người sống vội mấy chục năm, thời gian lặng lẽ lướt qua, tầm tay còn lại bao nhiêu?

Phải chăng biết rõ chỉ còn vài ngày nữa thôi, mới có thể tự do sống hết mình?

Mong ước bao nhiêu thì vọng tưởng bấy nhiêu. Mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát, cần gì phải hứa hẹn cho mai sau?

Dư Hoa (4) đã nói, ‘Mục đích duy nhất của cuộc sống chính là phải sống.’ Phải chăng ai đọc được câu này đều cảm thấy vui mừng, vì ít ra mình vẫn còn sống? Hay chỉ đơn giản bởi sinh mệnh có vô vàn những điều vọng tưởng?

Nếu như có thể, tôi nguyện không cần tương lai, vì tôi rất ghét những điều vọng tưởng không có thật ấy. Nếu như có thể, tôi nguyện giống như giọt mưa rơi tan xương nát thịt, vì đau khổ kiếp này nhất định sẽ luôn tái hiện từng ngày.

45. Chương 45

Sau hôm đó, Bạch Nhược Lâm mời tôi đi, tôi cũng không chối từ nữa, xem như việc làm thêm vậy. Nghĩ thế nên trong lòng thoải mái hẳn ra. Tôi tới đây cũng không tán gẫu với các chị quá nhiều, thật ra chúng tôi không có tiếng nói chung. Các chị nói về chuyện buồn bán, tôi cũng không hiểu gì. Chẳng thà ngồi đánh Piano còn vui hơn, lại có thể kiếm tiền nữa.

Bạch Nhược Lâm thấy tôi buồn sẽ đưa cho tôi ít điểm tâm, rồi nói vài chuyện phiếm, hỏi chút chuyện trường lớp. Chị ấy nói rất tao nhã, cũng từng đọc rất nhiều sách. Có một lần, tôi lấy hết dũng khí hỏi chị, ‘Trước đây chị học ngành gì? Có học đại học không?’.

Nhưng chị là người rất thông minh, mỉm cười trả lời, “Hình như có học đại học mấy năm, nhưng học được gì cũng trả lại thầy cô hết rồi, ha ha.”

Tôi không tiện truy hỏi, có điều trong lòng không khỏi hiếu kỳ. Dựa theo tuổi của chị, tốt nghiệp đại học, đáng lẽ sẽ tìm được việc tốt, cố sao lại lưu lạc vào hội nữ phú thương này chứ? Tôi thoáng nghĩ chắc đã xảy ra chuyện gì đó mà tôi chưa thể nào biết thôi.

Nhịn ăn nhịn xài nửa tháng, tôi rốt cục cũng tiết kiệm được một khoản tiền, có thể mua một món quà quý quý để trả nợ ân tình, nhân tiện trả khăn lại cho chị luôn.

Tôi tới thương xá mua một chai Chanel 5 lớn. Tôi nhớ quyển sách kia có viết Monroe chỉ xài Chanel 5, đây là loại nước hoa có thể dùng với mọi trường hợp.

Tôi cẩn thận cất nó vào túi xách, sau đó gọi điện thoại cho Bạch Nhược Lâm.

“A lô, Thỏ con hả?” Giọng của chị có chút lười biếng.

Tôi nhìn đồng hồ, gần mười một giờ rồi, không phải chị vẫn còn đang ngủ đấy chứ?

“Chị Bạch, hôm nay chị có rảnh không? Em muốn gặp chị một chút!”

“Rảnh chứ!”

“Chị đang ở đâu? Em tới tìm chị được không?”

“Được chứ, em qua đi.” Chị đọc cho tôi địa chỉ.

Tôi xuống taxi mới phát hiện khu này cũng không lớn lắm, chỉ có mấy tòa cao tầng, nên tôi nhanh chóng tìm được chỗ của chị, khu C, tầng 11.

Tôi vừa ấn chuông, chị đã lập tức ra mở cửa.

Hóa ra chị thực sự mới ngủ dậy. Chị mặc bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, tóc quăn khăn.

Tôi chưa từng thấy dáng vẻ của chị như thế, hóa ra cũng đẹp lắm, thiếu đi vẻ tinh xảo thường ngày, nhưng lại có thêm chút thân thiện.

“Mau vào đi. Chị đi sấy tóc cái đã, tự nhiên nhé.”

“Dạ.” Tôi cởi giày. Lúc để giày lên kệ ở cửa, tôi phát hiện có tận mấy đôi dép trên đấy, nhưng chúng còn rất mới, tựa hồ chưa từng dùng qua, chỉ có một đôi kiểu nam hơi cũ.

Đừng nghĩ nhiều! Đây là chuyện riêng nhà người ta! Tôi tự cảnh cáo trong lòng.

Ngôi nhà được trang trí rất tinh xảo bằng đèn thủy tinh, gương và cửa pha lê, tạo cho người ta cảm giác không gian rộng hơn vốn có.

Tôi ngồi trên sofa bằng da màu trắng, chờ chị sấy tóc khô xong rồi mới tặng quà cho chị.

Chốc sau, chị đi ra, ngồi đối diện tôi, sau đó lấy kẹo bên bàn trà mời tôi ăn. Tóc chị xoa tung trên vai, cổ áo ngủ hơi rộng lộ ra bộ ngực trắng ngần như ngọc.

Tôi cúi đầu, lấy khăn tay và chai nước hoa được gói kỹ ra đưa chị.

Chị hơi bất ngờ, nhận đồ. Đảo mắt qua món quà mới sáng tỏ.

“Thỏ con, em đưa chị cái này làm gì?”

“Chị Bạch, chút quà mọn, xin chị vui lòng nhận cho. Em cũng không biết nên mua gì nữa.”

“Em lập tức mang nó về đi!” Giọng chị rất kiên quyết. Chị đứng dậy định nhét nước hoa vào túi xách của tôi.

Tôi khẩn trương đứng lên giữ tay chị lại, nhưng bị tức thì bị chị tránh đi. Nào ngờ vừa tránh xong thì áo ngủ của chị tuột xuống khỏi bả vai. Chị không mặc áo lót bên trong, trần nửa thân trên đứng trước mặt tôi.

Tôi lúng túng, cấp tốc kéo áo chị lên vị trí ban đầu, còn cố ý kéo kín cổ áo giúp chị, tránh quá hở hang.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Tôi luôn mồm nói xin lỗi.

Chỉ thấy gò má chị đỏ ửng, quay mặt qua chỗ khác không nhìn tôi.

Để tránh khỏi cảnh ngượng ngùng, tôi lập tức ngồi lại sofa, nghĩ thầm lần này xấu hổ chết đi được.

Chị bỏ đồ xuống, lúc quay lại, vẻ mặt đã khôi phục như thường.

Chị ngồi cạnh tôi, nhẹ giọng nói, “Thỏ Con, chị xem em là bạn, giữa bạn bè không cần tính toán, hiểu chưa?”

“Em hiểu. Em chỉ muốn tặng chị chút quà thôi, không có ý gì khác.”

Chị nhìn tôi, trầm mặc một hồi, sau đó mở miệng nói, “Thôi bỏ đi!” Chị bắt đắc dĩ vung tay, sau đó mở bao thuốc lá ra, đốt một điếu, rồi tựa vào sofa lặng lẽ hút.

Tôi nhìn chị hút thuốc, dáng vẻ rất nhuần nhuyễn, vừa cô đơn lại vừa tao nhã.

“Đừng hút thuốc”, tôi kéo nhẹ tay chị, “Hút thuốc không tốt cho cơ thể. Ông ngoại em hút thuốc nhiều nên bị phổi nặng lắm.”

Chị liếc mắt nhìn tôi, rồi tiếp tục hút thuốc.

Tôi hơi nổi nóng, người ta nói chuyện với chị rất đàng hoàng, nhưng chị lại không thêm quan tâm tới.

Tôi cũng lấy một điếu thuốc trong hộp ra, rồi nhen lửa hút. Không ngờ khói thuốc có hơi ngợp thở, tuy không ho ra tiếng, nhưng hơi cay đã đầy nghẹt cả cổ họng. Nhưng sao tôi có thể chịu thua vào lúc này được chứ? Tôi giả bộ thông thạo, tiếp tục hút.

Chị ở bên cạnh bật cười. Tôi nghi hoặc nhìn chị. Thấy chị dụ tắt thuốc đi, tôi cũng dụ thuốc theo.

“Nhóc con, em giả bộ cái gì vậy hả. Mặt đỏ kè hết rồi kìa!” Chị vừa nói, vừa đưa tay qua véo má tôi.

“Em muốn hút. Học chút xiu là quen à!”

“Học gì mà học?”

“Chị không hút nữa sao?”

Chị thở dài, nói, “Lúc buồn thì hút thuốc thôi. Hút xong cũng quên hết buồn phiền. Lâu dần thành thói quen xấu. Em còn nhỏ, tuyệt đối đừng học hút thuốc. Em nói đúng, không tốt cho cơ thể chút nào đâu.”

Tôi đột nhiên cảm thấy chị thật đáng thương, thân là phụ nữ, nhất định gánh trên lưng nỗi khổ riêng nhiều hơn cả đàn ông. Tại sao? Dì Lạc cũng vậy, Bạch Nhược Lâm cũng như vậy?

Chị không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng dựa vào tôi, giống như hiểu rõ điều tôi đang nghĩ.

“Em nghĩ sao mà lại tặng nước hoa cho chị?” Chị đột nhiên nhẹ nhàng hỏi, “Mắc như vậy mà em còn cố mua?”

Tôi nghe hiểu ý chị, hẳn là đồng ý nhận quà rồi, trong lòng không khỏi vui mừng.

“Lần trước ở hội sở, em đọc được trong một quyển sách, loại nước hoa này rất hợp với những cô gái trưởng thành, tao nhã. Marilyn Monroe cũng rất thích, nên em liền chọn nó.”

Chị cười cười, “Chị làm gì sánh được với Marilyn Monroe chứ? Bà ấy gọi cảm lắm nha!”

Nhắc tới gọi cảm, tôi không khỏi nghĩ đến chuyện lộ thân lúc nãy của chị, tự đáy lòng nói, “Chị cũng vậy, cũng rất khiêu gợi.”

Một câu nói chọc chị bật cười, “Quỷ nhỏ, em mà biết cái gì hả!”

Chúng tôi cứ trò chuyện thoải mái như thế, lúc này trông chị có vẻ yêu kiều. Tôi nghĩ đàn ông nào cũng thích kiểu phụ nữ như vậy.

Một lúc sau, điện thoại của chị vang lên. Hóa ra là công ty chị có việc, chị bỏ ra vài phút bàn giao.

Lúc này chị lại khôi phục dáng vẻ khôn khéo thường ngày. Giọng nói tuy lớn, nhưng rất chậm rãi và rõ ràng, rất tự tin. Tôi thầm than trong lòng, ‘không biết mình phải tu hành bao lâu mới có thể tự tin giống vậy.’

46. Chương 46

Nói chuyện điện thoại xong, chị nhìn đồng hồ, “Thì ra sắp mười hai giờ rồi, chẳng trách thấy đói bụng.”

“Chị cũng có ăn điểm tâm đâu.”

Chị khoát tay, “Chị chưa bao giờ ăn điểm tâm. Thỏ Con, em ở lại ăn chút gì nhé.”

“Dạ.” Trải qua chuyện vừa rồi, hình như tôi không còn khách khí với chị nữa.

Chị thông thạo gọi điện đặt trước món ăn.

Đồ ăn nhanh chóng được giao tới. Tôi bày ra bàn rồi nhìn bốn món, có ba món cay. Tôi đột nhiên nhớ đến lúc ăn cơm với dì Lạc, món nào cũng thanh đạm chứ không hề nặng nề như bà chị này tí nào. Cũng may là tôi ăn cay được.

Nhưng sau khi động đũa, đĩa tự xưng ăn cay được như tôi cũng chỉ có thể chịu thua. Món này không chỉ cay, mà còn đắng nữa, hại tôi suýt chút phun ra đầu lưỡi.

Bạch Nhược Lâm lấy cho tôi ly nước lạnh, tôi lập tức chộp lấy nốc ừng ực.

“Sớm biết em không ăn cay được thì chị đã không gọi món này rồi.” Chị vừa nói vừa ăn, mặt không đổi sắc.

“Chị Bạch, chị thật lợi hại, cay vậy mà vẫn ăn tỉnh bơ!”

“Cỡ này chẳng là gì đâu. So với mấy món ở quê chị, cay vậy không đủ cho chị súc miệng nữa kìa.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe chị nhắc tới quê hương. “Chị là người Tứ Xuyên hả?”

“Đoán tiếp đi!”

“Giang Tây?”

“Chúc mừng em đã trả lời đúng!”

“Ha ha, không ngoài ba chỗ Tứ Xuyên, Hồ Nam và Giang Tây”

“Sao không phải là Hồ Nam nhỉ?”

“Vì giọng của chị giống người Giang Tây hơn!”

“Coi như em thông minh!”

“Lừa chị thôi. Thật ra em vốn không nghe được gì từ giọng của chị hết. Chị xa quê nhiều năm rồi hả?”

“Đúng rồi, hơn mười năm.”

“Sao chị không về?”

“Có ai nữa đâu mà về. Mẹ chị mất sớm, ba chị cũng cưới người khác rồi.”

Tôi không truy hỏi nữa, thì ra thân thế của chị đáng thương như vậy.

“Chị khổ từ nhỏ rồi, chắc em không ngờ hả?”

Tôi gật đầu. Không thể phủ nhận, nhìn bề ngoài chị rất diễm đạm, người không biết nhất định cho rằng chị là con cưng nhà giàu.

Chị ử ử nở nụ cười, “Chị chịu khổ nhiều lắm, không chỉ có những chuyện này đâu. Sau này có cơ hội sẽ kể em nghe.”

Thật ra tôi cũng không muốn hỏi kỹ càng chuyện này đâu. Dù sao cũng là thương tâm của người khác, nhưng chị đã nói thế thì tôi cũng không tiện cự tuyệt, đành gật đầu đồng ý.

Ăn cơm xong, tôi chào tạm biệt rồi rời đi. Ra ngoài cửa, tôi phát hiện tuyến xe buýt chạy ngang công ty của dì Lạc. Đã lâu rồi tôi không gặp dì, hay là hôm nay ghé thăm dì một chút nhỉ.

Tôi gọi điện thoại cho dì. Dì nói đang làm ở ngoài, không có ở công ty.

Dì hỏi tôi trong điện thoại, “Dạo này con bận gì à?”

Tôi cảm thấy lời nói của dì đầy thâm ý, ngược lại cũng không muốn giấu dì chuyện gì, lập tức kể rõ mười mười cho dì nghe.

Dì cũng nghiêm túc nghe tôi nói hết.

“Thỏ con, con thật sự muốn làm bạn với Bạch Nhược Lâm sao?”

Tôi ngẩn người, nghĩ thầm ‘có gì không ổn sao?’

Dì thở dài, “Không phải dì có thành kiến với cô ấy. Có điều phụ nữ như thế rất thủ đoạn, thâm sâu không lường được. Con lại đơn thuần như vậy, dì có chút không yên lòng.”

“Dì Lạc, tuy con biết Bạch Nhược Lâm rất lợi hại, nhưng con không có quyền lại không có tiền, giao du với chị ấy cũng chẳng có gì đổi chất được, cần gì phải phòng bị chứ!”

“Dì không lo lắng chuyện đó. Dù sao con cũng là con gái, hơn nữa đang là sinh viên. Con đừng quá thân với người phụ nữ này, dì lo...” Dì không nói hết câu, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Tôi thừa nhận lúc trước không nghĩ tới chuyện như vậy.

Nhưng thâm tâm tôi cũng không ủng hộ. Tuy thân phận của Bạch Nhược Lâm không vẻ vang gì, nhưng ít ra chị là người rất chân thành.

“Dì Lạc, dì yên tâm, dù con hay qua lại với chị ấy, nhưng con sẽ cố gắng giữ đúng mực.”

Dì không nói gì nữa, bảo sẽ bàn lại sau, rồi cúp điện thoại.

Tôi biết dì không vui. Xem ra dì thật sự không thích Bạch Nhược Lâm lắm. Nhưng bảo tôi vì vậy mà tuyệt giao với Bạch Nhược Lâm, tôi cảm thấy mình làm không được.

47. Chương 47

Sau hôm đó, tôi vẫn cảm thấy nên nói chuyện rõ ràng với dì Lạc. Nhưng mỗi lần gọi điện, dì đều nói bận công tác ở ngoài, có gì thì đợi dì về rồi bàn. Qua vài lần, tôi cũng không tiện gọi điện quấy rối dì nữa. Nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, có chuyện gì quan trọng đến mức phải đi công tác lâu như vậy chứ? Làm luôn cuối tuần, không lẽ dì đang giận tôi?

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, lẩn lộn khó ngủ, vừa lo, vừa sợ, muốn hỏi dì, nhưng lại không dám hỏi.

Tôi thầm tự hỏi mình, nếu di biến mất khỏi cuộc sống của tôi, không gặp tôi nữa, liệu tôi có thể chịu đựng được không?

Đầu óc ong ong một hồi. Thôi được rồi, không nghĩ tới mấy vấn đề đầy dọa bản thân nữa, xem như tạm thời chia tay đi.

Xuân qua, hạ đến, tôi thường hay tản bộ dọc bờ sông. Cây cỏ xanh biếc bạt ngàn. Hận thù cũng như hoa cỏ, càng tiêu diệt, càng tái sinh.

Người ta hay nói cuộc sống “dài đằng đẳng”, nên ai cũng cho rằng sau này sẽ gặp lại. Nhưng không ngờ, cuộc sống vốn trôi qua quá nhanh, chớp mắt tan biến như hương thơm.

Biển người mênh mông, ai cũng muốn tìm thấy bản thân mình. Mỗi mòn tìm kiếm, ta và người cứ mãi tù mù, sai phạm nhiều thứ, gặp nhau rồi lại xa cách. Ta si tình một cô gái giống mình, chỉ sợ tình ý kéo dài không dứt. Nhưng tình cảm sâu đậm như vậy, liệu ai có thể chịu đựng được đây?

Yêu rồi chia tay, oán rồi đau thương, xưa nay đều như thế đó.

Thời gian lướt nhanh hơn cơn gió hú, chưa từng đứng lại cho ta thứ gì, nhưng lại mang đi rất nhiều thứ. Những thứ hoàn mỹ ấy, mỏng manh hơn cả tuổi thanh xuân. Trên thế giới này, rốt cuộc có gì là vĩnh hằng đâu chứ? Có gì đáng để thật lòng đây?

Hay nhất vẫn là “trả ngọc cho chàng”, tuy có “hai hàng nước mắt”, nhưng từ nay về sau, phiêu bạt giang hồ. Chỉ cần phát ống tay áo một cái là có thể lấy đi một áng mây. (1)

Nhưng tôi chẳng qua chỉ là một người tầm thường.

Cuối cùng tôi không nhận được nữa, chạy đến công ty của dì. Cũng may chú bảo vệ vẫn còn nhớ tôi, chủ động báo Lạc tổng ra ngoài làm việc chưa về. Lúc này, tôi mới nhẹ nhõm được đôi chút.

Tôi thấy mình thật buồn cười, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà suy đoán lung tung, hầu như đã lo lắng hết lòng.

Nghĩ đến dì Lạc bận trăm công nghìn việc, hơi đâu chấp nhặt với tôi, rầu rĩ mấy chuyện vặt vãnh này cơ chứ?

Sau ngày hôm đó, chúng tôi không còn gặp nhau nữa, dì lại còn đối xử lạnh nhạt với tôi, khiến tôi lo lắng trăm bề.

Địa ngục trần gian là thế.

Người cô đơn nhiều lúc cũng không ở một mình, vừa hay tôi còn có một người để quan tâm, còn hơn không có chỗ nào nương tựa.

Trên thế giới này, ai cũng là đứa trẻ mồ côi.

Thở à, ai mới là người thương mày đây?

(1) Lấy cảm hứng trong bài “Tiết Phụ Ngâm” của Trương Tích.

Nội dung xoay quanh câu chuyện tình yêu của một đôi nam nữ. Biết người con gái đã có chồng rồi mà chàng trai còn đem tặng ngọc minh châu. Người con gái dù có chồng, yêu chồng mà vẫn giữ ngọc trong áo lót lụa hồng và hành động này có khác nào với nghĩa giữ kín tình riêng của mình. Chứng tỏ nàng cũng có cảm tình với người tặng ngọc. Tuy nhiên, hàng ngày nàng ở trên lầu cao nhìn qua vườn ngự uyển mơ mộng, nhìn điện Minh Quan, thấy chồng mình làm bốn phận canh gác. Hình ảnh này có lẽ phần nào nhắc nhở, cũng cố thêm cho nàng nghĩ đến chồng mình, đến bốn phận của mình trong đạo nghĩa vợ chồng cho nên nàng quyết định giữ tiết hạnh với chồng. Nàng sợ mình ủ ngọc mãi trong ngực rồi sẽ sinh ra lắm lỗi nên mới đem trả ngọc lại cho chàng trai. Trả lại ngọc mà lòng đau xót để rơi hai hàng nước mắt – Và cũng chính vì trả ngọc mà nàng được gọi là “tiết phụ”!

48. Chương 48

Tháng ngày cuối cùng cũng qua, kỳ thi kết thúc, mọi người tan tác như chim muông. Sân trường rất cuộc cũng khôi phục lại sự vắng vẻ hiem thấy.

Buổi chiều hôm ấy, mưa rơi lác đác. Khi tôi đang thu dọn đồ đạc trong phòng, cuối cùng di Lạc cũng gọi điện tới. Di nói di đã trở về, muốn đến thăm tôi.

Tôi đứng lặng yên bên bờ sông, chờ di. Tựa như chờ đợi một giấc mộng đẹp.

Giọt mưa rơi nhẹ trên mặt hồ, vẽ ra từng đường gợn sóng cong cong vô cùng duyên dáng.

Tôi chợt nhớ tới bài thơ của Dư Quang Trung (1).

“Chờ người ở mãi trong mưa

Tiếng ve, tiếng ếch kêu vang khắp trời

Sen hồng như lửa trong mưa

Người đi hay đến cũng là vậy thôi

Sen nào cũng giống như người

Nhất là lúc xế trong cơn mưa phùn

Mãi mãi biến tan thành phút chốc

Chờ người, năm dài tháng rộng, vẫn chờ người.

Chớp mắt đấy, vầng trăng cũng ở đấy.”

Dì đến, giảm từng bước quen thuộc vào tim tôi. Chiếc ô hơi thấp, che khuất dung nhan của dì. Làn váy xòe dài hết như một đóa thủy tiên đang nở rộ.

Dì giơ tán ô lên, ánh mắt quen thuộc lộ ra nỗi cô đơn, trống trải.

Dì đi đến bờ sông. Không khí ẩm ương, như thấm ướt lòng dạ người ta.

Chúng tôi ngồi trong căn chòi nhỏ.

Tôi dùng ánh mắt hỏi thăm dì, ‘sao thế?’

Dì nhẹ nhàng vỗ vỗ tay tôi, nhiệt độ từ đầu ngón tay truyền ra chút tình cảm dịu dàng, tinh tế.

“Có chút chuyện muốn nói với con.”

“Dạ?”

“Chuyện ly hôn ấy mà. Cuối cùng cũng xong cả rồi.” Dì nói khẽ, dăm chiêu nhìn hồ nước. Hóa ra mấy ngày nay...

Tôi không biết nên nói gì an ủi dì. Chuyện này đã hành hạ dì lâu vậy rồi, vật lộn với biết bao mâu thuẫn, tính toán phân tranh đủ bề. Hiện tại, rốt cục cũng giải quyết xong. Tôi biết tâm tư và sức lực của dì mòn mỏi lắm rồi.

Tôi không hỏi dì kết quả thế nào, vì tôi không muốn giày vò dì thêm nữa. Kết quả ra sao cũng tốt, chỉ cần có thể thoát khỏi người đàn ông kia là được!

Tôi cúi đầu. Tay dì chẳng mấy chốc đã khô gầy thế này rồi ư.

Lòng ngực không khỏi nhói đau, tôi dang cánh tay ôm dì thật chặt.

Thân thể dì thuận thể dựa vào người tôi.

Chóp mũi tôi khẽ chạm vào vầng trán dì. Mùi thơm quen thuộc thoảng chạm vào lòng tôi lần nữa.

Tôi hy vọng có thể vỗ về mọi buồn phiền của dì đến đường nào, chữa lành mọi nỗi đau dù nhỏ nhất. Nhưng tôi có thể làm cái gì đây? Ngay cả việc yêu dì, cũng phải chôn sâu tận đáy lòng.

Khóe mắt dì lặng lẽ chảy ra một giọt lệ.

“Đừng buồn mà.” Mũi tôi chạm vào mắt dì.

Tôi hôn nhẹ lên giọt lệ ấy, lại phát hiện nước mắt chảy xuống càng nhiều.

Nước mắt của dì mằn mặn, chan chất.

Có phải lòng dì cũng đắng cay, khổ sở như giọt nước mắt đó không? Nếu như có thể, hãy để tất cả cay đắng chảy hết về tim tôi — tôi chỉ ước ao chân mày dì giãn ra hơn đôi chút.

(1) Dư Quang Trung: nhà thơ, nhà bình luận văn học nổi tiếng Đài Loan – Trung Quốc

49. Chương 49

Chắc chỉ có đi du lịch mới có thể giải bớt sầu lo.

Có người nói đùa ‘du lịch là đi từ nơi mình chán tới nơi người khác chán’. Lời này nghe cũng có lý, cũng không thể phủ nhận. Thay đổi hoàn cảnh, thay đổi xã hội, rời xa chỗ mình chán, để bản thân tạm thời được giải thoát.

Tôi đưa dì tới nơi tươi đẹp để giải sầu. Tĩnh tâm mắt sáng, nhẹ như mây gió, chỉ có cảnh sắc, không có tình trường.

Dì từng nói rất thích Tô Châu, tiếc là chỉ tình cờ đi ngang qua, chưa từng ghé chơi. Tôi hỏi dì có muốn theo tôi tới chỗ dì hằng mong ước không? Hai ngày, một ngày cũng được.

Dì gặt đầu ngằm đồng ý, làm tim tôi rộn ràng như thả chạy.

Trời xanh mây trắng, vác ba lô lên vai, xe từ từ lăn bánh, tim cũng háo hức theo.

Dì ngồi gần cửa sổ, dõi mắt ra ngoài. Cảnh vật luân phiên biến đổi, hòa quyện vào sườn mặt tĩnh lặng của dì, tạo thành một bức tranh tuyệt diệu. Tôi nhìn mà ngây dại cả ra.

Dì quay đầu bắt gặp ánh mắt của tôi, nụ cười vui vẻ hiện trên khuôn mặt gầy gò ấy. Tôi tùm tùm cười, lấy máy MP3 ra, rồi đưa cho mỗi người một tai, cùng nghe những ca khúc hay nhất được tôi chọn lọc, thỉnh thoảng mở mắt ngắm cảnh dọc đường, ăn chút quà vặt. Hóa ra có bạn chung đường lại thanh thản và dễ chịu đến thế.

Người ta nói “trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng” (1). Tuy đã tới Hàng Châu không ít lần, nhưng ngoại trừ vẻ đẹp mê ly của cảnh mưa bên Tây Hồ ra thì tôi chẳng có ấn tượng gì khác. Tôi chỉ nhớ lúc thả mình ở Hàng Châu, người ta rao hàng bằng tiếng “phổ thông miền nam” lai cả giọng bắc tràn ngập trong tai. Tôi cũng chẳng nghe được ngô khoai gì sất. Nếu triều đại Nam Tống (2) năm đó không sụp đổ, có thể người Hàng Châu sẽ nói chuyện dễ nghe hơn bây giờ rất nhiều.

Bạn chỉ cần nghe một phương ngữ thôi là đủ để đánh giá người dân ở nơi đấy. Ví dụ như tiếng Thượng Hải có thanh nhập (3) đặc biệt nhiều, đọc nhấn mạnh từng chữ, ngắn gọn, dứt khoát. Nam nữ già trẻ đều phát âm như nhau, tốc độ cũng khá nhanh. Bạn tuyệt đối đừng nên nói chuyện đạo lý với người Thượng Hải, vì bạn chỉ cần vừa mở miệng đã thua người ta hơn nửa đường rồi. Tiếng Tô Châu lại có một phong vị khác. Tuy có rất nhiều ngữ âm tương tự với tiếng Thượng Hải, nhưng tổng thể được trau chuốt hơn, ngữ điệu cũng không giống nhau lắm. Thanh nhập của tiếng Tô Châu ít hơn tiếng Thượng Hải, đa số nguyên âm cuối thay đổi rất nhiều. Nếu bạn lắng nghe sẽ cảm thấy chữ nào cũng được kéo dài như tơ, khiến màng nhĩ vừa ngứa vừa nhột. Vậy nên nếu bạn định cãi nhau với người Tô Châu, chỉ cần nghe cái giọng giòn ngọt, nhẹ nhàng thôi là bực tức đã tiêu hơn phân nửa rồi. So sánh tiếng Thượng Hải với tiếng Tô Châu, chính là so sánh thủy tinh với mã não, kim cương với trân châu, đậu phụ khô với đậu hủ ướt, bánh trắng giòn với bánh tổ ong.

Lội giữa một rừng người đủ mọi miền nam bắc, chúng tôi ra khỏi chợ, rong chơi ở thành phố cổ xưa và thanh bình trên đường Bình Giang. Hầu như ở đây không có du khách, yên bình bao phủ khắp con đường lát đá xanh dài hẹp, một dòng nước chảy quanh đôi bờ. Có vài căn nhà gỗ cũ kỹ, nhưng sạch sẽ, gọn gàng. Ngoài hiên trồng đủ các loại hoa cỏ chạy dọc bờ tường, khoác lên khu ngõ nhỏ vắng vẻ một vẻ đẹp đầy sức sống. Chiếc cầu đá có vô số bậc thang, nối liền hai bờ sông Thanh Hà, thỉnh thoảng có vài người thông dong bước qua, nhưng biểu hiện của họ rất vô vị. Dưới cầu có chiếc thuyền nhỏ bỏ neo bồng bênh, ông lão ngồi ở đầu thuyền thản nhiên hút thuốc. Đây chính là Tô Châu, chỉ đem những điều giản đơn lay động lòng người. Nếu Cô Tô Mộ Dung Phục không có A Châu, A Bích ở cạnh, mà chỉ say mê mỹ nhân duyên dáng Vương Ngữ Yên, thì làm sao có thể thu phục đại nghiệp giáo vàng ngựa sắt, tiếng tăm hùng hổ, vang danh vạn dặm? (4)

Người Tô Châu còn phát triển nét đẹp văn hóa của Tô Châu rất triệt để — Tô Châu Bình Đàn (5). Người hiện đại ít khi có thời gian và kiên nhẫn lắng nghe loại hình giải trí độc đáo này. Các diễn viên đến từ Tô Châu, và đoàn kịch ở Thường Châu (6). Họ diễn bất chấp thời tiết, gió mặc gió, mưa mặc mưa, nhưng giá vé lại rẻ đến mức khiến người ngồi xem nơm nớp lo sợ.

Có hai “cô chú” hiền lành phụ trách lau dọn, quét tước, chuẩn bị nước trà vào mỗi sáng. Ăn xong cơm trưa, mấy cụ già kéo nhau đến rạp. Chúng tôi như hai vị khách không mời mà đến, có chút ngỡ ngàng, bất an ngồi vào chỗ trong thính phòng. Hơn phân nửa các cụ già ở đây đều là khách quen, họ quen biết nhau, thăm hỏi việc nhà là tiền đề mở đầu câu chuyện. Thi thoảng họ cùng uống chút trà, thanh thoi tán gẫu. Không ai lo lắng cúi nhìn đồng hồ, cũng không có ai ngắm diễn viên mà để lộ nửa điểm hưng phấn. Bằng không, họ quá tầm thường, quá không “Tô Châu”.

Phần lớn diễn viên đã không còn trẻ lắm, nhưng cũng không đến nỗi quá già — người trẻ tuổi thì thiếu kinh nghiệm, lớn tuổi quá thì thiếu thể lực. Đừng thấy họ chỉ ngồi đó đàn hát không thôi, kỳ thực là mệt tới chết đi sống lại ấy chứ. Chưa kể đến việc họ phải ngồi ‘hát nói’ hơn hai tiếng đồng hồ mà không được sót chữ nào, giọng điệu lưu loát như nước chảy mây trôi, rồi còn phối hợp trơn tru với đàn tỳ bà và đàn tam huyền nữa. Chỉ việc ngồi thẳng lưng, không được nhúc nhích lâu như vậy là thấy họ có khả năng phi thường cỡ nào rồi.

Tôi nhớ hôm ấy diễn vở Đường Huyền Tông và Dương quý phi, kéo dài tới nửa ngày trời. Tôi ngồi ngay ngắn trong rạp, xem chăm chú không chớp mắt, cẩn thận lắng nghe, chỉ sợ hết tuồng. Khi tôi ngẫu nhiên quay đầu, phát hiện dì đang liếc mắt nhìn tôi chằm chằm. Đại khái là dì rất khó tin một đứa nhóc như tôi lại thích thể loại nhạc cổ này. Haiz, chắc dì không biết đó thôi, xu hướng thẩm mỹ của tôi thuộc kiểu hoài cổ như vậy — bất kể người hay vật.

Bản thân câu từ được viết rất đẹp, ngôn ngữ mềm mại, ngập tràn ý thơ cổ điển, dịch thuật lại vô cùng sâu sắc. Giọng nam trong vắt, tự nhiên. Giọng nữ du dương, mềm mượt. Dùng bốn chữ “như ngọc như ngà” để hình dung là đúng mức. “Hát nói” lại mang một màu sắc rất đặc biệt. “Bình Đàn” thường lấy giọng nhân vật chính để hát, dĩ nhiên phải phù hợp với nội dung, tình tiết buồn vui của vở diễn, đối lập mà nghiêm túc, nhưng phải đúng giọng điệu và ngữ cảnh. Vậy nên diễn viên thường sẽ chèn thêm vài ba câu châm chọc, lấy cái xưa giễu cợt cái mới, từ ngữ khôi hài, để khán giả hiểu ý mà cười.

Người Tô Châu rất tế nhị, họ không ‘nghe xong một câu rồi khen ngay một câu’ như người Bắc Kinh nghe kinh kịch. Họ luôn giữ yên lặng suốt vở diễn, hiếm khi nào nghe được một hai tiếng vỗ tay. Đại đa số các cụ già ở đây đều nhắm chặt mắt lại, thậm chí sắp sửa ngủ gật đến nơi. Tôi nghĩ, “Bình đàn” kể về cuộc sống và ngôn ngữ đời thường của dân bản địa, người ngoài nghe thôi đã đủ thấy thần kỳ rồi, nhưng họ lại khác. Họ xem nó rất đời bình thường, không quá kích động, không quá mới mẻ, bình tĩnh, thanh thản, nửa tỉnh nửa say, đó mới là Tô Châu cổ xưa.

Chén trà xanh bốc hơi thơm ngát. Mặt trời đầu hè vào giờ ngọ (7) rọi vào song cửa gỗ, chiếu lên khuôn mặt nhăn nheo trên làn da trắng nõn của người cao tuổi. Lá trà xanh ngấm nửa mình trong chén trà nóng, thân lá xòe rộng ngậm khắng định sự tự do. Nhàn Ngọc Lan trong sân tựa hồ không biết mệt mỏi, thỉnh thoảng giương cao cánh hoa trắng mịn đung đưa theo nhịp điệu. Thời gian như đọng lại hơn nửa thế kỷ, tựa hồ từ xưa tới nay chưa từng có ai đến gần, cũng chẳng có ai rời xa.

(1) Hàng Châu – thủ phủ tỉnh Triết Giang – nổi tiếng về bề dày lịch sử văn hóa với các danh lam thắng cảnh nổi đã đi vào ngôn ngữ của nhân gian: “Trên trời có thiên đàn, dưới đất có Tô Hàng”. Người Trung Quốc có câu: “Ăn ở Quảng Châu, mặc ở Tô Châu, sống ở Hàng Châu”. Cuộc sống ở Hàng Châu thanh bình hiếm nơi nào ở đất nước đông dân nhất thế giới sánh được.

(2) Nam Tống (1127-1279). Nhà Kim xâm chiếm Nam Tống. Đến năm 1234, nhà Kim bị người Mông Cổ chinh phục, sau đó Mông Cổ kiểm soát toàn bộ phía bắc Trung Quốc và luôn đe dọa triều đình Nam Tống.

Đến năm 1279, Mông Cổ chinh phục luôn nhà Tống, thống nhất Trung Quốc lập triều đại Nguyên Mông (1271-1368).

(3) Tiếng phổ thông Trung Quốc có 4 thanh điệu chính là:

+ Thanh 1 (Âm bình) gần giống thanh Bằng tiếng Việt.

+ Thanh 2 (Dương bình) gần giống thanh Sắc tiếng Việt.

+ Thanh 3 (Thượng thanh) gần giống thanh Hỏi tiếng Việt.

+ Thanh 4 (Khứ thanh) ngắn và nặng hơn thanh Huyền, dài và nhẹ hơn thanh Nặng tiếng Việt.

Ngoài ra, tiếng phổ thông có khi xuất hiện một loại “thanh điệu” đọc vừa nhẹ vừa ngắn, nhiều người quen gọi là thanh nhẹ.

(4) Cô Tô Mộ Dung Phục, A Châu, A Bích, Vương Ngữ Yên là các nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung.

(5) Tô Châu bình đàn: là một dạng kể chuyện bao gồm cả các đoạn hát với các đoạn nói.

(6) Thường Châu: một huyện nằm ở phía nam của tỉnh Triết Giang – Trung Quốc.

(7) Giờ Ngọ: Từ 11h00 trưa đến 13h00.

50. Chương 50

Từ đường Bình Giang đi ra, đúng lúc có thể nghe tiếng người trong khu chợ ở trước mặt. Hai bên đường trồng rợp cây rừng, cành lá rũ xuống, đi ở phía dưới mát mẻ khỏi bàn. Giữa cảnh quan ảo diệu nổi tiếng, khói hương vẫn tỏa ra nghi ngút.

Cửa hàng san sát nhau trên đường dành riêng cho người đi bộ. Đạo phố hơn nửa ngày, bụng tôi đã đói cồn cào. Thấy có một chỗ đông người nhốn nháo, hương thơm nức mũi, hóa ra là khói của cửa hàng đồ nướng.

Tôi liếc nhìn đi, nghĩ thầm chắc đi không thích ăn đồ không hợp vệ sinh đâu, nào ngờ đi lại nói, “Chúng ta vào ăn thử đi!” Tôi mừng thầm trong bụng, chen vào đám đông, một lúc sau, tiện tay cầm hơn mười que xuyên đủ loại mỹ thực đứng trước mặt đi.

Dì cười bảo tôi tham ăn quá, cẩn thận kéo ói ra hết đó —— hóa ra những ký ức ấy vẫn sống mãi trong lòng dì.

Tôi xúc động suýt rơi lệ, nhưng không muốn phá cảnh, điên cuồng gặm xâu thịt.

Chúng tôi tới một khách sạn gần đó, nhưng được báo đã hết phòng tiêu chuẩn, chỉ còn phòng hạng sang thôi. Vì giá cả phải chăng, nên chúng tôi đặt hai phòng đối diện nhau.

Tôi trở về phòng của mình nghỉ ngơi trước. Dì hẹn tối nay đi ăn cơm.

Tôi dựa vào giường, cảm thấy hai chân mỏi nhừ, chỉ trách thường ngày không rèn luyện sức khỏe thôi. Một hồi vô lực, không lâu sau tôi liền mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Tôi ngủ được một lát, sau đó đột nhiên từ trong mộng nhảy dựng lên. Tôi tưởng rằng trời đã khuya, lại phát hiện bốn bề vắng lặng, chỉ có ánh tà dương thấp thoáng rọi lên màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Tôi tỉnh ngủ, vào toilet soi gương, thấy tóc tai rối bù không thể tả. Tôi lập tức đưa đầu vào vòi nước gội, đúng lúc tiếng gõ cửa lại vang lên.

Cũng may cửa ở ngay bên cạnh toilet, duỗi tay liền có thể mở ra.

“Con đang làm gì đó?” Dì đẩy cửa đi vào nhưng không thấy tôi đâu.

Tôi thò cái đầu ướt sũng ra ngoài, “Ồ đây nè!”

Dì bị tôi dọa sợ hết hồn, “Con gội đầu hả?”

“Dạ!” Tôi đành phải tiếp tục gội đầu, tuy hơi bất lịch sự nhưng cũng không biết trốn đi đâu.

Dì không nói gì nữa, tựa vào khung cửa, xem tôi gội đầu.

Tôi bị dì nhìn có chút xấu hổ, liền nói, “Dì Lạc ra xem tivi đi ạ!”

“Không xem đâu!” Dì vẫn dựa vào cửa.

Tôi vừa gội đầu, vừa nhìn trộm sắc mặt của dì trong gương, bình tĩnh và yên lặng. Không biết có phải do ánh đèn hay không, dường như có một vầng sáng hồng nhạt bao quanh dì, như đóa hải đường nở rộ dưới ánh trăng vậy.

Tôi gội đầu xong thì bắt đầu sấy tóc, sợ văng bọt nước vào dì, tôi liền chỉnh sức gió ở mức nhỏ nhất, rồi chậm rãi sấy.

Dì đi tới nói, “Để dì làm dùm cho. Con phải sấy vậy nè!”

Dì dùng lược chải nhẹ từng sợi tóc, một bên cầm máy sấy khô cho tôi.

Tôi cảm thấy tôi đứng cao hơn dì sẽ làm dì không thoải mái. Tôi lập tức ngồi xổm xuống, hai tay vịn bồn rửa mặt, đầu dựa lên cánh tay.

Cả người dì hiện ra trong gương, tôi hơi ngước mắt nhìn lên phía trên. Dì cũng không biết tôi nhìn dì, chỉ kiên nhẫn xử lý mớ tóc rối bời.

Tôi đột nhiên nhớ tới bức tranh Đức Mẹ Đồng Trinh của Raphael, các thiên thần cũng thường nhìn lên Đức Mẹ như thế.

“Trời, con cũng có tóc bạc nữa nè!”

“Thật không? Người ta nói còn trẻ mà có tóc bạc là may mắn lắm nha!” Tôi làm ra vẻ thoải mái đáp lại.

Hạnh phúc tuy ngắn ngủi, nhưng làm người ta khó có thể quên. Cho đến hôm nay, tôi vẫn hay nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nó như ánh lửa trong đêm tối, soi sáng cả một đời.

51. Chương 51

Thời tiết nóng nực dịu dần lúc về đêm, chúng tôi dạo quanh con đường gần khách sạn. Tiến vào một tiệm cơm, gọi một đĩa cá sặc chua ngọt, tôm chiên giòn và vài món đặc sản Tô Châu. Món ăn có hình thức rất tinh xảo, chất lượng cũng rất tuyệt, ha ha.

Ăn cơm xong, chúng tôi đến một cửa hàng tơ lụa. Gấm Tô Châu nổi tiếng khắp thế giới, dĩ nhiên phải được những cô gái lành nghề dệt nên. Dì Lạc khi còn trẻ cũng hay thêu dệt nên rất am hiểu từng đường kim mũi chỉ. Dưới sự hướng dẫn của dì, tôi hiểu rõ năm màu tơ lụa, gấm vóc và ý nghĩa của những đường thêu duyên dáng.

“Thật là tinh tế! Phụ nữ hồi xưa làm được vậy cũng không dễ gì. Người nào không biết thêu chắc sẽ bị chê cười dữ lắm dì nhỉ?” Bởi trước đây tôi vẫn cảm thấy phụ nữ thời xưa không cần thi thố làm gì, chỉ cần sống và làm việc thoải mái là được rồi.

“Ừa, đại khái là không gả đi được!”

“Vây cũng mừng, được sống thanh thản yên bình.

“Thanh thản yên bình, nhưng về già bơ vơ côی cút thì sao?”

Tôi nghe xong lại thấy có gì đó không đúng, sợ lại làm di nhớ tới chuyện thương tâm, lập tức gỡ bỏ đề tài, “Đúng rồi, di Lạc, hay là chúng ta tự mua quà tặng nhau đi, coi như kỷ niệm.”

“Được thôi. Để xem mắt nhìn của di có làm Thỏ con vừa lòng không.”

Chọn tới chọn lui, di lại chọn cho tôi một chiếc váy ngủ, càng chết người hơn là nó trễ ngực!

Tôi chỉ chỉ cổ áo, “Cái này... sợ là không hợp lắm?”

“Con bảo thủ tới vậy luôn đó hả?” Di khó tin nhìn tôi, “Không cảm thấy rất đẹp sao?”

“Đẹp lắm!” Mặt mày tôi như đưa đám, “Nhưng gợi cảm quá hà, không hợp với con đâu.”

“Ha ha, được rồi, để di lựa cái khác.”

Cuối cùng di chọn cho tôi một bộ đồ ngủ màu be. Còn tôi thì lựa cho di một chiếc áo ngủ màu tím nhạt thêu hình hoa sen trắng.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, người trên đường rất thưa thớt, một vầng trăng sáng giữa trời, gió đêm phơ phất, pha trộn với giọng nói mật ngọt, mùi hoa thơm dịu tựa dòng suối mát, không cần rượu đã làm say lòng người.

Tay tôi vẫn khoát trong khuỷu tay di, hai người đều không nói gì, chậm rãi bước đi, như đang hưởng thụ cảnh bình an hiếm thấy này vậy.

Nhớ tới bài “Ánh trăng trong hồ Sen” của Chu Tự Thanh (1):

“Ta giống như một phần của thế giới này; ta vượt qua khuôn khổ bản thân, đến một thế giới khác. Ta thích náo nhiệt, yêu bình yên, thích sống chỗ đông đúc, nhưng cũng thích ở một mình. Như tối nay, mình ta dưới ánh trăng mờ mờ, ngẫm về mọi thứ, nhưng chẳng muốn có thứ gì, cảm thấy thật tự do tự tại. Buổi sáng, nhất định phải làm việc, nhất định phải nói chuyện, nhưng ta giờ đây chẳng thèm để tâm đến nữa...” Nghĩ tới câu này, tôi bất giác ngâm nga ra miệng.

“Tuổi trẻ không hiểu được mùi vị của buồn đau...” Di ở một bên khẽ khàng nói.

Tôi không có gì để nói. Nếu dì cảm thấy tôi là thiếu niên không sầu lo, vậy thì tôi lập tức không buồn đau nữa, chỉ cần dì thấy vui là được.

Dù tôi có trăm mối lo thì liên quan gì đến dì đâu chứ? Tôi với dì là hai cá thể độc lập và bình đẳng. Tôi có tư cách gì mà bắt dì phải hiểu, phải buồn vì tôi chứ? Tôi có tư cách gì quấy nhiễu lòng dì đây?

Nghĩ như vậy, cánh tay liền buông xuống. Dì dừng bước lại, quay sang nhìn tôi. Dưới ánh trăng, mắt dì sáng long lanh tựa ngôi sao lấp lánh.

“Bộ dì nói không đúng sao?”

“Chắc tại so với nhiều người, con đúng là đang sống trong phúc mà không biết hưởng, nên mới mạnh miệng nói về nỗi buồn như vậy.”

“Việc này không thể đem ra so sánh, ai cũng có cuộc sống khác nhau. Dì chỉ cảm thấy tuổi trẻ các con nên sống vui vẻ, thoải mái một chút sẽ tốt hơn. Tuổi trẻ chính là ước vọng to lớn nhất mà.”

Tôi trầm suy nghĩ trong lòng, ‘ai mà thêm tuổi trẻ vô dụng này, tôi thà rút lui, vậy còn có thể bầu bạn với dì mỗi ngày, sống ít hơn vài chục năm thì có mất mát gì đâu?’

“Dì cảm thấy con không vui vẻ?” Tôi buồn buồn hỏi lại dì một câu.

“Khi còn bé thì vui vẻ hơn hiện giờ một chút, chắc là do trưởng thành rồi.”

Tôi cảm thấy trong lời nói của dì ẩn chứa gì đó, cũng không dám phỏng đoán lung tung nữa.

Có lẽ Bạch Nhược Lâm đã sớm nhìn ra tâm sự của tôi, còn dì Lạc thì không thấy được. Chẳng qua chị ấy không đành lòng nói toạc ra thôi, cho đến nay chỉ lảng máng nhắc tới.

Sau một lát, dì rốt cuộc nói rằng:

“Thỏ con, thời gian của con gái không dài, con cũng nên lưu ý mấy cậu trai bên cạnh một chút đi, đừng đòi hỏi quá cao như vậy.”

Tôi cảm giác lòng mình đang từ từ lạnh lẽo. Dì cứ nhớ mãi không quên, dĩ nhiên là chuyện này.

“Con tạm thời không muốn nghĩ tới chuyện yêu đương.”

“Ừ, dì biết con còn nhỏ. Nhưng lỡ đâu gặp được cậu bé tốt, con cũng nên lưu tâm, đừng bỏ lỡ nha.” Dì nói

lời có ý vị sâu xa, nhưng tôi chỉ cảm thấy tim mình như bị đao cắt.

Sao cứ gấp gáp muốn đẩy tôi ra xa? Tôi phẫn hận trong lòng, lại không còn gì để nói, chỉ cắn chặt lấy môi.

Có lẽ dì nhìn thấy sắc mặt tôi không được tốt, nên cũng không nói gì nữa. Cảnh đêm hôm nay rất đẹp, nhưng lại bị vấn đề này hủy diệt hết cả rồi.

Tôi hít sâu mấy cái, để cho mình bình tĩnh lại.

Kỳ thực, nếu tôi không yêu dì, vậy thì tôi nên cảm kích việc trưởng bối quan tâm mình mới đúng chứ, dù sao xuất phát điểm của dì cũng là muốn tốt cho tôi.

Nghĩ vậy nên trong lòng dần bình tĩnh lại, nhưng tôi có một ý nghĩ khác kiên định hơn.

“Dì Lạc, con muốn nói dì nghe một chuyện. Con đã suy nghĩ rất lâu rồi, dì đừng tưởng con chỉ là nhất thời xúc động nha!”

“Chuyện gì?” Dì thấy sắc mặt tôi nghiêm túc, hơi bất ngờ.

“Đời này kiếp này, con sẽ không bao giờ kết hôn. Vậy nên sau này dì không cần nói lại với con những câu như thế.”

“Tại sao?” Lòng mào của dì đều xoắn lại một chỗ.

“Hôn nhân chẳng có ý nghĩa gì cả, con cũng không thích con nít. Lúc còn rất nhỏ, con đã nghĩ vậy rồi, tới giờ vẫn không thay đổi.”

“Con cần phải trải qua mới hiểu rõ hôn nhân có ý nghĩa gì. Con ruột của mình, thế nào lại không thích chứ? Con bây giờ còn nhỏ, sau này gặp được người thích hợp, sẽ không nghĩ như thế nữa đâu.”

“Không phải vậy” Tôi kiên quyết nói, “Con nghĩ rất kỹ. Sau này, con thà xuất gia đi tu, đốt đèn niệm Phật, rời xa thế tục.”

“Thở con!” Dì lo lắng nhìn tôi, “Có phải con gặp chuyện gì không? Không có chuyện gì là không thể giải quyết, con đừng giấu trong lòng!”

“Không cần lo lắng, con không có chuyện gì hết. Chỉ là lớn hơn, suy nghĩ cũng dần trưởng thành thôi. Dì nói lúc nhỏ con rất vui vẻ, đó là vì lúc đó con không có nhiều thứ để suy nghĩ thôi.”

“Nhưng tại sao lại muốn xuất gia? Con nhẩn tâm buông bỏ cha mẹ, buông bỏ dì luôn sao?”

Tim tôi như bị kim đâm. Thứ tôi không buông bỏ được, há chẳng phải chính là dì sao? Nhưng...

Tôi không trả lời dì, chỉ cắn chặt môi, cúi đầu.

“Thở con!” Giọng dì trầm xuống, nói, “Con đọc sách quá nhiều nên nghĩ cuộc đời bi quan. Dù đời không như ý, nhưng trốn tránh không phải là biện pháp. Con nhìn dì đi, xui xẻo như vậy đó, nhưng dì có tiếp tục kiên trì không? Dì có từng nói muốn xuất gia không?”

Tôi xấu hổ, cảm giác mình vừa nói lời không nên nói, lại làm dì lo lắng, quả thực tội đáng chết vạn lần.

Haiz, lúc nào mới có thể trưởng thành, hiểu chuyện hơn đây! Thật ra người như tôi có tư cách gì đòi xuất gia cơ chứ? Tôi căn bản không bỏ xuống được!

Tôi nhớ tới một câu chuyện.

Có hai vị thiện giả đi trên một con đường lầy lội. Đi tới chỗ nước cạn, nhìn thấy một cô thiếu nữ xinh đẹp đang mắc kẹt ở đó. Bởi cô mặc quần là áo lụa, nên không cách nào cất bước qua chỗ nước cạn.

“Đến đây đi! Cô gái, tôi công cô qua.” Người anh dứt lời, công thiếu nữ lên lưng.

Qua chỗ nước cạn, anh thả cô gái xuống, sau đó tiếp tục đi cùng em trai mình.

Người em đi theo sau anh mình, trong lòng không vui, nhưng lại im lặng không lên tiếng. Tối đến, đi tới sau chùa, người em không nhịn được, hỏi người anh: “Chúng ta là người xuất gia, tuân thủ giới luật, không thể gần nữ sắc. Tại sao hôm nay anh lại công người phụ nữ kia qua sông?”

“Ồ! Em nói người phụ nữ đó hả?! Anh đã sớm thả cô ấy xuống rồi, em đến giờ vẫn còn để trong lòng sao?”

Cho nên nói, ‘không bỏ xuống được thì đừng vác lên vai, nếu không sẽ vĩnh viễn cảm thấy nặng trĩu!’

Mà tôi lại không buông xuống được người ấy, nhất định cả đời nặng trĩu.

(1) Chu Tự Thanh (1891 – 1948) là người Dương Châu tỉnh Giang Tô. Ông là thi nhân tản văn gia nổi tiếng của Trung Quốc, cũng là học giả có tinh thần yêu nước mãnh liệt và khí tiết sùng thượng dân tộc. Văn chương của ông rất hay, nhất là tản văn, được khen là “mỹ văn” trong văn học sử hiện đại. Ông từng làm Chủ nhiệm khoa Trung Văn trường đại học Thanh Hoa, là nhân sĩ yêu nước nổi tiếng Trung Quốc.

52. Chương 52

Trở lại khách sạn, ai về phòng này.

Tắm rửa xong ngã xuống giường, tôi thầm nghĩ sáng mai mọi thứ sẽ trở lại vị trí cũ, di bản việc của dì, tôi làm chuyện của tôi.

Đau thương bất giác dâng lên. Đây giống như kỳ nghỉ hè cuối cùng của đời người vậy, không biết sau này có còn cơ hội đi du lịch với dì không nữa.

Tôi mở cửa, đi tới trước phòng dì, nhưng không gõ cửa, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Ảo tưởng dì có thể mở cửa, ảo tưởng chúng tôi còn có thể ngủ chung giường giống như trước đây.

Ánh sáng yếu ớt phát ra từ bóng đèn dọc hành lang, lại như mây đen phủ kín trong lòng. Trong dãy hành lang thật dài, tiếng bộ hành đi tới đi lui, song chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình.

Tôi biết mình nhất định sẽ mất ngủ, cần gì phải nằm nhắm mắt trên giường làm chi cho đau đớn?

Bước đi thông thả trước cửa phòng của dì, tôi ngồi xổm xuống, không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn dưới mặt đất. Cảm giác mình như loài quỷ, à không, giống một cái xác thối rửa thì đúng hơn. Tôi ngửi được mùi mực nát đỏ trên người mà.

Tôi lẳng lặng hồi tưởng lại quá khứ suốt hai mươi năm qua. Nhớ kỹ nhất là khi còn bé, lúc đó mình mới nỗ lực và mạnh mẽ cỡ nào. Té ngã, đứng lên, chưa từng bỏ cuộc. Học tính bằng tay trái, cô giáo dạy xong toán cộng trừ, tôi đã tự học phép nhân chia. Rồi còn viết bản tin, hầu như tuần nào cũng được đăng trong lớp. Rồi đến đại hội thể dục thể thao, tuy điểm môn thể dục không cao lắm, nhưng tôi luôn đoạt giải trong hội thi chạy hàng năm. Lúc bị cảm cũng phải kiên trì tập luyện, kết quả té xỉu trên đường băng. Thời gian học quân sự, phơi nắng tới rất da, cũng không chịu đội mũ... Sự quật cường, dũng cảm hồi bé đi đâu mất rồi? Sao tôi lại biến thành một đồng phế vật như bây giờ nhỉ? Chẳng phải cha mẹ tôi rất đáng thương sao? Khổ cực dưỡng dục thứ rác rưởi làm gì?

Nhớ tới thời điểm Trương Ái Linh (1) yêu Hồ Lan Thành (2), nói “Thấy anh ấy, cô trở nên rất nhỏ bé, rất rất nhỏ, nhỏ như hạt bụi vậy. Nhưng lòng cô lại rất vui mừng, hạt bụi bé nhỏ cũng nở ra hoa.” Dù họ từng có duyên nên chồng nên vợ, từng yêu và được yêu, nhưng cũng không thẹn với phần tình cảm ấy.

Nhưng đời này kiếp này, tôi sẽ không được đáp lại. Tôi đã yêu, là một người đang yêu, đứng giữa trời đất mênh mông, đơn độc, bị thương rơi nước mắt vì yêu. Ngay cả khi tôi khóc khàn cả giọng cũng không có ai đáp lại lời yêu.

Cô độc vô cùng.

Nước mắt tuôn rơi ào ạt, muốn ngăn cũng không được. Lần đầu tiên tôi nảy sinh ra ý nghĩ oán hận và chán ghét chính mình.

Nếu giờ khắc này có thể lập tức biến mất khỏi thế gian, có thể tan biến trong trí nhớ của mọi người, chắc có lẽ đối với ai cũng tốt.

Tại sao lại ở đây hại người hại mình? Không thể yêu, cũng không thể không yêu.

Tôi chẳng thể cho đi được gì, dường như đi cũng không cần thứ gì từ tôi. Dù tôi có móc tìm ra thì có ý nghĩa gì cơ chứ?

...

Đột nhiên, cảm giác cửa phía sau mở ra. Tôi quay đầu lại theo bản năng, bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của dì. Hình như dì mới vừa tắm xong, tóc búi lên cao, mặc áo ngủ mới mua, đẹp như hoàng hậu trong truyện cổ tích vậy.

“Thỏ Con? Con sao thế?”

Tôi ngượng ngùng vụn phần, nói tiếng “Con không sao” liền muốn chạy trốn chết vào phòng mình trốn.

Thừa dịp tôi đang đứng dậy khỏi mặt đất, dì đã bắt lấy tay tôi, kéo vào phòng.

Tôi biết mặt mình dính đầy nước mắt, vội vàng dùng tay lau lau.

“Con sao vậy?” Dì nhẹ giọng hỏi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Con mới xem xong một bộ phim tình cảm, quá kích động đó mà.”

“Thật không? Là phim gì? Nội dung thế nào?”

“Ặc” Tiếc là tôi thật không nhanh trí, nhất thời nghẹn lời.

“Con đó nha, nói dối thất bại rồi!” Dì nhẹ nhàng vỗ đầu tôi một cái.

Tôi bắt đầu dĩ cười cười, cũng không biết trả lời dì thế nào.

“Con không muốn nói, dì cũng sẽ không hỏi nữa, mất công con chê dì nhiều chuyện.”

“Nào có!”

“Nhưng tại sao con lại đứng ngoài cửa? Đứng bao lâu rồi? Sao không vào trong?”

“Con... cũng không lâu lắm. Tại con ngủ không được, muốn ra ngoài hít thở không khí. Con định tìm dì, nhưng sợ dì đã ngủ rồi.”

“Khờ quá!” Dì ôm tôi vào trong ngực, “Bất cứ lúc nào con tới tìm, dì luôn sẵn sàng, hiểu chưa?”

Tôi nhắm mắt lại, thấp thoáng trở về đoạn thời gian tươi đẹp lúc còn bé.

“Thật không ạ?”

“Thật!”

“Nếu con bỏ dì đi thì sao?”

“Con muốn đi lúc nào cũng được!”

“Con sẽ không đi đâu!”

“Hửm?”

“Con sẽ mãi mãi ở cạnh chăm sóc cho dì, được không ạ?”

“Được, mãi mãi.”

“Dì sẽ không bỏ con đi chứ?!”

“Sao lại bỏ được chứ?” Dì cười rộ lên, đẹp hơn cả ánh trăng.

Ngọt ngào đến mức suýt nghẹt thở, tôi ôm dì thật chặt, dì cũng ôm chặt tôi giống vậy.

Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy càng ngày càng lạnh? À! Dì buông tôi ra, đứng lên, rồi bỏ đi mất.

“Đừng đi!” Tôi đưa tay ra, như chưa từng nắm được gì.

Tôi khóc rống lên, “Dì gạt con...”

...

...

...

Mơ, cứ đến rồi đi như thế, không để lại dấu hiệu nào.

Tôi ngồi chồm hổm trước cửa phòng của dì, ôm hai cánh tay mình, ngủ gật rồi mơ một giấc thật đẹp, chỉ thế thôi.

Đời người ngắn ngủi như một giấc mộng đẹp, khi tỉnh lại thì rớt ngay vào hầm băng, lạnh thấu xương.

Nước chảy hoa rơi, xuân cũng đi mất, thiên thượng nhân gian...

(1). Trương Ái Linh (1920 – 1995): là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm *Sắc, Giới* (Lust, Caution) và *Tình yêu khuynh thành* (Love in a Fallen City). Bà được chú ý vì những tác phẩm nói về những căng thẳng giữa nam giới và phụ nữ trong tình yêu. Bà cũng được một số học giả nhận định là một trong những tác giả văn học Trung Quốc xuất sắc nhất trong thời kỳ bà sống. Những miêu tả của bà về bối cảnh ở Thượng Hải và Hong Kong bị Nhật chiếm đóng trong những năm 1940 gây ấn tượng vì chỉ tập trung vào cuộc sống đời thường chứ không có những ẩn dụ chính trị như những nhà văn cùng thời khác. Danh vọng và tiếng tăm của bà tương phản với cuộc sống cá nhân gặp nhiều trở ngại với những nỗi thất vọng, bi kịch, xa lánh và kết thúc bằng cái chết do bệnh tim vào tuổi 74.

(2). Hồ Lan Thành: là chồng đầu tiên của Trương Ái Linh (gặp nhau và kết hôn vào năm 1943, ly hôn vào năm 1947)

53. Chương 53

Tôi trở về phòng, cũng không thèm mở đèn, nằm bẹp trên giường, lắng nghe nhịp tim mình trong bóng tối.

Đúng, tôi biết tôi không thể quay đầu lại được. Tôi không còn là đứa trẻ hay làm nũng trong lòng dì nữa. Tôi đã lớn rồi, nên dì cũng không còn cưng chiều tôi như trước.

Dì nói với tôi những câu đó, dựa theo tính cách của dì, cũng không dễ đâu gì. Dì là người khéo léo, nhất định phải suy nghĩ rất kỹ mới quyết định nói với tôi. Nếu chuyện của Lý Bân là điều tra ngầm, vậy thì lần này chính là minh xét.

Nhưng đáp án của tôi đã vậy rồi, có nói thế nào cũng không thể làm dì hài lòng và an tâm được.

Từ đầu đến cuối, dù tình cảm sâu đậm đến đâu, tôi cũng chưa từng có hy vọng xa vời dì có thể đáp lại tôi y như thế. Thậm chí tôi chưa hề mong dì sẽ hiểu, sẽ chấp nhận.

Nhưng yêu một người thật sự đơn giản như vậy thôi sao? Thật sự chỉ là chuyện của một người thôi sao?

Cuộc sống hoàn toàn không phải chuyện cá nhân. Giống như tôi làm gì, làm thế nào, đều sẽ liên lụy đến người khác. Muốn chỉ lo cho bản thân cũng không đơn giản. Ta càng yêu người, yêu người sâu đậm, lại càng dễ tâm đến cách ta làm.

Pascal đã nói, “người không phải là thiên thần, cũng không phải cầm thú. Nhưng lại đáng buồn ở chỗ, người muốn thể hiện mình là thiên thần, thường sẽ lộ ra vẻ cầm thú. Vì yêu, bất kể là tình yêu gì.” Cho nên dì mới hy vọng tôi sống chan hòa như một phần tử trong xã hội. Cũng bởi vì yêu, tôi mới nỗ lực làm đứa trẻ ngoan, khiến người ta vừa lòng hả dạ, không phải sao?

Lấy danh nghĩa yêu để hành sử tội ác.

Bất kể là ai, chỉ cần yêu liền bắt đầu trở thành cầm thú. Bởi tình yêu của nhân loại quá hèn mọn, quá ích kỷ!

Chẳng hạn vào mùa xuân, người ta thường sẽ nghỉ chân thưởng thức hoa cỏ ven đường, hoặc hít thở không khí trong lành, hoặc rung động trước cái đẹp, hoặc độc thưởng, mê mẩn hoa thơm cỏ lạ, hoặc mân mê đầu cành, hoặc dựa nhẹ vào tường. Bất luận thái độ thế nào cũng đều rất đáng yêu. Dù cho bão táp mưa sa, dù cho mồ hôi dính đầy bùn đất, “lê lét cái đuôi trong bùn” (1) cũng là một loại vui sướng. Nhưng người ta thường sẽ không nhìn được bề cảnh ngắt hoa, rồi lấy danh nghĩa yêu thích để bao biện. Nhưng họ đâu biết, cho dù có trồng hoa trong bình thủy tinh đẹp nhất, cũng chỉ là hành vi cướp đoạt hạnh phúc đã man mà thôi.

Vậy nên hạnh phúc của một người, người khác sẽ không cách nào cảm thụ được, dù có đi nữa cũng chỉ hiểu bề nổi mà thôi. Bạn có thể cảm nhận hạnh phúc của một cây bông nhỏ vui trong bùn đất không? Bạn cũng không có cách nào cho đi hạnh phúc. Dù bạn có thể cho đi, nhưng đó là bạn tự cho mình đúng thôi. Áp đặt người khác là một loại đồng cảm, bởi trong đó có quá nhiều quan điểm và màu sắc chủ quan của bạn.

Nếu yêu một người, tại sao lại không thể yêu như yêu một đóa hoa? Để nó tự do đong đưa trong đất bùn tối đen cũng là hạnh phúc thuộc về nó. Người yêu, người thân, bạn bè, bất kể yêu nhiều thế nào, quan

trọng nhất vẫn là bao dung và tán thưởng. Giống như cách bạn yêu một đóa hoa vậy. Quý trọng, nhưng đừng cố ép nó thay đổi. Yêu một người, là yêu lúc hiện tại, chứ không phải ký ức trong quá khứ, càng không phải ảo tưởng ở tương lai.

Đúng. Tôi biết tôi lý tưởng hóa thái quá. Tôi luôn ảo tưởng sự tình trong đầu cả ngàn vạn lần, từ cực hạn đến tột đỉnh, nhưng lại quên hiện thực cách cả ngàn bước xa xôi.

Bất kể là cha mẹ, bạn bè hay dì Lạc. Với tôi, họ vĩnh viễn sẽ không giống đóa hoa ấy. Họ kỳ vọng và hy vọng ở tôi quá nhiều, còn tôi thì sao? Cứ hăm sâu trong vòng lẩn quẩn, không cách nào tự giải thoát. Vì lẽ đó, tôi không thể nói ra cảm nhận và suy nghĩ của mình cho đi biết được.

Tôi đang dần trở thành cảm thú, chỉ vì muốn biểu hiện như thiên thần.

Tôi hận chính bản thân mình!

(1) Chuyện kể rằng, lúc Trang tử đi câu trên sông Bộc. Vua Sở phái hai vị đại phu tới báo “xin phiền ông phò trợ việc nước lần nữa”.

Trang tử vẫn cầm cần câu, không ngoảnh lại, mà đáp: “Tôi nghe nước Sở có một con rùa thần, chết đã ba ngàn năm, nhà vua gói nó vào chiếc khăn, cất trong cái hộp ở trên miếu đường. Nếu các người là con rùa ấy thì sẽ chịu chết mà để lại bộ xương cho người ta thờ hay thích sống mà lết cái đuôi trong bùn?”

Hai vị đại phu đáp: “Thà sống mà lết cái đuôi trong bùn còn hơn.”

Trang tử bảo: “Vậy hai ông về đi! Tôi cũng thích lết cái đuôi trong bùn”.

54. Chương 54

Đêm đó, trôi theo dòng chảy ăn năn hối hận vô tận.

Tôi vẫn nhớ rất kỹ giấc mơ kỳ quái ấy:

Chập tối, bầu trời xám xịt, căn phòng lớn yên tĩnh được thiết kế tinh xảo, rường cột chạm trổ, toả ra hơi thở cổ xưa, thật giống đã lâu không có người ở. Giữa căn phòng mênh mông ấy, xà ngang dài thườn thượt, sơn son cũng bong ra từng mảng. Tôi treo lơ lửng giữa nhà, lẳng lặng quan sát ngôi nhà trống rỗng từ trên xuống. Ngoài cửa sổ, sân vườn rất rộng, bóng cây cao lớn chiếu lên song cửa, lắc lư theo gió, tựa như tay người đang ngoe nguẩy.

Trời tối dần, tôi bắt đầu bay ra ngoài. Tôi bay lên thật cao, rồi quan sát phía dưới — có rất nhiều ngôi

nhà cũ kỹ, màu sắc âm trầm. Tôi cảm thấy mình đã bay rất lâu, nhưng sao vẫn còn ở khoảng trời xa xưa quanh co khúc khuỷu ấy. Tường cao loang lổ vây quanh, lạc lối, mất đi phương hướng, vô cùng mệt mỏi.

Đột nhiên, trước mắt tôi sáng bừng lên một vầng. Dưới mặt hồ tĩnh lặng, ánh trăng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, dáng cây cối in bên hồ, khiến mặt hồ sẫm sâu hơn. Tôi cứ lượn vòng trên hồ mãi không chịu đi, lại có cảm giác mình sắp rơi xuống nước.

Đến giờ tôi vẫn nhớ kỹ giấc mơ đó, hình ảnh rất rõ ràng. Tôi lại nghĩ tới cảm giác “treo lơ lửng”, “lượn vòng”? Chẳng lẽ tôi tự coi mình là dơi ư?

Trang chu hiểu mộng mê hồ điệp, vọng đế xuân tâm thác đổ quyên. (1)

Tôi không biết giải mộng, nhưng cũng lờ mờ đoán được nó liên quan tới tâm lý, nhưng chẳng biết là gì. (nếu cao thủ nào có thể phân tích giấc mơ này, tôi xin cảm ơn.)

Trần trọc không ngủ được. Hôm sau, tôi thức dậy rất sớm, rửa mặt xong rồi chạy ra cửa phòng, lại phát hiện bốn bề tĩnh lặng.

Chẳng lẽ dì vẫn còn đang chìm trong mộng? Tôi gửi cho dì tin nhắn hỏi thăm.

Một chốc sau, dì lập tức mở cửa.

“Sao thức sớm vậy con?” Dì có chút kinh ngạc, giọng nói lười biếng mới vừa tỉnh ngủ.

Dì vẫn mặc áo ngủ cũ, tóc rối buông xuống bên tai.

Tiếc là dì không giống hình tượng trong mơ của tôi lắm. Tôi cười thầm trong lòng.

“Vào đi, đợi dì rửa mặt cái đã.” Nói xong liền đi vào phòng vệ sinh.

Căn phòng này thiết kế rất độc đáo, bốn vách phòng vệ sinh đều là thủy tinh. Tôi ngồi trên giường nhìn dì, liếc mắt một cái là rõ mồn một luôn.

Dì tỉ mỉ thoa phấn, son môi, kẻ mắt. Thật đúng là người phụ nữ tinh tế, tôi không khỏi cảm khâm trong lòng.

Dường như dì hiếm khi đổ mồ hôi, nên không ngại trang điểm. Đổi lại là tôi, mặt chắc chắn sẽ lấm lem như con mèo. Xem ra trang điểm cũng phải có đầu tư.

Trang điểm xong, dì đi ra, có vẻ thiếu tự tin nhìn tôi cười, “Đậm quá hả con?”

“Không đậm, vừa đúng, đẹp lắm luôn!”

“Già cả rồi, không ham đẹp, chỉ mong không dọa người là tốt rồi!”

Dì vừa lầm bầm, vừa xốc chiếc đầm khỏi giường, sau đó vào toilet thay. Tôi đột nhiên nhận ra có gì đó mất tự nhiên.

Tôi lập tức phản ứng lại, đứng lên nói, “Con ra ngoài chờ dì nha.”

“Không cần đâu!” Dì kéo tay tôi lại.

Trong thoáng chốc, tôi có chút hoảng hốt, thật giống với giấc mộng hôm qua.

“Đừng ngại, đều là phụ nữ mà.” Vừa nói xong, dì đã bắt đầu cởi quần áo. Động tác vô cùng tự nhiên, không chút xấu hổ ngượng ngùng.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, bấy lâu nay, tôi đúng là vẫn sống trong ảo giác của bản thân. Dì không có cảm giác đó với tôi, dù là ảo giác cũng chưa từng.

Tâm như đang bị tê liệt.

Tuy đáp án này đã tồn tại trong lòng tôi từ rất lâu rồi, nhưng nếu gặp may mắn, mọi ảo tưởng ấy sẽ không thành thật sự. Tuy nhiên, hiện thực tàn khốc bày ra trước mắt khiến người ta không thể không tin, song lại thật sự hy vọng đó chỉ là một giấc mộng hảo huyền.

“Xong rồi, đi thôi.” Dì cầm túi xách, tinh thần sảng khoái đứng trước mặt tôi.

Có vẻ dì đã sớm bước ra khỏi bóng tối của cuộc ly hôn lúc trước, tôi lo lắng dư thừa rồi. Dì là một người phụ nữ kiên cường, chí ít cũng mạnh mẽ hơn tôi nhiều. Xem ra, dì thật sự không cần tôi.

“Dạ, đi liền.” Tôi chẳng biết lấy bình tĩnh ở đâu ra, mỉm cười cùng dì ra khỏi phòng.

(1) Trích trong bài thơ “Cảm Sắc” của Lý Thương Ẩn.

Cảm sát vô đoan ngũ thập huyền,

Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp,

Vọng đế xuân tâm thác đổ quyên.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ,

Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên.

Thử tình khả đãi thành truy ước,

Chỉ thị đương thời dĩ vô nghĩa.

Dịch nghĩa:

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây

Mỗi dây mỗi trụ đều gợi nhớ đến thời tuổi trẻ

Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chim Đỗ Quyên

Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng

Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương.

55. Chương 55

Mọi thứ đều như tôi dự liệu, trở lại vị trí cũ, ai vào chỗ nấy.

Dì bận bịu sự nghiệp của dì, tôi làm trạch nữ (1) của tôi.

Mấy ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Bạch Nhược Lâm. Tôi vốn tưởng sẽ kiếm được thêm khoản thu nhập nào đó, nào ngờ bên Hội tổ chức đi Nhật Bản. Chị hỏi tôi có muốn đi chung không.

Nói thật, tôi vốn rất thích Nhật Bản. Nhưng lúc đó tôi không có đủ tiền, vẫn gặp chút khó khăn, song cũng không tiện mở miệng xin gia đình.

Bạch Nhược Lâm hiểu rõ tâm tư của tôi. Chị nói chị lo tiền, tôi chỉ phụ trách ăn chơi với chị là được rồi.

Tôi nói ‘vậy chẳng khác gì không biết xấu hổ’. Chị lại bảo cho tôi nợ trước, đợi tôi có việc làm rồi trả lại chị sau. Tôi nghĩ vừa đúng lúc nên ra ngoài giải sầu, có thể quên hết chuyện không vui, liền đồng ý.

Chọn tháng ngày bầu trời trong xanh, nhóm chúng tôi thẳng tiến đến Nhật Bản.

Vì đang trong tháng bảy, nên không ngắm được hoa anh đào ở Kyoto, đáng tiếc hết sức.

Phòng ốc ở Kyoto đa số đều là nhà trệt cổ điển. Họ dùng đá để lát đường, ngói đen, tường trắng, cửa gỗ, vừa thấp vừa nhỏ, phía trước đều treo màn. Ấn tượng tương đối sâu sắc chính là lúc tham quan đền thờ Bản Năng, đó là chỗ ở của Oda Nobunaga (2) thời Chiến quốc. Ông nhiều lần tổ chức tiệc trà xã giao, chiếc tách sứ ông từng dùng phát ra ánh sáng tối tăm, như kể lại bước thăng trầm của lịch sử. Nhìn bức vẽ chân dung của ông, tôi chỉ cảm thấy ánh mắt ấy lộ ra hung quang, tuyệt đối không phải người lương thiện. Chết oan vào năm bốn mươi chín tuổi, thiết nghĩ chắc cũng đáng nên như thế.

Đi dọc trên đường phố Kyoto, có thể nhìn thấy người xuất gia ở khắp nơi. Họ mang áo cà sa màu đen, đầu đội mũ có chóp nhọn (như nón lá Việt Nam), che khuất mặt mũi. Họ lặng lẽ đứng sang một bên, đầu hơi cúi, đợi đoàn người chúng tôi đi qua rồi mới chậm rãi đi tiếp đường của họ. Tôi quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy đáng vẽ của họ có gì đó rất thần bí và thanh tịnh.

Tokyo rất hiện đại, nó đem đến cho tôi cảm giác ‘ngoại trừ sạch sẽ vẫn là sạch sẽ’. Sữa bò ở đây rất ngon, mùi vị khác xa sữa trong nước. Tôi ăn bốn – năm cây kem sữa bò mỗi ngày, Bạch Nhược Lâm cười trêu tôi, “Ăn đã man quá!”.

Dân ở đây rất lễ phép và lịch sự, hay khom lưng theo thói quen. Tuy chúng tôi không nói tiếng Nhật, nhưng hầu như người Nhật Bản nào cũng có thể nói tiếng Anh, giao tiếp cơ bản không thành vấn đề. Điều khiến tôi bất ngờ nhất chính là, Bạch Nhược Lâm nói tiếng anh rất lưu loát.

Thứ làm người ta khó quên nhất ở Tokyo vẫn là công viên Disneyland, thế giới thần tiên tuyệt vời ông mặt

trời. Tại nơi đây, dường như giấc mơ tuổi ấu thơ trở thành sự thật vậy. Kiến trúc châu Âu trắng lè, hình thức trò chơi thám hiểm rất đa dạng, biểu diễn sống động như thật, món ăn có mùi vị thơm ngon vô cùng. Tôi chưa từng nghĩ tới âm thanh điện tử có thể mô phỏng âm nhạc như thật và còn cả nhân vật hoạt hình nữa. Hóa ra thể loại ca múa nhạc đẳng cấp lớn này lại cảm động đến thế, cảnh tượng nào cũng có thần sắc, khiến người ta cảm thấy giống như thật sự đến vương quốc cổ tích. Nói chung vốn từ của tôi hạn hẹp lắm, không thể miêu tả bật lên được nét đẹp ấy đâu.

Chơi rông rã cả ngày, dĩ nhiên không thấy mệt chút nào, chỉ tiếc thời gian trôi qua quá nhanh.

Mấy người phụ nữ kia đều mua sắm điên cuồng, tiêu tiền là chủ yếu. Hôm đó mọi người đến khu mua sắm lúc mười giờ, ai cũng phân tán như chim muông, còn tôi theo Bạch Nhược Lâm dạo phố. Chỉ thấy chị bị cuốn hút vào quầy mỹ phẩm, quần áo, đồng hồ đeo tay và trang sức.

Vào cuối mỗi ngày, tôi gần như mệt đến thè lưỡi, hai chân cũng bắt đầu run lẩy bẩy. Nhưng bà chị này mang giày cao gót, lại còn vững như núi Thái Sơn, bước đi như bay. Bực bội nhất là chị ấy rất thích trò thử đồ, phỏng chừng hồi nhỏ chơi búp bê chưa đủ phê. Ở khu bán trang phục, chị ép tôi mặc thử rất nhiều quần áo, váy đầm, hơn nữa còn lộ vẻ kinh diễm và thích thú mỗi khi tôi bước ra khỏi phòng thử. Tôi như biến thành cục mồ hôi di động, hơn nữa cô bán hàng cũng rất nhiệt tình. Chị lựa cho tôi không dưới mười mấy bộ quần áo. Tôi nói ‘xin chị đừng xài tiền bậy bạ nữa’, vả lại mấy món đồ siêu đắt này có vẻ MADE IN CHINA. Nhưng chị hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, căn bản không để ý cảm thụ của tôi, chỉ lo đưa thẻ thanh toán. Kết quả ngồi xe về khách sạn, cốp sau gần như đóng không được.

(1). Trạch nữ: người Nhật gọi đó là những “cô gái cá khô” trong tiểu thuyết ngôn tình thì họ được gọi là “trạch nữ”. Tóm lại, đó là những cô gái trẻ tương lai rộng mở nhưng lại chỉ thích ru rú trong nhà, ghét chốn đông người và hầu như quên mất việc hẹn hò.

(2). Oda Nobunaga (1534 – 1582) là một lãnh chúa phong kiến trong thời kỳ Chiến Quốc của lịch sử Nhật Bản. Ông là người có công rất lớn trong việc thống nhất Nhật Bản, chấm dứt thời kỳ chiến loạn kéo dài trên khắp cả nước.

Advertisements

56. Chương 56

Vừa đến khách sạn, tôi lập tức lo lắng không yên, đồng hồ kia tốn bao nhiêu tiền, tôi đã tính qua hết rồi, cũng chẳng biết năm nào tháng nào mới có thể thanh toán xong.

“Chị Bạch, chị bảo em phải làm sao bây giờ?” Tôi ủ rũ nói.

“Coi như chị tặng quà cho em gái đi, có gì đâu nè!” Chị cảm thấy tôi chuyện bé xé ra to.

“Không có công thì không nhận thưởng, hơn nữa quà này quý quá, em không thể nhận được!”

Chị cười tủm tỉm rồi đảo mắt một vòng, “Như vậy đi, em hứa giúp chị một chuyện, coi như đổi công lấy quà, được chứ?”

“Chuyện gì ạ?” Tôi vẽ mặt như đưa đám hỏi, “Không phải kêu em làm ô sin đấy chứ?”

“Ha ha, sao chị nữ. Tối nay uống rượu với chị đi.”

“Uống rượu?!” Hai con người tôi như sắp rơi ra ngoài, “Tửu lượng em kém lắm nha!”

“Yên tâm, chị không bắt em uống xin quá cần cầu, mà chỉ uống chung chị một chút thôi. Chơi chán thì về, thế nào?”

“Dạ, vậy cũng được.” Vào lúc này, tôi bị người ta nắm dao đằng cán rồi, tôi còn có thể trả giá sao?

Tokyo vào đêm đẹp hơn ban ngày rất nhiều, ánh đèn óng ánh, lấp lờ khắp nơi. Quán bar rải đều mọi chỗ, còn có vài người hoá trang xinh đẹp đứng trước khách sạn chào mời khách. Tôi kéo khư khư Bạch Nhược Lâm, chỉ lo chị lại vào mấy cửa hàng kia.

Chị đưa tôi tới một quán ăn thoạt nhìn rất cổ điển. Bên trong khách đã ngồi hết bảy phần mười chỗ, nhưng cũng không ồn ào chút nào. Máy quay đĩa kéo kệt phát tin về âm nhạc dân tộc đạo gần đây, có vẻ thanh lịch lại nhàn nhã.

Bà chủ mặc Kimono đã qua năm mươi tuổi, tuy không thể nói là đẹp, nhưng bộ dáng vẫn còn thướt tha lắm.

Ở Nhật Bản, tôi để ý tướng mạo của phụ nữ kỳ thực khá giống nhau, họ đều ăn mặc lịch sự và trang điểm nhàn nhạt. Không có người nào để mặt mộc ra đường cả, rõ ràng họ phải sửa soạn chỉnh chu mới ra ngoài. Mặt khác, khí chất của họ cũng không tệ, từ đồ thường đến trang phục chính thống, đại thể có vẻ rất dịu dàng. Trên đường phố, bạn có thể nhìn thấy mấy cô gái cầm ô, mặc kimono, chân đi guốc gỗ, tựa như nhân vật trong tiểu thuyết của Kawabata Yasunari (1). Cũng gặp hòa thượng mang áo cà sa, vẽ mặt điềm tĩnh, đi lang thang như ẩn sĩ đường phố vậy.

Bạch Nhược Lâm gọi một nồi lẩu thịt bò, cộng thêm một ít cơm cuộn và sashimi. Món ăn thật sự rất ít, cách làm cũng khá tỉ mỉ. Bạch Nhược Lâm gọi thêm chút rượu sake, chị nói đến Nhật Bản mà không uống rượu sake thì chẳng khác nào chưa từng tới.

Tôi dần dần phát hiện, người phụ nữ này cường thế hơn dì Lạc rất nhiều. Khi tôi đi cùng chị, tôi đều phải nghe lời chị. Chị sẽ lấy lý do và phương thức tốt nhất thuyết phục tôi quyết định, cũng không dò hỏi ý kiến của tôi. Cũng may tôi quen nhần nại từ bé rồi, hưởng hồ chị đã có lòng tốt, nên tôi cũng chấp nhận mọi sắp xếp của chị.

Thật ra tôi cần gì phải đem hai người họ ra so sánh đây? Bản thân không phải cán cân thì sao có thể đưa ra đơn vị trọng lượng cơ chứ? Tôi lại cười thâm mình ngốc quá.

Ăn uống xong xuôi, chúng tôi đến một quán rượu có biểu diễn văn nghệ xem ca vũ, rồi lại uống chút rượu đỏ. Thật ra tôi không biết thưởng thức rượu cho lắm, xưa nay cũng chẳng thấy nó có gì ngon. Chẳng hạn như rượu sake, tôi chỉ thấy nó chua chua, ngọt ngọt, không thơm ngon gì mấy. Còn rượu đỏ lại hơi chất chất, làm rằng tôi cũng có chút ê buốt. Uống hai loại rượu vào bụng, tôi đã hoàn toàn mơ hồ, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhìn gì cũng lơ mơ, chỉ muốn nhắm chặt mắt lại thôi, nhưng thật kỳ quái, dòng suy nghĩ của tôi vẫn rất rõ ràng. Tôi cảm nhận được Bạch Nhược Lâm đỡ tôi ngồi vào taxi, rồi ôm đầu tôi vào khuỷu tay. Tôi còn ngửi được mùi thơm dễ chịu quần quanh nữa.

Đến khách sạn, chị dìu tôi vào phòng của chị. Lần này chúng tôi ở trọ kiểu home town, mỗi người ngủ một phòng nhỏ. Tôi vừa thấy không phải phòng mình, liền lẩm bẩm nói phải đi về, tránh khỏi nôn bừa lên giường chị. Song chị vẫn kiên định như cũ, đặt đầu tôi lên giường, cởi giày và áo khoác cho tôi, sau đó lại dùng khăn lông nóng lau cổ lau mặt. Tôi bị rượu hành có cảm giác rất nóng, chị lại còn lấy khăn nóng lau làm tôi nhiệt huyết sôi trào. Tôi kêu nóng, xốc chăn ra, ngay cả quần cũng cởi luôn, chỉ chừa lại quần chip nhỏ và áo T-shirt.

Một lát sau, tôi cảm thấy rất khó chịu, có lẽ tại trong nóng ngoài lạnh.

“Em khó chịu quá!” Tôi hét lên.

Bạch Nhược Lâm lập tức đến đỡ tôi ngồi dậy, nửa ôm tôi. Tôi chỉ cảm thấy buồn nôn, “Oẹ” một tiếng liền nôn hết lên người chị.

“Chết rồi... hic!” tôi xấu hổ chết đi được.

Chị đành phải đứng lên cởi quần áo vứt xuống đất, rất nhanh chỉ chừa lại bộ nội y màu đen.

Sau khi nôn xong, tôi thấy thoải mái rất nhiều. Lại nghĩ đến chuyện ngày đó tặng chị nước hoa, không khỏi bật cười.

Chị vừa quay đầu lại phát hiện tôi đang cười, sáng giọng, “Em ói đầy ra đó, lại còn cười?”

“Chị Bạch, tại em nghĩ đến Marilyn Monroe, giờ nhìn chị y chang bà ấy!”

“Xỉn rồi mà còn trêu chọc người ta.” Chị trực tiếp đi về phía tôi rồi ngồi xuống bên cạnh, sau đó lấy tay cù vào nách tôi. Từ nhỏ tôi đã sợ trò này rồi, nhột không chịu nổi.

“Ai u, tha cho em đi, em không dám nữa.” Tôi liều mạng xin tha.

“Được rồi, thấy em đáng thương quá, tha đó.” Chị nói xong liền ngừng động tác.

Tôi thấy chị vừa mất cảnh giác liền tập kích bất ngờ, ngược lại chị che thân như chim ấp tổ, vừa trốn vừa phản kích lại tôi. Hai người đùa giỡn lôi qua kéo lại — kéo luôn áo ngực của chị xuống.

Tôi xin thề, tôi không có cố ý!

(1). Kawabata Yasunari: (1899 – 1972) là tiểu thuyết gia người Nhật đầu tiên và người châu Á thứ ba, sau Rabindranath Tagore (Ấn Độ năm 1913) và Shmuel Yosef Agnon (Israel năm 1966), đoạt Giải Nobel Văn học năm 1968, đúng dịp kỷ niệm 100 năm hiện đại hóa văn học Nhật Bản tính từ cuộc Duy Tân của Minh Trị Thiên Hoàng năm 1868. Những sáng tác văn chương, những tiểu luận mỹ học và phê bình văn học của Kawabata Yasunari, qua thời gian vẫn luôn đem lại hấp lực mạnh mẽ đối với nhiều nhà phương Đông học trên khắp các châu lục, có sức lôi cuốn rộng rãi độc giả trên thế giới, phản ánh nhiều phương diện của văn hóa Nhật cũng như những rung cảm đầy đam mê mà tinh tế của tâm hồn Nhật.

57. Chương 57

Tuy đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy ‘bảo bối’ của chị, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác lần đầu tiên.

Lần đầu tiên là lúc tôi và chị chưa thân lắm. Còn lần thứ hai là khi chúng tôi đã rất thân rồi. Lần thứ nhất, đầu óc tôi hoàn toàn tỉnh táo. Lần thứ hai, tôi bị hơi men thúc giục — vậy nên kết quả tuyệt nhiên khác nhau — Lần thứ nhất, tôi lịch sự xoay người không nhìn chị. Nhưng lần này, tôi lại nhìn rất lâu không chớp mắt.

‘Bảo bối’ đó có hình dáng ra sao? Tôi nên miêu tả thế nào đây? Điều đặn, đối xứng, no đủ, trắng như ngà voi, càng thần kỳ chính là, chúng còn phát ra một vàng sáng lạ thường, giống như ánh sáng của mặt trăng, xinh đẹp đến chấn động lòng người.

Lúc tôi đang âm thầm đánh giá, kỳ quái chính là, chị cũng không xoay người đi, cũng không dùng gì đó che chắn lại. Cuối cùng, lúc tôi ngẩng đầu lên, tình cờ bắt gặp ánh mắt sáng quắc của chị.

“A, thật ngại quá, em... ” Tôi ý thức được sự luống cuống của mình, không biết phải làm sao.

“Em nói xin lỗi là xong rồi sao?” Chị yếu ớt cất lời.

“Chúng quá đẹp, giống như có vàng sáng...” Tôi nói năng lộn xộn vài câu rồi cúi đầu, chợt nhớ tới cái ‘sân bay’ của mình. Nhớ năm đó, lời của dì Lạc đã trở thành một lời tiên tri, quả nhiên đến nay tôi cũng không thể qua nổi cúp A.

Trên mặt chị hiện lên một nụ cười phức tạp, “Em nói vậy... à, người đó cũng nói vậy... “

“Người đó? Ai cơ?”

Nhưng lúc này tôi đã không còn tâm trạng để truy cứu. Ánh mắt của chị trở nên khó hiểu. Chị đưa một tay ra sau gáy tôi, khẽ vuốt nhẹ sợi tóc.

“Thỏ Con, thật ra em biết tâm ý của chị mà!” Chị thở nhẹ nhẹ, ‘bảo bối’ áp sát vào ngực tôi, mềm mại như chạm chân lên mây trời.

“Em... Chị rất đẹp...” Tôi lại bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Sau đó thì sao?” Giọng nói của chị đã gần đến hồ mị hoặc.

Não của tôi nhanh chóng vận hành: Chị muốn làm gì? Tôi có muốn hay không? Tôi có thể hay không? Tôi có nên hay không? Tôi có xứng hay không?

“Xin lỗi, em không thể...” Âm thanh của tôi thấp đến mức ngay cả mình cũng nghe không rõ, chỉ cảm thấy tim đập nhanh đến độ như mới vừa chạy xong 100 mét.

Tôi biết mình không phải thánh nhân. Dưới tình trạng như vậy, tôi không thể để sự việc phát sinh ngoài ý muốn được! Đối với chị, đối với tôi, đều không công bằng!

Tôi cầm chiếc khăn bên người, khoác lên vai chị, cuối cùng cũng che khuất...

Nhưng chị dường như làm ngơ tất cả. Chị nhẹ nhàng nâng tay tôi lên, vuốt ve thật dịu dàng, tinh tế, rồi lại cúi đầu cẩn thận hôn lên mỗi ngón tay, như chạm vào một món đồ thiêng liêng.

“Ngón tay thật xinh đẹp.” Chị vừa hôn, vừa tự lẩm bẩm, “Thon dài, trơn bóng, trắng nõn. Tay như vậy mới có thể đàn ra bản nhạc tuyệt vời.”

Chị ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt mê ly mà mờ ảo, giống như cách tôi rất gần, nhưng cũng cách tôi rất xa.

Đêm, vắng lặng.

Chị cứ nắm tay tôi như thế, tựa đầu ở vai tôi, không nói lời nào. Tôi bắt đầu thấy hơi sợ, giống như sa vào một giấc mơ kỳ dị.

Tôi không biết làm thế nào cho đúng, đành bất động.

Qua hồi lâu, chỉ nghe chị thở dài, “Vẫn chưa trả lời chị đấy! Em đã biết ngay từ đầu phải không?”

Tôi cả kinh, lúc này nếu phủ nhận thì có vẻ không hợp lý lắm, nhưng nếu khẳng định, tôi lại cảm thấy thất vọng.

“Ngay từ đầu, em chỉ biết chị để ý em thôi, nhưng...”

“Nhưng không ngờ lại là yêu thích?” Chị tiếp lời tôi, chậm rãi đẩy tôi ra. Lúc chị ngẩng đầu, tôi thấy ánh mắt lấp lánh của chị.

Tôi cúi đầu, gật một cái.

Chị dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên. Mắt chị hiện lên vẻ phức tạp, thâm tình, tiếc nuối, thê lương.

“Để chị kể chuyện xưa cho em nghe nhé! Chuyện chị vẫn luôn muốn kể cho em nghe.”

“Dạ”

Giọng chị nhẹ nhàng, tinh tế, không quyến rũ như trước nữa, lại làm người khác cảm thấy vắng lặng:

“Khi còn bé, nhà chị rất nghèo, có mấy chị em, đi học cũng rất khó khăn, nhưng họ còn khổ hơn chị nhiều, vì chị biết cơ hội đi học là có hạn, chỉ dành cho người giỏi nhất thôi.”

“Chị nhất định là người giỏi nhất rồi!”

Chị gật đầu, tiếp tục nói, “Chị thi đậu đại học năm mười chín tuổi. Vào buổi tiệc năm hai đại học, có một anh chàng đàn dương cầm rất hay, lại còn rất đẹp trai. Mọi người đều đoán anh ta sẽ mời ai khiêu vũ. Chị có cảm giác anh ta sẽ mời chị, quả nhiên, anh ta lập tức mời chị nhảy, hơn nữa vẫn không đổi người. Xem như là vừa gặp đã yêu đi, tình cảm của bọn chị phát triển rất nhanh. Anh ta đối với chị rất dịu dàng, thường hay dẫn chị đến phòng nhạc, đánh đàn cho chị nghe, còn dạy chị hát nữa. Đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời chị.” Ánh mắt của chị trở nên mê say, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, có vẻ ngây ngô, xúc động.

“Nhất định chị rất thương anh ta.”

Chị khẽ gật đầu một cái, lại tiếp tục nói:

“Năm thứ tư đại học, lúc tốt nghiệp, anh ta dẫn chị đi gặp ba mẹ. Sau đó, anh ta làm giáo viên dạy nhạc, còn chị làm ở công ty. Anh ta vẫn đơn thuần như lúc còn đi học, ngoại trừ sự nghiệp dạy học ra thì không có chí hướng gì to lớn, chỉ muốn cùng chị sống thảnh thơi bình yên. Nhưng chị lại có rất nhiều hoài bão lớn, lòng cao hơn trời, chỉ muốn có sự nghiệp vẻ vang. Thông qua vài người bạn giới thiệu, chị bắt đầu làm thương mại. Lúc mới bắt đầu rất thuận lợi, nhưng sau đó thất bại trong một lần đầu tư, nợ người ta tới

hai mươi mấy vạn.”

Chị nói đến đây, từ bên giường lấy ra một điều thuốc trong hộp, nhen lửa, hít hai cái, rồi mới chậm rãi nói tiếp, “Hai người bọn chị mượn tiền đầu này chấp vá đầu kia, làm sao cũng không có đủ số tiền đó. Anh ta có chút tức giận, la chị vài câu. Khi ấy chị rất kiêu căng tự mãn, không chịu thua ai, giận hờn bỏ đi, đến ở cùng một người bạn. Bạn chị làm bất động sản, thông qua nó, chị biết ông chủ Cao. Ông ấy đối với chị rất ân cần, chủ động cho chị mượn tiền. Từ đó, chị dần lạc lối, đánh mất bản thân, bắt đầu qua lại với ông ta...” Giọng chị dần dần thấp xuống.

“Chuyện cũng rất lâu rồi”, sau một lát, chị đột nhiên cười tự giễu, “Chuyện sau đó, chị không nói chắc em cũng có thể đoán được.”

“Mấy năm nay chị có nhớ anh ta không? Có buồn lắm không?” Tôi cẩn thận hỏi chị.

“Cũng không thấy buồn lắm. Có điều rất lạ, sau mười mấy năm, giờ nhớ lại luôn cảm thấy rất mơ hồ, giống như chuyện thường mỗi ngày vậy, không có ấn tượng gì khác quá sâu. Ông chủ Cao đối với chị cũng không tệ lắm, tận lực giúp đỡ chị. Công ty của chị cũng dần dần có quy mô, giao thương buôn bán thuận buồm xuôi gió, chuyện làm ăn cũng càng làm càng tốt. Có lúc chị nghĩ, nếu lúc trước chị yên phận sống cùng chàng trai Piano, nói không chừng bây giờ con cái cũng đến tiểu học rồi.” Trong giọng của chị có loại cô đơn không thể nói hết.

Một điều thuốc đã đến phần đầu lọc. Tôi lấy ra một điều khác, nhen lửa, đưa tới môi chị. Chị mơ màng nhìn tôi, chậm rãi nói, “Ngày ấy, dáng vẻ em ngồi bên cây Piano rất giống anh ta. Chị cũng có chút hoảng sợ, tưởng như được trở về tháng ngày vui vẻ hồn nhiên ấy vậy. Vậy nên chị rất muốn gặp lại em, nhìn thấy em, chị như được lướt qua mười mấy năm sóng gió, trở về quá khứ.”

58. Chương 58

Có lẽ thế gian này có quá nhiều phụ nữ cô đơn. Bởi vì phụ nữ bị tình cảm chi phối thân thể, còn đàn ông lại dùng thân thể để chi phối tình cảm — vậy nên cuộc sống của phụ nữ nhất định sẽ khổ hơn đàn ông!

Một người phụ nữ cô đơn làm bạn với bạn, cũng giống như làm bạn với thú cưng vậy, không biết tôi may mắn hay bất hạnh nữa.

Nói chung, nghe xong chuyện xưa của chị, ngoại trừ bù ngùi xúc động, cảm giác của tôi chính là như thế.

Tuy trong lòng có hơi mất mát, nhưng tôi cũng hiểu rất rõ. Nếu chị thật sự yêu tôi, bất luận đối với người nào cũng đều không có lợi. Tôi không thể đáp lại chị tình yêu tương ứng, vậy càng không công bằng với chị.

Chẳng qua, tôi thật sự rất không thích bị người khác coi như sản phẩm thay thế, hơn nữa sản phẩm được thay thế lại là một người đàn ông!

Tôi thật muốn lập tức nói với chị: “Em không muốn kiểu tình yêu như vậy!”

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ cô đơn ấy, ai có thể nhẫn tâm nói ra khỏi miệng đây?

Có người từng nói: Tình yêu, đôi khi chính là tự yêu bản thân, không hề liên quan đến người kia.

Người nói lời đó ắt hẳn rất cô đơn. Giống như một rạn san hô lẻ loi giữa đại dương, chỉ có thể thương yêu bóng trắng vắng lặng, vĩnh viễn không bao giờ có thể chạm tới phía chân trời xa xôi.

Đời này, tôi gặp phải hai người phụ nữ cô đơn, yêu một người, thương một người, nhưng họ cho tôi lại gì đây?

Tôi, có hay chăng chỉ là một người qua đường vô tình để lại dấu ấn trong cuộc sống của họ, giống như đã từng quen biết? Thậm chí chỉ là một sự an ủi lúc cô đơn? Hay một thứ thuốc đặc trị cô đơn?

A, hóa ra người đáng thương nhất chính là tôi ư?!

Nhớ tới S – bạn cùng phòng của tôi đã từng nói: “Phụ nữ như cậu, dù được gã đàn ông nào thâm yêu thích cũng không dám theo đuổi, trừ khi gã đó thuộc loại ngu dốt mất cảm giác. Cậu rất thuần khiết, lạnh lùng, yên lặng, nhưng dường như hiểu rõ hết mọi chuyện. Cùng cậu yêu đương, không bằng nuôi dưỡng một con mèo.” Tôi nghe xong cười ha ha, nhưng cũng không tỏ rõ ý kiến. Mặc kệ cậu ấy khen hay chê, tôi đều thích cách đánh giá này.

Đúng, tôi không có cách nào tự giải thoát chính mình. Loại người như tôi, trời sinh vô duyên với đàn ông, từ nhỏ đã bị phụ nữ hấp dẫn, bị phụ nữ mê hoặc rồi. Nhìn lý tính, thông minh vậy thôi, kì thực ngu không kể xiết. Biết rõ là luyện ngực, là tăng mười tám địa ngục, nhưng cũng không cách nào ngừng khắc cốt ghi tâm, yêu thương sâu sắc.

“Yêu cái gì, sẽ chết vì cái đó”. Nhớ tới Dupree (1) đã dùng cả tính mạng diễn dịch cho đàn Violoncelle (2), là thành tựu của nghệ thuật hoàn mỹ. Còn tôi, chỉ sợ cũng phải dùng tính mạng soạn ra một bài tình ca, dù chỉ có mình tôi khẽ hát trong đêm.

(1) Emile Dupree: Mình google chỉ ra hình này. Chữ Emile Dupree khắc trên bow đàn Cello, nên mình đoán Emile Dupree là người chế tạo ra nó.

(2) Violoncelle: Cello (Xen-lô) hay Violoncelle (Vi-ô-lông-xen), còn được gọi trung hồ cầm, là một loại đàn cùng họ với vĩ cầm. Giống như vĩ cầm, cello được chơi bằng cách dùng một cây vĩ có căng lông đuôi ngựa kéo ngang những dây đàn và làm cho dây đàn rung lên thành âm điệu. Khác với vĩ cầm, cello có kích thước lớn hơn vĩ cầm và thường được chơi bằng một nhạc công ngồi trên ghế kẹp hồ cầm giữa hai chân.

59. Chương 59

Hôm sau, tôi bị cơn tê dại nơi cánh tay đánh thức. Bạch Nhược Lâm gối trên tay tôi ngủ như một đứa trẻ.

Chưa có ai ngủ tư thế thân mật như thế cùng tôi, kể cả dì Lạc năm ấy cũng chưa từng.

Tuy không phát sinh chuyện gì. Đúng, tôi xác định điều này, nhưng tóm lại là chúng tôi đã ngủ chung một đêm rồi.

Tôi chỉ nhớ chị nói liên miên chút chuyện, mãi đến khi mất đi tri giác.

Có lẽ tôi qua chị mất ngủ trong lúc tôi đang ngủ say. Giờ tôi cũng không muốn đánh thức chị.

Tôi khe khẽ đắp chăn cho chị, rồi lập tức rón rén trở về phòng mình.

Hôm nay nhóm không có hoạt động tập thể gì, nên chị ngủ tới khi nào cũng chẳng có ai quấy rối. Tôi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới, liền ra khỏi khách sạn.

Tôi không muốn xem bản đồ, đi lung tung không có mục đích trên con đường xa lạ. Quảng trường không quá náo nhiệt, người đi đường cũng không nhiều, còn mặt đường vẫn luôn sạch sẽ như thế.

Tôi tìm một “canteen”, ăn bát mì udon, mùi vị thơm ngon lạ thường.

Chỉ là xung quanh toàn ngôn ngữ xa lạ, cảm giác lạc lõng bi quan nảy sinh, vẫn không nên ở đây lâu.

Tôi kêu ông chủ gói một phần mì, rồi trở về khách sạn. Tôi gõ cửa phòng chị, nhưng vẫn không nghe động tĩnh gì, đang muốn xoay người rời đi, cửa liền mở ra.

Chị tóc tai bù xù đứng sau cửa, sắc mặt có vẻ hơi tiêu tụy.

“Dậy rồi đó hả?”

“Bị em đánh thức đó.”

“Thật ngại quá. Đây, cho chị ăn này!”

Tôi đưa đồ đến trước mặt chị.

Chị liếc mắt nhìn, mỉm cười, “Vào đi.”

Tôi vào phòng, mở hộp mì cho chị ra, dưa cũng đã chuẩn bị xong.

“Xin mời, nữ vương bệ hạ.”

Chị ngồi xuống, vừa nhìn liền cau mày.

“Sao vậy?”

“Nhìn xong hết muốn ăn.”

Tôi ảo thuật lấy ra từ trong túi xách một cái bình nhỏ, đưa tới trước mặt chị.

“Biết chị thích ăn cay nên em bảo ông chủ gói thêm nè.”

“A, coi như em chu đáo, vậy chị bắt đầu ăn đây!” Một ngày ở Nhật Bản, chị cũng học theo người Nhật Bản vỗ tay trước khi ăn cơm, sau đó nói một tiếng “bắt đầu”, bộ dáng rất khả ái.

Chờ chị ăn xong thì đã gần trưa. Tôi đứng trước cửa sổ ngắm cảnh, chẳng biết mưa từ lúc nào, gió cũng hơi lớn.

“Hôm nay đi đâu đây?” Tôi quay đầu lại hỏi chị đang đứng bên cạnh.

“Bái thần đi.” Thì ra bà chị này đã sớm có dự định.

Chúng tôi ngồi tàu JR xuống ở ga Harajuku (1) đến Shibuya (2) nổi tiếng. Tokyo tập trung một phần mười dân số Nhật Bản, đường phố lúc nào cũng rộn ràng, nhộn nhịp. Thế mà cũng có chỗ yên tĩnh, chính là đền thờ Minh Trị (3) này đây.

Kỳ thực tôi cảm thấy Nhật Bản có tính dân tộc phân tách rất rõ ràng. Khi thì âm nhu vô cùng tận, lúc thì trắng vĩ vô bờ bến. Ba hồi thanh thần đáng yêu, bốn hồi tối tăm khủng bố. Một mặt là sáng tạo, một mặt là hủy diệt. Phía trước là ánh sáng thiên đường, nhưng sau lưng lại là lửa địa ngục thiêu đốt hừng hực.

Trước khi đi, tôi cho rằng nơi đây cũng tương tự chùa Linh Ẩn, khách hành tỵ tập dâng hương, giao thông tắc nghẽn, nhưng đến mới phát hiện không phải như thế.

Có người nói trước lúc Thần Cung được xây dựng, nơi đây là một mảnh đất hoang vu. Sau khi Thiên Hoàng Minh Trị và Hoàng thái hậu Chiêu Hiến qua đời, người Nhật Bản vì kỷ niệm công đức của họ mà

thành lập nên. Đó là một khu xanh hóa đặc biệt lớn, trồng mấy trăm loại cây, mười mấy vạn cây, mùa hè mây bay mưa bụi, toả ra mùi hương thơm ngát.

Xe cộ ở đây rất ít. Có rất nhiều người Nhật Bản tự tới chỗ này, mặc phục trang, diễn một vở kịch tôi không biết tên. Một ít du khách rồi rít cầm máy quay phim, họ cũng phối hợp tạo vài tư thế.

Dọc theo cửa hàng trưng bày đá cuội trắng xóa, bóng loáng, xinh đẹp. Có người bảo đá cuội có thể loại bỏ yêu tà, khi mọi người đi bộ trên đá, linh hồn sẽ được thanh lọc.

Tôi chẳng biết linh hồn của mình có được thanh lọc không, nhưng lúc đi trên đá, cảm giác quả thực rất tốt, giống như phôi sạch trần thế, quên đi tất cả muộn phiền.

Bạch Nhược Lâm vốn mang giày cao gót, lúc này đã cởi giày xách trong tay, đi chân trần trên đá cuội, còn để tôi chụp rất nhiều ảnh. Không thể phủ nhận chị quả thật rất đẹp, đặc biệt nổi bật dưới phong cảnh mỹ lệ thế này, thoáng như tiên tử lạc trong rừng vậy.

Vào trong cung điện lại có một phong vị khác, là kiến trúc sân vườn điển hình của Nhật. Đối với kiến trúc, tôi một chữ cũng không biết, có điều để lại ấn tượng sâu sắc trong tôi chính là dòng nước trong veo róc rách ở điện. Men theo dòng chảy bình lặng về bể, hoa thủy tiên đã bắt đầu nở rộ, cây xương bồ còn chưa thay lá. Có mấy người phụ nữ mặc kimono thanh nhã đi dưới hành lang, lời nói nhỏ nhẹ, từ xa nhìn lại hết như trở về thời cổ đại. Có người nói kết hôn ở đây có thể hưởng hạnh phúc trọn đời, đáng tiếc tôi không bao giờ nhìn thấy ngày đó.

“Có muốn vào tham quan không?” Bạch Nhược lâm hỏi tôi.

“Không muốn.”

“Sao thế? Em cũng không tin thần linh à?”

“Người Nhật đã nhiều như vậy, thần phù hộ người nước ngoài chúng ta không có kịp đâu.” Kỳ thực đối với chuyện bái thần này, tôi vẫn có cảm kỵ, như Khổng Tử nói ‘kính quỷ thần mà đi chi xa’.

“Ra thế. Vậy thì thôi.” Chị đại khái cũng không muốn đi vào một mình, nghe tôi nói vậy, cũng chỉ có thể bỏ thôi.

“Chị có nguyện vọng gì hả? Nếu có thì nói em nghe chút đi.” Tôi cố ý trêu ghẹo chị.

Chị nhìn tôi thật lâu, cũng không trả lời.

Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng mơ hồ, cũng không dám suy đoán, lập tức nhìn trái nhìn phải hăng giọng, la hét “Đói bụng quá đi!”, liền kéo chị đi kiếm đồ ăn.

Kỳ thực tôi vẫn còn nhớ rất rõ chuyện tối qua, nhưng tôi thực sự chưa nghĩ ra nếu chị đề cập tới chuyện ấy, tôi nên trả lời thế nào bây giờ.

Nếu chị chỉ là say rượu nói bừa, vậy thì dĩ nhiên không có chuyện gì phát sinh hết, nhưng nếu không phải thì sao đây?

Được một người nói lời “thích” như vậy, người khác có chịu nổi trách nhiệm không đây? Hay vẫn có thể ngoảnh mặt làm ngơ?

Tôi không có kinh nghiệm yêu đương. Thầm mến thôi đã làm tôi mòn mỏi tâm lực cả rồi. Nhưng nếu có một tình yêu chân thành trước mắt, tôi thực sự không biết làm sao cho phải.

Trước mắt đang không biết làm sao cho tốt, hay là nên tiếp tục giả ngu đi.

(1). Harajuku: là tên của một địa điểm quanh Nhà ga Harajuku và tuyến đường ray Yamanote tại khu Shibuya của Tokyo, Nhật Bản. Địa điểm này nổi tiếng thế giới với phong cách và trào lưu thời trang đang rất thịnh hành trong giới trẻ Nhật Bản cũng như giới trẻ châu Á.

(2). Shibuya: là một trong 23 khu đặc biệt của Tokyo, Nhật Bản. Tính đến 2010, vùng này có dân số ước tính 202.880 người và mật độ là 13.430 người/km². Diện tích cả vùng là 15,11 km².

Địa danh “Shibuya” thường được biết đến qua khu thương mại sầm uất chung quanh Nhà ga Shibuya. Đây là một điểm giao thông tấp nập bậc nhất ở Tokyo. Các cửa hiệu ở Shibuya thiên về thời trang giới trẻ nên nghiêm nhiên khu vực này có tiếng là nơi tụ tập đông đảo các dịch vụ may mặc thời trang như thương xá Shibuya 109.

(3). Đền thờ Minh Trị: Meiji-Jingu là một ngôi đền thờ thiên hoàng Minh Trị và Hoàng Thái Hậu Shōken-kōtaigō. Jingu là một ngôi đền được nhiều người biết đến và chủ yếu thờ phụng tổ tiên của hoàng thất, thiên hoàng..., đây là điểm khác với những ngôi đền thông thường (“Jingu” là tên gọi tắt của “Ise-jingu”).

Đền Meiji-Jingu được xây dựng vào năm 1920. Trong các đền thờ, đây là đền thờ được xây dựng gần đây nhất. Vào ngày lễ đầu năm Hatsumode (đi viếng thăm đền vào ngày đầu tiên của năm), mỗi năm người ta đều ghi chép số lượng người viếng thăm và nhận thấy rằng đây là ngôi đền có số lượng người viếng thăm nhiều nhất Nhật Bản. Xung quanh ngôi đền là rừng rậm rộng lớn, toàn bộ những cây trong rừng này đều là cây nhân tạo. Khi xây dựng ngôi đền này, người ta đã tập hợp nhiều cây từ khắp đất nước Nhật Bản. Nơi thu hút khách nổi tiếng là “Kiyomasa no ido”, mỗi ngày có nhiều người xếp hàng ở đây nên nếu muốn đi xem chậm nhất là phải đến trong vòng buổi sáng. Nơi đây có rất nhiều cây xanh khiến cho người ta không nghĩ nó nằm trong thành phố nên có thể tận hưởng ma lực của thiên nhiên bao quanh ngôi đền nhân tạo này. Ở mọi nơi đều treo thơ Haiku mà thiên hoàng Minh Trị đã đọc, chỉ cần tra nghĩa của chúng ta cũng cảm thấy rất thú vị (thơ được Thiên Hoàng ngâm gọi là “Gyosei”, thơ được Hoàng Thái Hậu ngâm gọi là “Kogoheika”).

60. Chương 60

Từ Nhật Bản trở về, chỉ cảm thấy uể oải. Thân thể mệt mỏi phải nói, tâm cũng ỉu xiu không kém.

Đang muốn nghỉ ngơi cho thoải mái ngày, nào ngờ liền xảy ra vấn đề.

Tôi nhớ ngày đó khí trời rất nóng bức, tôi ở nhà nghỉ hè, chẳng đi đâu cả. Hơn chín giờ sáng, điện thoại di động đột nhiên vang lên, lại là Lý Bân.

Anh ta đã rất lâu không liên lạc với tôi, lòng tôi mơ hồ cảm thấy có liên quan tới dì Lạc.

“Alo, Lý Bân?”

“Thỏ Con” Giọng nói của anh lộ ra lo lắng, “Em có thể đến bệnh viện được không? Lạc tổng té bị thương, sắp làm phẫu thuật...” Tôi không nhớ rõ những gì anh nói sau đó, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tim đập dồn dập.

Tôi há lớn miệng thở dốc, trong lòng tự nói với mình, đừng hốt hoảng, hít thật sâu nào!

Đón xe, đến bệnh viện. Phòng cấp cứu.

Sắc mặt dì trắng bệch nằm ở trên giường, mấy người Lý Bân lo lắng đứng một bên.

Tôi run rẩy tới bên dì Lạc, đưa tay nắm lấy tay dì.

Dì chậm rãi mở mắt nhìn tôi mỉm cười, nhẹ nhàng nói, “Không sao đâu”, nhưng ai cũng nhìn ra dì đang nhẫn nhịn chịu đau.

Lòng chua xót lập tức muốn rơi lệ.

Nhưng tôi nhắc nhở bản thân ‘không thể khóc’. Chuyện quan trọng hiện tại chính là giải quyết vấn đề, không phải thêm phiền.

Phim rất mau đưa tới, là gãy xương bánh chè, lập tức phẫu thuật! Phải ký tên ngay!

Bọn Lý Bân nhìn tôi, tôi nhìn lại họ, cũng không biết làm sao bây giờ. Tôi không biết dùng khí đến từ đâu, cắn răng ký tên của mình, quan hệ: Mẹ con.

Ca mổ diễn ra gần bốn tiếng, những người khác đều về công ty trước, chỉ còn Lý Bân và tôi ở lại đợi.

Đó là ngày dài nhất từ lúc tôi sinh ra đến giờ. Tôi liên tục cầu khẩn dì bình an vô sự, âm thầm thề nguyện dùng sức khỏe của bản thân đổi lấy bình an cho dì.

Máy truyền hình rất cực thông báo có thể vào phòng bệnh chờ. Tôi lập tức chạy đến phòng bệnh, chính thức cảm nhận được cái gì gọi là ‘tim nhảy tới cổ’ rồi.

Một lúc sau, có vài người đẩy xe đi ra, chuyển dì sang giường bệnh. Y tá chăm sóc dì một chút, dặn chúng tôi hết thuốc mê chẳng mấy chốc sẽ tỉnh, buổi tối không được ăn uống, chờ thủ tục.

Biết ca mổ thuận lợi, tim tôi rất cực cũng thả lỏng. Tôi bảo Lý Bản đi về trước. Anh suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài, một lúc lại trở về mang theo một bà dì tới, là hộ công của bệnh viện, chuyên phụ trách chăm sóc bệnh nhân. Anh bàn giao chút chuyện với bà dì rồi mới rời khỏi.

Dì tỉnh lại rất nhanh, tất nhiên cơn đau sau phẫu thuật cũng kéo đến ngay. Cơn đau này khiến ai thấy cũng đều lo lắng. Dì run rẩy liên tục, thân thể bị cố định nên không thể động đậy, không tự chủ rên rỉ từng trận thống khổ, đau đến nước mắt chảy ròng. Tôi chỉ cảm thấy tâm tính thiện lương như bị xé nát, không thể làm gì, cũng không nhận được nữa. Tôi bèn ôm lấy đầu dì, khóc cùng dì, nhưng lại không dám khóc ra thành tiếng, sợ làm dì càng khó chịu, đành phải cắn chặt môi.

Không biết qua bao lâu, dì mơ màng thiếp đi. Tôi nhẹ nhàng thả dì ra, lại phát hiện môi đã bị mình cắn đến chảy máu.

61. Chương 61

Xế chiều, ba mẹ tan việc đều chạy tới, đem theo chút đồ ăn và vật dụng thường dùng.

Mẹ nói muốn ở lại chăm sóc cho dì, nhưng tôi cứ nhất quyết không chịu. Lý do là tôi được nghỉ hè, còn mẹ thì bận bịu nhiều việc. Mẹ suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đồng ý, căn dặn chút chuyện, liền trở về.

Dì vẫn đang ngủ mê man. Do mất máu, mất nước nên môi khô nứt nẻ. Tôi lấy tấm bông nhúng tí nước, nhẹ nhàng bôi lên môi dì. Chốc sau, tôi đắp kín chăn cho dì rồi nằm lên chiếc giường nhỏ bên cạnh ngủ một lúc. Song chỉ cần dì hơi có động tĩnh, tôi sẽ phản xạ có điều kiện nhảy thót lên, làm bà dì kia cũng hồi hộp theo. Bà an ủi tôi, “Cô gái nhỏ, mẹ con không sao đâu, con đừng quá lo lắng, cái này không phải ca mổ lớn gì, ngày mai cô ấy có thể ăn liền thôi.”

Sự tình quả thực y như lời bà dì nói, bắt đầu phát triển theo hướng tích cực. Ngày hôm sau, tuy dì giống như bị tác dụng của thuốc hành sốt, thần trí không tỉnh táo, buồn ngủ suốt ngày, chỉ nhắm mắt lại mãi, cũng không còn run rẩy và rên rỉ nữa. Tôi nghĩ dì nên ngủ thêm, ít ra sẽ không cảm thấy đau đớn. Tôi ngồi trước giường, bóp ngón tay cho dì, vuốt ve khuôn mặt dì. Tuy đau lòng, nhưng cũng thấy vui vì có thể làm chút chuyện cho dì.

Buổi trưa, bọn người Lý Bân lại tới nữa. Họ đem theo rất nhiều đồ, nhưng dì Lạc cũng ăn không vô cái nào. Họ muốn thay tôi, để tôi về nhà nghỉ ngơi. Tôi lại nói tôi nhàn rồi quá nên đâm ra chán, chỉ bằng ở đây chăm sóc dì, bọn họ cũng không kiên trì nữa.

Đến tối, tôi để bà dì về ăn cơm. Khi sắc trời tối lại, tôi đứng trước cửa sổ, ngây ngốc nhìn phong cảnh bên ngoài.

Thì ra mưa từ lúc nào chẳng biết. Bầu trời có vẻ sạch sẽ mà trong lành quá. Tuy có hơi ẩm đậm, nhưng hiện tại cũng tăng thêm vài phần mát mẻ cho thời tiết nóng nực.

Tâm tôi cũng thế, giảm bớt chút căng thẳng, lo lắng.

Không biết qua bao lâu.

“Thỏ Con...” Phía sau truyền đến một tiếng khinh hô.

Tôi xoay người, nhìn thấy mắt dì lóe sáng trong bóng tối. Dì thật sự đã tỉnh!

Tôi cúi người, kề sát mặt dì.

“Khát nước...” Dì đã lâu không ăn gì, hơi thở cũng mong manh.

Tôi đem ít nước ấm, lót gối sau đầu dì, sau đó ngồi bên giường chậm rãi bón từng thìa nước cho dì uống.

Tôi sờ trán dì, lạnh lạnh, sốt đã tan, không khỏi thở phào một hơi.

Tôi múc nước, nhẹ nhàng lau mặt, lau tay cho dì. Sắc mặt dì tái nhợt không chút hồng hào.

“Dì muốn thay đồ.” Dì nói với tôi.

Tôi gạt đầu, rồi lấy thêm một chậu nước nóng.

Tôi ngồi bên giường, chậm rãi ôm lấy dì, để dì tựa trên vai mình. Tôi cởi bỏ đồ bệnh viện giúp dì, rồi dùng khăn lông nóng lau cổ, lưng, ngực...

Thân thể của dì lập tức lộ ra trước mắt tôi, nhưng tôi chỉ cảm thấy thánh khiết, như ôm một vị Thánh Mẫu vậy.

Tất cả động tác của tôi đều hết sức nhẹ nhàng cẩn thận. Sợ nhất chính là đụng tới chân đau của dì. Tuy đã có nẹp cố định, nhưng không cẩn thận vẫn để lại hệ lụy, vẫn sẽ đau.

Tôi thay áo ngủ cho dì.

Lại nhẹ nhàng cởi quần dì ra, dùng khăn lông nóng cẩn thận lau sạch sẽ.

Dì yên lặng phối hợp động tác của tôi. Khóe mắt vương lại chút ánh sáng, lại phát hiện trên mặt dì lộ ra vẻ e lệ.

Xong xuôi toàn bộ, tôi đỡ dì nằm xuống, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Trong lòng cũng có tí xú cảm giác thành công.

Dì gơ tay lên, khẽ vuốt ve trán của tôi, thì ra đầu đã đầy mồ hôi từ lúc nào.

“Khổ cực con quá... Thở Con...”

Tôi dè nhẹ tay lên môi dì lại, ôn nhu nói, “Dì đừng nói vậy. Con còn có thể làm gì nữa đâu!?”

Dì rút cục hơi gật đầu, nhắm mắt lại, không nói tiếp nữa.

Ngày thứ ba, cuối cùng dì đã ăn được chút cháo, nói chuyện cũng không mất quá nhiều sức. Khi một người bắt đầu ăn uống, thể lực sẽ nhanh chóng được khôi phục.

Cứ như vậy, mỗi xế chiều tôi đều đến thăm dì, nâng đầu giường lên, đọc chút tin tức trên mạng cho dì nghe, hoặc kể vài chuyện cười chọc dì.

Dì tựa vào gối mỉm cười nghe tôi nói này nói nọ, chỗ nào hài hước sẽ bình luận vài câu. Có lúc tôi mở vài bài nhạc, không nói lời nào, lẳng lặng ngồi trên sofa đọc sách hoặc lên mạng, còn dì thì lại xem tạp chí hoặc báo chí. Tháng ngày ngược lại cũng trôi qua khá nhanh.

Có lúc tôi sẽ chạy ra ngoài mang về cho dì vài đóa hoa sen, cắm trên đầu giường. Lại còn có hạt sen tròn trịa, xanh mơn mẫm. Tôi lột cho dì một hạt, tôi một hạt, thật giống như hai đứa con nít.

Mỗi ngày, bà dì sẽ đến gom quần áo đi giặt, thanh lý rác thải gì đó. Nhưng tôi không muốn bà làm những chuyện khác, tỷ như cho lau mình cho dì Lạc, gội đầu các loại.

Chẳng biết tại sao tôi lại không thích người khác làm mấy việc này cho dì tí nào. Dù mình khổ cực hơn chút, nhưng cũng cam tâm tình nguyện. Chuyện gì dì cũng nghe tôi, xưa nay không hề phản kháng, dịu ngoan cực kì.

Ba mẹ mỗi ngày thay phiên đem đồ ăn cho dì Lạc bồi bổ cơ thể. Mấy người Lý Bân cũng thường hay lui tới, mang chút náo nhiệt cho phòng bệnh bớt yên tĩnh.

“Sao dì lại cảm thấy dường bệnh như hưởng phúc vậy nè!” Dì Lạc cảm khái nói.

Thỉnh thoảng cũng có vài người bạn làm ăn tới thăm dì. Đa số họ đều không biết tình trạng hôn nhân của dì Lạc, đều rất tự nhiên nghĩ tôi là con gái của dì, còn khen dì có phúc đức, có đứa con gái thiệt ngoan.

Dì cũng không phản bác, mỉm cười gật đầu ngầm thừa nhận. Tôi ở bên dì dần dần cũng quen rồi, chỉ cảm thấy ngày càng thân thiết với dì hơn.

Eo dì nằm lâu cũng phát đau, lót gối không giải quyết được vấn đề. Tôi liền cúi người, lót tay dưới eo dì.

Dì không cho, nói tay đàn dương cầm sắp bị ép hỏng rồi. Tôi nói tay tôi đàn dương cầm không đủ lực, vừa hay có thể rèn luyện sức lực. Dì cũng hết cách với tôi luôn, ngoại trừ tùy ý để tôi bài bố, cũng không thể quyết định gì được.

Có lúc tôi phát hiện viên mắt dì đỏ ửng, có lẽ do thấy cảm động trong lòng. Nhưng tôi đều giả bộ không thấy. Tôi sợ động tình trước mặt dì, sợ bản thân lại đột nhiên mất khống chế, càng làm sự tình thêm phức tạp.

Tôi không chịu nổi lại bị dì xa lánh. Mỗi lần như thế tôi đều có cảm giác hồn phi phách tán, tôi cũng không muốn phải tiếp tục ném trái nữa.

62. Chương 62

Trong thời gian này, Bạch Nhược Lâm và vài cô gái trong Hội cũng tới bệnh viện thăm dì Lạc.

Kỳ thực sau khi từ Nhật Bản trở về, tôi và chị thật giống cắt đứt liên lạc, đến hôm nay mới gặp mặt lần đầu.

Đưa mọi người ra phòng bệnh, tôi lễ phép cảm ơn họ.

“Quao! Hóa ra em là bé ngoan hiếu thuận nha.” Bạch Nhược Lâm nói, vuốt ve tóc tôi.

Tôi hơi chột dạ, cảm giác mặt mình đỏ như gấc, còn có người khác ở đây, chị không sợ họ nhìn ra đầu mối

sao?

“Dì ở đây không có người thân, em nhất định phải ra sức thôi.” Tôi gật gù nói.

“Chị cũng không có người thân nè. Lần sau chị bị bệnh, em có tới chăm sóc chị không?”

Chị nói nửa thật nửa đùa, tôi cũng chỉ cho rằng chị đang trêu chọc mình, “Hay em học làm điều dưỡng, mở viện dưỡng lão cho các chị tới ở nha! ha ha.”

Chị nhìn tôi một chút, “Biết ngay em không có tâm mà! Chỉ giỏi giả mù sa mưa.”

“Chị Bạch tuổi trẻ mạo mỷ, không làm gì mà lại muốn bản thân sinh bệnh, sau này đừng nói vậy nữa!” Tôi không thể làm gì khác hơn là hò hét với chị.

Cũng may thang máy đã đến, chị nhìn tôi tựa như cười mà không phải cười, sau đó vào thang máy cùng mọi người. Tôi thầm lau một vệt mồ hôi trong dạ, thầm quyết định sau này vẫn nên hạn chế qua lại với người phụ nữ này thì hơn, chị ấy không phải là kẻ tầm thường đâu!

Qua một tháng, cuối cùng dì Lạc cũng tháo nẹp. Chân vẫn còn sưng to, nhưng ít ra đã có thể vịn tường bước đi. Dì tựa vào người tôi, đi bộ qua lại. Tôi cười dì ngã nghiêng như quý phi say rượu, dì thì lại cười tôi là Cao Lực Sĩ (1).

Khai giảng không bao lâu, giáo viên liền bố trí chúng tôi đi kiến tập. Các bạn học bị phân công đến công ty hoặc xí nghiệp, cũng có người đã sớm tìm đơn vị làm việc cho bản thân, sau đó làm công tác lót đường.

Tôi chẳng lo lắng mấy về chuyện công việc. Cảm giác mình đến đâu cũng có thể làm được, thậm chí còn định ở nhà làm bộ tộc SOHO (2) nữa cơ.

Tôi được phân đến kiến tập ở một công ty không xa nhà lắm. Thật ra cũng rất dễ dàng, không có bao nhiêu việc để làm. Có lúc tôi sẽ đặc biệt mua vài món ngon đến thăm dì.

Chân dì lành lại rất nhanh. Qua ba tháng, cơ bản không nhìn ra có gì dị dạng, vết sưng đỏ ở chân cũng hoàn toàn biến mất. Dì nói dinh dưỡng quá độ, mập lên không ít, cần phải giảm béo khôi phục vóc người. Tôi bảo tiếp tục làm quý phi đi, giảm béo cái gì. Dì cười nói Cao Lực Sĩ đổi nghề đi, đừng hầu quý phi nữa.

Tôi lập tức kéo dì khiêu vũ trong phòng bệnh, giống nhau cách dì dạy tôi nhảy năm ấy. Tuy tôi học không được, nhưng xưa nay chưa từng quên.

Dì ôm tôi, sâu kín nói, “Thỏ Con, hôm đó dì thật sự nghĩ mình sẽ tàn tật ngồi xe lăn, cũng nghĩ mình sẽ không đứng lên nổi. Nào ngờ giờ còn có thể khiêu vũ với con.”

“Dù đi có ngồi xe lăn, con cũng có thể ngồi xe lăn cùng đi khiêu vũ mà!” Tôi nhẹ giọng nói bên tai dì.

Thường thường khi nói cười kiểu này, sống mắt dì sẽ lưu chuyển, tôi sẽ thất thần, sẽ hoảng hốt: trong lòng dì, dù chỉ là một phần vụn giấy, phải chăng tôi cũng như một người tình tốt?

(1) Cao Lực Sĩ (684-762) là hoạn quan nổi tiếng thời nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc. Ông tham dự việc triều chính và có ảnh hưởng nhất định tới vua Đường Huyền Tông.

(2) Bộ tộc SOHO (Small Office Home Office): Làm việc tại nhà, ý chỉ những người làm nghề tự do: sáng tác, tự do thiết kế, người gia công đồ mỹ nghệ,... Không bị thời gian và địa điểm gò bó, không bị hạn chế không gian làm việc giống như những người làm trong công ty. SOHO bộ tộc là những người tự do, làm việc tùy hứng. Đây là một kiểu làm việc hấp dẫn ngày càng nhiều người tham gia

63. Chương 63

Kỳ kiến tập kết thúc, về tới trường bắt đầu viết đề cương luận văn. Giờ nghỉ tới mới thấy lúc đó mình thật sự rất ngốc, cho rằng luận văn phải do mình viết, không được trùng lặp ý tưởng. Kết quả là phải vất óc suy nghĩ chủ đề “phức tạp”, làm đề mục khó đọc, vòng vo, lắt léo. Nhưng lúc đó tôi rất đặc ý bản thân tự vẽ ra con đường mới, hờn hờn bưng bưng nộp đề cương cho giảng viên. Vị giảng viên này có vẻ mới vào trường không bao lâu, thoải mái nói thẳng với tôi là đề này lạ quá, song chỉ cần tôi làm ổn là qua được.

Tôi lờ leo lên lưng cạp rồi nên cũng khó xuống, đành phải đâm đầu vào thư viện tra cứu tư liệu mỗi ngày, xưa nay tôi chưa bao giờ chăm chỉ vậy đâu. Tiến triển đương nhiên cũng chậm chạp, dù sao chủ đề “phức tạp” của tôi cũng hiếm có ai biết quá, nên chỉ có thể tham khảo cặn cẩu thôi. Nhưng bất luận thế nào, tôi luôn cảm thấy cách nghĩ của mình quá xa rời thực tế.

Hôm đó là cuối tuần, hết giờ học, tôi định đến thư viện mượn sách tiếp tục hăng hái chiến đấu. Lúc này, Bạch Nhược Lâm điện thoại tới.

Sau khi vội vã từ biệt ở bệnh viện, chị ấy không liên lạc với tôi nữa, tôi đương nhiên cũng không chủ động liên lạc với chị. Gọi điện lúc này, tôi cảm thấy hơi lạ.

“A lô, chị Bạch!”

“Bạn nhỏ hộ sĩ có bận gì không?” Chị buông lời chọc ghẹo, tôi cảm giác chị đang cười khê bên kia điện thoại.

“Không bận gì hết.”

“Dì Lạc của em khỏe lại rồi đúng không?”

“Dạ, hồi phục cũng không tệ.”

“Vậy em có đang chăm sóc cô ấy không?”

“Dì không cần em chăm thường vậy đâu!” Bạch Nhược Lâm thật sự coi tôi là người hầu thân cận rồi.

Kỳ thực lúc nói lời này, bản thân cũng cảm thấy giọng điệu có chút chua xót. Dì Lạc là một người cuồng việc, bình thường vốn không chịu nghỉ ngơi, thân thể khôi phục sáu, bảy phần đã nóng lòng tập trung làm việc rồi. Chính tôi cũng bận làm luận văn, gần cả tháng không có liên lạc. Đường như dì cũng quên liên lạc với tôi mất rồi, haiz.

Bạch Nhược Lâm ở bên đầu điện thoại kia dừng một chút, nói:

“Vậy có muốn đi đâu không?”

“Có chuyện gì ạ?”

“Muốn gặp em, được không?”

Haiz, chị cũng thiệt là thẳng thắn.

Có điều tôi tự cười mình suy nghĩ quá phức tạp. Sự kiện kia đã qua rất lâu rồi, chị cũng không nhắc lại, chắc đã phai nhạt đi rồi.

“Cũng được, chừng nào chị tới?”

“Chị đang ở trước trường em này, ra đi!”

Cúp điện thoại, trong lòng không thể không bội phục người phụ nữ này liệu sự như thần. Chị biết trước tôi sẽ đồng ý, nói nhiều vậy chẳng qua chỉ làm nền thôi.

Đã là giữa mùa, không khí tràn ngập mùi lá khô và gió thu mát mẻ.

Bạch Nhược Lâm đứng khoanh tay dựa vào hông xe, khăn lụa trên cổ theo gió thu tung bay phất phới. Chiếc áo gió màu trắng cũng bay lên, phong thái yếu điệu, lại lạnh lùng, cô tịch.

Tôi đến gần chị. Chị dùng ánh mắt quan sát tôi, khóe miệng hơi gợn lên.

Tôi có chút thẹn thùng, không biết chị nói gì, chắc lại muốn trêu ghẹo tôi đây mà.

Nhưng rốt cục chị chẳng nói gì, chỉ vỗ nhẹ vai tôi, rồi xoay người vào trong xe.

Tôi cũng ngồi vào ghế phó lái.

Trong xe vẫn là tiếng hát du dương của Thái Cầm. Chẳng biết là cố ý hay trùng hợp, nhưng đó là bài “Tình Cờ” (1).

Tim rung động theo tiếng ca, chuyện lúc trước bỗng hiện ra trước mắt.

“Đi ăn chút gì trước ha!” Chị nhẹ giọng nói, nhưng tôi lại cảm thấy chị đang tự hỏi mình, không phải hỏi ý tôi.

Tôi không đáp lại, chỉ cười cười.

Dường như tim đang vương vấn gì đó, tôi bất giác khẽ hát theo tiếng ca.

Thật ra tôi chưa từng hát nhạc Thái Cầm trước mặt người khác, tựa như sợ để lộ bí mật đáy lòng.

Nhưng giờ phút này, tôi không nén nổi tình cảm được nữa, chẳng biết có phải do người bên cạnh là Bạch Nhược Lâm không nữa.

Chị đã bộc bạch âm thanh sâu nhất dưới đáy lòng với tôi rồi, tôi cần gì phải vùi lấp tình cảm của mình nữa đây.

Người thông minh như chị, sớm muộn gì cũng nhận ra gì đó. Nếu chị hỏi thật, tôi nghĩ tôi sẽ không giấu diếm.

Vừa nhẹ giọng hát ca, vừa suy nghĩ lung tung, mắt thì lại lơ đãng nhìn cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ.

“Em như vậy thật khiến cho bức tranh phong cảnh càng đẹp!” Bất thành linh, chị đột nhiên cất lên một câu sâu xa khó hiểu.

“Dạ?” Tôi mờ mịt quay đầu, lại phát hiện chị đang nhìn về phía trước.

Chẳng lẽ chị mới vừa nhìn lên tôi?

Nghĩ vậy nên mặt đỏ ửng hẳn lên.

Không muốn để chị phát hiện tôi đang xấu hổ, quay đầu đi.

“Sao không hát nữa? Chị thích nghe em hát lắm.” Chị phát hiện tôi ngừng ngâm nga.

“Em mệt.” Tôi qua loa nói lấy lệ.

“Hát rất có tình cảm nha! Không ngờ tuổi như em cũng có thể hát bài này hay vậy. Chị tưởng chỉ có mấy bà già bọn chị mới thích thôi chứ.”

Bọn chị? Có phải chị đang ám chỉ dì Lạc không? Nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy mình dạo này nhạy cảm quá.

“Chị mà già gì, quá lắm cũng cỡ nghiên cứu sinh thôi, đừng cứ nhận mình già vậy chứ!”

Phụ nữ tự nhận bản thân già, nhưng thật ra là muốn nghe người khác nói mình trẻ. Đạo lý dễ hiểu như vậy, lẽ nào tôi lại không hiểu?

“Ồ quý! Bày đặt học người ta lừa gạt nữa chứ!” Chị than nhẹ một tiếng, nhưng tôi biết trong lòng chị rất vui.

“Gì mà lừa gạt, em nói thật. Nếu muốn gạt chị, em sẽ nói chị giống bạn học!”

Chị quay lại liếc tôi một cái, lắc đầu cười, “Gì mà nghiêm túc dữ vậy! Yên tâm đi, chị tin mà, lời thật việc thật, không phải nịnh bợ!”

Tôi cũng không muốn dây dưa với chị, mỉm cười cho qua.

(1) Bài hát Tình Cờ của Thái Cẩm đây: <https://www.youtube.com/watch?v=Hys5QB75qAs>

64. Chương 64

Chỗ ăn cơm lại là MacDonald!

Tôi không ngờ chị sẽ dẫn tôi tới chỗ này. Nhưng nếu đã tới rồi, tôi cũng không tiện nói gì.

Chị gọi cho mình một phần cay, gọi cho tôi phần không cay. Chị vẫn không để tôi có cơ hội lựa chọn.

Thật ra tôi có thể ăn cay ít, chị quá để ý rồi. Tôi lười giải thích, chỉ cầm cái khay đầy đồ ăn đi sau chị tìm chỗ ngồi.

“Ăn nào!”

“Ăn nào!”

Tôi vốn rất thích ăn mấy món này, lập tức tự nhiên như cô tiên ăn cào ăn cẩu.

Chị ăn rất thông thả, sau đó chậm rãi hút nước uống, khi thì nhìn tôi, lúc lại dòm ra cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Khi tôi biến cánh gà và Hamburg thành ma hết cả, thì chị mới ăn chưa tới một phần tư.

“Sao thế? Chị không thích ăn hả?” Tôi hỏi chị.

“Nói thật, đây là lần đầu tiên chị ăn MacDonald đó!”

Tôi sợ ngáy người mấy giây, kinh ngạc nhìn chị.

“Rất kỳ quái sao? Hồi còn học đại học, món này chưa phổ biến lắm, hơn nữa cũng khá đắt. Đợi nó thành món ăn đại chúng, chị cũng hết tuổi ăn rồi.”

“Gì chứ? Ai quy định độ tuổi ăn cái này vậy?”

“Em nhìn đi, toàn là học sinh hoặc bồ bịch không hà, không thì cũng dẫn con tới ăn. Một bà già vào MacDonald ăn, có phải kỳ cục quá không?”

Đây là lần thứ hai trong ngày chị tự bảo mình già. Chẳng lẽ Bạch Nhược Lâm bị gì đó đả kích?

“Chị đừng quá quan tâm ánh mắt của người khác, đôi khi nên tùy hứng một chút.”

“Lúc còn trẻ chị đã tùy hứng một lần rồi, cũng đã thương người khác, đã thương chính mình. Đời này, chị không muốn tùy hứng nữa.”

Ra là vậy, chị cứ nhớ mãi không quên chuyện đó.

Tôi vỗ tay chị, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ mấy chuyện không vui. Hãy hướng mắt về tương lai, vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp ở đó, không phải sao?”

“Như là?” Ánh mắt chị sâu kín.

“Chị xem, hôm nay tới MacDonald ăn mấy món ngon cũng là một chuyện tốt đẹp, đúng không? Ha ha!”

“Ha ha, có em thấy ngon thôi. Rốt cuộc chị cũng biết tại sao chỉ có con nít mới thích ăn, hóa ra em chưa trở mã hoàn toàn.” Chị vừa nói, vừa nhìn tôi cười xấu xa.

Tôi biết, chị lại đang cười nhạo tôi, nhưng miễn chị cười là được rồi.

Tôi làm bộ nghe không hiểu, tiếp tục chiến đấu, chị hết cách đành lắc đầu một cái, nhìn tôi ăn.

Ăn xong ra ngoài, bóng đêm đã đen như mực, gió lớn nổi lên khi nào chẳng biết. Bởi vì khu này quá náo nhiệt, nên chúng tôi phải gửi xe ở bãi, cách đây một đoạn ngắn.

Chị mang tất chân rất mỏng, cổ áo cũng rất lớn, vừa ra gió đã lạnh rợn cổ.

Tôi dang tay ôm lấy bả vai chị. Người phụ nữ này có thân hình nhỏ nhắn, dù tôi không đặc biệt cao, nhưng cũng ôm đủ trọn được người chị.

Chị cảm kích gương mặt nhìn tôi, nhưng miệng vẫn không buông tha:

“Một bữa ăn nhanh đã bắt đứa quỷ nhỏ như em làm tù binh rồi, còn cam tâm cho chị áo khoác nữa chứ!”

Tôi cười cười, không muốn nhận.

Chị tựa sát bên cạnh tôi, cùng đi trong gió, cũng không nói gì thêm, cước bộ lại rất ăn ý.

Tôi đột nhiên nghĩ, nếu người bên cạnh là dì Lạc thì tốt biết mấy!

Nhưng tôi không thể làm động tác tự nhiên như vậy với dì Lạc được. Tôi cảm thấy mình quá không hoàn mỹ, sợ dì sẽ từ chối, thậm chí có chút sợ dì, còn cố ý giữ khoảng cách với dì nữa.

Haiz, con người đúng là đồ kỳ quái!

65. Chương 65

Trở lại bãi đậu xe, ngồi vào trong xe.

“Đi đâu đây?” Tôi chờ đợi nữ vương quyết định.

“Không ngại chị hút một điếu chứ!” Tuy nói vậy, nhưng chị đã mở bao thuốc lá ra rồi, “tạch tạch” một tiếng, đốt thuốc.

Trong xe không mở đèn, tối đen như mực, chỉ có điểm đỏ duy nhất nơi đầu thuốc phát ra ánh sáng yếu ớt.

Tôi chỉ có thể yên lặng chờ đợi, cũng không nghĩ ra nên nói gì.

Cuộc sống của chúng tôi không có giao điểm, như cách cả dãy núi xa xôi.

Vậy mà hai người xa lạ giờ phút này lại gần nhau đến thế.

Nhưng tim tôi, lòng tôi đang nhìn theo phương nào? Lòng chị lại quyến luyến nơi đâu?

Mặc dù chị nói thích tôi, nhưng chị trong mắt tôi lại như sương mù không thể nắm lấy.

Cũng không phải là tôi hoài nghi chị, nhưng nếu buộc phải thích đối phương thì chị không phải là style của tôi.

“Đang nghĩ gì đó?” Đột nhiên chị hỏi như thế.

Tôi sợ hết hồn, giống như bị chị nhìn thấu nội tâm sâu kín.

“Không có gì.”

Chị phun một vòng khói, chậm rãi nói: “Sau này, nếu em không muốn người khác biết em đang suy nghĩ, ngàn vạn lần đừng nói ‘Không có gì’. ‘Không có gì’ chính là ‘Có gì đó’, hiểu không?”

Tôi đã nói rồi mà, chị thông minh vượt xa dự liệu của tôi.

“Lúc trước em bận chăm sóc Lạc tổng nên chị không dám quấy rầy. Thật ra hôm nay hẹn em ra ngoài là có lời muốn nói.”

“Ha ha, chị làm em căng thẳng quá. Quan toà muốn thẩm tra gì nào?” Tôi cố ra vẻ thoải mái, nhưng thật ra trong lòng đã bắt đầu bất an.

“Chị nghĩ... chị vẫn còn thích em.” Giọng nói của chị không có ngượng ngùng, không có lo âu, không có hưng phấn, cũng không có kích động. Giống như bình tĩnh nói ra một sự thật.

Bên trong xe lập tức mất đi âm thanh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của mình.

Trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt của chị, nhưng tôi biết vẻ mặt của tôi nhất định rất khó coi, thật may là chị không thấy được.

“Chị Bạch...” Tôi nhẹ giọng kêu chị một tiếng, cũng không phải trả lời gì, chẳng qua là thương xót gọi vậy thôi, có lẽ chị có thể nghe hiểu lòng của tôi, chỉ vậy thôi.

Chị từ từ quay mặt sang, giống như đang ngó chừng tôi.

Mà lúc này, ngay cả đỏ mặt tôi cũng không.

“Chị đổ kị...” Chị nhẹ nhàng khạc ra ba chữ.

“Dạ?”

“Chị đổ kị em đối xử tốt với cô ấy như vậy...”

“Thật xin lỗi...”

“Chị không muốn nghe câu ‘Thật xin lỗi!’”

“Dì ngã bệnh, cần người chăm sóc, dì không có thân nhân ở đây, hơn nữa đã ly hôn...”

“Được rồi! Em không cần giải thích nữa.”

“Đây không phải là giải thích!” Tôi có chút kích động, “Em phải nói cho chị hiểu, em nhất định phải chăm sóc dì!”

Chị không nói thêm gì nữa, bên trong xe lại khôi phục an tĩnh, nhưng yên tĩnh như vậy thật sự có thể giết chết người.

Thật lâu sau, chị rút cục thở dài, nhẹ nhàng nói:

“Người em thích là cô ấy, đúng không?”

Tôi vốn không muốn giấu giếm chị gì cả.

“Chị đã sớm đoán được mà.”

“Đúng, nhưng chị không muốn tin.”

“Chị ngay cả chuyện thích em cũng có thể tin, thì có gì không thể tin chứ!?” Bị giọng nói lạnh lùng của mình dọa sợ hết hồn. Thì ra tôi cũng có thể lãnh khốc như thế.

“Em cảm thấy chị ngốc nghếch lắm phải không?”

Tôi không lên tiếng, nhưng cũng có thể hiểu là đã ngầm thừa nhận.

“Chị thừa nhận, lúc vừa bắt đầu, chị coi em là anh ta. Nhưng trải qua khoảng thời gian này, chị đã hiểu rõ, cho dù anh ra xuất hiện trước mắt chị, chị cũng sẽ không thích nữa. Hình ảnh luôn hiện hữu trong đầu chị là em. Chị thích em. Chỉ duy nhất mình em.” Chị nói xong một hơi, có chút thở dốc.

“Chị vốn không hiểu rõ em.”

“Là chị không hiểu em hay tại em không muốn chị hiểu?”

Tôi không còn gì để cãi.

Cho tới nay, người cố chấp rút ngắn khoảng cách với tôi chính là chị. Người chủ động khiến tôi rộng mở cửa lòng chính là chị. Người đã mang đến cho tôi sự vui vẻ dù chỉ trong chốc lát cũng là chị. Không thể phủ nhận, chị luôn suy tính vì tôi, nếu như làm bạn bè, không ai có thể làm tốt hơn chị.

Tôi thở dài, nhẹ nhàng nói: “Tại sao chúng ta không thể làm bạn thân?”

Chị không nói thêm gì nữa, khởi động xe, lái ra khỏi bãi.

Xe chạy về ngoại ô thành phố, thẳng đến nơi vắng người.

Chị lướt xe cực nhanh, gió gào thét bên tai khiến tôi gần như nghẹt thở.

Bây giờ nên sửa sai thế nào đây?

66. Chương 66

Rốt cục chị dừng xe ở bờ sông.

Nơi vắng vẻ tiêu điều, bóng đêm mịt mờ, ánh trăng nhàn nhạt, khiến cả thế giới càng thêm u ám.

Chị đi xuống xe, tôi cũng xuống theo.

“Gió lớn quá, hay vào trong xe đi?”

Chị ngoảnh mặt làm ngơ, lại tự nói: “Có cỏ lau, thích không?”

“Dạ?”

“Khi còn bé, bờ sông gần nhà chị không có lấy một ngọn cỏ lau. Lần nào bị ba đánh chửi, chị cũng chạy tới bờ sông vắng người để khóc. Lúc cỏ lau phơ phất trên cổ, trên vai, chị sẽ giật mình nghĩ mẹ đến thăm...”

Giọng nói của chị có chút thương cảm, làm lòng người chưa xót.

“Qua nhiều năm, chị cũng dần quên đi chuyện ba đánh chửi, gương mặt mẹ cũng trở nên mơ hồ. Chị hết như một cây cỏ lau không nơi nương tựa, một mình sống trên thế giới này, không có người yêu, không có tri kỷ, thậm chí bạn bè cũng không. Có lúc chị chẳng biết rốt cuộc mình sống vì cái gì nữa!” Chị nhẹ nhàng cười lạnh, lại đốt thêm một điếu thuốc.

Tôi không biết nên an ủi chị thế nào.

Tôi biết chẳng qua là chị quá cô độc, quá tịch mịch thôi. Mà tôi tựa hồ cũng rất giống thùng rác để tâm tình. Mấy đứa bạn đại học cũng vậy, lúc không vui mới tìm tôi nói chuyện phiếm, uống cà phê.

Nhưng Bạch Nhược Lâm ưu thương, tôi không cách nào an ủi. Một tuổi thơ mất mẹ, lớn lên lại mất đi người phụ nữ chị yêu thương. Đau đớn trong lòng, ai có thể chữa lành?

Tình bạn? Hai chữ ‘tình bạn’ buồn cười ấy chẳng có chút giá trị nào ở đây cả. Tình bạn thường kèm theo

sự trao đổi, suy nghĩ hồi báo, lời nói xã giao.

Đường như chỉ có tình yêu nóng bỏng như lửa mới có thể làm trái tim lạnh băng thê lương của chị hồi phục.

Nhưng tôi có thể cho chị tình yêu sao?

Ngay cả bản thân tôi còn chưa cứu vớt được, thì làm sao có thể cứu vớt người khác đây?

“Có lẽ, chúng ta đến thế giới này để nhận lấy niềm đau, cho đến ngày linh hồn an giấc.” Tôi không có cách nào an ủi chị, chỉ nói ra một câu than thở.

“Người trẻ tuổi như em cũng hiểu được sao?”

“Nếu chúng ta sinh ra vì yêu, rồi lại đeo nặng trên lưng gông xiềng hủy bỏ sinh mạng, vậy thì bản thân đúng là số mệnh bi ai.”

“Nhưng tại sao chúng ta cũng không chết đi?”

“Bởi vì còn có quá nhiều điều không nỡ. Bởi vì không nỡ nên không thể. Không có được an bình mãi mãi, lười thủ độc hành, cho đến khi đèn cạn dầu khô mà chết đi. Hiểu không? Nghe nói người bình thường có thể thọ tới 120 năm, nhưng tại sao không có ai sống đến tuổi ấy.”

“Chết đi, mà có thể an bình sao?”

“Không, chết đi là ‘Hoa rơi người mất không ai biết’, không hết đau khổ, chỉ là ngủ một giấc ngàn thu thôi.”

“Nói vậy là không thể chết?”

“Đúng, nhất định phải sống.”

“Vì có tri giác, dù đau, cũng phải sống?”

“Đúng, đau nhưng hạnh phúc.”

“Em hạnh phúc? Ở đâu nào? Chẳng phải cũng đang đau đớn đó sao?”

Tôi trầm mặc, cũng không phủ nhận. Nhưng tôi biết chị đã hiểu rõ.

Nếu không đau đớn, thì sao tôi lại nói ra những lời ưu thương sầu não như thế?

Chị thích tôi. Nếu thật sự là yêu thì cũng không quá đáng thương! Hóa ra tôi và chị lại là người giống nhau, như thiêu thân lao đầu vào lửa, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Tôi chỉ sợ những người như chúng tôi xuống Địa ngục! Bởi vì dù chết đi, linh hồn cũng sẽ không yên nghỉ!

67. Chương 67

Sau đó cuộc sống cứ tiếp tục, tôi bận làm luận văn tốt nghiệp, làm chút chuyện vô bổ.

Bạch Nhược Lâm cũng hay gọi tôi đến Hội đánh đàn, nhưng đều bị tôi cự tuyệt.

Nếu mọi việc bắt nguồn từ dáng vẻ ngồi đánh Piano của tôi, vậy hãy để cho bóng dáng ấy biến mất khỏi tầm mắt chị đi.

Tôi biết mình rất tàn nhẫn, biết rõ bản thân cũng sa vào ảo tưởng, cũng không để người khác ảo tưởng.

Có lẽ mỗi người đều có cách đối đãi khác nhau, nhưng nếu không làm vậy thì phải làm thế nào đây? Chúng ta quá ngu xuẩn và nông cạn, luôn tự cho cách thức đối đãi của mình với thế giới này là đúng, ngoài ra chẳng có phương pháp nào khác. Nhưng khi chúng ta ý thức được điều này, thì lại phát hiện đã không còn cách nào thay đổi nữa. Có lẽ đây mới là bi ai lớn nhất cõi đời.

Bạch Nhược Lâm và dì Lạc đều không phải người có thói quen nhắn tin, có chuyện chỉ biết điện thoại liên lạc.

Trên thực tế, điều này cũng tránh được hiểu lầm không đáng có. Bởi nếu không có chuyện gì sẽ không có ai gọi điện đến.

Nên khi tôi cự tuyệt Bạch Nhược Lâm, dường như chị cũng mất dần liên lạc với tôi. Dù tôi có thể cảm nhận được mất mát bên kia đầu điện thoại, nhưng chúng tôi đều hiểu rõ nhau, mọi chuyện nên dừng lại ở đây.

Cuối thu.

Lá khô bay theo gió phủ kín sân trường. Tôi nhận được một tấm bưu thiếp, biển rộng xanh thẳm, cột La Mã trắng xóa, đến từ Hy Lạp.

Không có chữ ký, nhưng tôi biết nhất định là Bạch Nhược Lâm.

Bởi vì chỉ có một câu nói, “Ồ biển Aegean (1) xinh đẹp, chị nghe được một câu chuyện tình yêu kỳ diệu. Dù chỉ là thần thoại, nhưng cuộc sống cũng có thể có kỳ tích mà, đúng không?”

Tôi không biết thần thoại biển Aegean là gì, baidu một hồi, liền nhìn thấy một đoạn chuyện xưa:

“Ồ Hy Lạp có một nghệ sĩ đánh đàn nổi danh tên Cầm. Tương truyền rằng tiếng đàn của nàng có thể khiến thần Poseidon (2) giận dữ khôi phục lại bình tĩnh. Truyền thuyết kể tiếng đàn của nàng có thể làm nữ thần Hera (3) ích kỷ sinh lòng khoan dung. Tương truyền tiếng đàn của nàng có thể làm thần Hades (4) buồn bã lấy lại được nụ cười vui vẻ.

Một quốc vương tuổi trẻ hâm mộ tên tuổi của Cầm nên đã phái sứ giả tới. Nhưng nàng lại không chút lưu tình từ chối lời mời của chàng. Nàng nói, tiếng đàn của nàng không chỉ phục vụ cho một mình quốc vương.

Sứ giả thuật nguyên lời nói của Cầm cho quốc vương nghe. Nào ngờ quốc vương nghe xong lại cười. Sáng hôm sau, cung nữ quan môn phát hiện quốc vương đã biến mất, nhưng họ đều nở nụ cười ra khỏi đó như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Họ kỳ vọng quốc vương sẽ tới chỗ cô gái đánh đàn. Chàng bị tiếng đàn đẹp mê dẫn dắt, rồi đem lòng yêu mến cô gái ngồi đàn bên hành ôliu mà Athena (5) đã tạo ra. Gió nhẹ lướt qua khuôn mặt thanh tú của nàng, chim sơn ca từng bừng múa hát trên vai nàng, hương hoa quấn quanh ở đầu ngón tay trôi theo tiếng nhạc đi về phương xa.

Cầm đột nhiên cảm thấy có một tia sáng nóng rực thiêu đốt bốn phía. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp một chàng trai xanh hơn cả bầu trời, ánh mắt sâu thẳm đẹp hơn cả đại dương. Trong lúc nhất thời, trong mắt họ chỉ thấy được nhau, bỏ quên cả bốn phương tám hướng.

Từ ngày đó, quốc vương đều lặng lẽ xuất cung vào mỗi sáng sớm. Cầm cũng đem đàn tới một nơi bí mật nào đó mỗi sớm mai.

Sự tình tiến triển đẹp hơn chuyện cổ tích. Dĩ nhiên triều đình cũng không cấm cản tình yêu của Cầm và quốc vương. Nhân dân và hết thảy vương công quý tộc đều vui mừng chúc phúc khi Cầm tiến cung.

Tất cả mọi người đều cho rằng họ sẽ tốt đẹp như truyện đồng thoại, cho đến khi lời nguyền rửa từ địa ngục tối tăm nhất giáng xuống người họ.

Đất nước lân bang hữu hảo đột nhiên phát động chiến tranh. Vì an toàn của con dân, quốc vương lập tức lao tới chiến trường, bỏ cả đêm tân hôn với người chàng yêu thương tha thiết.

Cầm mỗi ngày đều đến nơi họ hay hò hẹn đánh đàn cho quốc vương ở phương xa, nhưng rồi thay chàng lại tử trận trên sa trường. Nàng rất kiên cường, nước mắt căn bản không có cơ hội hiện hữu trên hốc mắt. Hôm đó, Cầm phủ thêm chiến bào nhuộm máu của quốc vương, dùng ngón tay khảm đàn chỉ huy chiến trường tàn khốc.

Thời khắc cả nước đang ăn mừng thắng lợi, ở một khoảng trời không mây cách đó vạn dặm. Chiến bào của quốc vương đặt trên đầu gối Cầm bị từng giọt tinh thể óng ánh thấm ướt đầm.

Mỗi tối, Cầm đều đánh đàn dưới bầu trời đêm, nàng hy vọng quốc vương trên Thiên đường có thể nghe được. Mỗi sáng, nàng đều gom góp những giọt sương mai còn đọng lại, nàng biết đó là hồi đáp tình yêu của quốc vương đối với nàng.

Cuối cùng rất nhiều năm sau, mãi đến khi giấc ngủ của nàng không thể tỉnh lại nữa, mọi người lấy 5.214.344 bình nước sương mai mà nàng tích nhặt được đổ quanh nơi nàng ngủ say.

Lúc giọt cuối cùng rơi xuống đất, kỳ tích đã xảy ra. Mộ của Cầm tuôn ra một dòng suối trong, ôm lấy thân thể nàng. Dòng thành suối, suối thành sông, sông thành biển.

Từ đó Hy Lạp có một đại dương trong vắt. Mọi người cũng gọi nó ‘biển Aegean.’ (Aegean phiên âm tiếng Trung là “Ái Cầm”)

Sau đó, tôi liên tục nhận được bưu thiếp từ Italy, Pháp, Thụy Sĩ, Đức. Tất cả đều không có chữ kí, cũng không còn đôi câu vài lời trên đó nữa.

Nhưng tôi biết, những tấm bưu thiếp nhẹ hẫng này đều gánh chịu nỗi nhớ nhung sâu nặng. Hãy tưởng tượng nếu bạn ở một đất nước xa xôi lạ lẫm, sao lại có thể mơ mộng trong cô độc như thế được chứ!?

Tôi cẩn thận cất chúng vào trong hộp, giống như giữ ấm một trái tim vậy.

Nếu trên thế gian này còn có người lương thiện thì nhất định sẽ có người tin tưởng để yêu. Tôi tin người phụ nữ ấy sẽ gặp được kỳ tích. Dù chỉ là điều ảo diệu, nhưng tôi tin chị sẽ gặp được ai khác ngoài tôi. Tóm lại chị là người xứng đáng để tôi quý trọng.

Có người nói tuổi trưởng thành sẽ rất khó có bạn tốt. Mà trên thực tế, bạn bè thuở nhỏ nhiều lúc chỉ kết giao một cách hồ đồ, vô tri, không biết “thấu hiểu” và “tri tâm” là gì. Nhưng lớn rồi có tư tưởng riêng mới phát hiện mình chẳng hợp với ai.

Vậy nên, có một người bạn như chị, sẵn sàng thẳng thắn đối mặt nội tâm của nhau, tôi nghĩ đó là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Khí trời càng ngày càng lạnh. Tôi lại nhận được bưu thiếp của Bạch Nhược Lâm, lần này là từ đảo Corsica (6). Tôi rất lấy làm lạ, chị nghĩ sao mà lại đi đến đó chứ.

Nhưng sau đó tôi không nhận được bưu thiếp của chị nữa, không biết chị đã về nước chưa.

Tôi tính điện thoại hỏi thăm chị, nhưng vừa nghĩ lại thôi, không muốn quấy rầy chị. Có lẽ nên để chị yên

tĩnh một chút, bình thường lại sẽ nghĩ thông suốt hơn. Tôi biết chị không phải là tôi, chị dũng cảm hơn tôi rất nhiều, nên nhất định sẽ thoát ra dễ dàng hơn tôi.

(1). Biển Aegean: là một vùng vịnh nối dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. Nó nối liền với biển Marmara và biển Đen về phía bắc thông qua eo Dardanelles và Bosphore. Quần đảo Aegean nằm trong biển này. Vùng Aegean bao gồm chín tỉnh ở tây nam Thổ Nhĩ Kỳ, trong những phần giáp với biển Aegean.

(2). Thần Poseidon: Thần của biển cả, động đất, bão tố và loài ngựa.

(3). Thần Hera: Nữ hoàng của các vị thần. Nữ thần của hôn nhân, phụ nữ, sinh sản, gia đình.

(4). Thần Hades: Vua của thế giới ngầm. Thần của người chết và sự giàu sang.

(5). Athena: Nữ thần của trí tuệ, sự khôn ngoan và chiến tranh.

(6). Đảo Corsica: là một hòn đảo của Pháp tại Địa Trung Hải. Đảo nằm ở phía tây của Ý, phía đông nam của đại lục Pháp, và ở phía bắc đảo Sardegna của Ý. Đồi núi chiếm hai phần ba diện tích của đảo, tạo thành một dãy duy nhất.

68. Chương 68

Đảo mất, một năm lại trôi qua. Tôi đã bảo vệ xong luận văn tốt nghiệp, cuối cùng cũng hoàn tất một chuyện quan trọng.

Chuyện kế tiếp chính là tìm việc làm. Vài bạn học của tôi đã tìm được việc, định ra Tết sẽ bắt đầu đi làm, đa số đều là những người có mối quan hệ. Đại học là một bước đệm cần có để tìm việc, là tấm vé vào cửa, nếu thiếu đương nhiên sẽ lập tức bị đánh rớt.

Công việc của tôi chưa được ổn định cho lắm. Sơ yếu lý lịch cũng chưa đủ đẹp.

Tôi thật sự hơi chán khi ở lại nơi này, nhưng dì Lạc cũng ở đây, đó là lý do duy nhất. Ít ra khi tôi muốn gặp dì, dì sẽ không cự tuyệt.

Tôi nói cho ba mẹ biết ý muốn ở lại, họ rất vui mừng. Họ bảo con gái nên chọn việc nhẹ nhàng, vốn cũng không định cho tôi xông pha vào đường công danh khó khăn.

Tôi chỉ biết cười khở trong lòng.

Tôi cũng gọi báo chuyện này cho dì Lạc biết. Dì hỏi tôi có muốn gì không, nhưng tôi chẳng nói được lời nào. Bởi vì lúc ấy tôi thật sự không biết tình hình xã hội ra sao, vẫn còn rất xa lạ với khái niệm “công việc”.

Dì Lạc chủ động nói sẽ hỏi giúp tôi vài nơi, có chỗ thích hợp sẽ liên lạc ngay.

Tôi nói cảm ơn dì, đang muốn cúp điện thoại, dì đột nhiên hỏi tôi một câu:

“Thỏ Con, nếu con nguyện ý, sao không qua bên dì làm?”

“Ý là đến công ty của dì ạ?”

“Nếu con chịu thiệt nhận lời mời của dì.”

“Gì mà chịu thiệt chứ?! Con còn sợ cao quá trèo không nổi đây. Nhưng cũng đâu có đúng chuyên ngành của con.”

“Bây giờ sinh viên tốt nghiệp đại học làm trái chuyên ngành nhiều lắm. Bên dì mấy năm trước cũng có mấy bạn sinh viên đại học làm trái chuyên môn, nhưng bây giờ thạo việc rồi. Nếu con nguyện ý tới đây, dì có thể an bài một vị trí thoải mái nhẹ nhàng để con làm thử. Thứ nhất, con có thể từ từ thăm dò xem có hứng thú không. Thứ hai, con sẽ có nhiều thời gian thiết kế hơn, có cơ hội phát triển nữa. Không thôi con có thể tìm việc khác. “

Không ngờ dì đã thay tôi suy tính chu toàn như thế. Trong lòng tôi rất cảm động, còn do dự gì nữa đây?

“Cảm ơn dì. Nếu có thể, ngày mai con muốn qua đó làm liền.”

Dì cười khanh khách bên kia đầu điện thoại, “Được vậy thì dì mừng còn không kịp nữa mà! Tốt lắm, ngày mai con đem hồ sơ tới đi, lát nữa dì sẽ báo với bên nhân sự một tiếng.”

“Dạ, vậy mai con tới tìm dì.”

“Ừ, dì chờ con.”

Đêm đó tôi vui mừng đến độ không ngủ được. Dĩ nhiên trong cái vui cũng thấp thỏm chút bất an, chẳng hạn như có thể thích ứng công việc hay không, đồng nghiệp có gây khó xử gì không. Nhưng chỉ vừa nghĩ tới mỗi ngày đều được nhìn thấy dì, tôi lập tức như được tiếp thêm sức mạnh, khổ nạn gì cũng có thể vượt qua.

Mọi chuyện được tiến hành thuận lợi. Nếu Lạc tổng đã giới thiệu, người khác dĩ nhiên cũng không có ý kiến. Phỏng vấn chỉ mang tính chất tượng trưng. Tôi nộp hồ sơ cho bên nhân sự, họ cũng không hỏi gì

nhiều. Tôi chỉ cần chờ thông báo chính thức rồi đi làm thôi.

Tôi cùng dì Lạc đi tới phòng làm việc của dì, đáy lòng cuộn trào mãnh liệt. Kể từ lần tan rã không vui ấy, tôi chưa từng tới đây lần nào nữa. Không ngờ từ nay về sau, nói không chừng có thể ra vào mỗi ngày.

Nhưng tôi cũng chỉ có thể cố nén cảm xúc, giả vờ bình tĩnh.

Trông dì Lạc rất vui vẻ. Sau khi vào phòng làm việc của dì, đóng cửa lại, dì không kìm chế được ôm tôi một cái.

“Hoan nghênh con!” Dì khe khẽ nói bên tai tôi, sau đó buông tôi ra, trong đôi mắt tràn đầy ý cười.

“Dì Lạc, sau này con có cần đổi giọng gọi dì là Lạc tổng không?” Tôi ngu ngơ hỏi dì.

“Ha ha, ngoài Lý Bân ra thì không có ai biết quan hệ của dì với con cả. Con gọi dì là Lạc tổng cho dễ. Lúc không có ai thì gọi là dì Lạc cho thân thiết.”

“Dạ! Con hiểu rồi.” Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp biết bao. Dì luôn hiểu ý tôi như thế, xử lý ổn thỏa hết mọi vấn đề.

69. Chương 69

Năm nào tôi cũng soạn tin nhắn chúc Tết dì Lạc ở thành phố W, dì cũng sẽ trả lời, nhưng chỉ có vậy thôi.

Thật ra tôi cũng nghĩ tuy sau này làm chung công ty với dì, có thể gặp mặt mỗi ngày, nhưng quan hệ của tôi và dì chẳng thể tiến triển thêm được nữa, thậm chí còn xa lạ hơn trước, chỉ có cấp trên và cấp dưới thôi.

Nhưng dù thế nào thì tôi sẽ không hối hận. Có được tất có mất. Mỗi ngày có thể lặng lẽ nhìn dì vài lần, tôi cũng thấy vui lắm rồi.

Trái lại, vào đêm giao thừa, tôi nhận được một cú điện thoại ngoài ý muốn với đầu số lạ.

“A lô?”

“Thỏ con, năm mới vui vẻ nha!”

“Chị Bạch!?” Tôi thật không nghĩ chị sẽ gọi điện.

“Ừ, em có khỏe không? Nhận được hết thư thiệp chứ?”

“Nhận được, cảm ơn chị. Đừng nói chị đang ở nước ngoài nha?”

“Ừa, chị đang ở trên một hòn đảo. Nơi này ấm áp lắm, có biển rộng xanh biếc, ánh mặt trời trải dài trên bờ cát.”

“Chị chơi vui đến nỗi quên cả trời đất luôn rồi!”

“Làm gì có, nhớ em nè!”

“Ha ha, khi nào chị trở lại đây?”

“Đợi nước mình qua đông, chị sẽ về. Có quà cho em nữa này. Chị đặc biệt chuẩn bị cho em đó.”

“Vây em cảm ơn trước nha!”

Tôi tiếp tục giả bộ ngu ngơ, cố tình phớt lờ ẩn ý trong lời nói của chị. Không làm thế thì tôi biết phải làm sao đây?

Tôi vốn định nói cho chị biết chuyện công việc, nhưng lại mơ hồ cảm thấy sẽ phá hư tâm tình của chị, đừng nói trước vẫn hơn.

Qua hết năm, tôi bắt đầu chính thức đi làm ở công ty của dì Lạc.

Dì sắp xếp cho tôi học bổ túc ngành, bảo tôi đi theo Tiểu Chu, chính là cô gái dịu dàng, ít nói mà tôi đã gặp lúc ăn cơm lần trước.

Tiểu Chu là một cô gái hướng nội, không thích nói nhiều, cũng chưa bao giờ hỏi thăm tôi tại sao lại tới đây làm. Chị để tôi ngồi chờ đợi ở văn phòng hai ngày, thấy làm được gì thì làm.

Phòng làm việc còn có một số người khác nữa, tôi cũng không nhận ra, phải nhờ Tiểu Chu giới thiệu.

Văn phòng làm việc xếp hai người một gian nhỏ, mỗi người một bàn. Tôi và Tiểu Chu một gian, hai bàn làm việc đối diện nhau, cũng khá yên tĩnh.

Đơn vị có ký túc xá chuyên dành cho cấp quản lý độc thân ở, nhưng lại nằm ngoài nhà máy, đương nhiên cách đó cũng rất gần, không tới 5 phút đi xe. Khác với ký túc xá của công nhân trong nhà máy, điều kiện cũng tốt hơn chút. Tuy nhà tôi không quá xa, nhưng họ vẫn xếp cho tôi một căn phòng nhỏ, cùng phòng

với Tiểu Chu, buổi trưa cũng có thể nghỉ ngơi một chút, tôi thậm chí cảm thấy dì Lạc sắp xếp thật là tỉ mỉ.

Căn phòng được Tiểu Chu dọn dẹp rất sạch sẽ. Chúng tôi dùng chung phòng vệ sinh và phòng sinh hoạt. Phòng riêng của tôi nhỏ hơn chỉ một chút, vốn là phòng chứa đồ. Trong đó đã đặt trước một chiếc giường nhỏ và một cái bàn. Tôi thấy vẫn còn chỗ trống, liền tới siêu thị mua một cái tủ đơn giản, đèn bàn và ít đồ dùng hằng ngày. Tôi còn mua giấy dán tường mới, sau đó đặt thêm loa và sách. Thoạt nhìn vẫn có cảm giác gia đình lắm. Tuy tôi có thể về nhà, nhưng lúc khí trời không tốt, tôi ở ký túc xá đi làm sẽ tiện hơn.

70. Chương 70

Học bổ túc ngành chủ yếu là nhân viên sản xuất, đào tạo về kỹ thuật và an toàn lao động. Nhân viên học xong sẽ tham gia thi cử.

Tiểu Chu mượn ít sách cho tôi, rồi dẫn tôi tham quan phân xưởng và dây chuyền sản xuất.

Trước kia, khi tôi tới đây thăm dì Lạc cũng không để ý kỹ lắm, bây giờ mới phát giác thì ra nhà máy lớn tới vậy, lại còn có nhiều người như thế. Tôi cảm thấy công việc của dì Lạc thật không dễ dàng. Tuy nói còn có những đối tác khác, nhưng dì nhất định đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết ở đây. Chỉ nghĩ vậy thôi đã cảm thấy chỗ này tràn đầy hơi ấm rồi, dường như có thể cảm nhận được hơi thở của dì quanh đây.

Căng tin cung cấp cơm trưa miễn phí, có lẽ được đãi ngộ tốt nên cơm sẽ được gửi đến tận phân xưởng cho nhân viên. Mọi người cũng xếp hàng nhận thức ăn giống như trong trường đại học vậy. Nhưng không phải bàn ăn kim loại lạnh lẽo mà là bàn gỗ ấm áp. Tuy kiểu dáng có hơi cũ kỹ, song lại làm người ta cảm nhận được không khí gia đình. Bàn rất lớn, mọi người ngồi vây quanh vừa ăn vừa nói chuyện. Tôi quan sát mấy ngày mới phát hiện, tuy chỗ ngồi không cố định, nhưng vẫn rất trật tự. Người trẻ tuổi thích ngồi chung người trẻ tuổi, như Lý Bân, Yến Tử, Tiểu Chu đều tụ lại một bàn, vừa ăn vừa tán gẫu để tài họ quan tâm.

Ngày đầu tiên ăn cơm, tôi liền phát hiện dì Lạc ngồi ở gần bồn rửa tay, nhưng hình như bàn này toàn nhân vật cấp lãnh đạo, tuổi tác đều hơi lớn, có vẻ họ đã quen ngồi ở đó rồi.

Phòng làm việc của tôi và dì Lạc không chung tòa nhà, nên bình thường không có cơ hội nhìn thấy dì, chỉ giờ cơm ở căng tin mới gặp được. Nhưng nơi này có quá nhiều người, dì cũng sẽ không chú ý tới tôi đâu. Lần nào tôi cũng ngồi ở chỗ có thể nhìn thấy dì, vừa ăn cơm, vừa nhìn trộm, trong lòng sẽ có chút thỏa mãn nhỏ nhoi.

Một ngày hạ mưa to, tôi không thể về nhà nên phải ngủ lại, sẵn tiện mời Tiểu Chu ăn cơm tối.

Chị bảo tôi chưa lãnh lương, không cần mời, cùng ăn bữa cơm đơn giản trong căng tin được rồi.

Hóa ra buổi tối căng tin sẽ cung cấp vài món đơn giản như cháo và mì. Nhân viên độc thân nào cũng muốn đến đó ăn cho tiện, lại còn tiết kiệm được tiền.

Tôi giả vờ lơ đãng hỏi Tiểu Chu dì Lạc có hay ăn tối trong căng tin không. Chị bảo Lạc tổng hầu như ngày nào cũng ra ngoài xã giao.

Trong lòng có tí xúu mất mát, cảm giác cuộc sống của dì cách tôi thật là xa, cũng có chút đau lòng dì cực khổ mỗi ngày như vậy.

Một sáng nọ, tôi đang làm việc cạnh bàn đọc sách. Bởi vì đưa lưng về phía cửa, nên không nghe thấy dì đi vào, chỉ nghe Tiểu Chu kêu một tiếng “Lạc tổng”. Tôi vội quay đầu lại nhìn thấy dì đang đứng ở sau lưng.

Tôi thiếu chút nữa buột miệng thốt lên “Dì Lạc”. Giật mình rồi rớt cục cũng nhẹ nhàng kêu một tiếng “Lạc tổng”, lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Đã quen việc chưa con?” Dì mỉm cười hỏi tôi.

“Dạ rất tốt. Cảm ơn dì đã quan tâm.” Tôi lễ phép trả lời dì.

Dì vỗ vỗ vai tôi, nói, “Từ từ đi, không cần gấp gáp, có gì không hiểu thì hỏi Tiểu Chu nha, đừng có ngại.”

Tôi gật đầu một cái, dì nghe Tiểu Chu khai báo mấy câu rồi liền đi ra ngoài.

Trong lòng tôi có chút kích động, dì cố ý sang đây thăm tôi sao?

Nhưng sau đó Tiểu Chu nói cho tôi biết, những người lãnh đạo thường thích đột ngột tới phòng kiểm tra lắm, để xem nhân viên có đang chat QQ hay chơi trò gì không, bị phát hiện sẽ trừ tiền.

Thì ra là như vậy, chẳng qua là làm theo thông lệ mà thôi. Thật ra thì thái độ của dì đối với tôi cũng chẳng khác gì đối với những nhân viên khác.

Nhưng rõ ràng tôi vẫn cảm thấy hơi ấm của dì vương lại trên vai, trên mặt còn hiện lên nụ cười hạnh phúc.

71. Chương 71

Trong khoảng thời gian đó, sau khi được Tiểu Chu chỉ dạy xong vài khóa, tôi cũng thử giúp chị làm PPT, tìm chút tư liệu. Cuối cùng chị phải xem lại giúp tôi một lần, lại còn chỉnh sửa vài lỗi nữa.

Thật ra tôi dần dần phát hiện Tiểu Chu có thể làm mấy việc này một mình mà vẫn không hề hấn gì, khâu này cũng không cần nhiều nhân thủ.

Có lẽ ngay từ đầu dì Lạc gọi tôi vào vốn cũng không phải do thiếu hụt nhân lực, mà chỉ muốn giúp đỡ tôi thôi.

Nghĩ như vậy nên thật xấu hổ với sự bất tài của mình, nhưng chuyện đã rồi, đành phải thuận theo tự nhiên thôi.

Sau khi tan việc, tôi sẽ làm chút chuyện mình thích, sẵn tiện kiếm thêm ít thu nhập.

Chẳng mấy chốc tôi đã đi làm được gần một tháng. Trừ lúc họp hành, ăn cơm ra, thời gian còn lại tôi cũng không tiếp xúc với dì lần nào nữa. Nếu không có việc gì, tôi cũng chẳng dám lố mãng vào văn phòng tìm dì. Dù sao thì ngày nào dì cũng gặp vài nhân vật quan trọng, tôi càng không muốn quấy rầy công việc của dì, mang phiền toái không cần thiết đến cho dì.

Nói đến họp hành, nơi này thường hay mở đại hội.

Đại hội tụ họp toàn thể tầng lớp quản lý tham gia, diễn ra tại phòng họp ở lầu một. Mỗi lãnh đạo phân công, quản lý sẽ trình bày tình hình khó khăn và dự án của công ty trong thời gian gần đây.

Nhiều lúc họ sẽ tổ chức vài bộ ngành ngắn hạn, mọi người cùng bày mưu tính kế, thương thảo vấn đề các loại.

Tay mơ như tôi dĩ nhiên chỉ biết ngồi yên lắng nghe, có lúc thậm chí còn không hiểu họ đang nói cái gì. Haiz, đúng là khác nghề như cách núi mà.

Vậy nên tôi gặp dì trong đại hội có duy nhất một lần thôi. Dì chỉ nói vài câu ngắn gọn súc tích, nhưng lại làm người khác cảm giác rất thư thái, không có bất kỳ cảm giác ngột ngạt nào. Tôi nghĩ chắc không phải chỉ có mình tôi cảm thấy vậy, vì rõ ràng lúc dì nói chuyện, hội trường lập tức yên tĩnh lạ thường. Tôi cũng có chút tự hào.

Có một hôm, khi tôi tan việc chuẩn bị về nhà, điện thoại lại vang lên. Vừa nhìn thấy dãy số quen thuộc, trong lòng không khỏi xao động.

“Dạ?” Tôi không gọi dì là Lạc tổng nữa.

“Thỏ Con, tối nay ăn cơm với dì được không?”

Đương nhiên được! Tôi chờ ngày này đã từ rất lâu rồi!

“Dạ được!” Tôi cất giọng cực kỳ bình thản.

“Ừ, lát tan việc xong khoảng nửa tiếng dì sẽ qua liền. Con đợi dì ở gara nha.”

“Dạ!”

Tôi trầm nghĩ tại sao lại là nửa tiếng sau khi tan việc? Phải chăng dì không muốn bị đồng nghiệp khác bắt gặp khi ở cạnh tôi? Bận rộn? Đó cũng chỉ là cái cớ đúng không?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng trong lòng cũng ghét mình quá nhạy cảm.

Qua hai mươi phút, ai nấy đều về hết cả, tôi cũng đứng ngồi không yên, lập tức chạy xuống gara chờ dì.

Trong nhà để xe rất u ám, chỉ có ánh đèn mờ.

Tôi tựa vào một cây cột chờ dì.

Đợi một hồi, nghe được tiếng giày cao gót truyền ra từ cửa thang máy, tôi liền quay đầu, quả nhiên là dì. Dì mặc bộ váy tao nhã màu xám tro, trông sang trọng, khí chất lồi lạc.

Dì không nhìn thấy tôi phía sau cây cột, mà chỉ đi thẳng tới xe của mình, mở khóa, lên xe. Sau đó gara lại khôi phục không khí yên lặng lúc này. Tôi chỉ có thể mượn ánh sáng yếu ớt, nhìn thấy một bên mặt ưu nhã của dì.

Tôi cứ ngơ ngác nhìn dì như thế, tựa hồ thành kính ngưỡng mộ một pho tượng Quan Âm, lại cảm thấy mình hèn mọn như bụi trần.

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Tôi thơ thẩn đi về phía dì, đứng bên cửa sổ xe.

Dì kinh ngạc khi nhìn thấy tôi, nhưng lại lập tức khôi phục bình tĩnh, cười cười, sau đó lấy tay chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh.

Tôi từ từ đi tới bên kia, mở cửa xe rồi ngồi vào chỗ quen thuộc. Ngay cả mùi thơm cũng thân quen như thế.

“Con tới hồi nào vậy? Sao dì không thấy con đi vào?”

“Dạ, con cũng vừa mới tới thôi.”

“Dì còn tưởng mình có thể khá hơn trước đây, định chờ con bước tới rồi nhảy ra hù cho con giật mình, ha ha.” Dì cười tinh ranh, tâm tình có vẻ không tệ.

“Vậy lần sau con phối hợp, giờ trễ rồi!”

Dì lắc đầu nói đùa. “Thôi đi, con cũng đâu có dễ ghẹo.”

“Hôm nay dì rảnh ạ? Nghe Tiểu Chu nói dì hay đi xã giao lắm mà.”

“Ừa, hạng mục gần đây hơi rầy rà. Hôm nay mới rảnh được một chút.”

“Vậy sao dì không nghỉ ngơi cho khỏe?!” Tôi đau lòng nhìn dì, cảm giác mình làm phiền dì quá rồi.

“Ăn cơm với con thì dì sẽ vui vẻ ngay thôi.” Ánh mắt dì dịu dàng nhìn tôi, như nắng ấm ngày xuân. Tôi cảm giác trái tim lạnh lẽo của mình đang dần dần tan chảy.

“Muốn ăn gì đây?” Dì hỏi ý tôi.

“Được đi với dì thì ăn gì cũng được.” Tôi nhìn dì, thâm tình trả lời.

Dì cười cười, cúi đầu suy nghĩ một chút.

“Gần đây tạt qua một chỗ, hình như bán sushi quay, có muốn ăn thử không?”

“Dạ được!” Tôi biết dì Lạc ăn nhạt, sushi đúng là lựa chọn hàng đầu.

72. Chương 72

Người cũng không nhiều lắm, chắc tại mới khai trương không lâu, tiếng tăm chưa đủ.

Nhưng phục vụ lại rất chu đáo, môi trường cũng khá sạch sẽ.

Đồ ăn được bưng lên, tôi cảm thấy nó khác xa với hình ảnh trong áp phích quảng cáo.

“Ném thử xem.” Dì quan sát tôi, bản thân cũng không chịu động đũa.

“Dạ.” Tôi gấp một miếng, cẩn thận thưởng thức.

“Dì cũng ăn một miếng.” Vừa nói, dì cũng gấp một miếng lên bỏ vào trong miệng.

Nói thật, có thể bởi vì tôi đã ăn đồ chính tông ở Nhật Bản rồi nên mùi vị sushi ở đây chẳng thể sánh bằng, ngay cả vị dấm cũng cách nhau khá xa.

“Thấy sao?” Dì hỏi tôi.

“Cũng được.” Tiếc là vẻ mặt tôi không thể nói láo, giống như đang nói “Ăn không ngon”.

“Ừ, dì cũng thấy vậy. Nhất định kém xa Nhật Bản ha?” Dì mở trừng hai mắt.

Thật ra dì Lạc cũng biết chuyện tôi đi Nhật Bản, chẳng qua là tôi chưa có cơ hội kể tỉ mỉ cho dì nghe thôi.

Nhưng vừa nghĩ tới Bạch Nhược Lâm, dường như có một cục chì nặng ngàn cân chặn giữa miệng vậy.

“Nếu cá hồi được xác mỏng mịn hơn thì trông sẽ tươi hơn.” Tôi nhận xét thực tế.

Dì gật đầu nói, “Xem ra muốn ăn gì cũng phải đến tận gốc mới ngon. Tính ra thì dì đã để lỡ món hải sản ở thành phố W rồi đó!”

“Hải sản ở thành phố H mới ngon nhất.”

“Dù sao thì cũng không sánh được với đặc sản quê hương.” Dì uống một hớp trà, không nói gì nữa, giống như đã động đến tình cảm nhớ quê.

Lông mi của dì rũ xuống, ánh mắt mơ màng, chất chứa nỗi ưu thương.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần nhìn kỹ gương mặt của dì, tự nhiên tôi lại cảm thấy buồn bã miên man.

Tôi thu hồi ánh mắt, sợ mình sẽ lộ ra điểm khác thường.

“Con làm việc cũng gần được một tháng rồi nhỉ?” Sau một hồi trầm mặc, dì đổi đề tài.

“Dạ, con cũng quên để ý.”

“Thấy thế nào?”

“Đang học tập, nhưng muốn tự đảm nhiệm một việc thì sợ còn hơi sớm.”

“Nội quy ở ký túc xá có làm con khó chịu không? Dì có nên gỡ bỏ quy định đó không?” Đường như dì có chút khó xử với chuyện này.

“Dạ không. Con vốn chưa từng nghĩ sẽ có ký túc xá để ở. Một mình con sống là quá đủ rồi.”

“Ba mẹ có hài lòng với công việc của con không?”

“Họ cũng cảm thấy rất tốt, hơn nữa còn có dì ở đây nên cũng rất yên tâm.”

Dì mỉm cười gật đầu một cái, “Thật ra dì rất bận rộn, không có thời gian chăm sóc con, nên con phải tự dựa vào bản thân nghe chưa. Bất quá có chuyện gì khó xử, còn cứ tới tìm dì, hiểu không?”

Tôi gật đầu, “Dì yên tâm đi, mấy anh chị Tiểu Chu rất chiều cố con, đồng nghiệp cũng hòa thuận vui vẻ.”

“Dì biết Thỏ Con lúc nào cũng là đứa bé được mọi người yêu thích mà!”

Haiz, lúc nào thì tôi mới không còn là ‘đứa bé’ trong mắt dì đây? Tôi ngơ ngác nhìn mặt dì, trong lòng âm thầm buồn bực.

73. Chương 73

Ăn cơm xong, đi ra ngoài mới phát hiện có một con đường nhỏ dẫn đến nhà tôi, nhưng phải mất đến hai mươi phút lộ trình.

“Dì Lạc không cần đưa tiễn, con tự về được rồi, sẵn tiện đi bộ cho tiêu cơm luôn.”

“Để dì đưa con về, không phiền gì đâu!”

Tôi nhìn đồng hồ, mới có bảy giờ tối. Suy nghĩ một chút, về nhà sớm vậy cũng không có chuyện gì làm.

“Con bận gì à?”

“Dạ không, sao ạ?”

“Hay chúng ta dạo phố một chút đi!”

“Dạ.”

Trước mặt chính là đường dành riêng cho người đi bộ, nhưng người cũng không nhiều. Thời trang mùa xuân được tung ra thị trường không lâu, giá cả cũng chẳng rẻ.

“Dì muốn mua thêm quần áo mùa xuân hả?”

“Mua hay không cũng được, cơ mà dì cũng muốn xem thử.”

“Dạ, vậy con đi coi với dì.”

“Ừa.”

Nhớ tới hồi xưa cùng dì đi dạo phố, đã là chuyện của bốn năm năm trước rồi. Nhìn dì đi bên cạnh vẫn phong độ như cũ, dù đã trải qua mấy cuộc bể dâu.

Còn tôi? Chẳng bao lâu đã biến từ một thiếu niên ngược nòng thành thanh niên u buồn rồi. Thanh xuân tựa hồ qua nhanh trong chớp mắt. Thật ra tôi không chỉ một lần cảm thấy trái tim mình đã già nua.

Chuyện tôi có thể làm chính là dành trọn thời gian ở bên dì, không để dì cô đơn nữa. Giống như giờ phút này, tôi đang kéo cánh tay dì, có lẽ theo người khác, chúng tôi càng giống hai mẹ con hơn.

Vòng tới vòng lui cũng không ưng được bộ nào.

Đang muốn rời đi, đột nhiên nghe phía sau có người gọi tên tôi.

Tôi quay người lại, là Bạch Nhượng Lâm!

“Chị Bạch, chị về hồi nào vậy?” Gặp chị ở nơi này đúng là rất bất ngờ.

“Vừa về được mấy ngày, đang tính liên lạc với em đây! Đi dạo phố với Lạc tổng hả?” Giọng nói của chị rất tự nhiên, không nhìn ra bất kỳ tình cảm nào.

“Bạch tiểu thư, thật là trùng hợp!” Dì Lạc cũng chào hỏi chị.

“Lạc tổng đi đứng gần như khỏi hẳn rồi nha! Vừa nãy thấy cô bước đi, đúng là không nhìn ra bị thương chút nào!”

“Cũng nhờ phúc của cô. Khôi phục rất khá, bắt quá hơn phân nửa công lao đều là của Thỏ Con!” Dì ngoái đầu lại nhìn tôi, lộ vẻ dịu dàng.

“Lạc tổng rất may mắn! À, tôi có hẹn bạn uống trà, xin lỗi không tiếp chuyện được. Hai người từ từ đi dạo nhé!”

“Ừ, cô đi thông thả!”

Chị gật đầu, quẹo rừ cười một tiếng với chúng tôi rồi xoay người rời đi.

Tôi thật sự rất bội phục Bạch Nhược Lâm. Mới vừa rồi tôi còn lo lắng chị sẽ biểu lộ ra gì đó.

“Thỏ Con, con sao vậy?”

“Dạ, không có gì. Chỉ là không ngờ lại đột nhiên gặp chị ấy thôi.”

“Không phải hai đứa đã kết bạn rồi sao? Gặp một người bạn cũng rất bình thường mà!” Nói chung là dường như dì Lạc vẫn chưa thích Bạch Nhược Lâm cho lắm. Tôi cảm thấy ngữ điệu của dì có chút dị thường.

“Áo quần mà mới thì hay, người ta bạn cũ vui vậy là hơn!” (1) Không biết có gì không đúng, tôi đột nhiên nói với dì một câu như vậy.

Dì có chút bất ngờ, hơi ngẩn ra, sâu xa nói: “Dì chỉ nghe qua câu ‘Chỉ thấy người nay cười, nào ai thấy người xưa khóc’ (2) thôi!”

Tôi sợ mình gợi lên chuyện cũ thương tâm của dì nên không nói gì nữa. Nhưng tôi rất hy vọng lời bày tỏ ấy mang một ý nghĩa khác.

(1). Câu này trích trong bài thơ “Cổ điển ca”.

Quỳnh quỳnh bạch thố,

Đông tẩu tây cố.

Y bất như tân,

Nhân bất như cố.

Dịch nghĩa:

Có con thỏ trắng bỏ vợ,

Đi về đông, vẫn muốn chờ phía Tây.

Áo quần mà mới thì hay,

Người ta bạn cũ vui vậy là hơn.

Bài thơ được viết vào thời nhà Hán. Ví von người vợ cũ bị bỏ như con thỏ trắng bỏ vợ. Người ta cho rằng tác giả là vợ cũ của Đậu Huyền, bà viết bài thơ này khi Đậu Huyền lấy được công chúa, bỏ người vợ cũ.

(2). Chỉ thấy người nay cười, nào ai thấy người xưa khóc: trích trong bài thơ “Giai Nhân” của Đỗ Phủ.

74. Chương 74

Tối về nhà, tắm rửa xong, đang định ngủ sớm một chút thì có điện thoại gọi tới, là Bạch Nhược Lâm.

“Alô, chị Bạch!”

“Thỏ Con, có nhớ chị không?” Hình như chị đã uống rượu. Thì ra câu nói “uống trà” ban nãy chính là “uống rượu”.

“Chị lại uống rượu?”

“Ai bảo chị ngàn chén không say làm chi?”

“Đừng có điên. Cơ thể quan trọng hơn!”

“Ha ha, em không tin? Ra uống với chị thử đi, chị uống cho em xem!”

“Em không có hứng thú. Chị uống một mình đi, em đi ngủ!” Tôi không muốn dây dưa với người đang mất lý trí.

“Em không có hứng thú với chị, chị biết em chỉ có hứng thú với cô ấy thôi!”

“Chị nói năng lung tung rồi! Chị cẩn thận một chút, để say quá em cũng không tới dù chị được đâu! Tạm biệt!” Tôi hơi giận, dù sao tôi vẫn xem người này là bạn, cần gì phải sát phạt nhau làm gì.

Tôi cúp điện thoại, tắt máy, đi ngủ.

Qua mấy ngày, tôi đang ở nhà đánh đàn vào hôm nghỉ phép.

Bạch Nhược Lâm lại gọi điện thoại tới, nhưng lần này là ban ngày và tỉnh táo.

“Thỏ Con, có rãnh ra ngoài gặp mặt không? Chị có quà tặng em này.”

“Dạ được. Em tới nhà chị hay sao?”

“Chị đang ở Hội sở, em tới đây cho dễ.”

“Cũng được.”

Một giờ sau, tôi lại đến chỗ quen thuộc đó, rất nhiều ký ức xông lên đầu. Cách đây không lâu, tôi hay thường xuyên ra vào nơi này, bây giờ nghĩ lại giống như một giấc mơ vậy.

Có lẽ đối với chị, tôi tựa như một con bướm đêm lấp lánh, luôn sa vào lưới nhện mà chị dày công dệt nên trong mộng đẹp.

“Tôi là nhện, vận mệnh chính là lưới của tôi.”

Hoặc giả, tôi đã sớm trở nên giống như chị, biến thành một con nhện rồi tự sa vào lưới của mình giăng, không thể trốn thoát.

“Thỏ Con!” Một tiếng kêu quen thuộc vang lên kéo tôi ra khỏi suy nghĩ, trở về thực tế.

Tôi quay đầu nhìn chị. Chị đang dựa vào cửa sổ, trên người mặc một bộ váy nhung màu đen, vòng bạc ở

cổ lấp lánh, tựa như một quý cô Châu Âu.

Tôi đi tới, cười nói với chị, “Hôm nay chị thật đẹp. Sắp dự dạ vũ sao?”

Chị giơ nửa điều thuốc trong tay lên rồi hít một hơi, chậm rãi nói, “Tiếc là còn thiếu bạn nhảy, em đi không?”

“Ha ha, kỹ thuật nhảy của em kém lắm, sẽ hủy hình tượng của chị đó!”

Chị liếc tôi một cái, lại hít một hơi thuốc, rồi đặt vào gạt tàn bên cạnh.

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy hôm nay chị nặng trĩu tâm sự. Nếu người đang có tâm sự bị ai hỏi han, phần lớn sẽ không muốn nói.

“Sao hôm nay chị lại tới đây?” Tôi phát hiện ngoài hai chúng tôi ra thì chẳng còn ai khác trong căn phòng lớn này cả.

“Chị tới làm thủ tục cho thuê lại.”

“Sao ạ? Phòng giải tán?”

Chị gạt đầu.

“Tại sao?” Tôi hiếu kỳ hỏi chị.

“Dù sao thì chẳng bao lâu nữa chị cũng sẽ rời khỏi đây.” Chị cười với tôi, nhưng sao tôi lại không nhận ra nụ cười này miễn cưỡng biết bao.

Tôi nhất thời có chút tù mù, gì mà đây với kia? Tại sao lại bỏ đi?

“Chị định đi đâu? Sao... sao lại đột ngột như thế?”

“Em không nỡ để chị đi hã?”

Tôi gạt đầu.

Chị đưa tay tới, nhẹ nhàng sờ sau đầu tôi, ánh mắt tựa hồ cũng có vô hạn luyến tiếc, nhưng cũng không hề nói gì khác cho tôi biết.

“Còn em? Sống có tốt không?”

“Dạ, cũng định nói cho chị biết lâu rồi. Em đang làm việc ở công ty của dì Lạc.” Tôi đã sớm muốn nói cho chị biết, song có lẽ hôm nay cũng không thích hợp lắm, nhưng cũng sợ sau này không có cơ hội.

Chị nhẹ “Ừ” một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa. Chị cúi đầu, từ từ ôm lấy hai cánh tay.

Tâm lý học có nói, tư thế này ám chỉ sự tự bảo vệ bản thân, cự tuyệt ý kiến của người ngoài.

Tôi biết câu nói của mình khó chịu cỡ nào. Nhưng tôi vẫn tàn nhẫn với chị như thế, đúng không?

Tôi vờ như không biết gì, hỏi chị, “Quà em đâu?”

Chị xoay người, lấy một cái máy chụp hình trong hộp ra.

“Đây này, tặng em đó!”

“Cảm ơn!” Tôi nhận lấy, là loại DSLR mà tôi đang muốn mua.

“Không phải hàng mới, có ngại không?” Chị hỏi tôi.

“Dĩ nhiên không ngại. Đừng nghĩ em tham lam vậy chứ!”

Chị gật đầu một cái.

“Thỏ Con, có thể đàn cho chị nghe một đoạn nhạc nữa không?”

Một câu nói làm lòng tôi khó chịu. Tại sao lại giống như vĩnh biệt vậy? Sau này thật sự sẽ không còn gặp lại nữa sao?

Nhưng tôi chẳng có bất kỳ tư cách gì giữ chị lại cả. Dù có giữ lại cũng phí công thôi.

Haiz, bỏ đi! Tôi không hiểu thế giới của chị. Nếu thật sự phải đi, thì ‘chỉ cần phát ống tay áo một cái là có thể mang đi một áng mây trời.’

Tôi đi tới bên chiếc dương cầm rồi ngồi xuống.

Nhắc tới cũng đúng dịp, trong khoảng thời gian này tôi luôn tập Dạ Khúc đô thăng thứ của Chopin (1), đó là bài tôi thích nhất trong số 21 Dạ Khúc. Nghệ thuật mơ mộng, thất vọng mà ngọt ngào, đau mà không thương, đẹp dễ êm dềm.

Trong phim “Nghệ sĩ dương cầm” (2), nam chính cũng ngồi trong phòng thu âm ở Ba Lan đàn bài này. Nhưng tiếc là ngay lúc anh còn chưa đàn xong, thì đã bị pháo đạn của phát xít Đức dội vào. Nhiều năm sau, khi đã trải qua khổ ải, nghệ sĩ dương cầm lại ngồi đàn và thu âm bài hát này. Những nốt thăng trầm biến ảo, ánh mắt anh vẫn trong suốt và u buồn, lệ rơi đầy mặt.

Giai điệu vang lên giữa cơn sóng dữ thì sâu đậm bao nhiêu? Chỉ có người đàn tự biết, người nghe tự hiểu.

Âm nhạc dần kết thúc trong sự dịu dàng vô hạn. Tôi nhẹ nhàng khép lại nắp đàn, trong lòng thầm nói câu “Tạm biệt”.

Xoay người, lại phát hiện Bạch Nhược Lâm đã ngây dại sau lưng. Chị thất thần nhìn cây đàn, như thể còn người đang ngồi đánh ở đấy.

Tôi không biết có phải mình lại gọi lên ảo ảnh lần nữa hay không, nhưng vô luận thế nào thì lần này là do tôi cam tâm tình nguyện.

“Chị Bạch.” Tôi khẽ gọi chị.

Chị bất chợt giật mình, như bị tôi kéo về thực tại.

“Cảm ơn em, thật là dễ nghe, tựa như mộng đẹp.” Giọng nói của chị cũng mang theo hương vị ngọt ngào.

“Hy vọng chị ngày nào cũng có mộng đẹp.” Tôi đã không thể trái lương tâm nói ‘hy vọng chị mỗi ngày đều vui vẻ’. Ít ra chỉ có mộng mới còn có thể tốt đẹp.

Chị nhìn tôi mỉm cười, “Yên tâm đi, chị sẽ sống tốt. Còn em...”

“Em thế nào đây?”

“Em đó... biết rõ còn hỏi. Haiz, chị chỉ hy vọng em có thể sống vui vẻ, đừng ép bản thân vào ngõ cụt, hiểu không?”

Tôi cười cười, cũng không trả lời chị. Nói không hiểu những lời này là giả, nhưng hiểu được và làm được không bao giờ nằm cùng cấp độ.

Sau khi về đến nhà, lúc nghịch máy chụp hình mới phát hiện bên trong có rất nhiều hình, phần lớn là

phong cảnh nước ngoài, cũng có hình của chị nữa.

Có một tấm đặc biệt đẹp, được chụp ở bờ biển. Lúc gió thổi mây trôi, chị mặc một bộ váy trắng, đầu đội nón trắng thật to che nắng, hai chân lội dưới nước biển, đầu hơi cúi, nheo mắt lại mỉm cười.

Tôi thầm cảm ơn chị đã để lại trong tôi một hồi ức đẹp dễ đến thế.

Từ đó về sau, tôi cũng không gặp lại chị nữa. Sau này tôi có nghe dì Lạc nói chị đã rời bỏ ông chủ Cao, cũng kết thúc mọi việc kinh doanh ở đây. Nhưng về phần trở lại quê nhà hay là đi nước ngoài thì không biết.

Tôi nghĩ chị nhất định đã sắp xếp hết mọi chuyện rồi, nếu không thì cũng không nhanh chóng đến độ ấy. Cú điện thoại của chị mấy ngày trước chỉ vì say rượu nên buông thả bản thân một lần thôi, trong lòng chị biết rõ kết quả hơn cả tôi mà.

Chắc chị cũng lưỡng lự đi hay ở. Nếu tôi không đến nỗi tuyệt tình lãnh khốc với chị như thế, chắc có lẽ chị sẽ không rời đi, ít nhất cũng không nhanh đến vậy.

Tôi âm thầm chúc chị hạnh phúc. Cuối cùng chị đã có thể thoát khỏi những điều không nên có. Hy vọng ở phương xa ấy, chị có thể tìm được bản thân mình lần nữa.

Chị rất dũng cảm, nhất định sẽ tìm được hạnh phúc mình muốn.

(1) Frédéric François Chopin (1810–1849) là một nhà soạn nhạc nổi tiếng người Ba Lan.

21 Nocturne (Dạ khúc) do ông sáng tác gồm có:

+ 3 Nocturne Op. 9 các cung: si giáng thứ, mi giáng trưởng, si trưởng

+ 3 Nocturne Op.15 các cung: fa trưởng, fa thăng trưởng, son thứ

+ 2 Nocturne Op.27 các cung: đô thăng thứ, rê giáng trưởng

+ 2 Nocturne Op.32 các cung: si trưởng, la giáng trưởng

+ 2 Nocturne Op.37 các cung: son1 thứ, sol trưởng

+ 2 Nocturne Op.48 các cung: đô thứ, fa thăng thứ

+ 2 Nocturne Op.55 các cung: fa thứ, mi giáng trưởng

+ 2 Nocturne Op.62 các cung: si trưởng, mi trưởng

+ 1 Nocturne cung Mi thứ Op.72 số 1

+ 1 Nocturne cung Đô thăng thứ Op.posth. (Thỏ Con thích bài này nhất đây. Link: https://www.youtube.com/watch?v=__hyA

+ 1 Nocturne cung Đô thứ Op.posth.

(2). Film “Nghệ sĩ dương cầm” (2002) là bộ phim chuyển thể từ hồi ký cùng tên rất nổi tiếng của nhà văn Wladyslaw Szpilman. Bộ phim online này lấy bối cảnh là đất nước Ba Lan trong Thế chiến thứ hai. Một nghệ sĩ dương cầm tên là Wladyslaw Szpilman và gia đình bị đưa vào trại tập trung và bị đối xử tàn tệ. Từ một nghệ sĩ hào hoa vẫn chơi những bản nhạc đẹp đẽ của Chopin, Szpilman sẵn sàng ăn cả những lát khoai tây thối và bị ngộ độc. Anh lang thang trong những khu phố đổ nát, chui lủi trong các gác mái, uống nước thải của bệnh viện... Anh làm tất cả, chỉ cần được sống, và thêm khát được chơi đàn... Phim Nghệ Sĩ Dương Cầm là một bản đàn rất cảm động kể về niềm tin, nghị lực sống mãnh liệt của người nghệ sĩ. Ngay cả trong những lúc cùng khổ nhất, chính âm nhạc là điều kỳ diệu giúp đẩy lùi chiến tranh, xóa bỏ hận thù, mang con người lại gần nhau. (Link film: <http://hdonline.vn/phim-nghe-si-duong-c...> UiVVow2.99)

75. Chương 75

Xuân đến, công ty tổ chức cho nhân viên nữ đi ngắm hoa mai nở.

Mười mấy cô gái trong vườn cây riu rít hơn chim, rục rờ hơn hoa.

Thấy tôi đeo máy ảnh cơ theo, rất nhiều cô gái trẻ không quen thân nhờ tôi chụp ảnh. Có người dựa lên thân cây khô, có người trốn sau nhành hoa hết sức quyến rũ, chỉ vì cố lưu lại tấm hình đẹp nhất.

Dù tôi rất bận rộn, nhưng trong lòng vẫn nhớ tới dì.

Lúc vừa mới bắt đầu, dì đã đi chung với mấy cô chú đồng nghiệp trung niên rồi. Lúc rồi rãnh, tôi cũng tìm kiếm bóng dáng của dì giữa rừng hoa mênh mông.

Tuyết trắng như bụi phấn, mai đầu xuân nở rộ dưới ánh mặt trời, sương mù hóa thành làn khói bao quanh. Đường như tôi đang đứng giữa một biển hoa di động, bắt đầu choáng váng như kẻ say xe.

Tôi tới chòi ngồi xuống nghỉ ngơi, uống miếng nước.

Lúc tôi đang ở đó ngẩn ngơ, lại nhìn thấy ba bóng người xuất hiện phía đường mòn xa xa. Họ đang cười nói đi tới, âm thanh mới quen thuộc làm sao, không phải dì thì còn ai nữa!

Hôm đó dì mặc một chiếc sơ mi form rộng, bên ngoài khoác áo bành tô cùng váy kẻ ô. Đường rất nhỏ, dì đi sát trong mép, khẽ cúi đầu, giống như sợ đụng trúng cành hoa. Nhìn dáng dấp ấy lại làm tôi nhớ tới tuyệt tác ‘The Makioka Sisters’ (1) của Kon Ichikawa. Bộ phim bắt đầu với hình ảnh bốn chị em xinh đẹp mặc kimono rực rỡ, rong chơi trong vườn anh đào đang mùa nở rộ, khẽ khàng cười nói. Hình ảnh này giống vậy xiết bao!

Tôi kìm lòng không đặt, đứng lên cầm máy chụp hình, hướng về phía dì bấm tách tách.

Dì cũng nhìn thấy tôi. Chẳng biết có phải đang đứng trước tầm ngắm nên dì có chút ngượng ngùng không nữa.

Hai đồng nghiệp của dì đi tới bảo tôi chụp cho họ vài tấm, tôi đáp ứng một tiếng.

Dì chạy ra sau lưng tôi, nói mình không thích chụp hình.

Vậy nên tôi lập tức biến thành thợ chụp hình cho hai người khác, còn dì đứng một bên nhìn.

Trong lòng tôi có hơi mất mát, vốn tưởng có cơ hội chụp dì nhiều hơn, đáng tiếc cuối cùng chỉ chụp được hai tấm.

Có một tấm dì đang cúi đầu dịu dàng, tựa như một đóa hoa sen thẹn thùng trước gió!

Tôi quay đầu lại nhìn dì, dì liền lẳng lặng mỉm cười, sâu lắng, tinh mỹ như nước mùa thu. Cánh hoa nhẹ nhàng bay xuống váy dì, bức họa ấy mãi mãi sẽ đọng lại trong lòng tôi, vĩnh viễn không hề biến mất.

Hồi lâu trong đầu tôi lại hiện lên bài thơ của Từ Chí Ma (2):

“Giả như tôi là một bông tuyết

Nhẹ nhàng xoay giữa không trung

Tôi nhất định biết mình muốn đi đâu

Bay lên, bay lên, bay lên

Tới nơi mà tôi muốn đến.

A, trên người nàng thơm ngát hương mai đỏ!

Khi đó tôi sẽ nhẹ nhàng đáp xuống

Dịu dàng bám trên vạt áo nàng

Gần với trái tim ấm áp của nàng

Tan ra, tan ra, tan ra...”

Tiêu dao tự tại như thế thì cần gì phải chụp hình? Tôi chỉ việc đặt dì ở trong lòng thôi, cảnh tượng ấy vĩnh viễn sẽ tươi mới như lúc ban đầu.

Đến nay, mỗi khi nhớ lại buổi chiều hôm ấy, hương hoa mai vẫn còn phảng phất đâu đây. Ngày xuân đó với hương vị làm say lòng người, ám ảnh như giấc mộng không có thật.

Tuy đoạn này rất ngắn, nhưng lại viết thật lâu.

Tôi muốn viết vài dòng lên tấm ảnh quý giá kia, nhưng lại không kịp 01 tháng 10 sắp tới (Quốc Khánh Trung Quốc).

Nếu mọi người có hứng, hay xem thử bộ phim “The Makioka Sisters” nhé! Phim rất hay!

(1). Bộ film ‘The Makioka Sisters’ (Sasame-yuki) của đạo diễn Kon Ichikawa.

Dựa trên cuốn “Tiểu thuyết quốc tế lớn nhất kể từ khi Minh Trị Duy Tân”. Kể về cuộc sống êm đềm, lãng mạn đầy chất thơ của nước Nhật trước thế chiến thứ 2 – Như 4 chị em gái đài các (Tsuruko, Sachiko, Yukiko và Taeko), mùa xuân kéo nhau đến Kyoto ngắm hoa Đào nở. Tuyết rơi, cánh hoa rơi, ánh sáng rơi... Những ngày huy hoàng của họ rồi cũng rơi, đến 1 ngày họ nhìn lại và mơ mộng.

(2). Từ Chí Ma (1897 – 1931) là một nhà thơ Trung Quốc, Ông được mệnh danh là “chủ soái” của phong trào cách tân thi ca Trung Quốc đầu thế kỉ XX.

Bài thơ: Hạnh phúc của bông tuyết:

Giả như tôi là một bông tuyết,

Nhẹ nhàng xoay giữa không trung

Tôi nhất định biết mình muốn đi đâu

Bay lên, bay lên, bay lên

Tới nơi mà tôi muốn đến.

Không tới khe núi tịch mịch,

Không tới chân núi lạnh lẽo,

Cũng không tới những con đường muôn phần

Bay lên, bay lên, bay lên

Người hãy xem, tôi có hướng đi của tôi.

Nhẹ nhàng nhảy múa giữa không trung,

Tới nơi thanh u mà tôi đã quen,

Chờ nàng bước ra ngấm vườn hoa

Bay lên, bay lên, bay lên

A, trên người nàng thơm ngát hương mai đỏ!

Khi đó tôi sẽ nhẹ nhàng đáp xuống,

Dịu dàng bám trên vạt áo nàng,

Gần với trái tim ấm áp của nàng

Tan ra, tan ra, tan ra

Tan vào trái tim ấm áp của nàng.

76. Chương 76

Thời gian trôi mau, tôi dần dần phát hiện có rất nhiều chuyện xảy ra không giống như tưởng tượng của mình.

Khoảng cách giữa tôi và dì rất gần nhưng lại không thể tiếp xúc nhiều. Chênh lệch cấp bậc, quan hệ cuộc sống khiến tôi nhận ra khoảng cách của tôi và dì ngày càng xa. Sự thân thiết đơn giản trước kia cũng đang dần biến mất.

Mặc dù lòng tôi nhớ dì hằng ngày, nhưng mỗi lần thấy dì, tôi lại thêm hèn nhát. Chẳng biết có phải do có nhiều đồng nghiệp xung quanh hay không nữa. Tôi luôn lo lắng người khác sẽ nhìn tôi với ánh mắt khác thường, đem phiền toái không cần thiết đến cho dì. Vậy nên tôi cũng sẽ giống như bọn họ, tôn kính kêu một tiếng “Lạc tổng”. Còn dì cũng sẽ lịch sự cười với tôi, hoặc là gật đầu một cái, giống như bao người.

Tôi ngày nào cũng như sống trong mộng mị, y hệt cái xác không hồn làm những việc mình không thích cũng không ghét. Lương bổng thế nào cũng chẳng thèm để ý, không so đo, không quan tâm. Tiền chỉ để nuôi sống thể xác, chẳng liên quan gì tới tâm linh. “Mất cảm giác” là từ tôi dùng để hình dung cuộc sống của tôi bây giờ.

Mỗi khi thấy dì, tôi mới tỉnh táo được chốc lát, thể xác và linh hồn đột nhiên có chút tri giác. Ngơ ngác nhìn thấy bóng dáng bận rộn của dì, tôi hoặc chạy trốn, hoặc chết trân ở đó. Có khi vờ như vô tình gặp được chỉ để sánh bước cùng dì một đoạn ngắn, để nói dăm ba câu lạc đề, vậy thôi đã cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Có lúc tôi hoài nghi dì có phải là một người phụ nữ tình cảm hay không. Tại sao trong mắt dì chỉ có công việc, công việc và công việc! Ngay cả vui chơi giải trí, ăn uống tán gẫu cũng vì mục đích công việc. Đúng là năng lực càng mạnh thì trách nhiệm càng lớn, nhưng dì thật sự cảm thấy hạnh phúc sao? Thỏa mãn sao?

Tuy nhiên, tôi chỉ có thể tự hỏi bản thân mấy vấn đề này thôi, không thể hỏi dì được. Dù tôi có biết dì không hạnh phúc thì tôi có thể làm gì khiến dì hạnh phúc đây? Tôi quá tầm thường, giống như bụi cỏ nhỏ dưới chân dì vậy.

Thời tiết chợt biến, lúc lạnh lúc nóng, tựa như tâm tình con người.

Mới sáng trời còn nắng vàng rực rỡ, chiều đã nổi gió thảm mưa sầu, nhiệt độ lập tức giảm xuống.

Tôi bị cảm lạnh. Mới đầu chỉ ho khan tí xíu, cũng không để ý. Nào ngờ mấy ngày sau, bệnh tình chẳng những không giảm bớt mà còn nặng hơn, ngay hôm sau lại ho ra máu.

Tôi xin nghỉ đến bệnh viện truyền dịch. Nhưng truyền bốn ngày cũng chưa khuyên giảm, ho khan lại chuyển sang viêm phổi. Cuối cùng đành phải nằm viện.

Mấy ngày đó, tôi ăn gì cũng không vô, cả lồng ngực đau đớn khó chịu, cảm giác như muốn chết quách đi cho xong.

Tiểu Chu gọi điện tới hỏi thăm bệnh tình của tôi, nhưng chưa nói quá hai câu, tôi đã thở hổn hển nói hết ra tiếng. Đoán chừng chị bị tôi dọa, rối rít bảo tôi nghỉ ngơi cho thật tốt, liền cúp điện thoại.

Về sau tôi cũng không nhận được thêm điện thoại của ai nữa.

Thật ra tôi nghĩ dì phải biết tôi ngã bệnh xin nghỉ chứ! Dù sao đã qua một tuần rồi mà, nhưng...

Xuất viện, bác sĩ bảo tôi nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.

Tôi im lặng nằm trên giường, chẳng muốn nói gì.

Trong lòng lạnh lạnh, bắt đầu hiểu ra một chuyện: Có lẽ dì đưa tôi vào công ty để trả lại tôi một món nợ ân tình thôi. Cho dù tôi ho khan tới chết, dì đại khái cũng sẽ không rơi lệ vì tôi.

Tôi rất ghét cảm giác ăn năn hối hận, song cũng chẳng biết nên làm gì để kiên cường.

Nghĩ như vậy, nước mắt lại chảy ra. Tôi đột nhiên cảm thấy cuộc sống này không có ý nghĩa gì cả. Liều mạng để sống gì gì đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ hư ảo. Phải chăng con người đến lúc chết mới có thể hiểu ra được?

Tôi tìm hai viên thuốc ngủ nuốt trọn, hy vọng mình đừng nghĩ tới dì nữa, cứ như vậy ngủ thẳng đến ngày mai.

Giữa cơn say ngủ mơ màng, mùi nước hoa mát mẻ thoảng qua.

“Thỏ Con, tỉnh dậy đi! Xem ai tới thăm con nè.” Mẹ đánh thức tôi.

Tôi cố hết sức mở mắt, phát hiện dì Lạc đang đứng ở mép giường. Còn có Tiểu Chu, lãnh đạo ngành, cùng một vài đồng nghiệp.

“Mọi người... sao mọi người lại đến đây?” Tôi thấy mình như đang nằm mơ.

“Nghe Tiểu Chu bảo con nói chuyện không ra hơi làm dì lo muốn chết!” Dì Lạc mỉm cười nói.

“Thỏ Con mau khỏe lại nha!”

...

Mọi người rồi rít hỏi thăm tôi.

Dì đứng một bên nhìn tôi, cũng không chen lời vào nói.

Tôi vừa trả lời ứng phó với đồng nghiệp, vừa len lén nhìn dì, chẳng biết cảm giác trong lòng lúc này ra làm sao.

Tại sao dì lại kéo cả công ty đến thăm viếng tôi? Đó là tình cảm gì? Chẳng qua đó chỉ là quan tâm của công ty đối với nhân viên mà thôi, không hơn, phải không?

Tôi hận bản thân đã nghĩ như thế, nhưng ý niệm đó chẳng có cách nào phai mờ. Tôi biết lòng mình đã nảy sinh ác cảm với dì rồi.

Tôi nghỉ ngơi thêm mấy ngày mới đi làm.

Từ đầu đến cuối, dì không hề nhắn tin hay điện thoại cho tôi lần nào, trừ hôm viếng thăm ngắn ngủi đó.

Tôi càng ngày càng tin chắc đó chỉ là phép đối đãi mà thôi.

Thân thể tôi gầy gò đi rất nhiều, đi thang máy cũng say. Lại còn hay ho khan, thở dốc, đồng nghiệp nhìn tôi đồng tình lắc đầu tặc lưỡi, trêu tôi sắp thành Lâm Đại Ngọc (1) rồi.

Tôi bỗng nhiên nhớ khi Lâm Đại Ngọc chết đi, Bảo Ngọc (2) cũng chưa hiểu thấu chân tình của cô.

Có lẽ chẳng ai có thể chịu nổi món nợ ân tình ấy. Nếu muốn sống thoải mái, thà đừng có tình cảm. Trả giá thì sao? Không được đáp lại thì thế nào? Hay chỉ như tảng đá chìm sâu vào vũng bùn?

(1). Lâm Đại Ngọc: tên tự là Tần Tần, là nhân vật hư cấu, một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng, tác giả Tào Tuyết Cầm. Nàng tinh khôn, nói lời bốn cột, thường rơi vào tình trạng u uẩn, triền miên trong nghĩ ngợi suy tư, tâm hồn nàng vô cùng nhạy cảm như một sợi tơ đàn mảnh mai, bất kể một giọt mưa thu hay tơ liễu bay đều âm vang một điệu bi thương đứt ruột, lại cảm cảnh ăn nhờ ở đậu nên tính tình càng thêm sầu bi, cô độc, chuyện gì cũng nghĩ sâu sắc hơn người, thân thể lẫn tâm hồn đều yếu đuối như giọt sương mai là một trong những tính cách thú vị và nổi bật nhất trong Hồng Lâu Mộng.

(2). Giả Bảo Ngọc: xuất thân là một công tử quyền quý trong nhà họ Giả và có những mối tình ngang trái với những cô gái trong gia đình này. Giả Bảo Ngọc khi sinh ra đã ngậm một viên “Thông linh Bảo Ngọc”, là niềm hi vọng của gia đình họ Giả nhưng anh ta là kẻ lười biếng, ghét thi thư. Giả Bảo Ngọc là cậu ấm duy nhất được lui tới và tìm được người tâm đầu ý hợp là Lâm Đại Ngọc. Nhưng mọi người trong gia đình

không muốn cuộc hôn nhân này diễn ra. Lâm Đại Ngọc cho rằng Bảo Ngọc không cần thi cử, làm quan và lánh xa công danh phú quý nhưng Bảo Thoa, chị họ, và cũng là một người yêu khác của Bảo Ngọc lại luôn khuyến khích Bảo Ngọc học hành đỗ đạt để lọt vào tầm ngắm của các bậc huynh trưởng trong dòng họ. Lúc ban đầu, Bảo Ngọc còn phân vân trước tình yêu của Bảo Thoa và Đại Ngọc song dần dần, nhận thấy Bảo Thoa chỉ mong ngóng cái danh cái lợi, nên Bảo Ngọc đã hết lòng yêu Đại Ngọc, mong muốn lấy nàng làm vợ. Gia đình họ Giả coi đó là một tai họa và kiên quyết phản đối đôi uyên ương này. Trải qua nhiều biến cố và sóng gió nhưng Bảo Ngọc không lấy được Đại Ngọc nên phần uất học máu mà chết.

77. Chương 77

Lúc ăn cơm trưa, tôi vẫn không có khẩu vị gì cả. Hồi trước ở nhà đều húp cháo, bây giờ đến cơm cũng chẳng thích ứng được.

Tôi bảo Tiểu Chu đi ăn cơm một mình, còn tôi ở lại phòng làm việc, uống ngụm nước, ăn trái táo, rồi ngồi đó đọc sách.

Lát sau Tiểu Chu trở lại, cười tủm tỉm nói tôi biết, “Lạc tổng hỏi sao em không đi ăn cơm kia.”

Lòng tôi không khỏi giật mình, rồi lại lập tức tỉnh táo, chỉ nói câu “Thật à?”, sau đó không nói thêm gì nữa.

Biết đâu đi chỉ thuận miệng hỏi chơi, thể hiện chút quan tâm thôi.

Hôm sau, tôi vẫn không đi ăn cơm. Có lẽ dùng kháng sinh quá lâu nên dạ dày hồng cả rồi, lưỡi nổi đầy lông, ăn gì cũng vô vị.

Khí trời rất tốt, hoa anh đào ở lầu dưới cũng nở rộ, tôi liền đi xuống lầu phơi nắng.

Tôi tới một nơi vắng vẻ: một cái sân cỏ, mấy hàng ghế đá còn ướt sương, sỏi khô được rải quanh đám cây, có một số cây đã nở hoa.

Tôi đưa lưng về phía mặt trời, ngẩng đầu lên nhìn hoa anh đào hồng phấn bay lất phất giữa trời xanh, giống như tâm hồn thiếu nam thiếu nữ ngây thơ tươi đẹp.

Gió khẽ lướt qua mang theo sắc hồng phả vào trán và mặt. Trong mảnh xuân sắc ngây ngất ấy, tôi như tạm quên đi cả ưu sầu. Nhắm mắt lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

“Con làm gì ở đây vậy?” Sau lưng có người khe khẽ hỏi.

Tôi xoay người. Thật ra thì cần gì phải quay lại chứ, giọng nói mất hồn đó không phải của dì thì là của ai?

“Con đang... ngắm hoa.” Tôi hơi hốt hoảng, không nghĩ dì sẽ đến đây.

“Ngắm hoa cũng có thể no sao?” Dì mỉm cười hỏi tôi. Ánh mặt trời xuyên qua cánh hoa, tinh tế rơi vào mặt dì, làm nó tỏa sáng như đá quý xinh đẹp.

Tôi bất giác nhìn ngắm đến ngây dại, cũng quên trả lời dì, chỉ biết ngây ngốc đứng yên đó.

Dì hơi cúi đầu, nói tiếng “Đi theo dì!”, liền xoay người về phòng làm việc.

Tôi theo dì, thấp thỏm lo âu. Chẳng lẽ dì định khảo tra công việc của tôi? Trong khoảng thời gian này, tôi chưa làm được gì nên hồn, phải làm tôi xấu mặt mới được ư!?

Tôi theo dì vào phòng làm việc. Dì cúi người kéo ngăn tủ, như ảo thuật lấy ra một cái bếp điện nhỏ, sau đó lại lấy thêm một túi bột yến mạch và một bao sữa tươi.

“Ăn cái này được không?” Dì lắc lắc chỗ túi trong tay, hỏi tôi.

Tôi nhất thời được quan tâm vừa mừng lại vừa lo, chỉ biết gật đầu.

“Ngồi đi, đợi dì chút.” Dì vừa nói vừa nghiêng người trộn bột yến mạch và sữa tươi với nhau, sau đó cắm điện, rồi đứng một bên chờ.

Tôi định xin lỗi vì đã để cho dì nhọc công hầu hạ, “Để con canh cho, dì ngồi đi!”

“Không cần. Sữa tươi mau sôi lắm.” Dì đứng bên cạnh bàn, cúi đầu nhìn lò, dáng vẻ rất chuyên chú.

Trong lòng tôi chợt thấy ấm áp, không khỏi đi tới đứng sát bên dì.

Bốn bề yên tĩnh, chỉ có chiếc lò điện phát ra âm thanh “tịt tịt” nhỏ nhẹ.

Cách dì gần như vậy, lại ngửi được mùi thơm của dì, thời gian phút chốc chảy ngược, không biết ngày hay đêm.

Tôi nhất thời chẳng biết nói cái gì cho phải, có lẽ im lặng là tốt nhất. Tôi lén liếc mắt nhìn dì, trong lòng

vừa ngọt ngào lại vừa chua xót.

Dì đang khuấy muống trong nồi, cũng không nói lời nào, khóe miệng cong cong như đang mỉm cười. Nếu thời gian có thể dừng lại tại đây thì thật tốt!

“Được rồi, ăn đi.” Dì bưng nồi đặt lên bàn rồi ngồi lại xuống ghế, bắt đầu hướng mắt vào máy tính làm việc.

Nói thật, tôi không thích ăn đồ ngọt lắm, nhưng bây giờ sao có thể phụ lòng dì được cơ chứ?!

Múc một muống, miễn cưỡng ăn, rồi len lén nhìn dì. Dì vẫn chuyên chú nhìn vào màn hình máy tính, cũng không hề chú ý tới tôi.

“Dì Lạc, hay con đem đồ ra ngoài ăn từ từ nha, không phiền dì làm việc.” Tôi khẽ nói.

Dì nhắc mắt nhìn tôi một cái, nói câu “Cũng được”, sau đó đưa túi cho tôi mang đi.

Tôi ra ngoài, trước khi trở về phòng làm việc của mình, tôi len mang đồ ăn vào toilet.

Vòi nước chảy “ào ào”, đồ ăn rất nhanh hòa vào nước rồi trôi mất không dấu vết.

Tôi nhìn mặt mình trong gương, có chút tiêu tụy, tái nhợt, thoáng ẩn nỗi buồn sâu kín.

Tôi muốn tự cười với bản thân một cái, lại phát hiện thì ra nụ cười cũng có thể đa cảm đến thế.

Đột nhiên thần kinh căng thẳng được thả lỏng, tôi chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, buông mình ngồi trên mặt đất, nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

Nghe được tiếng khóc đè nén của mình tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp.

“Mày điên rồi hả!?” Tôi tự hỏi mình như vậy, nhưng không cách nào kìm chế được tiếng khóc nỉ non. Nỗi bi thương khiến tim tôi đau điếng.

Cảm động sao? Thỏa mãn sao? Miễn cưỡng chấp nhận? Hay là lòng tham không đáy? Tôi không biết đâu là phần cuối cùng của cuộc sống nữa.

Khóc xong, tôi dùng nước lạnh rửa mặt, bình tĩnh trở lại phòng làm việc, không ai nhìn ra tôi khác thường.

Hóa ra qua nhiều năm như vậy, tôi đã sớm luyện thành diễn xuất chuyên nghiệp.

78. Chương 78

Về đến nhà, tôi rửa sạch sẽ cái nồi.

Tôi nhớ tới hộp đựng sushi mua lần trước còn chưa dùng qua, hay là làm một hộp tặng cho dì nhỉ?

Dấm, cơm, cà rốt, dưa leo, trứng chiên, ruốc cá. Đợi cơm chín rồi nhúng vào dấm cho ngấm đều. Mở mảnh trúc, trải rong biển, để cơm lên trên rồi bắt đầu cuộn. Vừa bắt đầu cuộn thì có hơi mạnh tay, cuộn vài cái mới ngộ ra bí quyết: cơm nhất định phải ít, tốt nhất chỉ vừa dính một lớp trên rong biển, càng mỏng càng đẹp.

Cuốn xong rồi dùng dao bén cắt thành từng khúc nhỏ, sau đó rải trứng cá muối lên. Tôi trải thêm một lớp rong biển vào để giữ tươi, sau đó xếp đều bỏ vào hộp.

Suốt hai tiếng đồng hồ, lòng tôi luôn giữ bình tĩnh như một chiếc gương soi, không suy nghĩ linh tinh gì cả.

Làm xong mọi thứ, thất lực cũng tê rần chưa thể đứng lên ngay được.

Tôi ngồi xuống, không khỏi nghĩ tới dáng vẻ của dì ngày mai sẽ ra sao, chắc cũng rất đối bình thường thôi, tôi cũng không trông mong dì cảm động.

Mở ra CD, “piensa en mi, piensa en mi” (1)

“Piensa en mi”

(suy nghĩ trong em)

Si tienes un hondo penar, piensa en mi.

(Nếu em tan nát cõi lòng, hãy để tôi ra đi)

I tienes ganas de llorar, piensa en mi.

(Nếu em muốn khóc, hãy nhớ đến tôi)

Ya ves que venero tu imagen divina

(Tôi yêu em, Thiên Sứ xinh đẹp)

Tu párvula boca, Que siendo tan nintilde

(Đứa trẻ với cái miệng nhỏ nhắn tươi xinh)

me ense ntilde ó a ecar.

(Dẫn dụ tôi phạm tội)

Piensa en mi cuando sufras

(Khi em thống khổ, hãy để tôi ra đi)

Cuando llores, también piensa en mi

(Khi em khóc thút thít, hãy nhớ đến tôi)

Cuando quieras quitarme la vida

(Tôi chỉ thuộc về mỗi mình em)

No la quiero para nada

(Cả cuộc đời đều thuộc về em)

Para nada me sirve sin ti.

(Không có em, mọi thứ đối với tôi đều vô nghĩa)

Còn nhớ đoạn trường ca réo rắt thảm thiết trong phim “Giày cao gót” của Almodovar? (2) Bộ phim đậm phong cách Tây Ban Nha, gợi nhớ nỗi khắc khoải.

Dáng vẻ hiên ngang của người mẹ trông mới thương tâm làm sao. Bà đứng cô độc trên sân khấu, khuôn mặt tái nhợt, làn môi đỏ thắm, vừa chảy nước mắt vừa hát bài này để tặng cho con gái đang ngồi trong tù.

Người con gái ngồi trong tù nghe được tiếng hát của mẹ thông qua máy thu thanh, cô đã khóc lóc thảm

thương, cũng không dám nghe tiếp. Cô cố bịt chặt lỗ tai nhưng vô ích.

Tình yêu đã bị đánh mất, còn có thể bù đắp lại sao? Tình yêu không kịp bày tỏ, nhiều năm sau vẫn có thể sống hạnh phúc như thuở ban đầu được ư?

Cả đời đứa con gái khát khao tình yêu của người mẹ, mẹ chính là thiên thần bảo hộ của cô, song cô lại không kịp chăm sóc bà nữa. Người con gái dùng cả đời đuổi theo bóng dáng người mẹ, thậm chí chọn người yêu cũng giống hệt mẹ mình.

“Mỗi lần nhớ mẹ, con sẽ nghe anh ta hát.” Người con gái nói với mẹ mình như thế.

Người đàn ông đó cũng có gương mặt tái nhợt, môi đỏ tươi, ánh mắt hút hồn, khi hát cũng rất giống mẹ, có sức hấp dẫn lạ kì. Cô con gái ở dưới đài đã nghe đến ngây dại, chẳng biết trong mắt toát ra tình yêu hay là lòng thù hận nữa.

Có người nói, tình yêu dị tính là tìm kiếm một người ứng thể với mình. Còn yêu đồng tính là yêu người như thể yêu bản thân, chính là giấc mơ của riêng mình.

Người con gái cả đời cô đơn, thiếu thốn tình yêu, mẹ cô cũng không thể bù đắp. Thật ra thì qua nhiều năm như vậy, điều người mẹ lo lắng nhất là con gái không còn yêu mình nữa, đứa con cũng có suy nghĩ y hệt như thế.

“Mẹ biết không? Khi còn bé, mỗi tối mẹ bỏ con đi, con đều nghe tiếng giày cao gót càng lúc càng xa, đến khi không còn nghe được thì thôi.” Người con gái cũng mặc đồ đỏ và mang giày cao gót giống mẹ mình. Người mẹ lúc hấp hối rất cục cựa cũng nói ra khát vọng trong lòng. Nó như một cơn ác mộng, ám ảnh cả đời người con gái.

...

Nghe xong bài hát, tôi nhận ra mình rất giống đứa con gái ấy, vì một chấp niệm, ám ảnh tới đáng sợ, vì nó mà sống, chấp mê bất hối.

(1) “Piensa en mí” (suy nghĩ trong em): link: <https://youtu.be/LS04M9Mz26E>

(2) Pedro Almodóvar Caballero (sinh năm 1949) là một đạo diễn phim, biên kịch, nhà sản xuất và cự diễn viên người Tây Ban Nha. Các bộ phim của ông, đặc trưng với những lời thoại phức tạp, sử dụng các lời văn của kịch nói và các yếu tố của nền văn hóa pop, bài hát nổi tiếng, hài hước mang tính bất kính, màu sắc mạnh mẽ và phong cách trang trí bóng bẩy. Ham muốn, đam mê, gia đình và bản sắc là một trong những chủ đề phổ biến nhất của Almodóvar.

Phim “Giày cao gót” (High Heels) là một trong những tác phẩm của ông, công chiếu năm 1991.

79. Chương 79

Hôm sau, tôi tới công ty rất sớm, muốn canh lúc đồng nghiệp chưa đi làm lên vào phòng đưa quà cho dì, vừa đúng lúc ăn điểm tâm luôn.

Gõ cửa, không có phản ứng. Gọi điện thoại, tắt máy.

Giờ này chắc hẳn dì đã dậy rồi mà, đi đâu mà sớm vậy nhỉ?

Trong lúc tôi đang chần chờ, nghe được có người ra khỏi thang máy, thì ra là Lý Bản.

“Sớm vậy Thỏ Con!” Anh chào tôi, ánh mắt cũng có vẻ kinh ngạc.

Tôi có chút lúng túng, nhìn anh cười.

“Em tìm Lạc tổng hả?”

Tôi gật đầu một cái, “Anh biết dì đi đâu không ạ?”

“Anh chả biết nữa. Chị ấy không ở công ty, chắc là đến nhà bạn rồi.”

“Dạ, cũng không có gì đâu. Anh đừng nói với dì nha, để em tự tìm dì được rồi.”

“Ừa.”

Tôi xách túi xuống lầu, thần thờ về phòng làm việc của mình.

Tiểu Chu đã tới, tôi mở hộp sushi ra mời chị ăn.

“Nhiều dữ vậy! Mình chị ăn sao hết.”

“Vậy chị đem đi chia cho mọi người ăn cùng là được chứ gì!”

“Vậy chị không khách khí à nha.” Chị vui vẻ cầm hộp sushi đến phòng ban khác.

Tôi ngồi một mình ngơ ngác ở đó, nhắm mắt lại, trái tim đang từ từ lạnh lẽo. Chuyện càng ngày càng rõ ràng.

Nhiều năm trước, chuyện lúc tôi một mình tới thành phố H thăm dì Lạc chắc đã cách tôi xa lắm rồi. Mấy năm nay, tôi chẳng biết gì về bạn bè và cuộc sống của dì cả. Nếu lỡ dì có qua đêm với người thần bí nào đó, tôi càng không thể nào biết.

Sau giờ làm việc, tôi mang nôi đặt trước cửa phòng làm việc của dì, cũng không hề gõ cửa đi vào.

Tôi không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà quấy rầy dì. Dì bận trăm công nghìn việc, làm gì còn thời gian rảnh để quan tâm mấy chuyện vặt vãnh này.

Tôi về đến nhà, đóng cửa phòng, ngã xuống giường.

Tôi đột nhiên cảm thấy ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Lần đầu tiên tôi có ý niệm từ chức.

Nếu tôi đến đây chỉ vì một loại bố thí, một loại đền ơn, vậy thì tôi thật không cần. Xin hãy tha thứ tôi quá ngu dốt, đến bây giờ mới hiểu được.

Nhưng lòng tôi chẳng hề oán giận dì chút nào. Đều tại tôi tự mua dây buộc mình, không thể trách người khác. Dì không sai gì cả, là tôi đã muốn quá nhiều thôi.

Tôi giao ước sẵn trong lòng, xong thời gian thử việc sẽ lập tức từ chức.

Hôm sau đi làm, lúc đi ăn cơm trưa cùng Tiểu Chu, tôi đã gặp dì trên đường.

“Hôm qua con đến lúc nào vậy? Có phải con để đồ trước cửa không?” Tôi biết dì đang hỏi tôi chuyện cái nôi.

“Dạ.” Tôi mơ hồ úp úp mở mở cho qua chuyện, không muốn nói tỉ mỉ.

Dì nghi ngờ liếc mắt nhìn tôi.

“Lạc tổng, hôm qua Thỏ Con mang tới cả hộp sushi, ăn ngon lắm. Tiếc là chị không tới, bị tụi em chia sạch rồi, ha ha.” Tiểu Chu ở một bên nói.

Dì lập tức tỉnh ngộ, nhưng cũng không nói toạc ra.

Tôi đen mặt, trong lòng thầm kêu khổ. Lần này gặp hiểu lầm lớn rồi!

Nhưng tình cảnh này, tôi nên giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ nói “Con đã sớm tìm dì rồi, nhưng dì lại không có ở đây” sao?

Đoán chừng dì nhìn thấy bộ mặt của tôi, nên nhất định càng thêm tin tưởng.

Cả bữa cơm trưa ăn trong vô vị.

Tiểu Chu ngồi bên cạnh tôi, chị cũng là một cô gái nhạy cảm, ý thức được tôi khác thường.

“Bộ hồi nãy chị nói gì sai hả?”

“Không có.”

“Thật ra thì em không cần nghĩ nhiều, Lạc tổng sẽ không so đo chút chuyện nhỏ này với chúng ta đâu. Chị ấy thường ngày rất hào phóng. Hồi nãy chị đùa tí thôi, tiện thể tán dương tài nấu nướng của em luôn.”

“Dạ, em biết rồi.” Tôi mỉm cười, để chị đừng để ý nữa.

Thật ra nếu chị có tâm, chị sẽ nghĩ đến sushi là món ăn dì thích nhất. Nếu tôi không phải đưa cho dì ăn thì khổ cực như vậy làm gì? Nhưng dì có thể quan sát và thấu hiểu chút dụng tâm của tôi không? Chỉ sợ tình tôi cũng như sương khói biến tan thôi.

80. Chương 80

Chẳng biết có phải tôi quá nhạy cảm không nữa, từ sau vụ sushi, dì càng đối xử lạnh lùng với tôi hơn.

Lúc gặp mặt ở căng tin, dì không còn dịu dàng cười chào tôi nữa. Thỉnh thoảng dì sẽ tới tuần tra phòng làm việc, song cũng không đặc biệt dận dò tôi gì cả.

Có mấy đồng nghiệp trẻ tuổi tính tình hoạt bát cứ sắp tới gần dì, dì cũng hay nói cười với họ, đôi lúc mấy cô gái nọ còn thân thiết nắm kéo tay dì nữa.

Có thể thấy dì rất được lòng người ở công ty, hầu như chưa từng nghe có ai nói xấu dì. Tôi cũng biết dì và họ chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường thôi.

Nhưng chứng kiến những chuyện này, trong lòng tôi vẫn không khỏi khó chịu. Tôi âm thầm tự hận bản thân, tại sao không thể tự nhiên gần gũi với dì thêm chút nữa, tại sao lại luôn miễn cảm như vậy.

Tuy nhiên, cũng bởi cảm giác của tôi đối với dì quá đặc biệt, nên tôi không thể xử sự với dì như những người khác. Tôi thật hy vọng có thể tàng hình để điem nhiên theo sát bên cạnh dì, nhìn dì cười nói vui buồn.

Trong công ty, tôi bình thản như một ngôi mộ vậy, không để bất cứ ai xâm nhập vào. Đường như quan tâm dì là giá trị tồn tại duy nhất của tôi ở đây.

Cứ coi như đây là lần bốc đồng và buông thả cuối cùng đi, dẫu gì thời gian làm bạn với dì cũng không còn nhiều lắm.

Mỗi ngày ở căng tin, chúng tôi ăn cơm khác bàn, xung quanh đủ đầy mọi loại thanh âm, nhưng tôi vẫn có thể phân biệt ra giọng của dì từ đám huyền não đó, lắng nghe dì nói từng câu từng chữ. Hoặc là tôi sẽ ngồi chờ dì đến, nghe dì gọi món ăn, sau đó ăn thật chậm, mãi đến khi dì ăn xong, nhìn bóng lưng dì rời đi, tôi mới ra khỏi căng tin như thể vừa làm xong đại sự. Hầu như cả quá trình tôi đều cúi đầu, nhưng lại có thể cảm nhận chính xác nhất cử nhất động của dì.

Mỗi lần đi họp, tôi sẽ núp ở một góc bí mật ngắm nhìn dì không biết chán. Tôi quan sát dì rất kỹ, dường như ngay cả hô hấp cũng không hề bỏ qua. Dáng vẻ thận trọng lắng nghe của dì ngập tràn trong đáy mắt tôi. Giọng nói dịu dàng của dì cứ mãi phảng phất bên tai. Tất cả tựa như một giấc mộng đẹp khiến tôi không muốn tỉnh lại, cũng sớm quên mất mình đang ở đâu, trong lòng toàn bộ đều là dì!

Nhớ có một lần lúc ăn cơm, nghe dì cười nói với người bên cạnh rằng bắt gặp một đôi nam nam trẻ tuổi đang ôm nhau trước cửa nhà vệ sinh, họ rất tự nhiên, còn dì thì thẹn thùng chạy trốn. Chuyện này làm cả bàn cười rần rần, sau đó ai nấy đều sôi nổi bàn luận, bù ngùi thanh niên thời này loạn quá. Tôi ngồi ở bàn khác nghe mà khó chịu, thật muốn đứng lên lớn tiếng nói với họ: Đừng có phán xét người khác! Tình yêu khác phái thì cao thượng chỗ nào?

Trên thực tế, khi bạn không muốn tin một chuyện là sự thật, nhưng nó lại có xu hướng càng ngày càng khiến bạn phải tin. Cơ thể bạn sẽ tự sinh ra một loại năng lực tự bảo vệ và chống cự, sẽ làm bạn ảo tưởng chuyện mình hy vọng là đúng, từ đó đạt được sự an ủi.

Lúc dì cư xử khác hẳn với những người kỳ thị kia, tôi mới ngộ ra vài chuyện. Tôi cảm thấy bản thân mình thật buồn cười. Có lẽ dì muốn loại bỏ sợ hãi trong lòng nên mới ra vẻ chán ghét đồng tính luyến ái, chỉ là giấu đầu hở đuôi, đúng không?

Tôi thậm chí thà tin rằng người thân bí đó là phụ nữ. Tôi cam tâm tình nguyện thua một người phụ nữ ưu tú, cũng không muốn tin đó là một gã đàn ông!

Lúc phát hiện mình không thể nắm bắt được gì, tôi cứ hy vọng giữa tôi và dì còn có chút tương đồng, dường như chỉ có như vậy thì chúng tôi mới không trở thành người xa lạ.

81. Chương 81

Khí trời càng ngày càng ẩm áp, công ty tổ chức đi cổ trấn Tây Đường (1) du ngoạn.

Cả đoàn người làm trấn nhỏ yên tĩnh náo nhiệt hẳn lên.

Hướng dẫn du lịch đi ở phía trước, cầm loa không ngừng giới thiệu lịch sử của từng cảnh điểm. Tôi chỉ cảm thấy vừa om sòm lại vừa nhàm chán.

Thật ra thì chỗ như thế này không thích hợp cho cả đại đội kéo tới. Một hai người dạo vòng quanh có lẽ sẽ cảm thấy đẹp hơn chút.

Kiến trúc được chạm trổ cầu kỳ. Tuy lịch sử tang thương, ảm đạm, nhưng không khí rất an tĩnh, đẹp đẽ. Thế hệ tương lai hết lần này tới lần khác viết bùa vẽ bậy lên di tích, giờ lại còn lớn tiếng kêu la chuyện xưa. Có vài quầy hàng, khách sạn nhỏ, vì muốn thu hút khách hàng mà cố ý viết chữ to đùng lên bảng hiệu đỏ chói để gây khác biệt với mấy nơi còn lại. Thô tục đến xúc phạm người nhìn!

Tôi tẻ nhạt lết đi sau cùng, ngay cả máy ảnh cũng lười lấy ra chụp.

Tiểu Chu nghĩ tôi mệt mỏi khó chịu, nên chậm rãi thông thả đi kế bên.

Tôi nói muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi, bảo chị đi trước với mọi người đi. Chị dặn dò tôi cẩn thận một chút, sau đó chạy theo đoàn người trước mặt.

Tôi lững thững đi không mục đích, lảng máng nghe thấy tiếng cổ nhạc truyền đến.

Tôi đi theo tiếng nhạc, dần dần vào một hành lang dài quanh co, bờ bên kia có một sân khấu nhỏ, có hai cô gái trẻ tuổi đang ca múa.

Tôi ngồi dưới hành lang, cách tiếng nước chảy, nghe cái người tên Bảo Ngọc kia hát nói:

“Nhớ ngày đó muội muội từ Giang Nam mới đến, làm Bảo Ngọc vui vẻ cả ngày.

Nay huynh thổ lộ hết lòng mình, mến yêu gì đó tùy muội chọn lựa.

Huynh sợ nha hoàn kia hầu hạ không chu đáo, nên tự mình tới chăm sóc muội.

Khi muội phiền não, huynh lo lắng. Khi muội nói chuyện, huynh là người cười đầu tiên.

Huynh và muội ngồi cùng bàn ăn cơm, ngủ chung một giường, giống như anh em một mẹ sinh ra.

Thân thiết lâu ngày mới thấy được tình nghĩa tốt đẹp của hai ta.

Nào ngờ muội muội tâm cũng lớn quá, chẳng thềm liếc mắt tới huynh một cái.

Ba bốn ngày muội không để ý tới huynh, khiến cho Bảo Ngọc thất hồn lạc phách, ưu tư phiền não.

Huynh có lỗi, muội đánh cũng được, mắng cũng tốt. Tại sao lại xa lánh, vứt bỏ huynh đi?

Muội buồn, muội khóc cũng được mà. Tại sao lại tự ôm lấy sầu bi hết cả vào người?

Muội nói huynh ngu dốt, nhưng huynh có thể chết vì muội, cũng thà khát chết để quỷ hồn khó bắt.”

Bảo Ngọc nức nở hát, u oán mà thâm tình. Bất giác nghe đến ngây dại, “Huynh vì muội một thân bệnh tật”. Trên thế giới này, rốt cuộc còn sót lại bao nhiêu kẻ gốc si tình đây?

Điện thoại vang lên, cắt đứt suy nghĩ trong đầu.

“Tiểu Chu? Có chuyện gì ạ?”

“Thỏ Con, em mau tới đây ăn chút gì đi, bọn chị đang chờ em ở quán trà phía trước nè.”

“Dạ.” Làm phiền chị và mọi người quá.

Tôi quay đầu nhìn Bảo Ngọc cùng Đại Ngọc ở bờ bên kia, trong lòng thầm nói câu “tạm biệt”. Đời này kiếp này, đại khái sẽ không bao giờ... nghe được tiếng hát của họ nữa.

Tôi đi về phía trước một đoạn ngắn, lập tức đến một quán trà. Đi vào mới phát hiện bên trong có rất nhiều đồng nghiệp tùm nãm tùm ba vây trước bàn như tiệc cưới xin, tang ma. Cái bàn rất nhỏ, bày biện sát nhau.

“Thỏ Con, ở đây nè!” Tiểu Chu gọi tôi.

Tôi ngó theo tiếng kêu, thấy dì Lạc đang ngồi bàn kề cận. Dì cũng nghe Tiểu Chu gọi tôi, quay đầu lại nhìn tôi một cái, cũng không mang theo biểu tình gì, sau đó quay đầu lại tiếp tục uống trà.

Tôi đi tới ngồi xuống, đưa lưng về phía dì. Trên bàn bày trứng luộc, củ sen, đậu phộng và vài đặc sản tôi không nhớ tên. Tất cả mọi người lú lú trò chuyện, ăn quà vặt.

“Thỏ Con, em vừa đi đâu vậy?” Tiểu Chu hỏi tôi.

“Bên kia đang ca múa, em đi nghe một chút.”

“Thỏ Con có thể nghe hiểu Việt Kịch (2) hả?!” Một cô gái lớn giọng như phát hiện châu lục mới.

“Toàn dân Nam Phương đều có thể nghe hiểu mà!”

“Là sao? Chị cũng dân Nam Phương này, nghe có hiểu gì đâu!?”

“Chắc là chức năng ngôn ngữ của chị chưa hoàn thiện hết đó.” Tôi trêu ghẹo chị.

“Hừ, chị không tin. Để chị hỏi người khác. Lạc tổng!” Chị kêu một tiếng.

“Hửm?” Dì Lạc quay đầu lại nhìn chúng tôi.

“Chị nghe Việt Kịch có hiểu không? Thỏ Con nói dân Nam Phương đều nghe hiểu kìa!”

Tôi cũng quay đầu lại, đợi dì trả lời.

Dì nhìn tôi một cái, khẽ cười hạ giọng nói, “Tôi cũng nghe không hiểu.”

“Ha ha, chị đã nói rồi mà!” Cô gái kia cười nói.

“Thật ạ?” Quỷ thần xui khiến, tôi cư nhiên nhìn vào mắt dì Lạc, giống như không thể tin, hỏi lại.

“Ừ, không hiểu.” Dì hạ tầm mắt, rồi lập tức ngoảnh đầu đi, không nói thêm gì nữa.

Tôi quay đầu lại, trong lòng buồn buồn. Tại sao dì lại nói dối? Dì không thể không hiểu! Chẳng biết tại sao, trong lòng tôi cứ cố chấp cho là vậy.

(1) Cổ trấn Tây Đường: Nằm cách Thượng Hải 80 km, cổ trấn Tây Đường ở huyện Gia Thiện, Gia Hưng, tỉnh Chiết Giang (Trung Quốc) mê hoặc du khách với không gian cổ kính, trữ tình. Nơi đây gây ấn tượng với du khách bởi những chiếc cầu nhỏ xinh đẹp bắc qua dòng kênh. Cổ trấn Tây Đường có hàng nghìn nhà, miếu cổ độc đáo, rêu phong giữa không gian bình yên. Tuy cổ trấn này đã có hơn một ngàn năm lịch sử,

nhưng vẫn tràn đầy sức sống.

(2) Việt Kịch: là tuồng truyền thống thịnh hành ở tỉnh Chiết Giang, miền Đông Trung Quốc, đặc điểm của Việt kịch là diễn viên hầu như đều là nữ, làn điệu du dương, uyển chuyển, rất được khán giả ưa thích.

82. Chương 82

Buổi tối, dừng chân ở một khách sạn mới. Ăn xong cơm tối, nam đi đánh bài, nữ tụ tập trong phòng khách ca hát, còn khui cả rượu đỏ, không khí rất H.

“Thỏ Con, hay là em hát Việt Kịch cho tụi chị nghe đi.” Lại là cô gái kia.

“Chẳng phải chị nghe không hiểu sao?”

“Nghe không hiểu, nhưng chị xem phụ đề là được mà.”

“Chị nghĩ xem phụ đề là hiểu hả!”

“Thỏ Con, em hát lẹ đi.” Tiểu Chu ở bên cạnh cười khuyên nhủ.

“Đúng rồi. Ai cũng hát hết rồi, tới lượt em đó!” Người bên trên cũng mở miệng nói.

Lúc này mà cự tuyệt nữa thì có vẻ quá hẹp hòi. Tôi vốn cũng không sợ hát giữa đám đông.

“Hát thì hát, nghe không hiểu thì nhìn phụ đề nha!” Tôi do dự, nên hát đoạn nào đây?

Việt Kịch xuất hiện mang đến đủ điều kỳ diệu. Từ nhỏ tôi đã được bà hát cho nghe mãi, mưa dầm thấm đất, mấy trích đoạn cũng coi như quen thuộc.

Tôi quay đầu lại nhìn dì. Dì đang ngồi ở phía xa, dưới ánh đèn tối tăm, tôi không thể thấy rõ nét mặt của dì, dường như dì đang chuyên chú nghe ca hát.

Tôi đột nhiên nghĩ đến chuyện xưa của Lục Du và Đường Uyển (1), hai người bị bức ép chia tay. Nhiều năm sau, Lục Du đến vườn Thâm du ngoạn gặp lại Đường Uyển, lúc này bà đã tái giá nên ông mới viết bài thơ tên “Thoa đầu phượng” tặng bà.

“Tay xinh gửi rượu hoàng đằng,

Đầy thành xuân sắc, bèn tường liễu xanh.

Gió đông ác nghiệt đã đành,

Ai hay bạc cả ân tình vì đâu.

Lòng riêng đeo nặng mối sầu,

Bao năm xa cách đơn cô một mình.

Sai! Sai! Sai! Xót xa tình.

Người ơi, gầy vò dáng hình vì xuân

Lụa hồng thấm ngấn lệ hoen,

Hoa đào rơi rụng lâu xuân vắng người.

Minh sơn thệ hải bao lời,

Mà phong thư gắm gửi người được đâu.

Thôi đừng phiền lụy chi nhau.

Đừng! Đừng! Đừng!”

Một câu chuyện thương tâm xưa cũ lưu truyền thiên cổ, hôm nay nhớ tới, lại cảm thấy thân thuộc xiết bao. Có biết bao chuyện xưa, biết bao tình yêu bị thời gian mài mòn đến tàn lụi. Vì tâm còn chưa chết, hay chỉ muốn hỏi một câu, tại sao?

DJ nói không tìm được ca khúc này, tôi bảo không sao.

Tôi cầm micro lên nói:

“Không có âm nhạc nên em sẽ hát chay một đoạn.” Mấy người Tiểu Chu ở phía dưới vỗ tay rền vang.

“Trôi dạt tha phương ba năm lưu đây...” (2)

Một câu mở đầu, dù làn điệu có hơi cao, nhưng lại uyển chuyển lưu loát, làm liền một mạch.

Tôi cảm thấy chung quanh trở nên rất an tĩnh, chắc ai cũng thấy mới lạ.

Tôi tiếp tục hát:

“Cuối xuân về lại Thăm Viên cũ

Dương liễu sánh vai, én có nhận bồi

Mình ta lang thang thư kiếm buông lơi.

Hoa dễ rơi

Ta dễ say

Nước mất nhà tan vẫn nhớ nhung hoài

“Cùng đi Phúc Châu” — ngày ấy ta mời gọi

“Giang rộng đôi cánh cùng bay thành đôi.”

Uyển muội —

ta đã từng hỏi.

Chìm trong cơn say cùng đông phong

Chuyện xưa như khói nào bóng tằm”

Ca từ ưu thương đan xen giữa yêu và hận. Tôi nghỉ một lát, tiếng vỗ tay lại vang lên, tôi phát giác nước mắt hoen mi tự bao giờ.

Tiếp tục hát:

“Người sao xa vắng từ đêm biệt?

Thư gửi trùng trùng không hồi âm?

Gương đã vỡ rồi sao vỡ mãi?

Đoá mai sao luôn chịu gió đông?”

Một câu hỏi như đánh thẳng vào linh hồn, huyết lệ hỏi ông trời, ông trời không nói.

Tôi cảm giác giọng mình dần khàn khàn:

“Lời thề ước hẹn còn văng vẳng

Khoảng trống biệt ly đến não lòng

Thấm Viên nhiều liễu, vô tình liễu

Gieo nỗi u hoài, lá rụng khắp sân.”

Hát đến khúc cuối, chỉ cảm thấy vô tận cô đơn. Tôi đặt micro xuống, bả vai tựa như đang gánh chịu quá tải ngàn cân.

Tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa, còn có người hô “Hay”. Tôi khẽ cúi người cảm tạ. Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua mọi người, di ngồi tro trọi dưới ngọn đèn leo lét, vẫn không thấy rõ vẻ mặt.

Tôi trực tiếp rời khỏi ghế ngồi, chạy vào toilet.

Nhìn vào gương, nước mắt lăn xuống.

Không yêu sẽ không phải chịu nỗi đau thất tình. Tình yêu của tôi chính là một giấc mộng, một cơn ảo giác, một vở kịch tình yêu do tôi tự biên tự diễn, nhưng lại không có người cụ thể.

Kể điên như tôi đã bị thấm đến tận xương tủy rồi.

Dì thật sự nghe không hiểu sao?

(1) Lục Du và Đường Uyển: Lục Du (1125 – 1210), thi nhân trứ danh thời Nam Tống, ông có một người em họ con cô cậu tên Đường Uyển. Đường Uyển từ bé tính cách dịu dàng ít nói, điềm đạm văn nhã, tú mỹ, vô cùng tài hoa. Lục Du từng lấy một cây thoa phượng gia truyền hết sức tinh mỹ không gì bằng, làm tín

vật đính ước với nhà họ Đường. Khoảng năm Lục Du 20 tuổi đã thành hôn với cô em họ Đường Uyển.

Đôi vợ chồng tài hoa, chung sống tâm đầu ý hợp. Không ngờ mẹ Lục Du đổ kỵ với tài hoa của Đường Uyển, bất mãn trước cảnh yêu thương quấn quít của Đường Uyển và Lục Du, lấy lý do Đường Uyển chậm có con, vợ chồng ân ái mặn nồng làm ảnh hưởng đến tiền trình của Lục Du, ra lệnh cho Lục Du phải bỏ Đường Uyển. Thời đó, việc thuận theo mệnh lệnh cha mẹ là biểu hiện của đạo Hiếu. Lục Du ban đầu làm một ngôi nhà nhỏ, đưa Đường Uyển ra lánh tạm một thời gian, sau bị mẹ phát giác, buộc đôi vợ chồng phải chia ly. Lục Du bị mẹ bức bách lấy một cô gái ôn thuận bổn phận họ Vương làm vợ, còn Đường Uyển khi về nhà bị cha bắt ép lấy một người tên Triệu Sĩ Trình.

Hơn 10 năm sau, trong một lần đi chơi xuân tại vườn Thắm, Lục Du tình cờ gặp lại Đường Uyển đang đi cùng chồng. Hai người nhìn nhau vô cùng đau khổ. Đường Uyển lấy tình anh em họ, xin phép chồng tự tay rót một ly rượu kính Lục Du.

Lục Du uống hết ly rượu, đau thương dâng đầy không nói thành lời, bèn viết lên tường khu vườn một bài Từ có tên “Thoa Đầu Phượng”, viết xong, từ tạ mà đi. Sau buổi đó ít lâu, cô lâm bệnh nặng và mất.

(2) Bản dịch trích đoạn trong bài Việt Kịch “Lưu lạc thiên nhai” do chị idlehouse dịch.

83. Chương 83

Một hôm nọ, tôi đang làm việc trong phòng, Tiểu Chu bận chuyện nên không có ở đây.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân “lộc cộc”, tôi nghĩ chắc có ai đi ngang qua, cũng không ngẩng đầu lên nhìn.

Âm thanh ngừng lại một hồi. Tôi cảm giác dường như có người tiến vào, quay đầu thì phát hiện dì đã đứng sau lưng mình.

Tôi có chút hốt hoảng, vội đứng lên.”Lạc tổng, chào dì!”

Dì mỉm cười rồi ngồi xuống cạnh tôi. Tôi vẫn ngồi yên tại chỗ, nghĩ là dì muốn phàn nàn chuyện công việc của mình, trong lòng không khỏi thấp thỏm lo âu.

“Thỏ Con, mấy ngày nữa là mừng một tháng năm rồi, công ty có tổ chức hoạt động ca hát cho nhân viên, chúng ta định để con tham gia, được không nè?” Dì đi thẳng vào vấn đề, không lan man câu nào.

Dì dùng từ “Chúng ta” chứ không phải là “dì”.

“Con? Chắc không được rồi. Con chưa lên sân khấu biểu diễn lần nào cả. Dì tìm người khác đi ạ.” Tôi thật sự không có sở trường gì nổi trội.

“Lần trước con hát đoạn Việt Kịch, dì cảm thấy rất hay, con tham gia nhất định không thành vấn đề!” Dì mỉm cười nói với tôi.

“Chẳng phải dì nghe không hiểu sao? Sao dì biết con hát hay hay không?” Tôi khề khàng nói, giọng điệu có hơi ngoan cố.

Đại khái tôi cũng không ngờ mình sẽ nói vậy. Dì hơi lúng túng, rũ ánh mắt xuống.

Trong lòng có chút không đành, nhưng tôi lại cố ý ra vẻ bình thản, thờ ơ.

“Không hiểu thì không hiểu, nhưng dì có thể nghe được.”

“Ồ, ra là vậy.” Tôi tiếp tục ung dung thản nhiên.

Dì ngập ngừng một chút, song vẫn không buông tha tôi.

“Thế nào, coi như giúp dì một chuyện đi mà.” Giọng nói của dì mềm mại hẳn ra, đã gần như thỉnh cầu.

Giúp một tay đúng không?! Được, coi như trả lại dì món nợ nhân tình.

“Được rồi.” Tôi đồng ý. Thái độ biến chuyển nhanh chóng cũng làm dì run sợ mấy giây.

“Ừ, quyết định vậy đi, con tự chuẩn bị đĩa nhạc, trang phục nha. Chi tiêu bao nhiêu cũng được.”

“Dạ.”

Dì gạt đầu một cái, rồi xoay người rời khỏi phòng làm việc, dáng vẻ rất thông dong, không chút lưu luyến.

Văn phòng lại khôi phục vẻ an tĩnh, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Con trở chuột vẫn cứ nhấp nháy trên màn hình máy tính, như đang quan sát bộ dạng thần thờ của tôi vậy.

Dì thật sự đã đến đây ư? Tại sao tôi lại chẳng thể ngửi thấy chút hương thơm nào trong không khí?

Tôi nên hát bài gì đây?

Nghĩ vậy rồi lại tự cười nhạo mình. Dì đã không hiểu thì tôi hát bài nào cũng vậy thôi.

84. Chương 84

Ngày ba mươi tháng tư, các đồng nghiệp tan ca rất sớm để đi chơi và hò hẹn. Tiểu Chu ăn mặc đẹp phải nói, hưng phấn làm mặt đỏ hây hây, khỏi nói cũng biết chị ấy đi gặp bạn trai rồi. Chưa đến ba giờ chị đã háo hức xách túi đi chơi. Dần dần, ký túc xá liền trở nên yên tĩnh. Lúc trời chiều ngã về tây, khu này càng vắng lặng, chẳng còn chút tiếng động nào.

Tôi ngồi một mình trước máy vi tính, lướt web. Ba mẹ đi đã đi du lịch cả rồi, trong nhà chỉ còn lại một mình tôi. Giờ về nhà cũng không có ý nghĩa gì, nên tôi dứt khoát đợi tới sáu giờ, ăn xong rồi hăng về.

Cảm thấy có hơi lẻ loi, cô đọc. Ai cũng vui vẻ chơi lễ, còn tôi lại chẳng có chỗ nào để đi, cũng không có ai đi cùng.

Chốc sau, nghe được có người gõ cửa, chẳng lẽ Tiểu Chu bỏ quên gì đó?

Mở cửa ra, ánh hoàng hôn rơi lên một bóng người, hiển hiện trước mắt tôi như một bức tranh. Sờ mi vàng nhạt, váy bút chì kaki, áo khoác len hở cổ màu xanh, tóc xõa mềm mại cong cong, làn da trắng như ngọc, không phải dì thì còn ai vào đây!

“Dì Lạc?” Chỉ trong ba giây đồng hồ, tôi ngạc nhiên kêu dì một tiếng.

“Đang làm gì đấy? Đừng nói là đang luyện hát nha!” Dì nhìn tôi khẽ mỉm cười, từ ngoài cửa đi vào trong. Tôi vội vàng lấy ghế cho dì ngồi.

“Làm gì có.”

Mặc dù mai là ngày tham gia thi đấu, nhưng tôi đã chuẩn bị sẵn đĩa nhạc rồi, đó vốn là bài hát quen thuộc, nghe mấy lần là okay ngay.

“Chuẩn bị ổn hết chưa con?”

“Dạ. Cũng tạm tạm.”

“Trang phục thì sao? Mượn hay mua?”

“Con định mặc đồ của mình, mặc đồ diễn thì khoa trương quá!” Tôi then thùng gãi tóc, nghĩ thầm chắc dì không định kêu tôi mặc đồ diễn đó chứ.

“Vậy à!”, dì trầm ngâm một chút, còn nói, “Vốn cũng không có gì quan trọng, nhưng nghe nói mấy đơn vị khác đã chuẩn bị áo quần diễn xuất. Chúng ta cũng không nên xuề xòa quá, con nói phải không?”

Dì đã nói như vậy, tôi cũng chỉ có thể khẽ gật gù.

“Nhưng bây giờ chuẩn bị thì có muộn quá không?” Dù sao thì chỗ này cũng khá nhỏ, không giống thành thị rộng lớn có rất nhiều cửa hàng COSPLAY để thuê đồ.

“Có thể hỏi mấy phòng studio xem sao.”

“Vậy con sẽ đi ngay bây giờ.” Tôi khép máy tính lại, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Thở Con!” Dì kéo tay tôi lại.

Trời nóng vậy mà tay dì lại lạnh đến thế, khiến tôi không khỏi giật mình.

“Đi đi với con, con làm gì có xe.”

“Không cần phiền đến dì đâu! Con có thể tự mình làm được chút chuyện nhỏ này mà!”

“Phiền gì mà phiền, đi thôi!” Dì không dong dài với tôi, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Tôi đành phải theo sau dì, nhìn dáng vẻ yếu điệu của dì lượn lờ trước mắt.

85. Chương 85

Lái xe đi khá nhiều studio, cuối cùng cũng tìm được một bộ đồ diễn thích hợp. Chiếc mũ được đính đầy “đá quý”, áo dài lam thêu hoa, đai lưng kết tơ vàng, mặc bộ này mà diễn Hoàng tử sa mạc thì hết ý.

“Mặc thử đi con.” Dì Lạc đứng một bên nói với tôi.

Tôi vào trong phòng thay quần áo, mặc áo dài, thợ trang điểm tên Tiểu Triệu giúp tôi đội mũ, đeo đai lưng, sửa lại kiểu tóc.

Đi ra ngoài, thấy dì đang ngẩn ngơ thương thức, tôi nhất thời nổi lên ý đùa giỡn, chân thành thi lễ với dì, độc thoại: “Tiểu sinh hữu lễ!”

“Miễn lễ, miễn lễ!” Dì cười cười, đi tới kéo ống tay áo của tôi lại nhìn cho kỹ.

“Không ngờ con mặc đồ cũng bảnh dữ!” Không biết dì đang đùa giỡn hay thật tâm nữa.

“Trang điểm xong càng thêm bảnh!” Tiểu Triệu ở một bên tham gia góp vui.

“Đúng rồi! Nhất định phải trang điểm. Thỏ con, sáng sớm mai con tới đây make up trước rồi hãy đi thi.”

“Ặc” Tôi đen mặt, “Con mà trang điểm ra đường là hù dọa cả đám luôn đó!”

“Ha ha, đừng lo lắng, mai đi đi với con. Vừa ra cửa liền nhốt con trong xe, không dọa được người khác đâu.”

Tôi biết lúc này từ chối nữa cũng dư thừa, mọi chuyện đều nghe dì sắp xếp đi.

Khi ra ngoài đường, sắc trời đã lờ mờ tối, tôi và dì hẹn thời gian sáng mai gặp.

Chắc dì cũng muốn gặp “người bí mật” nào đó, nên tôi giúp dì hoàn thành ý nguyện, không lãng phí thời gian quý báu của dì nữa.

“Dì Lạc, dì làm chuyện của dì đi, con về trước.”

“Ừ. Về đi, chắc mẹ con đang ngóng trông ở nhà đó.”

“Ba mẹ con đi du lịch hết rồi.” Tôi cảm thấy nên nói thật cho dì biết, dù sao hai người cũng là bạn bè.

“Vậy con ở nhà một mình hả?”

Tôi gật đầu một cái.

Dường như trong mắt dì toát ra vẻ thương hại. Tôi cố ý không nhìn dì, sợ sự kiên cường của mình sẽ sụp đổ.

“Con đi nha, tạm biệt!” Tôi quay đầu, định thoải mái bước đi.

“Chờ một chút!” Dì gọi tôi lại.

Tôi bắt đầu xoay người.

“Ăn cơm với dì đi! Tiện thể để con gặp một người bạn của dì luôn.”

Người bạn thân bí đó cuối cùng cũng xuất hiện.

Tôi giống như một kỵ sĩ đột nhiên nhận được chiến thư, lại phát hiện kiếm, giáp của mình đã bị gỉ sét.

“Dạ được, vậy con cũng không khách khí.” Tôi miễn cưỡng vui cười, cố làm ra vẻ mong đợi, thì ra tôi thật sự diễn kịch rất hay.

Lái xe tới một nhà hàng. Nếu không phải là dì dẫn tôi tới, thì chắc có lẽ đời này tôi cũng sẽ không bao giờ vào một nơi xa xỉ như vậy để ăn cơm.

Dì rất quen đường thuộc lối, vừa vào trong đã có người cầm hoa hồng mỉm cười đi tới.

“Hoan nghênh quý khách, mời đi theo tôi.” Anh ta tặng cho mỗi người một cành hồng, sau đó lịch sự dẫn đường cho chúng tôi.

Là hoa hồng thật, hình như mới được hái xuống không lâu, tỏa ra hương thơm tươi mới.

Tôi tò mò không biết họ dùng gì để đón khách nam, nhưng vẫn cố nhịn không hỏi, sợ làm dì mất thể diện.

Bước vào trong, giống như tôi đang ở một nông thôn vậy. Hoa tươi xinh đẹp, lồng chim tinh tế, mái nhà trong suốt, dây leo xanh nhạt chạy dọc đến tận đỉnh.

Không nhìn thấy phòng riêng, không gian vô cùng rộng rãi, được trang trí bằng những chiếc bàn gỗ tròn lớn nhỏ không đồng nhất, khéo léo dùng cây cối để ngăn cách không gian. Khách khứa ăn cơm cũng không nhiều lắm.

Hóa ra dì đã sớm có dự tính. Chỗ ngồi cạnh bên cửa sổ chỗ khá yên tĩnh, hoa bạch trà (1) nở rộ chung quanh.

Bồi bàn đưa chúng tôi mỗi người một quyển thực đơn.

Vừa nhìn giá cả đắt kinh người, tôi dĩ nhiên không dám lớn tiếng gọi món, chỉ biết giả vờ lật xem, cũng không có ý kiến gì.

Dì nhanh chóng gọi vài món, còn chưa hỏi tôi có ăn được món đó không, có hợp khẩu vị tôi không, thì dì đã đặc biệt căn dặn không được bỏ hành tỏi vào món nào hết.

Tôi rất sợ những thứ này.

Rất kỳ quái, mỗi lần đi đối tốt với tôi một chút, tôi tựa hồ sẽ lập tức quên hết mọi đau đớn, chỉ còn lại sự dịu ngọt quấn quanh tâm trí, tim cũng nhẹ hẫng đi.

Mới vừa gọi món xong, có một người liền mở cửa đi vào, là một người đàn ông trung niên.

Chú vừa đến gần, lập tức nhìn chúng tôi mỉm cười. Da chú hơi ngăm, vóc người không cao lắm, lúc miệng cười thì mắt cũng cười theo, lộ ra hàm răng trắng nõn. Chú mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu xám tro, bước đi nhẹ nhàng mà mau lẹ.

Chú lịch sự bắt tay tôi, mềm mại, ấm áp, lực vừa đủ.

Vài từ chợt hiện lên trong tâm trí tôi: Biết thưởng thức cuộc sống, sạch sẽ, khỏe mạnh, tự tin, điềm đạm, không hút thuốc...

Tôi ở trong não nhanh chóng hồi tưởng: Thì ra là người đàn ông này. Tôi có gặp qua chú một lần rồi, chính là lúc đi té gãy chân nằm viện, chú ấy có đến thăm dì một lần. Nhớ khi đó, họ vẫn chỉ là bạn bè bình thường.

Mà bây giờ, trong mắt họ hiện rõ mồn một sự ăn ý và quan tâm.

Tôi cảm thấy vừa đau thương lại vừa vui mừng, bởi vì ít ra trong mắt người khác, người đàn ông này cũng rất xứng đôi với dì.

86. Chương 86

Bữa cơm này ăn rất thông thả. Đại đa số thời gian là hai người họ nói chuyện, có mấy lời tôi nghe không hiểu, chỉ lơ mơ biết chú không phải thương nhân.

Dì Lạc gọi chú là Tiểu Thái, đoán chừng nhỏ hơn dì vài tuổi. Chú thật sự là một người khéo léo, không vì nói chuyện với dì mà lơ là tôi. Chú luôn canh đúng lúc châm nước cho tôi, bưng món ăn tôi thích tới trước mặt tôi. Thỉnh thoảng chú sẽ nói với tôi vài câu, tùy ý mà thoải mái, không để tôi có bất kỳ cảm xúc ngại ngùng nào. Xem ra người này đã sớm thông hiểu chúng tôi rồi. Ăn cơm xong, chú điềm nhiên đi tính tiền.

Ánh mắt của dì Lạc khi nhìn chú rất dịu dàng, hài lòng. Tôi biết dì rất vừa ý chú.

Mọi chuyện đã rõ, kết quả đã chứng minh — dì đã tìm được hạnh phúc mà dì muốn.

Tôi một bên tan nát cõi lòng, một bên chân tâm chúc phúc dì. Tôi cũng rất ngạc nhiên khi thấy mình có thể bình tĩnh như thế, có thể vừa điềm tĩnh ăn đồ, vừa nghe tiếng tim mình vụn vỡ.

Từng ấy năm trôi qua, tình cảm của tôi đối với dì có bao nhiêu tiếc thương. Tôi không có kinh tế hùng hậu hay địa vị hiển hách, nhưng có thì đã sao? Dì cũng đâu cần mấy thứ này. Có lẽ bản thân tôi là toàn tâm toàn ý với dì, nó làm tôi có thêm niềm tin và dũng khí, cũng chưa từng vì mấy thứ trần tục mà coi thường chính mình — ngàn vàng dễ kiếm, tri âm khó tìm mà!

Suốt quãng thời gian qua, dù tôi rất dè dặt, không dám vượt qua giới hạn, nhưng tôi luôn cố gắng hết sức mang đến cho dì những điều cần thiết, ít ra cũng nằm trong phạm vi tôi có thể làm. Nhưng tôi cũng tin tưởng, dì không phải là không cảm giác được sự quan tâm của tôi.

Tôi đột nhiên hiểu rõ, có lẽ bữa ăn hôm nay đã được cố ý sắp xếp từ trước, để tôi tận mắt thấy dì hạnh phúc, sau đó buông tay. Cũng có thể mọi thứ chỉ là suy đoán của tôi mà thôi.

Nhưng dù sao chẳng nữa cũng đã không còn quan trọng. Nếu dì có thể hạnh phúc là đủ lắm rồi, bất luận là theo phương thức như thế nào.

Là do tôi ngu ngốc quá thôi. Sao một người phụ nữ hấp dẫn như dì lại có thể cô đơn được cơ chứ? Cần gì tình cảm của đứa dư thừa như tôi đây?

Tôi cũng không nhớ rõ tôi làm sao có thể lễ phép mỉm cười tạm biệt họ, làm sao có thể tự trở về ngôi nhà hiu quạnh này nữa. Chỉ cảm thấy tâm can rộng tuếch.

Tôi nằm trên giường, không có nước mắt, tim nhảy loạn không ngừng, không cách nào chậm lại. Phải uống hai viên propranolol (1) mới bình thường lại chút.

Ý nghĩ từ chức lại xông lên đầu tôi lần nữa, nhưng rồi lập tức bị tôi bác bỏ.

Nếu từ chức lúc này, thứ nhất, thời gian thử việc chưa hết, nên không thể thông qua. Thứ hai, cô phụ tâm ý của dì, là chuyện không thể thứ tha. Tôi thiết nghĩ mình nên đợi một cơ hội thích hợp, không thể bốc đồng như trẻ con được, làm vậy sẽ khiến người khác nhìn ra tôi đang giận lẫy. Làm dì giận thì có tốt lắm không? Tôi không nỡ để dì buồn bã, khổ sở tí nào cả. Cho dù phải đi, tôi cũng muốn dì yên tâm tiễn tôi, chứ không phải đau lòng bất an.

Có phải yêu một người là sẽ cam tâm biến thành Mỹ Nhân Ngư mù quáng? Dù bản thân có hóa thành bọt biển cũng không có ai nhớ đến.

(1) Propranolol: là thuốc chẹn beta được dùng để điều trị huyết áp cao, rối loạn nhịp tim, run lắc và các tình trạng khác. Thuốc được sử dụng sau khi bị đau tim để tránh đe dọa đến tính mạng, cũng như ngăn ngừa

chúng đau nửa đầu và đau ngực (đau thắt ngực). Giảm huyết áp cao giúp ngăn ngừa đột quỵ, đau tim và các vấn đề về thận. Bên cạnh đó, ngăn ngừa những cơn đau ngực có thể giúp cải thiện khả năng vận động của bạn.

87. Chương 87

Thức trắng một đêm nghe mưa xuân.

Hôm sau, tôi thức dậy rất sớm để trang điểm. May mà phấn dày có thể giấu đi dấu vết mất ngủ. Cô gái có vẻ mặt thê thảm tẻ ngắt trong gương là tôi đó sao?

Chưa đến tám giờ dì đã lái xe tới, tôi cũng mặc xong đồ diễn. Dì thấy bộ dáng của tôi liền cười, sau đó tình tứ quan sát một phen rồi tán dương “Khí chất lắm! Rất tự nhiên!” Nếu là trước kia, tôi đã hát vang bài ca từ tồn rồi, nhưng chẳng biết có phải uể oải quá không nữa, tôi chỉ cảm thấy từ thân đến tâm mệt chết đi được, nhưng vẫn phải miễn cưỡng cười cười. Dì nghĩ là tôi khẩn trương, nên liên miên an ủi, bảo tôi cứ bình tĩnh hát đại đi, có lên sân khấu thì là được rồi.

Tôi bám sát theo dì tới nhà hát. Dì rút số trúng đợt hai, nói cách khác là phải chờ tới trưa mới được lên sân khấu.

Phòng chờ rất rộng rãi, thoải mái, còn có ghế sofa và nước trái cây nữa.

Tôi mặc áo dài khá bất tiện, vừa xuống xe liền chui tọt vào phòng nghỉ. Tôi vốn tưởng những bạn diễn khác sẽ nhìn tôi với ánh mắt quái dị, nhưng lại phát hiện có cả khối người ăn mặc khoa trương hơn cả tôi. Có một cô gái thi múa bụng phải mặc quần lụa mỏng Ấn Độ, hầu như để nửa thân trần, bên ngoài còn khoác một chiếc sơ mi to đùng. Tôi cẩn thận ngồi nép vào trong góc, cũng sốt ruột khi thấy dì khổ cực vác theo cả mớ phụ tùng.

“Dì Lạc, hay dì ra ngoài dạo một chút đi, hoặc là xem người ta biểu diễn cũng được, không cần theo con đâu.” Tôi sợ dì buồn bực, dù sao cũng còn tới mấy tiếng nữa mới đến phiên tôi.

“Dì mà đi là con buồn thiu luôn đó nha! Hơn nữa là dì nhờ vả con mà, con cũng nể mặt dì mới đi thi, dì không thể vong ân phụ nghĩa được!” Lời nói của dì có chút trêu ghẹo.

Thấy tâm tình của dì không tệ, tôi không khỏi nghĩ tới tối qua. Sau khi ăn cơm xong, hai người đưa tôi về nhà rồi lại đi đâu nữa.

Lại suy nghĩ lung tung rồi, chuyện đó đâu liên quan gì tới tôi.

“Thỏ Con, chừng nào ba mẹ con mới đi chơi về?”

“Ít nhất cũng cỡ một tuần lận.”

“Vậy tối con ở nhà một mình có sợ không?”

“Có gì phải sợ chứ, con cũng đâu có tin chuyện ma quỷ.”

“Ha ha, con làm như dì tin vậy.”

“Dì cũng hay ở nhà một mình ạ?” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận.

“Dì quen rồi.” Dì ngược lại rất tự nhiên.

“Dạ. Chuyện gì cũng có thể thành thói quen. Cô đơn cũng vậy.”

Tôi không nói thêm gì nữa, chỉ biết nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Rừng cũng không còn rực đỏ sắc hoa xuân. Gió mưa kéo đến làm hoa lê rơi rụng, lá đào cũng chết đi mau.

Đâu đó lại truyền tới tiếng hát xa thẳm:

“Như một giấc mộng dài

Thời gian dài như biển cả

Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt

Anh ở phương trời ấy

Thu thiên theo gió lung lay

Lời nói chung đôi vẫn vang vọng mãi đâu đây

Một sáng tỉnh lại hóa mênh mông

Nỗi băn khoăn vẫn còn vẹn nguyên

Xin hãy hứa với em

Mỗi đêm nằm mơ, em là người cuối cùng anh nhìn thấy

Em ở cõi trần tâm tình rối loạn

Mãi nhớ anh chốn thiên đường của nhân gian

Xin hãy cho phép em nhìn thấy anh

Dùng ký ức tốt đẹp nhất nhớ về anh

Nếu thanh xuân ngắn ngủi như thế

Đơn phương cũng cứ vậy kéo dài.”

Bài hát quan thuộc đến mức làm tôi không khỏi ngân nga theo. Ca khúc chủ đề của bộ phim “Đơn phương chốn đào nguyên”. Câu “xin hãy cho phép em nhìn thấy anh” rất hay. Bao nhiêu cam chịu, bao nhiêu ảm nhĩn, chỉ gói lấy một câu hèn mọn này thôi.

“Để cho em nhìn anh thêm một chút thôi, trong ánh mắt ấy chứa biết bao mất mát tuổi thanh xuân.”

Dì cũng đang thất thần lắng nghe, tâm hồn có vẻ không còn ở đây nữa. Nét mặt ưu buồn, tĩnh lặng, tựa như sóng ngàn.

Tôi đau lòng phát hiện, thì ra mình chưa từng hiểu rõ người mà mình luôn tự cho là yêu thương sâu đậm. Dì buồn khi nghe nhạc sầu, sao lại không nói cho tôi biết? Hay là tôi thật sự không thích hợp làm tình nhân của dì. Tôi chưa bao giờ có thể đến quá gần lòng của dì.

Càng hát càng bi thương, cho đến khi hết nhạc, lồng ngực âm ỉ đau.

“Thỏ Con, hãy can đảm nói lời yêu thương đi.” Qua thật lâu, dì nhẹ nhàng mở miệng nói.

Tôi thiếu chút nữa rơi lệ, nhưng vẫn cố kìm nén.

“Không cần.”

“Tại sao lại muốn đối xử với mình như vậy?” Dì nhìn tôi, trong mắt gần như toát ra vẻ khẩn cầu.

Ha ha, hỏi rất hay. Tại sao, tôi cũng muốn biết tại sao lắm!

Tôi cắn môi, cảm giác mình khẽ run lên.

Tôi cố gắng khắc chế, song lại càng run rẩy kịch liệt hơn.

Tôi đứng lên, đi tới bên cửa sổ hít thở chút không khí. Trong lòng thầm nhủ không được làm tổn thương dì, không được để dì khổ sở, vậy nên tâm tình cũng dần dần bình ổn lại.

Lúc tôi xoay người lại thì dì đã không còn ngồi ở đấy nữa.

88. Chương 88

Tôi chán nản ngồi lại trên sofa.

Đợi hồi lâu, dì cũng không trở lại. Dần dần trong phòng nghỉ chỉ còn lại mình tôi.

Tôi cởi giày rồi nằm co rúc trên sofa, vừa nhắm mắt lại thì cơn buồn ngủ kéo tới.

Không biết nằm bao lâu, cảm giác có người nhẹ nhàng lay tôi dậy. Tôi mở mắt thấy dì đang nhìn mình.

“Thỏ Con, tới lượt con lên sân khấu rồi kìa.”

Tôi ngồi dậy mới phát hiện đang khoác áo của dì trên người.

“Mau mặc vào đi, bị cảm bây giờ.” Nhìn dì chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng tênh, tôi không khỏi thương tiếc.

“Không sao đâu, con mới vừa tới phòng của họ ngồi rồi, không lạnh.”

Tôi đứng dậy soi gương chỉnh lại đầu tóc. Dì cũng giúp tôi vuốt y phục, vuốt cổ áo. Nhìn cổ trang của mình trong gương, tôi nhất thời ảo giác mình y chang thư sinh sắp tới kinh thành ứng thí, trước khi đi cùng hiền thê lưu luyến không rời.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Dì cắt đứt suy nghĩ rồi kéo tôi đi sau lưng.

Tuyển thủ trước tôi một số đã bắt đầu hát. Tôi núp vào một góc nhìn khán đài đông nghẹt người ngồi kẻ đứng, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi lên sân khấu biểu diễn mà.

“Thỏ Con, con hát rất hay, cứ lên hát đại là được, hiểu không?” Dì nắm tay tôi, mỉm cười động viên.

Ma xui quỷ khiến tôi lại thấp giọng hỏi lại, “Thật ra dì có thể nghe hiểu, đúng không?”

Dì ngẩn ra, cũng không trả lời tôi. Còn tôi lại cố chấp nhìn dì chăm chăm.

Tuyển thủ kia đã hát xong, MC cũng thông báo tiết mục của tôi. Song tôi vẫn còn nhìn dì, chờ dì trả lời.

Cuối cùng dì khẽ gật đầu một cái, nói; “Tại con hát nên dì có thể hiểu sơ sơ một chút.”

Tôi giống như một phạm nhân sắp bị tử hình đột nhiên nhận được phép màu, vui vẻ thông dong bước lên sân khấu.

Bài này kể về một vở kịch có nội dung như sau: Cha của hoàng tử Sa Mạc bị thủ lĩnh An Đạt sát hại, khiến chàng phải lưu vong khắp nơi. Hơn mười năm sau, Sa Mạc bất ngờ gặp gỡ công chúa Y Lệ. Hai người vừa gặp đã thương, ước hẹn một năm sau đoàn tụ. Một năm sau, hoàng tử Sa Mạc đến nơi đã hẹn, biết công chúa đã bị An Đạt cướp đi. Hoàng tử gặp nạn lớn, hai mắt bị mù, khuôn mặt cũng thay đổi. Mặc dù vậy, Sa Mạc vẫn muốn gặp mặt người yêu. Hoàng tử cải trang thành thầy bói, ôm đàn vào cung. Chàng nghe giọng nói liền nhận ra nàng, nhưng công chúa lại không nhận ra hoàng tử. Nên chàng bèn giả làm thầy bói coi một quẻ cho người yêu của công chúa.

Trích đoạn tôi hát có tên là “Hoàng tử Sa Mạc coi bói”(1). Tôi cũng không ngồi trực diện khán đài, mà hơi lệch người qua một chút.

Đàn nhị hồ (2) chậm rãi vang lên. Tôi như nhập thân vào hoàng cung Tây Hạ cổ xưa, vất vả chuyển kiếp ngàn năm, rốt cục cũng gặp được người yêu:

Tay vịn đàn mà tâm bị đắm,

Tự mình kiềm chế bản thân,

Người đối diện là người ta mến yêu,

Đáng tiếc ta có mắt mà không thể nhìn,

Tiểu thư,

Tiếng mở lời thật nhỏ nhẹ,

Hãy lắng nghe số mạng của hoàng tử,
Hắn là người tuấn tú, thông minh,
Là con cháu vương tộc ở phía Tây,
Cha mẹ yên thương như bảo vật,
Ban cho ngọc bội làm dấu hiệu,
Ngọc bội khắc bốn chữ ‘hoàng tử Sa Mạc’,
Ngàn năm vạn thế mãi không đổi dời,
Đang ngày vui vẻ ngắm trăng rằm,
Ai ngờ sóng gió bất thường nổi lên,
Chẳng mai An Đạt phản bội,
Một nhà cốt nhục chia lìa,
Vú nuôi trung thành cứu hoàng tử,
Mang theo bảo kiếm bỏ chạy
Thời gian trôi qua nhanh như nước chảy,
Một mùa rồi lại một mùa nữa,
Năm hoàng tử mười bảy tuổi,
Phiêu bạt giữa biển người mênh mông.
Trong lúc vô tình gặp công chúa...

Công chúa tên là Y Lệ”

Âm nhạc dừng lại, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay giòn giã. Tôi cúi người thật thấp chào cảm ơn, sau đó lui vào cánh gà.

Dì đang ở đó chờ tôi. Tôi đi về phía dì. Dì vươn tay ra nắm lấy vai tôi.

“Hát hay lắm!” Dì khẽ nói bên tai tôi.

“Con biết. Dì có thể nghe hiểu là tốt rồi.” Tôi nhẹ nhàng trả lời. Chẳng biết do hưng phấn, hay vì cảm động nữa, nước mắt cũng trực trào.

Tôi dùng tay áo nửa che mặt, nói tiếp, “Nóng quá, con đi rửa mặt tí!”, liền chạy ra ngoài.

Trong toilet, tôi liều mạng rửa mặt, lại phát hiện căn bản không thể tẩy sạch lớp trang điểm đó. Trong gương hiện ra một con mèo mặt hoa.

Lúc tôi đang do dự thì dì Lạc mở cửa đi vào. Dì vừa nhìn thấy mặt tôi trong gương liền nở nụ cười.

Tôi xấu hổ đỏ hết cả mặt, chỉ thấy dì bình thản lấy một chiếc khăn tay trong túi xách ra đưa cho tôi.

“Rửa mặt cho kỹ đi, dì chờ con ở ngoài.” Dứt lời, xoay người đi ra ngoài.

Tôi như được đại xá, rửa mặt hết ba lần, đến khi không nhìn ra chút dấu vết nào mới thôi.

89. Chương 89

Tôi ra ngoài, đến phòng nghỉ thay quần áo, vừa đợi kết quả cuộc thi.

Thật ra tôi không quan tâm kết quả ra sao, chỉ cần dì có thể nghe hiểu là tốt lắm rồi.

Tôi vừa thay quần áo, vừa bình tĩnh suy nghĩ vài chuyện.

Lúc trước dì bảo “nghe không hiểu” rất nghiêm túc, nói cách khác là dì cố ý lẩn tránh tôi.

Nhưng lần này dì không có chỗ để trốn, hoặc là không đành lòng, hoặc là dì không muốn làm tâm trạng

của tôi bị ảnh hưởng trước khi thi, nên mới nói “Có thể nghe hiểu”? Tôi cũng chẳng biết dì thật lòng hay miễn cưỡng nữa.

Nhưng tôi không muốn truy cứu nữa, tôi có tư cách gì để tranh luận đây? Dì có thể không kháng cự tôi cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi.

Tôi ra khỏi phòng thay đồ, thấy dì đang ngồi trên ghế sofa.

Tôi đi tới, ngồi bên người dì, biết dì đang nghe điện thoại công việc. Tôi quay đầu lại nhìn dì, tham lam ngắm kỹ mỗi biểu cảm, mỗi cái nhíu mày, mỗi cử chỉ tập trung ấy.

Tôi không biết còn bao nhiêu cơ hội tiếp cận dì giống như vậy nữa. Không lâu sau, tôi sẽ rời đi, đến một nơi xa lạ, sống đơn độc. Còn dì sẽ kết hôn lần nữa, sống một cuộc sống bình dị, hạnh phúc.

Có lẽ nên buông xuống thôi, tôi đã níu kéo quá lâu rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy chắc sẽ điên lên mất, nói không chừng còn có thể làm dì bị tổn thương. Tôi thà chết cũng không muốn thấy kết quả như thế đâu.

Lòng nghĩ vậy nên thấy thật an định.

Lát sau, dì cúp điện thoại. Quay đầu cười nói với tôi:

“Thỏ Con, sau này con nên tham gia nhiều hoạt động giống thế này nha. Nói không chừng sẽ nổi tiếng đó!”

Tôi cười cười, cũng không trả lời.

“Con đó, sống hướng nội lại trầm tĩnh, phải kết giao với nhiều bạn bè, tham gia nhiều hoạt động xã hội, đừng tự nhốt mình trong vỏ ốc.”

Thì ra trong mắt dì, tôi là người như vậy.

Có lẽ dì nói đúng, tôi xác thực chính là người như vậy, một cô gái chẳng có ai thích. Nếu tôi là dì, đại khái cũng sẽ không thích đứa Thỏ Con như thế.

“Con biết”, tôi nhẹ nhàng nói, “Nhưng con cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt. Con không cần người khác xen vào cuộc sống của mình, cũng không hy vọng người khác hiểu. Thay vì ở cạnh người mình không thích, chi bằng thờ thần một mình thôi. Đúng như lời dì nói, quen rồi.”

“Haiz, con cứ như vậy. Có lúc dì cũng không biết nên nói với con thế nào. Nhớ hồi nhỏ con rất nghe dì mà. Chẳng trách ai cũng nói lớn rồi sẽ thay đổi. Xem ra con thật sự trưởng thành rồi.”

“Con đã sớm trưởng thành rồi, già lộm khộm nên tim đương nhiên cũng héo hon.”

“Lại nói càn. Không lẽ tuổi trẻ bây giờ đều chán nản như vậy sao!?”

“Ha ha, tại dì xui xẻo gặp phải quái thai như con thôi.”

Dì ngừng lại, nghiêm túc nhìn tôi:

“Có phải con không thích công việc hiện tại không? Con muốn làm gì, có thể nói cho dì biết không?”

“Không đâu ạ. Công việc hiện giờ rất tốt.”

“Ừ, vậy dì cũng an tâm.”

Đúng vậy, mối quan hệ của tôi với dì cũng chỉ giới hạn đến đó thôi.

“Dì Lạc, con thật sự rất nhớ lúc trước!” Tôi kìm lòng khôngặng, thay vì nói với dì, chỉ bằng tự mình nói sáng.

“Lúc trước?”

“Dạ, lúc trước chúng ta rất thân thiết, cùng ăn, cùng ngủ, cùng xem tivi. Dì còn dạy con khiêu vũ nữa. Con cũng nấu cơm cho dì...”

“Thở Con!” Dì cắt đứt lời tôi, “Con người không thể cứ đứng mãi một chỗ. Con đang lớn dần lên, còn dì thì đang từ từ già đi. Hơn nữa cuộc sống xung quanh của chúng ta cũng thay đổi.”

“Nhưng con còn rất hoài niệm. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời con...”

“Ừ, dì cũng hoài niệm, nhưng chúng ta cũng không thể quay về được. Chúng ta chỉ có thể nhìn về phía trước thôi.” Giọng nói của dì dần dần nhẹ nhàng, chậm chạp, tựa hồ cũng đắm chìm trong hồi ức cũ.

“Dì Lạc” Tôi lấy dũng khí, hỏi dì, “Dì có định kết hôn với chú Tiểu Thái không?”

Dì hơi ngẩn ra, đại khái cũng không ngờ tôi sẽ hỏi như thế, hai má hơi ửng đỏ.

“Cái này... Bây giờ nói còn quá sớm.” Dì trả lời lấy lệ.

“Nếu dì thật sự định kết hôn, con cũng muốn chúc phúc cho dì sớm một tí.” Tôi rõ ràng hi vọng dì hạnh phúc, nhưng chẳng hiểu sao tim lại đau như đang rỉ máu.

“Con cảm thấy chú ấy thế nào?” Dì hỏi ý kiến của tôi.

“Con không hiểu chú lắm, nhưng nếu chú ấy có thể đối xử tốt với dì thì những thứ khác đều không quan trọng.”

“Ừ, chú ấy đã ly hôn, nghe nói là vợ cũ cũng tái giá rồi. Con đi theo vợ trước, đã học đại học.”

“Dạ.” Tôi gật đầu một cái.

“Nhưng dì cũng không biết có nên cùng chú ấy đi thêm bước nữa không. Có một số việc, nghĩ đơn giản rất đơn giản, phức tạp lại rất phức tạp.”

“Dạ.” Tôi cũng không biết nên nói như thế nào.

“À, gần đây dì ngủ không ngon giấc lắm, phải uống thuốc an thần.”

“Dì về hưu hưởng thụ cuộc sống sớm chút đi, đừng bức ép bản thân mệt mỏi.”

“Ha ha, quý nhỏ, dì mà về hưu là thành bà già liền đó!”

“Bà già như dì tẻ lắm cũng cỡ Thiên Sơn Đồng Mã (1) thôi, sẽ là bà già xinh đẹp nhất.”

“Lại nói càn, đó không phải là yêu quái sao!”

Đang lúc nói đùa thì có người đi vào bảo chúng tôi ra ngoài nhận thưởng.

Bài thơ “Nếu em hiểu tôi, sẽ tốt biết bao” – Mạc Ngôn (2)

Em không hiểu tôi, tôi không trách em.

Mỗi con người cũng có một góc chết,

Bản thân không bước ra được, người khác cũng không xông vào được.

Tôi đặt bí mật sâu kín nhất trong đó.

Em không hiểu tôi, tôi không trách em.

Mỗi người cũng có một vết thương,

Hoặc sâu hoặc nông, che tấm vải lại, cho là không tồn tại.

Tôi bôi máu tươi đỏ thắm nhất vào đó.

Em không hiểu tôi, tôi không trách em.

Mỗi người đều có một tình yêu say đắm,

Bằng trái tim, bằng tình cảm, bằng sức lực, cảm động và sâu não.

Tôi giấu tâm tình nóng bỏng nhất trong đó.

Em không hiểu tôi, tôi không trách em.

Mỗi người đều có một hàng nước mắt,

Uống xong nước lạnh như băng, nước mắt nóng hổi dần hình thành.

Tôi dồn chứa nỗi buồn tủi chua chát nhất trong tim vào đó.

Em không hiểu tôi, tôi không trách em.

Mỗi người đều có một đoạn tổ tình,

Thấp thỏm, bất an, lại bao hàm lòng chân thật và dũng khí.

Tôi để lời nói tỏ rõ tình cảm nhất vào đó.

Em không hiểu tôi, tôi không trách em.

Em vĩnh viễn cũng không nhìn thấy lúc tôi yêu em nhất,

Bởi vì lúc không nhìn thấy em, tôi mới yêu em nhất.

Tương tự vậy,

Em mãi mãi cũng không nhìn thấy lúc tôi cô đơn, lạnh lẽo nhất,

Bởi vì lúc em không nhìn thấy tôi, tôi mới cô đơn, lạnh lẽo.

Có lẽ, tôi che giấu nỗi buồn của mình quá tốt.

Có lẽ, tôi tự an ủi vết thương lòng quá hay.

Có lẽ, trong mắt em, tôi chăm sóc bản thân mình quá chu đáo,

Nên em cũng không để tâm đến cảm nhận của tôi.

Em cho rằng tôi có thể nhanh chóng trở lại như cũ.

Từ lúc mưa dầm cho tới cảnh sắc tươi đẹp, tôi đi ngang qua bùn lầy, đi ngang qua bão giông.

Em chưa từng hiểu tôi, tôi cũng không trách em.

Không phải tôi muốn chứng tỏ mình rộng lượng,

Cũng không phải thể hiện mình hào phóng.

Chỉ muốn em biết, nếu đã không có tình cảm thì trách cứ cũng vậy thôi.”

(1) Thiên Sơn Đồng Mã (nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ) có ngoại hình giống một cô bé con 12 tuổi. Bà cần phải uống máu mỗi giữa trưa và luyện công đủ 90 ngày mới khôi phục lại công lực vì môn nội công này cứ mỗi 30 năm, phải tịnh tu một lần, thời gian một lần tùy theo số tuổi, lúc đó, Thiên Sơn Đồng Mã 96 tuổi thì phải luyện 90 ngày (Thiên Sơn Đồng Mã bắt đầu luyện môn này lúc 6 tuổi).

(2) Tác giả Mạc Ngôn () nghĩa là “không nói” tên thật là Quân Mô Nghiệp (), sinh ngày 17 tháng 2 năm 1955 tại huyện Cao Mật, tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Ông xuất thân nông dân, đã phải nghỉ học tiểu học giữa chừng do Cách mạng văn hoá và phải tham gia lao động nhiều năm ở nông thôn, chăn dê ngoài đồng, luôn bị đói khát và cô đơn. Ông nhập ngũ năm 1976, năm 1984 trúng tuyển vào khoa văn thuộc Học viện nghệ thuật Quân Giải phóng và tốt nghiệp năm 1986. Tháng 10 năm 1987 ông chuyển ngành, sang hoạt động trên lĩnh vực báo chí và viết văn chuyên nghiệp. Từ năm 1981 khi bắt đầu công bố tác phẩm đến nay, Mạc Ngôn đã cho in 10 truyện dài, 20 truyện vừa, hơn 60 truyện ngắn và 5 tuyển tập những bài ký, phóng sự, tùy bút..., tổng cộng trên 200 tác phẩm. Ông đã từng được thế giới biết đến với tác phẩm “Cao lương đỏ” đã được đạo diễn nổi tiếng Trương Nghệ Mưu chuyển thể thành phim. Bộ phim đã được giải Cành cọ vàng tại Liên hoan phim Cannes năm 1994. Ông được trao giải Nobel Văn học năm 2012.

90. Chương 90

Cùng đi tới sau cánh gà, có người nói cho chúng tôi biết là tôi đoạt giải nhất, chỉ chờ báo tên rồi ra ngoài lãnh thưởng thôi.

Trong lòng tôi thật sự cảm thấy rất vui. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời đoạt giải thưởng, quan trọng nhất là làm đi nở mày nở mặt, chắc đi cũng mừng lắm đây.

Tuy nhiên, nhìn bộ dáng của đi rất bình tĩnh.

“Con sắp nổi tiếng khắp công ty rồi nha!” Đi reo ghẹo tôi.

“Người sợ nổi tiếng, lợn sợ béo!”

“Sao? Con sợ có người theo đuổi hả?”

“Làm sao có thể. Không ai thích nghe thể loại này đâu!”

“Đâu có, nói nhỏ con nghe nè, Tiểu Thái cũng rất thích nghe Việt Kịch, hôm nay chú ấy cũng tới đó.”

“Cái gì?! Sao đi không nói con biết!”

“Đi không muốn làm con thêm áp lực, hơn nữa chú ấy cũng đâu phải nhân vật lớn gì.”

“Chú đang ở đâu ạ?”

“Đang ngồi dưới sân khấu ấy, đợi lát nữa chúng ta cùng đi ăn mừng ha!”

“Không cần ăn mừng rườm rà vậy đâu ạ.”

“Hôm nay dì mời, chú ấy đi chung thôi. Con muốn gì cứ nói, dì sẽ thỏa mãn tất.”

Cái gì cũng thỏa mãn tôi sao? Sao trong lòng tôi cảm thấy chán nản quá vậy nè.

Đang chần chừ thì nghe MC xướng tên. Tôi thần thờ ra sân khấu nhận cúp danh dự và một phong thư đỏ từ một vị viên chức, sau đó cúi người chào khán giả.

Ra khỏi nhà hát, tôi và dì đi thẳng tới bãi đậu xe.

Tiểu Thái đã ở bên ngoài chờ chúng tôi. Vừa thấy tôi, liền cười nói:

“Hôm qua dì Lạc nói con sẽ thi hát, chú còn ngờ ngờ. Hôm nay con làm chú phục sát đất luôn, đúng là có tiềm chất ngôi sao lắm nha!”

Tôi không dám nhận lời khen ngợi này đâu. Chẳng biết tại sao tôi cũng không muốn nói mấy lời khách sáo với chú, chỉ cười cười. Có lẽ chú sẽ cảm thấy tôi là người chảnh chọe chăng?!

Bất quá nhìn mặt chú cũng không lộ vẻ gì khác thường, có lẽ chú thật tâm khen ngợi.

“Được rồi, giờ đi ăn cơm trước, hồi nữa rồi lãnh giáo thần tượng của anh sau.” Dì Lạc vừa nói, vừa ngồi vào buồng lái.

Tôi có nên nhường ghế kế tài xế cho chú không?

Tôi lặng lẽ ra ghế phía sau.

“Thỏ Con, con ngồi đằng trước đi, con bị say xe mà.” Dì Lạc kêu tôi.

Tiểu Thái tự nhiên kéo cửa sau xe ra rồi ngồi xuống, cũng không có ý muốn giành chỗ với tôi.

Tôi sững sốt vài giây rồi chậm rãi ngồi vào chỗ kế tài xế.

Xe khởi động. Trong không gian nhỏ hẹp này, tôi chỉ cảm thấy buồn bực lại hơi lúng túng, không muốn nói bất kỳ lời nào.

Có lẽ người bên ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đây là một nhà ba người hạnh phúc. Liệu có ai biết nội tâm tôi

đang cuộn trào vị chua mãnh liệt không?

Cuộc sống thật buồn cười!

Lúc ăn cơm, Tiểu Thái nói chuyện với tôi nhiều hơn hẳn. Nếu hôm qua nói chuyện nhã nhặn và lịch sự, thì hôm nay chính là chân thành và khát vọng. Từ trường phái cho đến giọng hát, từ tường này đến tường nọ, chú ấy thuộc như lòng bàn tay. Tôi càng không ngờ chú còn là một nghệ sĩ nghiệp dư, nhưng không phải là hát, mà là kéo — kéo nhị hồ. Chú bảo ngày nghỉ hay tụ tập ở nhà bạn, còn nói sẽ dẫn tôi đến tham gia. Haiz, chú đối với tôi thân thiết vô cùng, song dù chú có suy nghĩ nát óc cũng sẽ không đoán được tâm tư của tôi đâu.

Dì cũng chỉ mỉm cười nghe chúng tôi nói, còn rót rượu, gấp đồ ăn, hoàn toàn ra dáng hiền thê lương mẫu.

Tuy tôi ứng phó với Tiểu Thái, nhưng ánh mắt lại tràn đầy hình ảnh của dì. Khóe mắt hơi nhăn, khóe miệng cong cong, ánh mắt lưu chuyển, hô hấp phập phồng. Tuy không nhìn dì cũng có thể cảm nhận được tất cả chi tiết ấy. Tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao một người chưa từng sống chung lại có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi như vậy chứ. Tôi cũng có tình yêu như biết bao người khác, nhưng thay vì ham muốn thì tôi lại có hứng thú tẻ nhạt đến thế.

Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật dư thừa trước mặt họ. Bao quanh tôi là mớ vật chất đen thui u ám, quấy phá ánh sáng rực rỡ của hai người kế bên, lấy im lặng làm phương thức xâm nhập vào cuộc sống của họ.

Cuối cùng cũng ngồi không nổi nữa. Tôi biết mình không phải thánh nhân, tôi không làm được!

Tôi ăn bậy bạ vài miếng, sau đó lấy cớ có hẹn với bạn, liền vội vã rời khỏi tiệm cơm.

91. Chương 91

Ngày cứ thế bình dị qua đi, tôi vừa nhờ bạn để ý vài công việc, vừa upload hồ sơ lên mạng. Tôi cố gắng để mình ít có cơ hội tiếp xúc dì, thậm chí nhìn thấy dì.

Mỗi ngày, tôi cắm đầu vào công việc, sửa sang tài liệu, ghi chép hồ sơ, tan ca liền chúi mũi trong phòng chơi game. Tôi đang mê mẩn trò The Sim của EA. Chơi từ version một đến hai, hiện tại là version ba.

Có người hỏi tôi tại sao lại mê cái game nhàm chán đó. Nó đòi hỏi ta phải chơi từ đầu tới cuối, đến khi nhân vật chết đi rồi lại chơi tiếp đến đời con, có thể nói là “Cuộc sống vô cùng tận”. Tạo người, xây thành phố, sau đó cho nó học tập, ăn uống, làm việc, kết bạn, yêu đương, kết hôn, sống, chết, đi chơi, mua đồ, khiêu vũ, du lịch. Ngoài ra nó còn có quan hệ tình cảm rất tầm thường như: ngoại tình, đa tình, đồng tính, người yêu ma, ngược đãi, mất trí, tự thiêu, tự tử... Đúng như tên của nó — The sim. Game này để nhân vật thể nghiệm mọi điều trong cuộc sống. Nếu nhất định phải nói lý do trò này hấp dẫn tôi, thật ra thì cũng rất đơn giản — tự do. Không có ép buộc, không có quy tắc hạn chế, ai cũng có giấc mơ cuối cùng

trong cuộc sống, thật sự vì ước mơ của mình mà cố gắng.

Đây là game do người Mỹ phát minh, đúng như ở đất nước của họ, xã hội có đủ loại người. Bản thân họ thích tự tạo riêng cho mình một cuộc sống họ muốn. Có người thích kết hôn sinh con, có người thích độc thân, có người coi tiền như mạng, có người xem tiền như phù du, có người theo đuổi sự nghiệp danh vọng bằng mọi giá, có người chỉ thích ẩn cư sống một cuộc đời bình yên, có người thủ thân như ngọc, có người nay đây mai đó. Nhưng dù là người nào chẳng nữa cũng đều tự do, cố chấp theo đuổi giấc mộng của mình một cách điên cuồng, ung dung tự tại, không ai can thiệp, không ai kỳ thị. Chỉ cần bạn có đủ sức quyến rũ thì có thể trở thành nữ hoàng, ai gặp cũng thích.

Tối bây giờ tôi vẫn còn đang chơi trò này. Mỗi lần chơi, thời gian trôi qua rất nhanh, chơi từ tối đến sáng, trừ lúc có công việc. Có lẽ sẽ có người nói tôi mê game tới mất cả ý chí, nhưng bản thân tôi cũng đâu có chí gì lớn, nên cũng chẳng quan tâm lắm. Tôi còn chơi mấy trò khác nữa, nhưng không đến mức mê mẩn. Mặc dù bây giờ không ghiền như lúc đầu, song lần nào chơi cũng quên bèn thời gian, thậm chí quên cả ăn cơm. Thứ chiếm hầu hết thời gian của tôi là trò này đây.

Có lẽ S nói đúng, tôi chính là loại người không dễ yêu, nhưng một khi đã yêu thì yêu tới chết. Người như vậy sẽ sống rất mệt mỏi, bởi vì quá nghiêm túc, quá cố chấp. Tôi làm sao không biết chứ, nhưng nên làm gì để cuộc sống nhẹ nhõm hơn đây? Đi chung một chuyến xe, trạm kế tiếp có thể sẽ đến phiên mình xuống, hà tất quá để ý. Như Trang Tử từng nói ‘có nhiều chuyện chỉ có thể làm nhất thời, không thể làm cả đời, đó là điều khác nhau giữa dong nhân và thánh nhân.’

Trò chơi này đã trở thành chốn nương tựa cho biết bao nhiêu người gặp rủi ro trong cuộc sống. Trong thế giới ảo rực rỡ ấy, giương mắt nhìn ánh trăng lạnh lùng, bạn có từng than thở lần nào không? Giữa cuộc sống như một bộ phim và bộ phim như một cuộc sống, rốt cuộc cái nào chân thật hơn? Mà chân thật có thực sự quan trọng vậy không?

92. Chương 92

Thời điểm tôi đang bận bịu tìm việc mới thì phòng nhân sự xuất hiện thay đổi. Đại khái là cảm thấy tôi quá nhàn rỗi, lại còn trẻ tuổi, nên tôi sẽ làm ở đâu ngành năm ngày, cuối tuần điều đến phòng thiết bị. Tiểu Chu nói cho tôi biết, nơi đó có thể bận rộn hơn học bổ túc ngành nhiều, hơn nữa thường hay tổ chức xã giao gì đó nữa.

Tôi không biết dì Lạc có biết chuyện này không, nhưng dù sao tôi cũng không thể từ chức trong lúc này được. Bị người ta nói mình lâm trận bỏ chạy là nhỏ, liên quan đến thể diện của dì mới là chuyện lớn. Dù sao dì cũng ở thế phức tạp, tôi không thể không nghĩ cho dì được.

Sáng chủ nhật, tôi lập tức đi gặp lãnh đạo mới. Người này họ Trần, tôi cũng chưa tiếp xúc qua, nhưng đã sớm nghe danh ông mưu mô thâm độc, giao hoạt khó chơi. Tôi hơi lo lắng, chỉ biết lễ phép hỏi thăm chuyện công việc. Thái độ của ông khá ôn hoà, lời nói cũng không rõ ràng lắm, làm tôi nghĩ mãi không ra. Ông chỉ bảo tôi đi theo làm trợ lý trước vài hôm rồi hẵng nói. Trong cùng ngành này, còn có mấy người giỏi hơn tôi nhiều lắm.

Những ngày kế tiếp, tôi tỉ mỉ quan sát, phát hiện ông Trần hói (tạm thời gọi ông ấy như vậy đi, thật ra thì cũng không già lắm, đầu chỉ hơi hói tí thôi) là một người quả quyết và khôn khéo. Ngày nào ông cũng điện thoại không ngừng, có vẻ rất bận rộn. Ông gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, thái độ và giọng nói biến chuyển còn nhanh hơn Lăng Ba Vi Bộ. Nhưng ông lại có thể khiến cho đối phương không thể bắt bẻ được. Người ngoài nhìn vào tưởng ông là người thật thà chất phác, sẽ không ngờ ông đang tính toán chuyện gì trong đầu. Ông ấy luôn tỏ vẻ mình là người bẽ bộn nhiều việc, thật ra thì ném mớ việc đó cho đám nhân viên chúng tôi làm. Cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm thược, tôi là con tôm thược, đương nhiên trở thành người bận rộn nhất phòng. À không, người bận rộn nhất luôn ông Trần hói, ít ra thì người ta tin là vậy!

Buổi tối đi ra ngoài xã giao quá mấy lần, ông Trần hói có tư lượng rất cao, ngàn chén không say, sức ăn cư nhiên cũng lớn kinh người. Ông có thể ăn từ lúc mở màn cho đến khi tàn tiệc, hơn nữa còn chuyện trò vui vẻ, dụ dỗ người khác say xỉn tới đầu óc choáng váng, công lực thật sự rất cao, hiếm có ai đỡ được thế công của ông. Tôi chỉ biết ngu ngơ đứng bên cạnh nhìn, đi được hai lần, tôi liền không muốn đi nữa. Tôi nói với ông, ông cũng không miễn cưỡng, chỉ bảo tôi cố gắng làm hết việc, đừng gây cản trở gì cho ông là được.

Vậy nên mỗi tối, khi ông ấy ra ngoài ăn chơi đàng điếm, chỉ có mình tôi ở trong phòng làm việc, làm bảng biểu, làm tài liệu. Số liệu nhiều vô số, làm mãi không xong. Nhưng bận rộn cũng có cái hay, nó có thể làm tôi không có cơ hội nghĩ tới chuyện khác.

Tuy nhiên, đêm khuya thanh vắng, một mình đi về ký túc xá trống rỗng, tôi sẽ không tự chủ nhìn về phía cửa sổ nhỏ phòng dì, xem đèn có còn sáng hay không. Nhưng nơi đó nào có ánh sáng gì đâu, cơ hồ đều tối đen như mực, yên tĩnh như không có bóng người.

Trong bóng tối, chỉ có làn gió lạnh xuyên qua thân thể tôi, thấm thấu vào huyết dịch, tựa như tri âm tri kỷ.

Tôi nhắm mắt lại, một mình hoài tưởng. Lúc này dì đang làm gì? Có còn xã giao không? Có ở cạnh Tiểu Thái ngắm hoa dưới trăng không? Hay đã ngủ rồi?

Tôi lúc nào cũng đứng chờ người dưới lầu hồi lâu mới đi về nghỉ. Đã lâu rồi tôi không trở về nhà, nhưng sống ở ký túc xá cũng tiện lắm.

Mấy tháng trôi qua rất nhanh, ngày nào tôi cũng tăng ca. Công việc dần dần quen thuộc, nhưng công lao không có, khổ lao cũng không. Mỗi lần đi họp, ông Trần hói sẽ tự ca ngợi công đức của mình. Tài ăn nói của ông rất cao thâm, khiến cả tổng hội khen ngợi. Nghe nói ông ấy là một người rất thích khua môi múa mép với lãnh đạo, chẳng biết đã nói xấu sau lưng bao nhiêu người. Thật ra thì tôi thấy ông cũng thật đáng thương, có ai muốn chê bai ông ấy đâu chứ? Chẳng qua là ông không có tự tin với bản thân thôi! Ngoài tài ăn nói ra thì ông ấy không còn sở trường nào khác, đại khái nội tâm cũng rất sợ người khác vượt trội hơn mình. Cho nên nếu bạn làm việc dưới trướng ông Trần hói sẽ rất khó thăng chức, bởi vì ông ấy sẽ không bao giờ khẳng định thành tích của bạn trước mặt lãnh đạo.

Thỉnh thoảng tôi cũng gặp dì ở căng tin, nhưng hình như dì không nhìn thấy tôi. Ngày nào cũng có nhiều người vây quanh cười nói với dì mà. Dì cũng chưa từng chủ động tìm tôi, tôi thậm chí còn hoài nghi có thật là dì không biết chuyện tôi bị điều chức không nữa. Có lẽ đó chỉ là chuyện nhỏ không cần nhắc tới, nên tôi cũng loại bỏ nó ra khỏi suy nghĩ rồi.

Đường như dì càng ngày càng xinh đẹp hẳn ra, không biết có phải do sức mạnh của tình yêu không nữa. Tôi cũng không có cơ hội hỏi thăm chuyện của dì với Tiểu Thái, bởi vì chúng tôi không có lý do gì ở riêng với nhau. Cho dù có nói chuyện cũng là tư cách đồng nghiệp, làm bộ ngớ lơ, nói dăm ba chuyện vặt vãnh. Kỹ năng diễn xuất của tôi càng ngày càng cao, ngay cả bản thân cũng bị gạt, bởi vì tôi không thể tìm được chút bất an nào trên mặt mình. Có lúc tôi cũng hoài nghi chính mình có thật sự yêu dì hay không, hay chỉ là mơ mộng đã bị đánh thức.

Chỉ khi sức cùng lực kiệt nằm bẹp trên chiếc giường cứng ở ký túc xá, mệt mỏi kích thích thần kinh nhạy cảm, rồi lại buồn ngủ rã rời, nhắm chặt tròng mắt, mặt dì lại sinh động hiện lên. Giọng nói của dì, ánh mắt của dì, tiếng cười của dì. Tất cả hình ảnh ấy như kính vạn hoa nhanh chóng thấp sáng bóng tối trong tôi. Lúc ấy tôi mới bắt đầu tin, đúng vậy, tôi còn yêu dì, chưa từng giảm theo thời gian nửa phần. Nói không thương dì, chẳng qua là mù quáng tự tìm cho mình một bậc thang leo xuống thôi.

93. Chương 93

Không lâu sau đó liền xảy ra một chuyện, khiến tôi vẫn nhớ mãi đến tận bây giờ.

Ông Trần hỏi chịu trách nhiệm hạng mục thiết bị, coi sóc quá trình vận hành, mà việc này chỉ có tôi và ông phụ trách, những người khác không hề tham gia. Quả thật lúc làm số liệu, tôi không phát hiện lỗi hổng nào cả, nhưng làm sao tôi biết ông ấy và khách hàng sẽ thay đổi hợp đồng chứ!? Bây giờ thiết bị đã được làm xong, nhưng lại không đúng với hợp đồng, công ty tất nhiên gặp phải tổn thất.

Ông Trần hỏi tỉnh như ruồi, thậm chí còn có thái độ hời hợt, để tôi làm tường chuyện này có thể từ lớn hóa nhỏ. Mặt khác ông lại âm thầm báo cáo lãnh đạo, đổ hết phần lớn trách nhiệm lên người tôi. Không cần nói chi tiết, tóm lại là rất kỳ diệu, tôi bỗng hóa thành người chịu tội thay.

Mấy ngày sau, hai chúng tôi bị gọi lên phòng tổng giám đốc. Người đang ngồi là cán bộ cộng tác thiết bị, lãnh đạo của ông, dì cũng ở đó.

Lúc trước, tôi không nhận ra ông Trần hỏi lén lút gỡ thủ đoạn, nhưng trong lòng cũng mơ hồ đoán được lần này mình nhất định bị chỉ trích.

Mấy vị lãnh đạo vẻ mặt rất nghiêm túc. Tuy họ không nói gì quá khắc khe, còn lịch sự hết mực, nhưng họ bảo tôi viết một bảng báo cáo kiểm tra, cũng nói rõ muốn trừ tiền thưởng.

Tôi cảm giác mặt mình thoát đỏ thoát trắng, chỉ muốn tìm cái lỗ để chui vào. Tôi khó chịu không phải vì bản thân bị oan ức hay bị tiểu nhân hại. Cuộc sống mà, ai cũng phải trải qua chuyện này hết, tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Điều làm tôi bức mình nhất chính là tôi đã mang đến cho dì phiền toái và nhục nhã. Từ lúc vào công ty tới nay, tôi chẳng những không giúp dì được gì, ngược lại còn làm dì xấu mặt. Nghiệp chướng thật sự quá nặng nề mà!

Ông Trần hỏi được tiện nghi còn ra vẻ thông minh, cúi đầu khom lưng nói mình có trách nhiệm, dẫn dắt

nhân viên không tốt, như vậy là sao nhỉ?

Tôi lạnh lùng nhìn những người này, trong lòng chỉ cảm thấy ghê tởm. Đúng vậy, đây chính là xã hội, dê nhất định phải bị sói ăn, ai kêu tôi là dê làm chi?

Đảo mắt nhìn dì, thấy dì cau mày xem báo cáo, giống như đang suy nghĩ gì đó. Dì Lạc, dì đã biết chân tướng rồi ư?

Tôi ngoài mặt ra vẻ không sợ hãi, viết kiểm tra, viết báo cáo, đúng với hình thức sở yêu cầu. Tôi vốn tưởng rằng chuyện này sẽ kết thúc tất cả, nào ngờ vào một sáng nọ, tôi bất ngờ nhận được điện thoại của dì, bảo tôi đến phòng làm việc một chuyến.

Yên lặng, tôi đẩy cửa ra, dì ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Vào đi, ngồi đi.”

Tôi đi tới ngồi đối diện dì, có hơi lo lắng, giống như một kẻ tội đồ vậy.

Dì lấy trong ngăn kéo ra một phong thư màu trắng đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy mở ra xem, là một xấp tiền! Tôi kinh ngạc nhìn dì chăm chăm.

“Đây là tiền thưởng công ty cấp cho con đó, nhận lấy đi.”

“Tại sao?”

“Dì đã điều tra kỹ chuyện kia rồi, cũng đã liên lạc với khách hàng. Thật ra con không phải chịu trách nhiệm gì cả. Mọi chuyện cũng đã rõ ràng, nhưng...” Dì hơi dừng một chút, còn nói, “Tuy dì đã nói chuyện với ông Trần rồi, nhưng ông ấy làm ở công ty không phải một năm hai năm...” Dì nhìn tôi, trong ánh mắt dịu dàng vô hạn.

Tôi chỉ cảm thấy khóe mắt hơi cay cay, sợ sắp chảy nước đến nơi. Tôi cố gắng giả vờ bày ra vẻ mặt tươi cười.

“Thật xin lỗi vì đã làm dì thêm phiền toái. Thật ra con biết dì khó xử, nhưng con cũng đâu có bị xử phạt gì lớn. Để dì phải phí tâm phí công làm những thứ kia, con cảm thấy rất có lỗi. Thật xin lỗi dì. Nếu con có thể đoán trước được mấy chuyện này, con thà chưa từng bắt đầu làm việc ở đây.” Tôi chỉ cảm thấy ngữ tốc càng lúc càng nhanh, thở cũng không lên hơi nữa.

“Thỏ Con” dì cắt lời tôi, dừng một chút mới nói, “Đừng tạo cho mình áp lực lớn như vậy, được không? Dì

chỉ làm chuyện nên làm thôi. Nếu một lãnh đạo, ngay cả việc lấy lại trong sạch cho nhân viên cũng không làm được, vậy thì quá thất bại. Mặc dù ông Trần nợ con một lời xin lỗi, nhưng con cũng biết tính tình của ông mà. Ông ấy không chịu cúi đầu trước người trẻ tuổi như con đâu. Hay dì thay mặt ông ấy xin lỗi con nha, được không? Thật xin lỗi, đổ oan cho con rồi.”

“Không, không, con không muốn dì xin lỗi, cũng đâu phải lỗi của dì!” Tôi vội vàng nói.

Dì cười híp mắt nói: “Thỏ Con, bắt quá sau chuyện này, dì biết lồng ngực của con rộng hơn mấy đại nhân kia nhiều lắm.”

Tôi nghe dì khen ngợi, khó tránh khỏi thẹn thùng.

“Nhưng mà...” Dì đổi giọng, “Xã hội này có lúc không thể hiền lành quá được, khi nào nên tranh thì phải tranh, nếu không sẽ rất thua thiệt.”

Tôi gật đầu một cái.

“Tốt lắm, con về làm việc tiếp đi.”

Tôi đứng dậy. Dì cũng đứng dậy, lấy phong thư trên bàn nhét vào túi tôi, vỗ vỗ vai tôi.”Đừng suy nghĩ nhiều, không sao đâu.”

94. Chương 94

Lòng người hiểm ác và phức tạp vượt xa dự liệu của tôi. Có lẽ dì đã hiểu ngay lúc đầu rồi, chẳng qua dì lựa chọn phương thức ẩn nhẫn để tôi an tâm, không muốn tôi có nhiều cảm giác tội lỗi. Dì dụng tâm lương khổ như vậy, tại sao tôi lại không nhận ra ngay từ đầu nhỉ?

Sau khi phát sinh chuyện này, tôi lọt vào hoàn cảnh đau khổ hơn.

Ông Trần hỏi ngoài mặt điềm nhiên, vẫn có thái độ như cũ với tôi. Tôi cũng bận bịu mỗi ngày, không rảnh bận tâm những chuyện khác. Nhưng lại không biết tội ác đã lặng lẽ sinh sôi bên cạnh tôi từng ngày.

Một tối nọ, khi tôi trở về phòng ngủ, Tiểu Chu đã chạy tới nói với tôi: “Biết tin gì chưa? Hôm nay Lạc tổng cãi nhau với mấy đồng sự trong hội nghị đó!”

“Tại sao chứ?” Lòng tôi cả kinh, dù sao dì cũng là một người rất nội liễm, thật khó tưởng tượng dì sẽ gây gổ với người khác.

“Chị cũng không biết nữa, nghe Lý Bân nói vậy đó.” Chị hơi lộ ra vẻ ngượng ngùng. Gần đây hai người này rất thân nhau, bất quá bây giờ tôi cũng chẳng còn tâm trí để bận tâm hai người lãng mạn thể nào đâu.

“Mau nói cho em biết đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Là vậy, Lạc tổng đưa ra một phương án đầu tư mới. Nghe nói hạng mục này là do một họ hàng của chị ấy lên kế hoạch. Thật ra thì phương án này tốt vô cùng, không có gì quá mạo hiểm, hẳn phải đoạt doanh số rất cao. Nhưng những đồng nghiệp khác không chịu tán thành, hơn nữa còn nói mấy lời khó nghe.”

“Lời khó nghe?”

“Ừa. Họ nói Lạc tổng không để ý tới nguyên lão trong công ty, không xem cấp lãnh đạo ra gì, độc tài lộng quyền, muốn biến công ty thành gia tộc Lạc thị gì đó.”

“Lời như vậy cũng nói cho được sao?” Tôi không khỏi nổi giận đùng đùng.

“Ừa. Lý Bân nói Lạc tổng giận đến mặt mũi trắng bệch luôn. Haiz, chị nghĩ chắc mấy người đó ghen tỵ với chị ấy thôi. Đúng là muốn chèn ép chị ấy mà, thật là đồ ác nhân!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hội nghị tan rã không vui. Lạc tổng tức giận đến cơm cũng chưa ăn nữa.”

“Chị biết hồi nào mà không chịu nói với em sớm vậy hả!?” Tôi có chút nổi nóng, thở hồng hộc.

Tiểu Chu kinh ngạc trợn to hai mắt nói; “Chị cũng mới nghe người ta nói lúc ăn cơm tối thôi. Em sao thế?”

Tôi ý thức được mình luống cuống, không thể làm gì khác hơn là che giấu, “Không có gì, em... quá bất ngờ thôi.”

“Ừ, gần đây em cũng mệt mỏi lắm rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi.” Chị vừa nói vừa ra khỏi phòng tôi.

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ.

Không biết bây giờ dì đang ở đâu? Hay là gọi điện thoại hỏi thăm dì một chút, chẳng biết dì đã ăn cơm chưa?

Vừa muốn gọi thì bỗng nhiên nghĩ có khi nào dì đang ở cùng chú không?

Tôi nhắn một tin nhắn.

“Dì ăn cơm chưa?”

Gửi xong tin nhắn, thấp thỏm chờ đợi. Hai phút sau, có một tin đến.

“Có gì không? Dì còn đang làm việc ở văn phòng nè.”

Nhìn câu trả lời chắc chắn dì chưa ăn cơm tối. Cơm trưa không ăn, cơm tối không ăn, dì muốn thành tiên!

Tôi chạy như bay xuống lầu, cỡi xe tới quán bình dân gần đó, bảo ông chủ làm một phần cơm rau cải đơn giản, sau đó lập tức chạy tới công ty.

Tôi đến trước cửa văn phòng của dì, vừa nhìn đồng hồ, chỉ cách cú điện thoại vừa rồi mười bảy phút thôi.

Tôi thở hổn hển, gõ cửa một cái.

Dì mở cửa thấy tôi liền kinh ngạc. Tôi biết dì đã thấy hộp cơm trong tay tôi rồi.

Tôi thấy tức cười, nói: “Con mới ăn mì xong, vừa đúng lúc dì cũng chưa ăn, nên tiện tay xách qua cho dì luôn.”

Dì lui người ra để tôi đi vào, vừa trêu ghẹo nói: “Sao? Chê lương ít nên ra ngoài buôn bán kiếm thêm hả?”

Còn có tâm tình nói giỡn, thật không biết dì đang che giấu hay đã thật sự buông bỏ rồi.

“Đúng rồi, bà chủ thưởng thêm tiền đi. Buôn bán ở ngoài cực quá hà!” Tôi phụ họa theo, cười giỡn, vừa mở hộp đồ ăn ra. Rất hoàn hảo, canh không đổ ra ngoài.

Dì đi tới, ngửi một cái, “Thơm quá đi!”

“Ăn nè!” Tôi đưa đũa cho dì.

Nhìn ra dì đói bụng, ăn cơm thật ngon lành, khiến tôi không khỏi đau lòng.

Nhìn dì cặm cụi ăn cơm, tôi cũng thoáng yên tâm. Có một số việc, thân phận và lập trường không cho phép tôi hỏi nhiều.

Đã hơn mười giờ, nếu còn nấn ná không đi nữa sẽ ảnh hưởng dì nghỉ ngơi.

“Dì Lạc, dì nghỉ ngơi sớm chút đi, con về trước.”

“Không sao đâu, con ở lại hàn huyên với dì một chút cũng được.” Dì giữ tôi lại.

“Dạ.”

Dì đứng dậy rót cho tôi chén trà hoa cúc.

“Nói đi, sao lại đem đồ ăn tới cho dì vậy?” Dì nhìn sâu vào mắt tôi hỏi, làm tôi không có chỗ ẩn trốn.

“Con nghe nói hôm nay dì không ăn cơm trưa, sợ dì lại quên luôn cơm tối.” Tôi nhẹ nhàng trả lời dì. Ở trước mặt người phụ nữ này, tôi không cần phải đùa bỡn hay nói lời khôn khéo này nọ.

Dì gật đầu một cái, “Chắc ai cũng đồn thổi khắp nơi hả?!”

“Cũng không hẳn, con cũng mới nghe nói thôi.”

“Dì không quan tâm mọi người nói gì. Dù sao thì dì cũng lớn tuổi rồi, mấy năm nữa sẽ về hưu thôi.” Dì ừ ừ mặt mày.

“Dì Lạc, dì đừng để ý lời của mấy người đó, nhân viên nào cũng biết dì tốt bụng, họ không nghĩ xấu dì vậy đâu.”

Dì lộ ra nét vui vẻ, mỉm cười.

Ngừng một chút, còn nói: “Thật ra thì mâu thuẫn cũng không phải là ngày một ngày hai. Lần này bọn họ nhân cơ hội bùng phát thôi.”

“Dì Lạc”, tôi lo lắng hỏi, “Dì... dì sẽ không rời khỏi đây chứ?”

Dì hứng thú nhìn tôi, cười nói: “Sao thế, sợ dì đi rồi con không có núm dựa hả?”

“Dĩ nhiên không phải!” Tôi lớn tiếng nói.

“Được rồi, dì nói đùa thôi, đúng là đồ con nít!”

Haiz, lại thua dì rồi!

“Con... con chỉ lo dì sẽ giống như trước kia, lại bỏ đi không lời từ biệt.” Tôi nhìn dì, thấp giọng nói. Hình ảnh nhiều năm trước đó khi tôi và dì sớm chiều bên nhau, tóc mai khẽ chạm, làm tôi mãi nhớ thương, nhưng dì luôn là người ra đi.

Dì dịu dàng nhìn tôi, giống như có chút xúc động. Dì đưa tay tới, nhẹ nhàng chạm vào mặt tôi. Tôi cảm giác dường như mặt mình đang chứa một mảng nhu tình vậy.

Tôi run rẩy giơ tay lên, ôm lấy lưng dì. Tay dì lạnh lạnh, tựa như một khối bạch ngọc.

Chẳng biết nhiệt độ bàn tay tôi có sưởi ấm được cho dì không nữa. Lúc dì vô lực rũ tay xuống, tôi tức thì nắm chặt lấy. Hình như dì muốn rút tay ra, nhưng tôi vẫn giữ mãi không chịu buông.

“Thỏ Con...” Dì khẽ gọi tôi. Giương mắt nhìn, ánh mắt dì có hơi mơ màng.

“Tại sao mỗi lần ở cạnh con, dì đều như ở trong giấc mộng vậy?”

“Đó... là mộng đẹp ạ?”

“Dì nghĩ vậy.” Dì than nhẹ một tiếng, “Thật không muốn tỉnh lại. Hiện thực có quá nhiều điều bất đắc dĩ. Còn trong mộng, dường như có thể vứt bỏ tất cả.”

“Vậy thì đừng tỉnh lại. Con... con nguyện ý ở mãi trong mộng của dì.” Tôi si ngốc nói, hình như đã đi vào giấc mộng rồi.

Dì ôm lấy vai tôi, siết chặt người tôi. Tôi như say mê chìm trong hương thơm của dì.

Tôi là hành khách trong mộng, tham vui tận hưởng chỉ một chút thôi.

Không biết qua bao lâu, dì buông tôi ra.

“Mơ mộng xong rồi, nên về nhà ngủ thôi, ngày mai còn phải đối mặt với thực tế!” Dì mỉm cười nói với tôi.

Tôi cười tủm tỉm chúc dì ngủ ngon, rồi rời khỏi đó.

Đêm ấy, tôi không biết mình có thể ngủ hay không, cũng chẳng thể tỉnh táo để phân biệt được thật và mộng nữa.

Có lẽ dì nói đúng, tất cả chỉ là một giấc mộng ảo. Chẳng qua còn chưa tới thời khắc thanh tỉnh mà thôi.

P/s Gấu: “Tại sao mỗi lần ở cạnh con, dì đều như ở trong giấc mộng vậy...” Dì còn bảo đó là mộng đẹp và dì không muốn tỉnh lại. Vì trong mộng có thể mặc kệ hết thấy. Thỏ Con lại tự nhận mình là hành khách trong giấc mộng đẹp ấy. Có lẽ “đường như dì đã nói yêu tôi” xuất phát từ chi tiết này chăng?

95. Chương 95

Theo thời gian, chuyện sóng gió của ban đồng sự dần lắng xuống.

Ông Trần hỏi thường hay gọi điện thoại trong văn phòng, tựa hồ cũng không kiêng kị tôi, có lẽ ông ấy chỉ xem tôi là đứa ngốc mà thôi. Mỗi lần ông ấy nói điện thoại với ai, tôi đại khái cũng có thể đoán ra bảy tám phần. Bởi vì ông ấy vốn gặp người tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ mà.

Tôi dần dần phát hiện ông ấy thường xuyên gọi điện cho ban đồng sự, lúc thì hẹn uống rượu đánh bài, khi thì thương lượng gì đó. Tôi nghe cũng không hiểu nội dung cụ thể cho lắm, nhưng đoán chừng họ có chung lợi ích bí mật không thể cho người ngoài biết.

Tôi không khỏi lo lắng chuyện lần trước. Dì Lạc chính nghĩa giúp tôi giải thích chân tướng, tất nhiên đã đắc tội với ông Trần hỏi rồi, hơn nữa ban đồng sự cũng muốn chèn ép dì. Hai phe thù câu kết, hai thế lực gian xảo được cộng thêm có gây bất lợi cho dì không?

Nghĩ đến đây, đầu óc tôi bỗng chốc tê dại, tôi nên giúp dì thế nào đây?

Lẳng lẳng nghĩ đến họ có mâu thuẫn đã lâu. Bản thân đồng sự có vấn đề về chuyện phân bổ ích lợi, muốn đá dì ra cũng là chuyện sớm muộn, chẳng qua lần này phong ba thành ngọn lửa, đẩy mâu thuẫn lên tới cao trào.

Dì Lạc dốc sức cho công ty lâu như vậy, không phải không biết mối quan hệ phức tạp trong đó. Nhưng cho tới nay, dì luôn xử lý vấn đề khá tốt, ít ra thì mặt ngoài công ty vẫn giữ vững được quang vinh và đáng vẻ hài hòa.

Kế hoạch lần này của họ là lợi dụng mâu thuẫn của tôi với ông Trần hỏi, nhưng họ làm vậy để đổi lấy cái gì? Dì Lạc rốt cuộc có thể giải quyết ổn thỏa được không?

Tôi rất muốn tìm dì nói chuyện, nhưng một đứa nhân viên quen nói với dì mấy thứ này thì có gọi là đi quá giới hạn không? Nếu tôi có thể nghĩ ra được chuyện này thì dì cũng đã sớm hiểu rõ, chưa chắc cần tôi làm điều dư thừa đâu!

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định chờ một lúc rồi hẵng nói, tránh lỡ mồm làm chuyện ấu trĩ buồn cười, kéo

lại làm đi nghĩ tôi chưa trưởng thành nữa.

Mấy ngày sau, một tin giựt gân kéo tới — Ông Trần hỏi cư nhiên nộp đơn từ chức! Lý do là có công ty khác cam kết trả lương cao hơn cho ông.

Nhưng hạng mục do ông ấy phụ trách chỉ có duy mình ông hiểu rõ tình hình. Nếu ông ấy đi, công ty sẽ gặp tổn thất lớn!

Tất cả mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, suy đoán công ty sẽ ra quyết định thế nào?

Tiểu Chu tiết lộ ban đồng sự chỉ trích dì Lạc không xử lý tốt chuyện kia dẫn đến việc ông Trần hỏi từ chức. Họ đổ mọi vấn đề khó khăn lên người dì, buộc dì phải nghĩ biện pháp giải quyết!

Trong lòng tôi rất cục đã hiểu rõ. Tất cả mọi chuyện đều do bọn họ cấu kết bày ra! Họ muốn làm khó dì Lạc!

Nên làm thế nào mới có thể giúp dì đây?

Mấy ngày nay, ông Trần hỏi không thèm đến văn phòng làm việc. Ông ấy không đến, những người khác cũng rảnh rồi, bắt đầu nghĩ luận âm ỉ.

Có người nói ông Trần hỏi tự cao tự đại, muốn tìm bậc thang leo cao, hoặc là mượn cơ hội tăng lương. Cũng có người nói ông Trần hỏi thật sự phải đi, có nhiều đơn vị khao khát tuyển dụng ông làm việc.

Nhưng trong lòng tôi rất rõ ràng, ông Trần hỏi chẳng qua là nguy trang. Đây là cuộc chiến không khói lửa của ban đồng sự dựng nên. Hai bên quyết chiến, một bên âm hiểm cấu kết, một bên thế cô lực đơn. Tôi nhìn thấu rõ ràng, mũi kiếm quyết chiến sắp đâm thẳng vào dì rồi! Còn kẻ nịnh thần và bọn tiểu nhân thì đứng cười ác độc!

Nếu yêu thương là nguyện ý vì người ấy từ bỏ hết mọi thứ dù kết cục có ra sao, nhưng bất kể bạn từ bỏ thứ gì thì đối với người ấy cũng không có chút ý nghĩa nào cả.

Lần đầu tiên tôi sâu sắc cảm nhận được mình vô dụng và thất bại. Tôi chưa bao giờ để ý người khác nói tôi vô dụng gì gì đó, nhưng khi phát hiện mình không thể giúp gì được cho dì, tôi mới chính thức bắt đầu quan tâm, bắt đầu oán hận bản thân.

96. Chương 96

Dì Lạc và ban đồng sự tiến hành đàm phán một lần. Chúng tôi không thể nào biết được cụ thể hai bên bàn điều kiện gì. Tóm lại là mấy ngày tiếp theo, dì mất tích một cách thần bí.

Hai ngày sau, vào giờ ăn cơm trưa ở căng tin, dì xuất hiện lần nữa, nụ cười vẫn vẹn nguyên trên môi.

Có mấy bà thím tương đối thân với dì nói bóng nói gió hỏi về chuyện ông Trần hói từ chức. Tôi ngồi không quá xa nên có thể nghe được họ nói chuyện.

Dì cũng không trả lời ngay, chỉ nói qua loa với đám bà tám đó vài câu thôi. Nhưng tôi có thể nghe ra từ trong giọng nói của dì rằng ‘mọi chuyện tiến triển không được thuận lợi.’

Ăn cơm xong, tôi do dự một hồi mới gõ cửa văn phòng của dì.

“Mời vào!”

Tôi đẩy cửa ra, thấy ánh mắt dì có hơi kinh ngạc.

Mấy ngày không gặp, hình như dì tiêu tụy đi nhiều, hốc mắt sâu hoắm, ánh nhìn phờ phạc.

Tôi mỉm cười nhìn dì, cố gắng làm cho mình trông có vẻ thoải mái hơn chút.

“Dì Lạc, mấy ngày không gặp dì. Mọi chuyện tiến triển thuận lợi không ạ?”

Tôi đi tới bên người dì, dựa vào bàn.

Dì tựa vào ghế sau lưng, bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Ông Trần này khó đối phó quá hả? Tụi con cũng ghét ổng lắm.”

“Ừ, khó khăn cho con quá, để con theo ông ấy, nhưng sau này sẽ không.”

“Lần này ông ấy quyết ý muốn đi thật hả dì?”

Dì khinh miệt cười, “Ông ấy mà muốn đi đâu. Rõ ràng là thừa nước đục thả câu, muốn dì cúi đầu trước ổng.”

“Thật là quá đáng! Vậy mấy ngày nay dì...”

“Dì đi tìm ông ấy, nhưng dì không hề cúi đầu nhận sai, chúng ta vốn không có lỗi.”

Hai chữ “chúng ta” mà dì nói có phải là chỉ tôi và dì không? Trong lòng tôi không khỏi đắc ý.

Nhưng thái độ của dì như vậy, ban đồng sự sẽ không bỏ qua đâu. Chẳng lẽ dì cứ mãi buồn phiền như thế sao?

Nhìn dáng vẻ dì buồn bực sầu não, tôi thực không đành lòng. Chuyện này bất kể nói thế nào, tôi cũng có trách nhiệm. Tôi chỉ không ngờ sẽ bị tiểu nhân lợi dụng tới mức độ như hôm nay thôi.

Nếu mấy người đó thích diễn trò hay tới vậy, tôi cũng có thể diễn một màn cho họ xem.

Tôi lập tức đem ý nghĩ của mình nói với dì, “Dì Lạc, nếu họ lấy chuyện kia làm lý do gây khó dễ cho dì, vậy thì ta nên tương kế tựu kế. Con sẽ lập tức nhận hết tội lỗi và trách nhiệm vào người, lúc đó dì hãy đuổi việc con trước mặt họ. Vậy thì ông Trần cũng có thêm bậc thang, ban đồng sự cũng không thể nói gì được nữa.”

Dì nghe lời tôi nói liền trợn to hai mắt, nửa ngày nói không ra lời.

“Tại sao? Tại sao con lại muốn gánh vác? Chuyện này không liên quan gì tới con hết!”

“Đó là biện pháp hy sinh nhỏ nhất!”

“Vậy cũng đâu cần kéo con xuống nước! Mấy người này làm gì để từ bỏ ý đồ như vậy. Con cũng biết chuyện này chỉ là cái có thôi mà.”

“Nhưng ít ra có thể tạm thời giải quyết, rồi đợi sau này xử lý lại. Đâu có ai ngờ được!” Giọng tôi cũng lớn lên.

“Không được, dì sẽ không đồng ý!” Dì quay mặt đi không nhìn tôi, tựa hồ có chút tức giận, sắc mặt hơi đỏ lên.

Tôi cúi đầu, chậm rãi nói, “Dù sao con cũng định từ chức, nên sẽ không sao đâu.”

Dì sửng sốt nhìn tôi, nhưng mấy giây sau, ánh mắt dần tĩnh lại.

“Vậy ra con sớm đã nghĩ xong.”

Tôi gật đầu một cái, trong lòng đau đớn.

“Tìm được việc mới tốt hơn hả?”

Tôi gật đầu, chỉ có thể gật dì trước.

Dì khẽ thở dài, “Cũng tốt, có thể tìm được công việc mình thích dù sao cũng tốt hơn chỗ này.”

“Dì Lạc, lúc trước dì chưa chấp con, con vẫn chưa kịp cảm ơn. Nếu lần này dì khai trừ con hiệu quả, con sẽ vui mừng lắm.”

Dì đứng lên, yên lặng nhìn tôi.

“Đứa nhỏ ngốc!” Dì khẽ thở dài một tiếng, kéo tôi lại.

Tôi nhắm mắt lại, lỗ mũi cay xè, nước mắt sắp chảy xuống.

Người thương ơi, sau này con không thể ở cạnh dì, dì nhất định phải sống tốt!

97. Chương 97

Chuyện được tiến hành theo đúng kế hoạch.

Chúng tôi diễn xuất rất sâu, rốt cuộc ban đồng sự không có lý do làm khó dì Lạc nữa. Ông Trần hỏi tự nhiên cũng thuận thể lấy lại đơn xin từ chức. Cơ bão tố trở lại bình thường.

Ngày cuối cùng, Tiểu Chu đỏ mắt giúp tôi sửa sang lại đồ, tôi không nghĩ chị sẽ quyến luyến tới vậy.

“Chị Chu, em đi đây. Đến lúc chị và Lý Bản cưới cũng đừng quên mời em nha!”

Một câu nói đùa chọc chị đỏ cả mặt, “Gì chứ?! Em chớ nói lung tung!”

Tôi nhìn chị cười cười, tự đáy lòng chúc phúc cô gái thiện lương này. Mặc dù chưa kịp cùng chị trở thành bạn tốt, nhưng cũng làm đồng nghiệp tốt nửa năm rồi.

Đồ không nhiều lắm, phút chốc đã thu dọn xong. Tôi ôm vali đi xuống lầu. Dì nói muốn đưa tôi về nhà,

tôi cũng không cự tuyệt.

Tôi không khỏi nghĩ tới ngày đó dì hẹn tôi ăn cơm, tôi đã chờ dì ở đấy. Mới có bao lâu mà cứ như giấc mộng vậy. Sau này cũng không còn cơ hội như thế nữa rồi.

Dì đã ở trong xe chờ tôi. Tôi đặt đồ ở chỗ ngồi phía sau, do dự một chút mới đóng cửa lại, ngồi vào ghế kế tài xế.

Xe lẳng lẳng lái ra khỏi công ty. Tôi quay đầu lại nhìn một chút. Không biết lúc nào mới có thể quay lại nơi này nữa.

Dì liếc nhìn tôi, trong mắt tựa hồ có gì đó không nói nên lời.

Đúng là dì cảm thấy có chút không đành lòng, tôi nghĩ thầm như vậy, trong lòng cũng cảm thấy có tí hơi ấm an ủi.

“Hôm nay cùng nhau ăn một bữa cơm nha!”

Tôi giật mình, ngược lại giật đầu một cái. Chẳng lẽ dì định tổ chức tiệc chia tay cho tôi sao? Tiểu Thái cũng cùng tham gia náo nhiệt chứ? Nếu vậy thì đi cũng như không.

Nhưng tôi có biện pháp gì yêu cầu nhiều chuyện đây? Nữ vương bề hạ đã mở miệng, phận làm nô tỳ đâu dám hỏi nhiều.

Dì đưa tôi tới chỗ cũ, hình như đã đặt trước chỗ ngồi rồi. Lúc đi vào, ông chủ lập tức đưa chúng tôi tới ghế, ngay cả cách bày biện cũng chưa từng thay đổi.

Dì hỏi tôi muốn ăn gì, tôi nói gì cũng được. Với tình hình như thế thì ăn gì cũng chẳng có khẩu vị, gượng cười thôi đã là không dễ rồi.

Dì liền quyết định vài món ăn, đều là món trước kia tôi thích, đã nhiều năm như vậy mà dì còn nhớ rõ. Nhưng dì không biết khẩu vị của tôi đã thay đổi rất nhiều, mấy món lúc trước ăn thấy ngon, bây giờ lại không thể nào thích. Tại sao thứ khó thay đổi như khẩu vị cũng đã thay đổi, còn tình yêu si dại với dì vẫn vẹn nguyên như xưa?

Tôi vừa thăm nghĩ, vừa lay lay chén trà. Nâng mắt nhìn dì, thấy dì lại đang nhìn tôi, nhịp tim không khỏi đập loạn.

Tôi vội vàng trở về làm diễn viên Thỏ Con, bắt đầu tìm cả đồng đề tài không chút liên quan, nào là sắp tới mùa nào, ăn món gì nữa, xem phim nào... Thật ra tôi biết giữa chúng tôi chẳng có nhiều chuyện để nói, tôi cũng không biết có thể chống đỡ như vậy được bao lâu. Phần lớn thời gian, dì đều nghe tôi nói, thỉnh

thoảng xen vào mấy câu.

Cũng may thức ăn lên bàn rất nhanh, ăn hết món này tới món kia, cơ hồ cũng không cần nói gì nhiều.

Tôi ăn được tí xiu đã cảm thấy rất no, liền để đĩa xuống. Dì ăn ít hơn, đang bình thản uống trà, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi nâng bình trà lên rót đầy vào ly cho dì.

Dì còn nói “Cảm ơn”.

Tôi mỉm cười với dì.

“Khi nào công việc mới bắt đầu?” Dì rót cục cũng mở miệng hỏi. Tôi biết, không thể trốn tránh nữa.

Nhưng tôi chưa bao giờ nhần tâm lừa gạt dì.

“Dì Lạc, tối nay đừng nói chuyện công việc được không?” Tôi gần như khẩn cầu dì.

Dì hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn tôi, tựa hồ đã hiểu, thở dài nói, “Cũng phải, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ bị công việc tác động dẫn đến xa cách rất nhiều. Đúng là đã đến lúc nên vứt bỏ rồi.” Dì nhắm hờ mắt lại, thần sắc trầm tĩnh.

Tôi bắt giác lại cảm thấy áy náy. Uống một hớp trà, để cho mình trấn định lại.

“Dù sao đi nữa con cũng rất cảm ơn dì đã bồi dưỡng con. Nửa năm qua, con học được vài thứ, hiểu được chút đạo lý rất có ích cho cuộc sống.”

Dì khẽ lắc đầu, “Dì cũng cảm thấy tại dì làm con trẻ nãi, ép con làm việc con không thích, cuối cùng phải tự mình chạy ra ngoài...”

“Không phải!”, tôi cắt đứt lời dì, “Phải trải qua những chuyện này thì con người mới trưởng thành được. Chứ cả ngày ở mãi trong giếng nước thì làm sao hiểu rõ thực tế phức tạp?”

Dì chỉ nhìn tôi một cái, trong mắt tựa hồ lộ ra chút ánh sáng. Tôi muốn dì có thể cảm giác được tôi thay đổi. Thở con ngày ngọ ngày xưa giờ đây đã có thể gánh vác trách nhiệm.

“Ba mẹ con...”

“Dì không cần lo lắng, họ sẽ hiểu thôi.” Thật ra tôi không định nói cho họ biết sự thật, tránh làm dì Lạc khó xử.

Dì gật đầu một cái.

“Tốt lắm, con thật sự đã trưởng thành rồi.”

“Dì mới biết đó hả?” Tôi nói đùa.

“Biết sớm hay muộn làm gì chứ?! Sau này con cũng đâu có ở chỗ dì, cũng không thấy được.”

“Dì đừng có tính toán vứt bỏ con nha. Con sẽ quần lấy dì như âm hồn bất tán đó!”

“Haiz, cũng không biết là ai vứt bỏ ai, còn nói không biết ngược.”

...

Chúng tôi nói chuyện như vậy thật lâu. Tôi phát hiện chỉ có lúc nói đùa với dì, tôi mới buông lỏng, luyện thuyên không đứt, chẳng qua dì sẽ không hiểu trong đó có bao nhiêu tình cảm thôi.

Đêm hôm đó, tôi mất ngủ, suy nghĩ rất nhiều.

Trên thế giới này, ngoại trừ sống chết, thứ khó cưỡng cầu nhất chính là tình yêu.

Không thương chính là không thương. Bất luận bạn nỗ lực thế nào đi nữa cũng không cách nào thay đổi. Giữa biển người mênh mông, bạn yêu một người, mà người kia cũng yêu bạn, như vậy thì tỷ lệ là bao nhiêu?

Cả đời Diệp Chi vì Mao Đức mới viết nên chuyện thơ. Ông đợi bà cả đời, cuối cùng cũng khó có được trái tim bà. Ngay cả lúc đau đớn và tuyệt vọng nhất, lúc bị chồng phản bội, bà vẫn lạnh lùng với ông. Làm sao Từ Chí Ma đối với Lâm Huy Nhân lại khắc khoải đến thế. Dù có là doanh nhân lỗi lạc, tuyệt thế tài hoa, ngay cả khi ông sẵn sàng vì bà hy sinh cả tính mạng, nhưng nhiều nhất chỉ đến hai chữ “Tri kỷ” mà thôi.

Chỉ những cô gái có nhân cách độc đáo như thế mới có sức hấp dẫn mãnh liệt. Họ dám đối mặt với nội tâm và tình cảm đích thực, có thể phân định yêu ghét rõ ràng. Họ không vì ý nghĩ hoa lệ, không bị hư vinh mê hoặc, khác với nhiều người phụ nữ bị hoa hồng và kim cương đả động. Đó là chuyện kỳ quái cỡ nào!

Yêu thì không có cách nào cưỡng cầu. Người nào hiểu được điều này lại càng thêm đau khổ. Dù nội tâm nhiệt liệt như lửa cũng sẽ tận lực giữ thái độ tỉnh táo. Có lẽ cuộc sống như thế sẽ giảm đi rất nhiều tổn thương, cũng như bớt được nhiều chuyện không hay xảy ra.

Sống một trăm năm, yêu một trăm năm, thương tâm một trăm năm. Đó cũng là lý do cho phép người ta chọn phương thức tự sát để thay thế thống khổ chăng?

98. Chương 98

S tốt nghiệp ra làm giáo viên. Mặc dù nghề nghiệp và hình tượng của cậu ấy không quá ăn khớp, nhưng cậu cũng thẳng thắn nói cho tôi biết chỉ vì hai ngày nghỉ cuối tuần. Cậu ấy có thể lợi dụng ngày nghỉ này để hẹn hò. Đúng là không có bất kỳ công việc nào có thể dư dả thời gian như thế. S hiện đang quen bạn trai là giáo viên sinh học, lớn hơn cậu ấy một tuổi, làm chung trường cấp hai. Cùng họ ăn hai bữa cơm, biết tôi từ chức, họ liền nhiệt tâm giới thiệu công việc mới. Tôi cũng thử ứng tuyển vài ngôi trường, về sau lại vào làm tại một trường tư nhân. Trường không lớn, giáo viên không nhiều, nên tôi bị xếp lịch lên lớp rất nhiều. Thứ bảy cũng có tiết, ngày nghỉ rất ít, công việc tự nhiên bận rộn hơn nhiều.

Mới vừa vào trường không lâu liền có một nữ giáo viên trung niên giới thiệu đối tượng cho tôi. Nghe nói người này là cậu ấm của phú ông, nhân phẩm hiền lành này nọ. Lúc đó tôi chỉ biết mỉm cười cự tuyệt, nói mình tạm thời không muốn nghĩ tới chuyện yêu đương, hãy nhường cơ hội cho các vị giáo viên khác đi! Chẳng phải còn có rất nhiều cô giáo độc thân sao? Đây cũng là sự thật, ngôi trường này có khá nhiều ‘bà cô khó tính’ ham công tiếc việc mà đến nay vẫn còn là “gái ế”. Vị nữ giáo viên kia có thể không quá hài lòng với câu trả lời của tôi, nửa nói giỡn nửa nghiêm túc “Cô già sắp muốn mốc meo rồi kìa, còn không lo nắm chắc cơ hội đi!” Tôi cười cười, giả bộ nghe không hiểu.

Có thể tôi tỏ thái độ như vậy sẽ khiến người khác nghĩ tôi quá thanh cao, về sau cũng không ai dám giới thiệu đối tượng cho tôi nữa, chỉ nghe họ nói sau lưng chê tôi kén chọn. Thứ nhất, tôi lười giải thích. Thứ hai, có mấy chuyện phiền toái đó cũng thấy vui vui. Thế nên tôi thuận theo tự nhiên, để họ thích nói gì cứ nói.

Trong trường có rất nhiều người trẻ tuổi xấp xỉ tôi. Sau khi học xong, họ thường tụ tập ăn cơm chung, có lúc họ sẽ đi du lịch gần đó, cuộc sống cũng trở nên phong phú. Ở cùng học sinh mỗi ngày, mặc dù có nhiều mối bạn tâm nhưng chúng đều là những đứa bé chân phương. Tôi thường hay bị chúng nó chọc cười, cũng không biết nụ cười nhiều hơn trước kia bao nhiêu.

Hoàn cảnh thật sự có thể thay đổi một con người. Ở trường học lâu, dường như tôi càng ngày càng trẻ hóa lại, số tuổi lớn dần nhưng tâm tính vẫn không già đi.

Ngôi trường cách thành phố H mười mấy cây số, nằm trơ trọi, xung quanh cơ hồ không có khu buôn bán, quản lý khép kín. Rất nhiều giáo viên ở lại trong trường, tôi dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Có người cảm khái ‘dường như chúng ta vĩnh viễn không có cách nào tốt nghiệp được, thời học phổ thông trung học luôn mệt mỏi nhất’. Tôi không cho là vậy. Bây giờ ngẫm lại, thật ra cuộc sống tốt đẹp nhất không phải là đại học mà là lúc học trung học cơ, chẳng biết có ai nghĩ giống tôi không nữa. Hy vọng nhiều vô tận, nhưng sau này lại khác, hình như cái gì cũng được chỉ định rồi từ từ định hình.

Trường học là nơi ẩn cư yên bình của tôi. Rời khỏi nhà, rời khỏi thành phố mình đã sống từ bé, rời khỏi đi Lạc, tôi cảm giác mình giống như bốc hơi ra khỏi cuộc sống ấy vậy. Ngoại trừ thỉnh thoảng điện thoại về nhà, tôi cũng chẳng biết ở đó có ai còn nhớ tới tôi hay không.

Tôi sợ trở về, sợ mình sẽ khắc chế không được. Cũng không muốn lần nữa đẩy lên hi vọng, càng không muốn quấy nhiễu cuộc sống của dì. Nếu dì đã hạnh phúc thì tôi còn có thể làm gì nữa, cần thiết sao?

Cuộc sống yên ả mà bận rộn, ngày qua ngày tái diễn liên tục, nhưng lại không cảm thấy nhàm chán. Ngày nào tôi cũng soạn bài, soạn câu hỏi và đáp án, cũng có thể học được kiến thức mới. Học sinh càng ngày càng trưởng thành, sẽ hỏi tôi rất nhiều vấn đề mới, suy nghĩ của chúng cũng khá đặc biệt và thú vị. Nhìn chúng thay đổi, tôi liền cảm thấy cuộc sống có giá trị và ý nghĩa.

Dì Lạc gọi điện tới hỏi tôi chuyện công việc mới. Đại khái dì vẫn cảm thấy mình có trách nhiệm, không bỏ mặc tôi được.

Tôi chỉ qua loa với dì vài câu. Hình như dì cũng thấy yên lòng.

Về sau, chúng tôi cũng không liên lạc nữa.

Tết về nhà, mẹ nói dì Lạc hẹn ba mẹ ra ăn một bữa cơm. Tôi cũng không hỏi kỹ, hỏi nhiều làm gì cho thương thân. Haiz, để bản thân an tâm ăn Tết đi nào.

Tôi nhắn tin hỏi thăm dì, dì cũng trả lời tôi. Chỉ thế thôi.

99. Chương 99

Đêm trước tết Trung thu, trường nghỉ nên tôi về nhà. Sau khi ăn xong bữa cơm thịnh soạn, mẹ mới nói cho tôi biết ngày mai ba mẹ đi du lịch, tôi ở nhà một mình.

Hai người họ tuổi càng lớn càng thích du lịch, tôi rất ủng hộ, nói không cần lo lắng, tôi biết tự lo cho bản thân.

Hôm sau tôi họp mặt với vài người bạn cũ, tôi phát hiện nó không có ý nghĩa. Nội dung buổi nói chuyện chỉ xoay quanh đàn ông, dường như đó là mục tiêu sống cuối cùng của cô ta vậy.

Tiu nghỉu trở về, nhà cửa vắng ngắt. Nghĩ đến tối nay là Trung thu, khí trời khá đẹp, chắc sẽ có trăng sáng, nhưng có thể cùng ai thưởng thức?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tôi không nhận được gửi cho dì một tin, đơn giản chúc dì Trung thu vui vẻ. Làm sao mà nói thêm được gì đây? Có nên nói tất cả? Không bao giờ... Thật dư thừa.

Tôi lười nấu cơm, chỉ pha một ly cà phê, tìm một bộ phim, rồi nằm ườn lên sofa, cứ thế trải qua đêm Trung thu cô đơn. Tôi không khỏi có chút hoài niệm với đồng nghiệp ở trường, sớm biết vậy tôi đã không về nhà.

Suy nghĩ đang lạc trôi, điện thoại di động bỗng vang lên.

“Con về nhà rồi hả?”

“Dạ.” Tôi trả lời.

“Ăn cơm chưa?”

“Dạ chưa.” Tôi thành thật trả lời.

Chốc sau, dì lập tức điện thoại tới.

“Chào dì Lạc!” Tôi nhẹ giọng kêu dì một tiếng, lại phát hiện ba chữ này đã lâu chưa nói ra miệng, dường như có hơi trúc trắc.

“Thỏ Con, lâu rồi không liên lạc.” Giọng nói trong trẻo của dì thấp thoáng như có tình cảm dịu dàng, khiến tôi như sắp quên hết tất cả.

Cố gắng khắc chế bản thân. “Dạ” tôi cố làm ra vẻ thoải mái mà nói, “Công việc quá bận rộn, không thường về nhà.”

“Ba mẹ con đều ở nhà hả?”

“Họ đi du lịch cả rồi, có mình con ở nhà thôi.”

“Chẳng trách trễ vậy mà con còn chưa ăn cơm.”

“Ha ha, con lười nấu lắm, sẵn tiện giảm cân luôn.”

“Dì cũng chưa ăn đây, hay là cùng ăn gì đi?”

Làm sao có thể cự tuyệt?

“Dạ” còn cố làm ra vẻ ung dung, “Con mời dì ăn cơm.”

Dì cười cười trong điện thoại, cũng không có ý từ chối.

Tôi chải sơ mái tóc dài, rửa mặt, mặc một bộ đồ mỏng, khoác áo rồi đi ra cửa. Mặc dù hện gặp ở dưới lầu, nhưng tôi đã sớm đứng ngồi không yên, vừa ngắm trăng, vừa đi ra tiểu khu.

Ánh trăng cũng không sáng mấy, có chút gió lạnh thổi tới làm lá cây reo vang rào rào, âm thanh trong veo mà ảm đạm, như ẩn dụ nỗi tiếc hận vô tận của nhân gian.

Tôi rất cực phát hiện bản thân đã không còn háo hức đợi dì như lúc trước nữa. Chờ đợi dì, trải qua nhiều chuyện trong những năm vừa rồi, dường như trái tim lưu ly trong suốt của tôi đã bị mài nhẵn. Tuy tình cảm sâu trong đáy lòng vẫn bất biến, nhưng cũng đã không còn ảo tưởng gì nữa. Có lẽ đây chính là cảm giác tuyệt vọng.

100. Chương 100

Ước chừng gần hai mươi phút, xe của dì đã từ từ lao tới. Tôi vẫy tay gọi, dì nhìn thấy, ngừng ở ven đường.

Cửa sổ xe quay xuống, ánh trăng cùng ánh đèn lờ mờ chiếu lên khuôn mặt làm tôi khắc cốt minh tâm. Dì cứ mỉm cười như thế trước mắt tôi.

Năm đó Troy và Hy Lạp quyết chiến mười năm làm nhân dân kêu thán, nhưng khi họ thấy Helen tuyệt đại phong tư, lại hóa thành một tiếng than thở, “Vì nàng, đánh lại mười năm cũng đáng giá!”

Chỉ cần thấy được khuôn mặt tươi cười của dì, tôi cũng sẽ cảm thấy dù bị thương hơn nữa cũng chẳng xá gì!

“Sớm vậy con? Đợi lâu chưa?” Dì ân cần hỏi.

“Dạ không, vừa đúng lúc ngắm trăng xong.” Tôi chỉ chỉ trời cao.

Dì ngẩng đầu nhìn, sau đó cười bảo tôi, “Lên xe đi.”

Tôi ngồi vào chỗ kế tài xế. Xe của dì vẫn gọn gàng sạch sẽ, không có bất kỳ đồ dư thừa nào.

Nghĩ đến tối nay tôi mời khách, liền hỏi dì muốn ăn gì.

Dì nói, thật ra ăn gì cũng được, quan trọng là ăn với ai.

Tôi cười cười, một câu nói thật ảm áp. Bất quá tôi sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.

Tôi nói mình đã mấy năm không ở thành phố H, dè cứ quyết định đại chỗ nào cũng được.

Cuối cùng vẫn chọn một quán ăn Tây. Ngày lễ truyền thống nên kiểu nhà hàng Trung Quốc cũng đã đầy ắp người rồi.

Ăn cơm Tây cũng tốt, giữa hai người sẽ không có quá nhiều ngăn trở, cũng sẽ không bị ... thứ khác hấp dẫn chú ý gì đó. Ngẩng đầu lên chính là ánh mắt của đối phương. Món ăn được bưng ra liên tục, cũng có thể không còn lo lắng nên nói chuyện gì.

Tiếng đàn Piano nhàn nhạt du dương, tôi lẳng lặng thưởng thức dưới ánh đèn mờ lung. Dì cúi đầu nhìn thực đơn, khuôn mặt tựa như một đóa thủy tiên đẹp đẽ, thơm tho, xa vời không thể với tới. Trên môi dì như có như không lóe lên ánh sáng. Dù dì đang mang đồ trang sức trang nhã, lại không chút nào ra vẻ, nhìn như bầm sinh sang trọng vậy.

Không biết ngày người bao lâu, dì ngẩng đầu lên, “Dì chọn xong rồi, còn con?”

“Giống dì đi.”

Dì bất đắc dĩ cười cười, nói với phục vụ.

Trên bàn có một cây nến hình trái tim, màu sắc hài hòa. Đại khái là làm không khí tình nhân lãng mạn hơn. Tiếc thay không có phục vụ nào tới đốt cho chúng tôi. Một người phụ nữ trung niên và một cô gái trẻ, chắc sẽ không cần mấy thứ này đâu nhỉ.

Vừa ăn đồ, vừa nói chuyện phiếm, xoay quanh chủ đề sau khi chúng tôi xa cách. Dì nói được nhiều hơn chút, dù sao đó cũng là chỗ tôi từng quen thuộc, biết rất nhiều tình trạng gần đây của đồng nghiệp.

Dì cũng hỏi tôi về hoàn cảnh mới, tôi vừa trả lời, vừa nhìn dì, có hơi thất thần, nói chuyện cũng không quá chú tâm.

Tôi cảm thấy mình có chút luống cuống, liền lấy cớ tửu lượng kém, một ly khai vị đã say rồi.

Cơm nước xong, đã hơn chín giờ.

“Dì Lạc, hay dì về trước đi, con tự kêu xe về được rồi, cũng khá dễ.” Tôi sẽ không giống như đứa trẻ có lòng tham không đáy bám dính lấy dì. Dù có ngây ngô nín kéo hơn chốc lát thì sao chứ? Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn!

Dì hơi trầm mặc, nói: “Nếu con chưa muốn về nghỉ ngơi, dì dẫn con tới chỗ này một lát.”

“Dạ, con không nghỉ ngơi sớm đến vậy đâu, dì muốn đi đâu?”

“Thật ra cách nhà con không xa, đưa con về cũng thuận đường.” Dì không trực tiếp trả lời vấn đề của tôi.

Tôi đoán chắc dì định mua lại xưởng nào đó để phát triển công ty, cũng không định hỏi nhiều.

Xe dần dần đi về hướng một khu mới quy hoạch, Phong Lâm Văn. Nhưng trước giờ tôi chưa từng vào đây, nghe nói gần đây giá nhà đặc biệt đắt.

Phòng ốc ở đây không nhiều, còn trồng khá nhiều thực vật. Nơi đến là một cao ốc.

Không phải dì muốn đưa tôi tham quan nhà mới của dì đó chứ? Phòng cưới? Bên trong có trưng hình họ chụp chung thân mật không? Trong lòng tôi thoáng khổ nghĩ đến.

Không có đường lui, tôi im lặng không lên tiếng theo sát dì vào thang máy.

Thang máy ngừng ở tầng chót.

“Tầng chót luôn nha, quả nhiên có phẩm vị!” Tôi cố làm ra vẻ thoải mái cười nói.

Dì cười cười nhìn tôi một cái rồi lấy chìa khóa mở cửa ra.

Mở đèn, tôi mới phát hiện phòng này mới vừa mới bắt đầu sửa sang, căn bản chỉ có thể coi như phòng thô. Nhà rất lớn, đặc biệt là cửa sổ sát đất trong phòng khách, lại ở trên cao, trông rất có phong thái.

“Thật rộng rãi, nhất định ở đây rất thoải mái!” Tôi thuận miệng tán dương, trong lòng chỉ muốn sớm rời khỏi đây một chút. Phòng này, nói không chừng là do Tiểu Thái mua.

“Con thích không?” Dì nhẹ giọng hỏi tôi.

Quái lạ, tôi thích hay không thì có liên quan gì!

Nhưng dì dường như rất hưởng thụ nhìn ngắm xung quanh. Tôi cũng không muốn làm dì mất hứng, đành nói, “Dạ, thật tốt, người nào lại không thích phòng ốc như vậy chứ!”

“Vậy thì tốt!” Dì quay sang kéo tay tôi nhét cái chìa khóa vào, sau đó giống như trút được gánh nặng thở một hơi, “Sợ con không thích nhà cao tầng, nhưng hoàn cảnh bên này rất khó, cách nhà con lại gần.”

Tôi nghe không hiểu, kinh ngạc nhìn dì, không biết dì đang nói cái gì.

Dì nhìn tôi một cái, cười cười, “Vẫn chưa hiểu hả? Chủ nhà là con đó!”

P/s: Dì tặng nhà cho Thổ Con...

101. Chương 101

“Cái gì?!” Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn xác định mình có nghe lầm không. Dì chỉ cười cười nhìn tôi.

“Con không muốn!” Tôi nhét chìa khóa vào tay dì.

Dì nhẹ nhàng nhận lấy, “Chủ hộ là tên con, hiểu chưa?”

Đột nhiên tôi ngộ ra hành động vừa rồi của mình quá ấu trĩ.

“Tại sao? Tại sao phải cho con món quà lớn như vậy? Con nhận không nổi!” Trong lòng tôi vừa vội lại vừa phiền, không biết cự tuyệt thế nào.

“Không có gì là không nhận nổi!” Dì bình tĩnh nhìn tôi, “Ngoài con ra, dì không biết có thể tặng ai món quà này nữa. Đừng... phụ tình nghĩa của chúng ta nhiều năm như vậy, hiểu chưa?”

Tôi nói không ra câu nào, chỉ ngơ ngác nhìn dì, đầu óc trống rỗng.

Tại sao dì đột nhiên tặng cho tôi một phần lễ vật như vậy? Trong lòng mơ hồ bất an, có phải dì muốn bỏ đi đâu đó không?

“Dì Lạc, có phải dì gặp chuyện gì không?” Tôi kéo tay dì, tay dì còn lạnh hơn cả tôi.

“Con đừng suy nghĩ nhiều, mọi chuyện đều hoàn hảo. Hồi xưa dì đã nghĩ tới chuyện này rồi, vốn định chờ con kết hôn mới mua, nhưng gần đây giá phòng không ổn định, mua sớm một chút vẫn hơn.” Dì nhàn nhạt nói, giống như mời tôi ăn một bữa cơm bình thường vậy.

“Nhưng, nhưng bây giờ con cảm thấy không nhận nổi. Dì có thể thu hồi lại không. Con chân thành ghi nhớ là được rồi mà.” Tôi gần như cầu khẩn.

Dì khẽ cười, vỗ vỗ tay tôi nói: “Thỏ Con, dì không muốn gia tăng gánh nặng cho con. Nhưng nếu con có thể hiểu rõ tâm ý, thì cần gì phải quan tâm đến bên ngoài? Phòng ốc chỉ là một cái xác, tương lai con phải lấp đầy nó, dùng hạnh phúc để lấp đầy, hiểu chưa?”

Tôi đã cảm động gần như nghẹn ngào. Dì lặng lẽ xoay người, lấy mớ giấy thiết kế từ ngăn kéo ra.

“Đây là bản vẽ dự án sửa nhà của dì, con xem coi có gì không hài lòng thì sửa lại nhé. Con cũng không ở thành phố H thường, hôm nay rảnh rồi liền dẫn con tới xem một chút.”

Hết thấy đều đã sắp xếp xong xuôi, dì thật là có tâm vì tôi làm tất cả. Nếu tôi từ chối nữa, có phải dì sẽ bị tổn thương không?

Nhưng tôi nên lấy mặt mũi nào để tiếp nhận quà tặng này đây? Dù sao dì cũng không phải mẹ tôi, tôi lại chẳng biết nên báo đáp thế nào? Báo đáp ra sao? Lấy thân phận nào để báo đáp?

Đầu tôi như sắp nổ tung, từng trận co quắp, đau âm ỉ.

Tôi vốn tưởng khi chúng tôi cách xa, dì sẽ bước ra khỏi cuộc sống của tôi. Gặp nhau chỉ bằng hoài niệm, không sợ hãi không quấy nhiễu, đem thâm tình chôn giấu dưới đáy lòng, rồi mang vào mộ phần. Tôi tự an ủi mình như vậy.

Nhưng việc làm của dì khiến tôi quá bất ngờ. Dù có tình nghĩa nhiều hơn nữa cũng không cần tặng món quà quý trọng như vậy để chứng minh đâu. Nếu dì chỉ coi tôi là văn bối hay bạn bè thì cũng không cần làm thế.

Chẳng lẽ dì muốn dùng phương thức như thế để kết thúc, bồi thường lại tình cảm không thể cho tôi sao?! Nghĩ như vậy, không khỏi đổ một đầu mồ hôi lạnh!

Nhìn ánh mắt chân thành mà dịu dàng của dì, tôi lại xấu hổ với ý nghĩ của mình, tại sao lại đi đo lường dì như vậy? Trong lòng dì chưa chắc có chút so đo và hiềm khích với tôi, có lẽ đó chỉ là một cách thương yêu của dì mà thôi?

“Nghĩ gì thế? Con không thích chỗ này hả?” Dì nhìn tôi hồi lâu không lên tiếng.

“Dạ không, phòng tốt như vậy mà, con chỉ.. nhất thời khó tiếp nhận thôi.”

Dì xoa xoa vai tôi, “Đừng suy nghĩ quá nhiều, dì cũng không phải mang tới cho con thêm gánh nặng.”

“Con hiểu.” Tôi gật đầu một cái.

“Một mình con ở ngoài, dù sao cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Có cơ hội thì về thành phố H đi, ba mẹ già rồi, chăm sóc họ nhiều vào.” Đây là lần đầu tiên dì nói với tôi những thứ này.

Trong lòng tôi có loại ảo giác, có phải dì đang hy vọng tôi cũng có thể chăm sóc dì nhiều hơn không?

“Con thấy ba mẹ sống rất thoải mái, con về thường thăm họ một chút là được, cũng không nhất định phải ở chung.”

“Có thể con muốn vậy, nhưng mẹ con chưa chắc thật sự muốn vậy.”

“Dạ?” Tôi nghi ngờ nhìn dì.

“Ừ.” Dì gật đầu một cái, không hề nói gì nữa.

Chẳng lẽ dì tặng nhà cho tôi là có dụng ý để tôi trở về thành phố H, vừa gần cha mẹ, lại còn có thể giữ vững tự do? Haiz, tội gì vì tôi suy tính nhiều như vậy, làm sao tôi và ba mẹ chịu đựng nổi đây?

102. Chương 102

Nhưng sức chịu đựng của con người chung quy có thể phát triển vô hạn. Có thể một năm trước bạn gặp chuyện lớn động trời, nhưng một năm sau lại có thể hồ hững như không.

Tôi phải loay hoay cả năm mới về nhà, mẹ nói cho tôi biết hai tin: Một là phòng ốc của tôi đã sửa xong, có thể vào ở. Hai là đi Lạc định hai tháng sau cử hành hôn lễ.

“Tốt lắm, cuối cùng đã tu thành chánh quả!” Dì lộ ra vui sướng trong điện thoại.

Tôi cố gắng muốn nói ra vài câu nữa khiến dì vui vẻ, nhưng đầu như bị mười ký đá đè nén, từ não bộ rút vào khoang miệng, không thể động đậy.

“Dạ biết rồi. Con lên lớp đây, cứ như vậy nhé.” Thật vất vả mới thành thật khắc ra mấy chữ, cúp điện thoại.

Tôi nhìn tấm gương soi ngăn người, dường như người trong đó không phải là mình. Cho đến khi điện thoại lần nữa vang lên, tôi mới ngộ ra đã qua hơn hai tiếng đồng hồ. Đồng nghiệp hẹn ăn cơm, lại đợi không được bóng dáng tôi.

Tôi tới tiệm cơm, gọi hai chai rượu đỏ, chỉ nói tới trễ nên bị phạt rượu, rồi lập tức đổ đầy cho mình ba ly lớn.

“Thỏ Con, uống chậm thôi, ăn chút đồ đi.” Đồng nghiệp lo lắng nói, nhưng cũng không dám hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi lắc đầu, cổ họng đã cháy rát nói không ra lời. Một lát sau, dạ dày liền dậy sóng như muốn trào núi lấp biển.

Tôi vật vờ đi tới toilet, nôn đến ra mật đắng. Mặt mũi ướt nhẹp, dường như chất lỏng khắp người cũng trào lên tới đầu rồi.

Tôi ghé vào bồn rửa tay, dùng nước lạnh tạt vào mặt liên tục, nhưng không thể ngăn nước mắt chảy xuôi ra. Cuối cùng, tôi bỏ cuộc, ngẩng đầu lên, nhìn nước chảy ra từ đôi mắt sưng đỏ, lướt qua mặt, cổ, vạt áo...

Tôi không nhớ làm sao trở lại nơi ở, hôm sau tỉnh lại thì mặt trời đã lên rất cao. Đầu đau như búa bổ, cổ họng sưng đau, không thể làm gì khác hơn là dốc lòng xin nghỉ dạy.

Tôi mở cửa sổ, không khí mát mẻ phất qua mặt. Tôi bắt đầu nhớ tới hành vi xấu hổ của mình hôm qua. Thật ra trong lòng tôi đã sớm ngàn vạn lần tưởng tượng ra tin tức này, nào ngờ thời điểm nó thật sự xảy ra lại không thể bình tĩnh tiếp nhận được.

Dường như cơ thể tôi bị quá nhiều bi thương thấm nhuần linh hồn, chạy vào lửa Địa Ngục lại bị nước mắt dập tắt đau khổ, tôi đã chịu đủ rồi.

Tôi ra khỏi phòng, đi tới cửa hàng, vì mình lựa một bộ quần áo, cũng là bộ đắt tiền nhất từ lúc chào đời tới nay. Trở lại, tôi tìm trên web một tiệm bán hoa ở thành phố H, sau đó dùng thẻ tín dụng trả trước một số tiền lớn. Tôi ước định với người bán, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày đưa một bó hoa hồng trắng đến văn phòng của dì, cho đến trước buổi hôn lễ một ngày. Hơn nữa số lượng hoa mỗi ngày phải tăng lên, mãi cho đến bó cuối cùng là 99 đóa.

Tôi biết tôi làm những chuyện này rất nhảm chán, nhưng xem như đó là một phần lễ vật để an ủi thời gian bận bịu từ giờ tới hôn lễ của dì đi, chỉ thế thôi.

Mấy ngày sau, tôi nhận được tin nhắn của dì.

“Cảm ơn hoa của con, rất đẹp! Nhưng sao con không tự gửi? Sẽ ý nghĩa hơn!”

Tôi không biết dì làm sao có thể dùng cách gửi tin nhắn để bày tỏ lòng biết ơn và từ chối khéo léo như thế, là sợ đối mặt tôi sao? Haiz, tôi lại bắt đầu suy nghĩ nhiều rồi.

Không có lời hồi đáp, cứ vậy đi, đã không thể nói thêm gì nữa rồi.

Hôn lễ đến rất nhanh.

Tôi tốn rất nhiều công sức và thời gian ăn diện thật xinh đẹp, như thể ngày đó cũng là đám cưới của mình vậy.

Tôi đi sớm một chút, ngồi ở hàng ghế thứ nhất dưới sân khấu, nhắm mắt lại giữa mùi hoa ngập tràn, chờ đợi cô dâu mới đến.

Rất cục tiếng người ồn ào lớn dần lên, mọi người đã vào ngồi đầy đủ.

Âm nhạc vang lên, chú rể và cô dâu chậm chậm đi từng bước giữa vòng hoa, từ từ đến gần nhau.

Tôi bất giác đứng lên, nhìn đi tới phía mình.

Đi mặc lễ phục đơn giản, không có váy lớn cầu kỳ, cũng không có trang sức xa hoa, nhưng dáng người ưu nhã của dì cơ hồ rất hoàn mỹ.

Hắn là dì nhìn thấy tôi. Trên mặt dì vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong mắt tôi, ánh mắt của dì còn có thêm một chút gì đó sâu xa, phức tạp. Đúng vậy, tôi bất được, vậy thôi cũng đủ để tôi thưởng thức cả đời rồi.

103. Chương 103

Luôn có những chuyện cách chúng ta rất xa, nhiều khi ta tưởng rằng nó có thể quay về nhưng đôi khi, vĩnh viễn không quay lại.

Lần gặp gỡ đầu sao đẹp biết mấy, tôi đã từng tưởng tượng đó chính là tình yêu mình hằng mong đợi. Chỉ là ngay lúc bắt đầu, đã biết trước sẽ không có kết quả.

Thế giới này không thiếu cảnh đoàn tụ sum vầy, người yêu ta, ta yêu người, tình yêu khắc sâu vào tâm khảm, chỉ là tự an ủi mình vậy thôi. Ấy mà, tình yêu không thể đơm hoa, chỉ có thể ulla tàn nhưng không đành lòng tàn lụi.

Bản chất của sinh mệnh chính là kháng cự dòng chảy thời gian, tuổi tác chung quy cũng chỉ là chuyện thuộc thể giới vật chất, người càng già càng quên đi tuổi tác. Cho dù có già đi, thanh xuân không còn nữa, tôi vẫn luôn cho là nội tâm sẽ bất diệt, như thể vẫn còn sống vào thời gian ấy. Trương Mậu Uyên, cô của Trương Ái Linh, chờ đợi hơn nửa thế kỷ, rốt cuộc được làm vợ người mình yêu, đó là một chuyện tình bất hủ.

Chờ đợi, cần có kiên nhẫn và dũng khí, càng cần có thời cơ. Phải, chúng ta không thiếu kiên nhẫn và dũng khí, nhưng lại thiếu đi thời cơ. Tôi sẵn sàng chờ người năm mươi năm, nhưng năm mươi năm sau, người ở nơi nào?

Dù vậy, có lẽ người sẽ nói: Xem như chấm dứt, xin hãy quên đi. Vậy phần đợi chờ kia, chỉ như cát bụi bay đi, tan thành mây khói nơi chín tầng mây.

Vậy nên, chờ đợi, có thể nói, tình yêu không tàn lụi mà mãi bất diệt trong tâm hồn, như vậy, tôi không cần thời cơ, cũng không cần bất cứ ai đáp lại, kể cả người.

Tôi trở thành nữ tu, bao vây chặt chẽ chính mình, chỉ vì chờ đợi tình yêu thiêng liêng kia; có lẽ, sa đọa thành kỹ nữ, trong vô số lần ham muốn dục vọng và trong những lúc thở dốc để kiếm tìm, mãi đến lúc mất đi cảm giác, chỉ vì muốn xác minh, ta yêu người, chỉ có người, mãi mãi, trời đất nghiêng ngả, vạn kiếp bất phục!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nhu-di-da-noi-yeu-toi>